

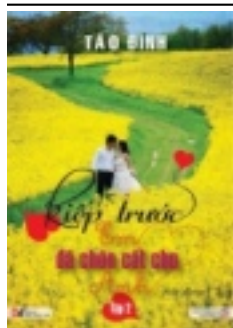
Kiếp trước em đã chôn cất cho anh (Tập 1 + 2)

Contents

Kiếp trước em đã chôn cất cho anh (Tập 1 + 2)	2
1. Chương 01	2
2. Chương 02	5
3. Chương 03	8
4. Chương 04	12
5. Chương 05	16
6. Chương 06	20
7. Chương 07	24
8. Chương 08	28
9. Chương 09	32
10. Chương 10	36
11. Chương 11	39
12. Chương 12	40
13. Chương 13	43
14. Chương 14	46
15. Chương 15	49
16. Chương 16	53
17. Chương 17	58
18. Chương 18	66
19. Chương 19	70
20. Chương 20 (End)	74
21. Chương 21	76
22. Chương 22	79
23. Chương 23	83
24. Chương 24	86
25. Chương 25	90
26. Chương 26	94
27. Chương 27	99
28. Chương 28	102
29. Chương 29	107
30. Chương 30	111
31. Chương 31	115
32. Chương 32	119
33. Chương 33	123
34. Chương 34	128
35. Chương 35	132
36. Chương 36	136
37. Chương 37	140
38. Chương 38	143
39. Chương 39	147
40. Chương 40	151

41. Chương 41	153
42. Chương 42	158
43. Chương 43	162
44. Chương 44	166
45. Chương 45	171
46. Chương 46 (End)	174

Kiếp trước em đã chôn cất cho anh (Tập 1 + 2)



Giới thiệu

Tôi, một gã trai không thuộc kiểu người lãng mạn, không mê tín nhưng lại luôn tin vào một câu chuyện

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/kiiep-truoc-em-da-chon-cat-cho-anh-tap-1-2>

1. Chương 01

Chương 1

Nhàn đợi hoa nở

Tôi đã từng nghe một câu chuyện như thế này, “Kiếp trước, sau khi chết đi rồi, thân xác tôi bị đem vứt ngoài đường phố. Người qua người lại tấp nập trên đường, có người kiêng kị, khi bước qua xác tôi đã lấy tay che mặt, nhắm mắt vờ như không nhìn thấy; có người lại đứng từ rất xa, khẽ liếc mắt về phía tôi, khẽ lắc đầu than thở ra chiều đồng cảm; có người không cảm lòng được, lấy một manh áo đắp lên thân xác tôi. Em đã bước tới, đưa tôi đi an táng.”

Mạt Mạt nhất định là người mà kiếp trước đã đem tôi đi an táng. Lần đầu tiên nhìn thấy cô ấy, dường như có chút trí nhớ còn sót lại của kiếp trước đang thúc giục tôi. Tôi và Uyển Nghi đã từng yêu nhau. Uyển Nghi quả là một cô gái tốt. Cô ấy hấp dẫn tôi một cách bất ngờ. Tôi đã từng nghĩ rằng Uyển Nghi chính là người bạn đời mà tôi tìm kiếm. Nhưng cuối cùng, tôi và cô ấy, gặp nhau rồi lại chia xa. Gần nhau rồi lại rời xa. Cũng có thể, Uyển Nghi chỉ là người qua đường mà kiếp trước đã khẽ liếc mắt về phía tôi, hoặc cũng có thể, cô ấy chỉ là một người tốt mà kiếp trước đã đắp cho tôi manh áo. Cuối cùng thì nợ nhẹ tình mỏng.

Thế là, kiếp này, tôi và Uyển Nghi cũng có một khoảng thời gian yêu nhau sâu đậm, coi như phùng viếng tẩm chân tình mà kiếp trước cô ấy đã dành cho tôi. Như vậy là đủ rồi.

Tôi không mê tín, nhưng tôi lại rất tin vào duyên phận, tin vào kiếp trước.

Giờ đây, bị Mạt Mạt dày vò, bị tổn thương, đón nhận tình cảm của cô ấy, trả món nợ cho cô ấy, tôi đều không oán không hận, nhất quyết không chịu từ bỏ, âm thầm chờ đợi, suốt đời mang theo... chỉ bởi vì, kiếp trước, cô ấy đã chôn tôi.

Cũng có thể, kiếp này, tôi không phải là người chồng trọn đời của Mạt Mạt, tuy nhiên, sợi dây tình cảm chắc chắn còn vắn vít lâu dài. Đó là điều mà tôi đã nợ cô ấy, món nợ bắt đầu từ kiếp trước. Kiếp trước, em đã chôn tôi. Vậy nên, đời này kiếp này, dù tôi phải chịu đựng bao đau khổ dày vò, tôi vẫn nhất quyết chỉ yêu em.

Tình yêu đó, là một loại vũ khí sắc bén trong lồng ngực tôi, đã bị đóng dấu niêm phong mang dòng chữ “can tâm tình nguyện”, không thể chạm tay tới cũng không thể nhổ bỏ đi được. Cho dù bao nhiêu năm sau này, cho dù trải qua bao bãi bể nương dâu, cô ấy vẫn có thể thao túng được tình cảm của tôi một cách dễ dàng.

Mưa hay nắng là do em định đoạt, tròn hay méo cũng do em quyết định.

Nhưng dù vậy, tôi cũng không than vãn nhiều, vẫn một lòng một dạ trân trọng mỗi lần gặp gỡ giữa tôi và em.

Tôi chỉ muốn được báo đáp tấm chân tình của em khi đã an táng tôi dưới tác đất nâu vàng của kiếp trước.

Quá trình theo đuổi Mạt Mạt quả là vô cùng vất vả, nhưng cuối cùng, chúng tôi đã được ở bên nhau. Tôi cứ ngỡ rằng, mình luôn được các đấng thần linh che chở, nhưng lại không ngờ rằng, sau nửa năm vui vẻ bên nhau, Mạt Mạt lại âm thầm biến mất.

Cô ấy đã dứt khoát ra đi. Trong nhà, những đồ đạc có liên quan đến cô ấy đều được mang đi hết. Điều đó khiến cho tôi, trong một buổi sáng, sau khi tỉnh giấc, cứ ngỡ như mọi chuyện đã qua với Mạt Mạt chỉ là một giấc mơ.

Mới đêm qua thôi, khi hai cơ thể đang hòa quện với nhau, cô ấy còn vít chặt lấy cổ tôi, đôi môi quyen rũ kia còn để lại trên khắp người tôi những nụ hôn cháy bỏng. Lúc cao trào, cô ấy còn hét gọi tên tôi, nói: “Công Trị Hi! Công Trị Hi... xin lỗi... em xin lỗi!” Tôi cứ nghĩ rằng, đó chỉ là những lời nói vô thức khi đang lên tới đỉnh của khoái cảm, chứ không hề nghĩ rằng, cô ấy đã sớm ngầm báo hiệu cho tôi về sự ra đi.

Buổi chiều ngày thứ ba sau ngày Mạt Mạt bỏ đi, khi tôi đang mơ mơ màng màng ngồi trong lớp nghe giáo sư giảng bài, bỗng nhận được tin nhắn của cô ấy. Tin nhắn chỉ vắn vắn có hai từ chia tay.

Mạt Mạt tìm tôi để chia tay, cách chia tay này hoàn toàn phù hợp với tính cách của cô ấy, vô cùng đơn giản, dứt khoát.

Tiếp sau đó, ruột gan tôi bắt đầu cồn cào, tôi như đang ngồi trên đồng lửa, mắt nhìn lên phía giáo sư đang say sưa giảng bài tới độ nước bọt bắn tứ tung kia mà lo lắng muôn phần. Tôi vừa lén gọi điện thoại cho Mạt Mạt vừa nghĩ xem làm thế nào để ứng phó, làm thế nào để cứu vãn được tình hình.

Bởi vì, một ngày trước khi Mạt Mạt bỏ đi, tôi đã lén gặp lại bạn gái cũ Uyển Nghi. Tôi vốn vẫn nghĩ rằng, mọi chuyện đã diễn ra một cách hoàn hảo, tối về chỉ cần nói dối vài câu là xong.

Nhưng, hay là cô ấy đã phát hiện ra bí mật ấy? Cô ấy không khóc, không làm ầm ĩ lên cũng không đưa ra bất cứ yêu cầu gì, không hỏi bất kỳ nguyên nhân gì, điềm tĩnh ném cho tôi một quả bom chia tay.

Tôi bồn chồn ngồi chờ đến giờ tan học, trong khoảng thời gian ấy, tôi đã gọi điện thoại cho Mạt Mạt không biết bao nhiêu lần, chỉ biết rằng số lần ấy nhiều đến nỗi chiếc điện thoại trong tay tôi cũng nóng ran cả lên, nhưng kết quả cuối cùng vẫn chung một đáp án là tắt máy. Sau khi tan học, nhìn bạn bè đùa nhau náo nức vui mừng hồ hởi, tựa hồ như ở nhà mỗi người đang có một người vợ hiền và một bữa cơm ngon đang chờ đợi vậy. So sánh với bản thân mình, tôi lại thấy vô cùng bức bối, lo lắng.

Bước đi trên con phố lúc chạng vạng tối, những cơn gió cuối tháng chín đã mang theo chút se se lạnh của mùa thu. Một cặp tình nhân đi ngang qua, hai người đang tựa vào nhau, người con trai dùng áo khoác ngoài ủ ấm cho bạn gái, cô gái khẽ nép vào ngực bạn trai, xấu hổ thì thầm điều gì đó... Nhìn lại bản thân mình, lẻ loi bơ vơ khốn khổ, chỉ có một chiếc áo T shirt mỏng manh cộc tay làm bạn. Nghĩ lại quãng thời gian trước đây, khi Mạt Mạt còn ở bên cạnh, cô ấy nhất định sẽ chuẩn bị trước quần áo để tôi mang theo mỗi khi chuyển mùa để đề phòng bị cảm lạnh. Ngẩng đầu lên nhìn bầu trời đen kịt, nỗi nhớ và sự day dứt đối với Mạt Mạt đã khiến tôi không còn tâm trí đâu mà suy nghĩ tới người con gái nào khác nữa.

Tôi thực sự không thể nào hiểu nổi, sống chung với nhau đã nửa năm, tình cảm gắn bó như vậy, hơn nữa, chúng tôi đã rất khó khăn để đến được với nhau, sao cô ấy có thể nói đi là đi một cách không luyến tiếc như vậy! Cũng không để cho tôi một cơ hội giải thích. Thế giới rộng lớn như vậy, tôi biết đi đâu để tìm cô ấy bây giờ! Càng nghĩ lại càng cảm thấy thê lương.

Tôi lại gọi điện cho cậu bạn thân Đại T. Giờ này, Đại T đang làm việc ở quầy bar. Điện thoại vừa được kết nối đã nghe thấy mở âm thanh hỗn tạp, chất chứa nơi quán rượu cùng giọng nói như quát rất đặc biệt của Đại T: “Người anh em, có chuyện gì vậy?”

“Tôi không tìm thấy Mạt Mạt rồi!” Tôi nói một cách tuyệt vọng, nhất thời cũng chẳng nghĩ ra được câu gì để giải thích.

“Vợ của mình đi mất tại sao lại gọi điện thoại cho tôi? Không phải là cậu đang nghi ngờ người anh em này cho cậu mọc sừng đấy chứ? Cậu nghĩ nhiều quá rồi đấy, thái độ của tôi đối với phụ nữ như thế nào, cậu còn không biết hay sao? Đám phụ nữ lẳng lơ ở đây đã dày dạn tôi trở nên lãnh cảm rồi! Thôi nhé, tôi cúp máy đây, cậu tự nghĩ cách đi tìm đi, tôi còn đang bận!”

Tín hiệu điện thoại đã bị cắt ngang.

Cũng không buồn cho tôi một cơ hội nói lại vài câu. Tôi lau bầu nguyên rửa vài câu, rồi lại thần thờ nhìn vào dòng người đang tấp nập qua lại kia.

Không muốn về nhà. Về căn nhà trống trải nhưng lại đầy ắp mùi hương từ cơ thể của Mạt Mạt kia sẽ khiến tôi cảm thấy vô cùng ngọt ngào.

Tôi đang do dự không biết có nên đến quán bar nơi Đại T làm việc để giết thời gian thì Đại T gọi điện thoại tới:

“Tìm thấy người chưa? Ở cửa hàng hoa cũng không có à?”

Tôi kích động tới độ vỗ đét một cái thật mạnh vào đùi, đúng rồi, sao tôi lại không nghĩ ra việc đến cửa hàng hoa tìm Mạt Mạt cơ chứ! Cô ấy vốn chẳng có bè bạn nào cả, ngoài cửa hàng bán hoa nhỏ ở phía nam thành phố ra, cô ấy còn có thể đi đâu được nữa?

Tôi gơ tay chặn một chiếc taxi lại rồi ra hiệu đi về phía cửa hàng hoa ở phía nam thành phố. Trên đường đi, cái miệng trên khuôn mặt tiều tụy của tôi luôn luôn giục người tài xế, bác ơi, nhanh lên chút nữa đi! Nhanh thêm chút nữa đi ạ!

Người tài xế xem chừng như đoán rằng tôi đang gặp một chuyện rất quan trọng có liên quan tới sinh mạng ví dụ vợ sinh con chẳng hạn nên chẳng nói chẳng rằng, liên tục nhấn chân ga cho xe chạy nhanh hơn.

Dòng máu nóng hồi đang cuộn cuộn chảy trong lồng ngực tôi đã trở nên lạnh cóng và đông cứng lại khi vừa xuống xe, nhìn thấy cánh cửa của cửa hàng bán hoa đang đóng im lìm.

Mạt Mạt cũng không có ở cửa hàng bán hoa...

Tôi như một người lính bại trận, ủ rũ ngồi bệt xuống trước cửa hàng bán hoa có treo tấm biển mang dòng chữ “Nhàn đợi hoa nở”, mặc kệ những ánh mắt hiếu kỳ của đám người trên đường kia.

Trong cửa hàng dường như có đóa quế đan nào đang nở, hương thơm ngọt ngào khẽ lách qua khe cửa, tỏa ra không gian bên ngoài. Mạt Mạt đã từng nói, mùi hương của hoa quế đan luôn khiến người ta có cảm giác thoải mái, thư thái.

Giờ đây, khi được đắm mình trong mùi hương của những bông hoa do chính tay Mạt Mạt chăm sóc, nhớ lại vẻ nghiêm túc của Mạt Mạt tối qua khi đưa ra tờ đơn xin ly hôn, tôi lại càng cảm thấy u ám vạn phần.

Mạt Mạt không có trình độ học vấn cao như tôi, cũng chẳng có thu nhập gì đáng kể. Mạt Mạt là một đứa trẻ mồ côi không cha không mẹ. Trong cái thành phố ồn ào náo nhiệt này, thứ mà cô ấy có được chỉ là một cửa hàng bán hoa nhỏ bé. Vì vậy, tôi không thể hiểu nổi, tại sao Mạt Mạt lại rời xa tôi, mà khi rời xa tôi rồi, cô ấy có thể đi đâu được nữa?

Chếch bên đối diện có một cô gái mặc áo len màu xanh nhạt đang đi tới, đôi giày cao gót đang gõ nhịp đều đặn xuống mặt đường, dáng người mỏng manh kia dường như đang run rẩy trong làn gió thu.

Là Mạt Mạt!

“Vợ ơi! Em đi đâu vậy! Anh đã đi tìm em khắp nơi...” Tôi vô cùng sung sướng, lao về phía trước rồi hét toáng lên.

Cô gái lạ mặt đó bị hành động sỗ sàng của tôi làm cho sợ hãi, co rúm người về phía sau. Tôi nhìn kỹ lại, hóa ra đã nhận nhầm người, vội vàng ngượng ngùng nói lời xin lỗi.

Cô gái đưa tay vỗ vỗ vào lồng ngực, miệng lẩm bẩm câu gì đó đại loại như “làm người ta sợ hết hồn”, rồi sau đó rảo bước, biến mất trong màn đêm im lìm.

Tôi đã từng nghĩ rằng, Mạt Mạt và tôi yêu nhau đã là quá may mắn cho cô ấy. Cô ấy chắc chắn sẽ không thể tìm được người đàn ông nào tốt hơn tôi.

Ngay từ đầu, tôi đã không ngừng thề non hẹn biển với Mạt Mạt, tôi thậm chí đã thống nhất với cô ấy, đợi sau khi tôi học xong nghiên cứu sinh sẽ làm đám cưới. Tôi không sao có thể ngờ rằng, cô ấy lại rời bỏ tôi đúng vào lúc này.

Một ý nghĩ bỗng hiện lên trong đầu tôi “tôi và cô ấy sẽ thật sự chia tay nhau ư?” Suy nghĩ đó quả là rất viễn vông, xa rời thực tế. Tuy nhiên, chỉ nghĩ vậy thôi cũng đủ khiến toàn thân tôi lạnh toát vì lo sợ.

Chỉ đến khi, cô gái ăn mặc giống Mạt Mạt kia xuất hiện, tôi mới ý thức được rằng, tôi đã để tâm đến cô ấy tới mức nào.

Tôi lặng lẽ nhìn tám biển có bốn chữ “nhàn đợi hoa nở” được bao phủ bởi rất nhiều hoa lan, nhếch nhác và thê lương đứng một mình nơi đầu phố trong tiết trời đầu thu.

Cửa hàng bên cạnh phát ra một giai điệu blues jazz nào đó mà tôi không biết tên. Nếu như một người đang có tâm sự mà nghe được giai điệu đó, nỗi buồn ấy bỗng dường như được kéo đi một cách vô cùng chậm rãi và xa vời.

Nhàn đợi hoa nở, hoa của Mạt Mạt, cửa hàng của Mạt Mạt, còn lần gặp gỡ đầu tiên với Mạt Mạt, cả sự dịu mát và vẻ yêu kiều đến kinh ngạc mà cô ấy đem đến cho tôi trong ngày mùa hè ấy...

Ký ức bỗng trào dâng như sóng nước, nhấn chìm cả mọi dòng suy nghĩ...

Nghĩ lại, từ lần đầu tiên gặp gỡ với Mạt Mạt đến nay cũng được hai năm rồi.

2. Chương 02

Chương 2

BẠN GÁI LÀ HOA KHÔI

Tháng bảy của hai năm về trước, tôi đã là sinh viên đại học năm thứ tư và đang chuẩn bị tốt nghiệp. Không khí tràn ngập hương hoa Dành Dành còn ánh nắng lại tràn ngập dư vị của bụi thải công nghiệp. Đối với những sinh viên năm cuối khác, dư vị đó là biểu hiện của xã hội, của thương trường, của sự độc lập, của nhân tình thế thái, còn có cả nỗi buồn chia li khi phải chia tay mỗi người một nơi của các cặp tình nhân nữa.

Nơi đâu trong khu vườn trường cũng có thể dễ dàng nhìn thấy những cặp đôi năm cuối đang tranh thủ quãng thời gian ngắn ngủi cuối năm học để được ở bên nhau, cùng tận hưởng nốt cảm giác hò hẹn yêu đương lần cuối cùng.

Người nào đã tìm được một công việc tốt thì vẫn có thể giữ được phong độ tự nhiên khoáng đạt, còn người nào công việc không như ý hoặc căn bản là không tìm được việc làm thường phải chia tay nhau với ánh mắt buồn rầu, dờ dẩn.

Tùng chồng từng chồng sách lớn, máy tính, đồ dùng hàng ngày đã qua sử dụng, tất cả đều được mang đi bán với giá chỉ mấy hào một cân.

Người mới vào trường chắc chắn không thể nào hiểu được nỗi lòng của người sắp rời xa giảng đường.

Các cô bé, cậu bé sinh viên năm thứ nhất với ánh mắt ngây thơ, trong sáng đi ngang qua chỗ chúng tôi đang đứng bán rẻ đồng máy tính, riu rít hỏi thăm đường tới giảng đường, ký túc xá, nhà ăn... So với những gương mặt non nớt ấy, khuôn mặt của chúng tôi đã nhuốm đầy vẻ tang thương rồi. Muốn lấy tư cách của những người đi trước, khuyên bảo đám đàn em mấy câu, nhưng lại bị những hoài niệm do nhìn thấy bọn họ cùng nỗi niềm day dứt khiến bộ dạng chúng tôi trở nên thiếu náo hơn bao giờ hết, thế là gơ tay chỉ loạn xạ một hồi, chẳng nói được một câu nào cả.

Trong tâm trạng phức tạp ấy còn có cả sự đố kỵ với những người mới. Hào khí mạnh mẽ, tinh thần phấn khởi, nhìn xa trông rộng, chí khí hiên ngang... của bọn họ giờ đây cũng đã từng xuất hiện trong tư tưởng của chúng tôi bốn năm về trước. Còn chúng tôi, sau bốn năm vầy vùng ở trường đại học đã sớm giống như đám gia súc, gia cầm bị sa xuống đầm lầy, ban đầu còn ra sức giãy giụa, cố gắng chống chọi với vận mệnh nhưng mãi mà vẫn không có kết quả, thậm chí càng cử động càng bị lún sâu thêm, cuối cùng đành phải buông xuôi, tự sinh tồn tự hủy diệt. Nhìn đám sinh viên mới đang hào hứng theo dật tương lai, nhìn lại quá khứ, dường như nhìn thấy hình ảnh mình của bốn năm về trước.

Thế là, trong sự thân thiết kia còn nhen nhóm cả ánh nhìn thù hận.

Mâu thuẫn của tôi đối với đám sinh viên mới không giống như lũ bạn học, bởi vì tôi vẫn còn ở lại trường thêm ba năm nữa tôi học tiếp lên cao học.

Vì vậy, hương hoa Dành Dành không khiến tôi xúc động; sự chia ly của tháng 7 cũng không khiến tôi bị tổn thương, bạn gái tôi sang năm sẽ học năm thứ hai; Gánh nặng khi bước ra khỏi cổng trường cũng không đè lên vai tôi bởi đi ra rồi, tôi vẫn còn có thể quay lại; đồ dùng hàng ngày của tôi cũng không cần đem ra bán, tôi chỉ phải chuyển từ khu nhà ở của sinh viên sang khu nhà ở của nghiên cứu sinh mà thôi... Vì vậy, mỗi lần, khi tôi đang nắm cổ tay trắng ngần của cô bạn gái Uyển Nghi, cất lời chào những người bạn học đang tay xách nách mang, bước ra khỏi cổng trường đại học, đều nhận được ánh nhìn đầy ngưỡng mộ nhưng lại hàm chứa sự thù hận. Nói theo cách của Đại T, người ở cùng phòng trong suốt 4 năm với tôi, đó là mâu thuẫn giữa kẻ bóc lột và người lao động.

Tôi cũng không phản bác lại, tôi chỉ nhìn Uyển Nghi xinh đẹp, nhã nhặn của tôi rồi cười hì hì.

Đại T lại nói nhìn tôi cười trông như kẻ cướp!

Đại T là bạn thân của tôi suốt bốn năm học đại học, tình cảm dành cho nhau cũng không chỉ ở mức bình thường. Câu hỏi về công việc của người bạn thân tuyệt đối xuất phát từ tấm lòng chân thành của tôi: “Tên tiểu tử này, công việc tìm đến đâu rồi!”

Đại T vẫn giữ bộ dạng nhếch nhếch nhếch nhếch ấy: “Tôi quyết định vẫn tiếp tục làm ở ‘Blues 18’”

“Cậu tốt nghiệp ở một trường đại học danh tiếng lại đi làm trai bao ở một quán bar?! Cậu điên rồi à!” Tôi không kiềm chế được, gào tướng lên: “Trước đây, lúc còn đi học, vì thời gian học không căng thẳng, có thời gian rảnh, cậu làm thêm ở đó cũng được. Dù sao thì cũng kiếm thêm được ít tiền lại có thể cảm nhận xã hội thực tế, tôi cũng không phản đối gì. Nhưng bây giờ đã tốt nghiệp rồi, cậu phải tìm một công việc chính đáng chứ...”

Đại T nhắm mắt lại, gương mặt không một chút biểu cảm, cất ngang lời của tôi: “Vâng, vâng, vâng... tìm một công việc chính đáng, tôi làm ở công ty nước ngoài, vợ là giáo viên phổ thông, kết hôn rồi sinh con, trăm năm hạnh phúc, con cái đầy nhà, con nối nghiệp cha, phú quý ba đời, vui đạo luân thường, tứ đại đồng đường, vui hưởng tuổi già, già chết tại gia, cười hạc thăng thiên... còn ngôn từ mỹ miều nào muốn giáo huấn tôi nữa không?” Cậu ấy tuôn ra một tràng, miệng không ngừng nghỉ, lảm rảm như đang tụng kinh.

Tôi bị những câu nói đùa đầy của tên tiểu tử này bịt kín miệng lại, không thốt ra được câu nào nữa, chỉ đứng ngây ra mà nhìn hẩn.

Đến lượt Uyển Nghi, cô ấy đang đứng cạnh tôi, đưa tay lên che miệng cười rúc rích.

Đại T bỗng chuyển sang nói một cách rất nghiêm túc: “Nếu tôi mà tìm được cô vợ tốt như của cậu, tôi nhất định sẽ trở nên đứng đắn hơn.” Vừa nói, Đại T vừa liếc nhìn Uyển Nghi một cái đầy ẩn ý rồi nhanh chóng đưa mắt nhìn xa xăm theo hướng khác.

Vốn là một người sống nội tâm, nghe những lời tăng bốc trần trụi ấy của Đại T, Uyển Nghi xấu hổ tới nỗi đỏ bừng cả mặt, lúng túng không biết làm thế nào đành cúi gằm mặt nhìn xuống đất.

Tôi cười lớn, đưa tay ôm Uyển Nghi vào lòng rồi nói: “Đương nhiên rồi, cô dâu của tôi là hoa khôi của khoa ngoại ngữ mà! Có đúng không, vợ yêu?”

Uyển Nghi khe khẽ nũng nịu: “Anh này! Chỉ được cái nói linh tinh”, hai má lại càng đỏ hơn.

Uyển Nghi là một thực nữ theo đúng tiêu chuẩn, tính cách điềm đạm của cô ấy luôn toát lên vẻ đẹp cổ điển của một cô gái phương Đông. Tóc mượt lững thon, cười không hở lợi, nói năng nhẹ nhàng, từ tốn. Đôi chân lúc nào cũng được bao bọc trong lớp tất cotton trắng muốt, gấu váy bay bay, bước chân đi nhẹ nhàng. Cũng giống như những nữ sinh trẻ trung, cuốn hút khác trong trường, dù có việc hay không có việc gì, cô ấy đều luôn luôn mỉm cười nhẹ nhàng. Nhưng, liệu cô ấy có biết, sau này sẽ gặp một người như tôi đây?

Năm ngoái, khi vừa đến trường nhập học, Uyển Nghi đã làm cho đôi mắt của phần lớn nam sinh trong trường đều sáng bừng lên. Tuy nhiên, cũng vì cô ấy quá xinh đẹp nên mãi vẫn không có ai dám theo đuổi. Sự lo sợ đã khiến con người ta khinh mạn cả thần tiên của chốn nhân gian. Tôi – một người không có điểm gì là quá xuất sắc nhưng lại có một ưu điểm duy nhất, đó là to gan. Còn Đại T lại nói rằng da mặt tôi rất dày. Vì vậy, tôi không giống như những nam sinh khác, không ở lì trong ký túc xá, bàn tán, tôn xưng Uyển Nghi là hoa khôi của khoa sau giờ tự học rồi ngồi yên chờ đợi như thế. Ngay từ lần đầu tiên gặp Uyển Nghi, tôi đã tuyên bố là sẽ theo đuổi cô ấy.

Thực ra, theo đuổi một hoa khôi không phải sẽ gặp chín lần chín là tám mươi mốt những khó khăn như người ta vốn vẫn nghĩ, huống hồ Uyển Nghi vốn là một cô gái bình dị, dễ gần. Cô ấy chỉ thiếu một điều mà hầu hết các người đẹp khác đều có, đó là tính tự kiêu, tự cho rằng mình là nhất trên đời. Đôi mắt cô ấy dịu dàng, mềm mại như sự trơn bóng của những dải lụa vậy. Tôi cũng không ngốc nghếch đến độ mới gặp vài lần đầu đã viết những bức thư tình ướt át, còn dài hơn cả luận văn tốt nghiệp gửi cho cô ấy. Tôi chỉ lấy tư cách là người đi trước, quan tâm tới cô ấy, hướng dẫn cho cô ấy, luôn bên cạnh giúp đỡ cô ấy, lựa gió để nấu mình vào đêm, tận dụng ưu thế vật mềm thì thường không phát ra tiếng động... đồng thời chọn lúc thích hợp để tổng kết một câu “duy thị tri kỷ tương phùng hận vãn” (Chỉ những người là tri kỷ mới hối tiếc vì đã gặp nhau quá muộn). Cuối cùng, mọi sự cảnh giác, đề phòng của cô ấy đã bị tôi phá tan hoàn toàn. Tôi ngang nhiên có thể lấy tư cách là một người bạn tri kỷ, cùng sánh bước bên cô ấy đi khắp mọi ngõ ngách trong trường.

Thế là, trong con mắt của những người khác, chúng tôi đã thành một đôi. Đại T hỏi đó cũng rất ái mộ khí chất thanh tú của Uyển Nghi, cậu ấy rót nước bọt thèm thuồng, chạy theo tôi hỏi xem cảm giác khi được hôn Uyển Nghi như thế nào.

Tôi nhắm mắt, cố ý làm ra vẻ đang hồi tưởng, sau đó lại giống như đang say đắm, liên tục gật gù đắc ý “tuyệt đến nỗi không thể nào tả nổi, tuyệt đến nỗi không thể nào tả nổi!”. Tôi nói hay đến nỗi Đại T cũng suy nghĩ miên man và cũng không ngớt ngưỡng mộ. Nhìn Đại T đang mơ mơ màng màng nghĩ tới Uyển Nghi với ý đồ dâm dục, tôi chỉ thẳng vào mặt Đại T rồi hét lên: “Đồ xấu xa, phạm tục! Phạm tục tới nỗi không thể chịu được!”

Nói tới nỗi Đại T cũng cảm thấy xấu hổ vô cùng.

Thực ra, tôi và Uyển Nghi còn chưa nắm tay nhau.

Tuy nhiên, nắm tay, ôm hôn đều là những chuyện đương nhiên sẽ xảy ra. Năm ngoái, khi kỳ nghỉ đông vừa kết thúc, tôi đã đặt một nụ hôn với nỗi buồn đau canh cánh trong lòng lên đôi môi người đẹp Uyển Nghi, chính thức xác định mối quan hệ tình ái giữa hai người.

Vì Uyển Nghi là một cô gái có tư tưởng truyền thống nên cô ấy nhất quyết không cho phép tôi có những hành động đi xa hơn nữa trước khi kết hôn, thậm chí cả chuyện nghĩ đến thôi cũng không được phép. Vì vậy, dù có những lúc, tôi bị cô ấy làm cho xuân tình dào dạt cũng chỉ còn cách cố gắng kiềm chế lại. Tuy

nhân, đối với một tiên nữ thánh thiện như vậy, dường như sự chịu đựng đó là đương nhiên và cũng là can tâm tình nguyện.

Tôi cũng chưa từng nói với Uyển Nghi những câu yêu thương, ái mộ. Tôi cảm thấy nói ra những lời ấy thật kỳ cục. Uyển Nghi cũng không suốt ngày nhõng nhẽo bên tôi, nói những lời đường mật không thật lòng giống như những cô gái dung tục khác.

Sau lần khẳng định đó, mối quan hệ của chúng tôi luôn giống như nước suối trong chảy trên đá, dòng nhỏ chảy dài.

Có người nói, tình yêu giống như món đồ uống, nước lọc mặc dù không có mùi vị nhưng lại không thể thiếu nó; rượu ngon mặc dù rất hấp dẫn nhưng uống lâu sẽ sinh bệnh, cuồng nhiệt quá sẽ có hại đến sức khỏe.

Uyển Nghi chính là nước lọc. Tôi chưa từng nghĩ tới chuyện sẽ rời xa cô ấy. Ánh mắt mà cô ấy dành cho tôi luôn rất yên bình. Tôi thậm chí đã từng mơ ước, sau này sẽ kết hôn rồi sinh con để cái với Uyển Nghi, cùng cô ấy sống một cuộc đời bình yên...

Tất nhiên, suy nghĩ đó xuất hiện trước khi tôi gặp Mạt Mạt.

Mạt Mạt là rượu, ngọt ngào, thơm lừng, có lúc nóng bỏng, có lúc lại hiền hòa. Ban đầu thăm kín, lâu dần thành nghiện, như gần mà lại như xa, muốn ngừng cũng không xong. Đó là khoảng thời gian không biết đến sự trân trọng, là những ngày tháng ngông cuồng của tuổi trẻ. Lúc bấy giờ, chúng tôi luôn cho rằng, yêu là phải mãnh liệt, phải hào phóng, phải dữ dội, và rằng cảm xúc mới thay thế tình yêu cũ cũng chỉ là chuyện thường tình.

Lúc bấy giờ, cả hai chúng tôi đều nhìn cuộc đời bằng những kiến thức nông cạn nhưng lại cứ cho rằng mình hiểu biết tất cả. Mỗi khi ngược lên bầu trời, dương dương tự đắc mà tự nhận mình thanh cao.

3. Chương 03

Chương 3

NẾU NHƯ CÓ MỘT NGÀY, ANH BỎ RỜI EM

Trường tôi có nội quy rõ ràng, sinh viên hệ đào tạo chính quy bắt buộc phải ở trong ký túc xá của trường, nghiên cứu sinh thì hoàn toàn có quyền tự lựa chọn nơi ở.

Tôi hỏi ý kiến bố về việc thuê một căn hộ gần trường học qua điện thoại. Bố đã suy nghĩ rất lâu và hỏi tôi xem có phải tôi đã có bạn gái không.

Tôi thành thật nói với bố là đã có bạn gái. Sau một hồi im lặng, bố nói, vậy thì hãy thuê nhà đi, nhưng nhớ phải cẩn thận một chút.

Tôi hiểu ẩn ý của từ cẩn thận mà bố nói. Tất nhiên, không phải vì bố lo lắng rằng khi tôi thuê nhà ở ngoài sẽ gặp nguy hiểm, điều bố băn khoăn là tôi và Uyển Nghi sẽ gây ra chuyện gì đó. Bố là người từng trải, đương nhiên bố hiểu chúng tôi, ngựa non háu đá mà!

Đặt điện thoại xuống, tôi bắt đầu mơ tưởng đến cảnh tôi và Uyển Nghi quần quýt dưới cùng một mái nhà. Chỉ nghĩ thôi mà máu nóng đã rần rật chảy trong huyết quản.

Uyển Nghi rất ngưỡng mộ khi nghe nói tôi thuê nhà ở bên ngoài. Đợi sau khi tôi đưa chiếc chìa khóa đánh thêm cho Uyển Nghi, cô ấy vui mừng đến chỗ tôi ở để thu dọn đồ đạc. Căn hộ tôi thuê vốn đã ngăn nắp sạch sẽ nhưng Uyển Nghi vẫn muốn bài trí lại một chút theo cách của những người phụ nữ.

Tôi ngồi trên ghế, ngắm nhìn Uyển Nghi đi đôi tất màu trắng, đang kiễng chân trên giường để treo tấm rèm cửa màu phấn hồng. Hôm nay, cô ấy mặc một chiếc quần bò ôm sát người, vòng eo thon nhỏ cứ xoay qua xoay lại, tôi chỉ cảm thấy vòng mông tròn trịa, săn chắc của Uyển Nghi cứ lớn dần, lớn dần lên trước

mắt tôi... Không những thế, khuôn miệng xinh xắn của cô ấy cũng luôn phát ra những hơi thở đầy mê hoặc khiến tôi không thể kìm chế được nữa, vội rảo bước lại gần, kéo Uyển Nghi nằm xuống giường, “Đừng làm nữa, mệt hết cả người...”. Chỉ trong nháy mắt, tôi đã nằm đè lên tấm thân mềm mại của Uyển Nghi.

Uyển Nghi khe khẽ kêu lên mấy tiếng. Bị ép nằm dưới người tôi, đôi tay nhỏ như có mà cũng như không đẩy tôi ra, đôi mắt đẹp thì xấu hổ đến nỗi không dám nhìn thẳng vào tôi. Khuôn mặt cô ấy bỗng chốc đỏ ửng cả lên.

Điều bộ thẹn thùng, ngoan ngoãn của Uyển Nghi khiến tôi càng thêm hứng khởi, cúi đầu xuống, gấn chặt môi mình lên đôi môi cô ấy. Cánh tay đang ôm trên vai Uyển Nghi bắt đầu không nghe theo sự sai khiến của lý trí, cứ mơn trớn quanh vùng eo rồi sau đó luồn lên, nắm gọn lấy bầu ** săn chắc của cô ấy một cách ngang nhiên.

Khi thấy bàn tay tôi chạm vào phần ngực của mình, Uyển Nghi dường như đã biến thành một con người khác. Cô ấy hét lên một tiếng, cố gắng hết sức để đẩy tôi ra.

“Sao thế, làm em đau à?” Tôi ngẩng đầu nhìn lên. Đôi mắt Uyển Nghi đã ngân ngấn nước. Tôi rất khó khăn để kìm chế dục vọng nhưng cũng không dám làm bừa nữa, bàn tay lại ngoan ngoãn trở về vị trí cũ.

“Đừng làm như vậy! Em sợ lắm, Công Trị Hi, anh... anh làm như vậy thật sự khiến em rất sợ!” Cô ấy vừa nói vừa khóc, nước mắt bắt đầu lăn xuống, chảy cả vào lỗ tai hai bên. Cảnh tượng ấy không khác nào cảnh một loài cầm thú đang cưỡng hiếp một thiếu nữ vô tội vậy.

Bộ dạng đáng thương đó của Uyển Nghi đã làm trái tim tôi mềm yếu, nó cũng làm mềm một bộ phận nào đó trên cơ thể tôi.

Tự cảm thấy mất hứng, tôi rời khỏi người cô ấy, ra phòng khách ngồi xem ti vi.

Hồi lâu sau mới thấy Uyển Nghi bước ra, cô ấy đã chỉnh trang lại quần áo, đầu tóc, lại quay về với hình ảnh xinh đẹp, trong sáng như thường ngày.

Uyển Nghi liếc nhìn về phía tôi, sau khi bốn mắt giao nhau, tôi giận dữ tiếp tục xem ti vi, không thêm để ý tới cô ấy.

Sau đó nghe “sầm” một tiếng, đợi đến khi tôi nhìn sang thì đã thấy cô ấy bước ra khỏi cửa rồi. Vì đồ đạc kê trong căn hộ tôi thuê không nhiều, tiếng dội lại của cánh cửa bị đóng mạnh rất to khiến tôi giật cả mình. Đợi đến khi tôi bình tĩnh lại, trong phòng chỉ còn lưu lại mùi hương của Uyển Nghi, hồi lâu sau, mùi hương đó cũng dần tan biến.

Tôi cảm thấy Uyển Nghi thật quá ra vẻ, sờ mó một chút thì cũng dẫu đến nỗi có thai được. Một lát sau, tôi lại nghĩ, nếu cô ấy thuộc loại người sẵn sàng có thể lên giường với bất kỳ người đàn ông nào, tôi cũng chẳng thương tiếc nữa. Nghĩ vậy, tôi lập tức cảm thấy hối hận, muốn gọi điện thoại xin lỗi Uyển Nghi một tiếng nhưng lại chưa đẹp được sĩ diện.

Đúng lúc tôi còn đang đắn đo suy nghĩ mông lung, Uyển Nghi đã dùng chìa khóa riêng của mình mở cửa bước vào phòng, trên tay xách theo vài túi lớn túi nhỏ.

Tôi nhìn Uyển Nghi, cô ấy khẽ liếc tôi một cái rồi đi thẳng vào phòng bếp. Đó là một ánh mắt đầy ai oán và ảm ức.

Tôi không biết Uyển Nghi vào phòng bếp là gì nhưng lại cũng không chịu xuống nước để mở lời nói với cô ấy trước.

Đấu tranh tư tưởng hồi lâu, cuối cùng tôi đứng dậy, cầm một chiếc cốc không, giả vờ vào phòng bếp rửa cốc.

Vừa bước vào cửa phòng bếp, tôi đã bị cảnh tượng trước mắt làm cho bất ngờ hóa ra, ban nãy, Uyển Nghi ra ngoài đi chợ, cô ấy đang lạng lẹ chuẩn bị đồ ăn!

Uyển Nghi đứng quay lưng về phía tôi, đang mãi thái thứ gì đó trên thớt.

Tôi bỗng cảm thấy vô cùng xúc động, tiến lên phía trước, nghiêng đầu nhìn cô ấy, hai mắt Uyển Nghi vẫn đỏ hoe, rõ ràng là vừa khóc xong.

“Khóc à?” Tôi mỉm cười hỏi.

Tôi chẳng qua cũng chỉ muốn đùa cho cô ấy vui lên, không ngờ, vừa hỏi xong câu đó, nước mắt của Uyển Nghi lại lăn rơi như những hạt đậu nhỏ. Mũi cô ấy cũng đỏ ửng lên cùng với tiếng nức nở nghẹn ngào.

Tôi trở nên bối rối, muốn giằng lấy con dao trong tay Uyển Nghi, ôm cô ấy vào lòng và nói đừng khóc nữa.

Từ trạng thái khóc thầm chuyển sang khóc thành tiếng. Cơn giận trong người Uyển Nghi lại được dịp bùng phát. Cô ấy cố gắng giằng con dao lại, thế nào cũng không để tôi nắm được chuôi dao.

Sau vài lần giằng co, không may, lưỡi dao đã cứa một vết dài trên ngón tay của Uyển Nghi, máu đỏ trong phút chốc trào ra.

“A!” Tôi kêu lên đau đớn, “mau bỏ con dao xuống đi em!”

Lúc bấy giờ, Uyển Nghi đã trở nên vô cùng ngoan ngoãn, không còn giành giật con dao với tôi nữa. Chỉ có điều cô ấy càng khóc to hơn, hai vai rung lên bần bật một cách đầy ảm ức.

Từng giọt từng giọt máu bắt đầu nhỏ xuống chiếc thớt thái rau, nhỏ xuống cả đôi dép lê tôi đang đi trong nhà. Tôi quả thực rất hoang mang, vội ra lệnh cho Uyển Nghi giơ cao tay lên trời, không được động đậy rồi chạy như bay xuống hiệu thuốc dưới tòa nhà mua thuốc sát trùng, bông băng về giúp Uyển Nghi cầm máu.

Tháng bảy, đúng thời điểm giữa mùa hè, tôi chạy lên chạy xuống tòa nhà vài lần, mệt đến nỗi nhể nhại mồ hôi, hơi thở hỗn hà hỗn hển.

Tôi sợ Uyển Nghi đau, vừa bôi thuốc cho cô ấy vừa dùng miệng thổi khe khẽ lên vết thương. Bấy giờ, Uyển Nghi đã thôi không khóc nữa, cô ấy bỗng đưa tay còn lại ra vuốt vuốt lên trán tôi, lấy khăn mùi xoa lau mồ hôi cho tôi, “Công Trị Hi, cảm ơn anh.” Giọng nói của cô ấy vẫn mềm mại như nước. Những âm thanh ngọt ngào đó khiến tôi càng thêm ân hận.

“Cảm ơn cái gì! Ngốc ạ! Em xem, thật quá nguy hiểm, từ nay về sau, không cho phép em được cầm đến dao nữa!” Nghĩ một lát, tôi lại nói tiếp, “Lửa cũng không được chạm vào, điện cũng không được chạm vào, nói chung, tất cả những thứ nguy hiểm, em đều phải tránh xa!”

Uyển Nghi bỗng bật cười thành tiếng, đôi mắt vừa được rửa bằng những giọt nước mắt đã trở nên long lanh quyến rũ hơn: “Nhưng nấu cơm cho anh ăn là nghĩa vụ của em mà.”

Tôi càng cảm động hơn, kéo Uyển Nghi vào lòng, vòng tay ôm càng siết chặt hơn, trong đầu vẫn đang vang vọng câu nói của cô ấy nấu cơm cho anh ăn là nghĩa vụ của em.

Tôi bỗng tự hỏi mình, còn đòi hỏi gì hơn nữa? Có một tiên nữ, hồn nhiên trong sáng, không hề vướng bụi phàm trần, nấu cơm cho tôi ăn.

Muốn nói một câu gì đó biểu thị sự cảm kích, cảm ơn, cảm động nhưng đầu óc tôi hoàn toàn trống rỗng, chẳng thốt ra được câu nào. Tôi chỉ có thể ôm cô ấy chặt hơn, chỉ có vậy thôi.

Sau đó, tôi nhất quyết không cho Uyển Nghi làm việc tiếp, đích thân tôi vào bếp nấu nướng...

Hai tiếng sau, tôi và Uyển Nghi cùng chau mày chau mặt nhìn mấy món đồ ăn đen sì sì được dọn trên bàn. Tôi nhụt trí nói, hay chúng ta ra ngoài ăn nhưng Uyển Nghi không đồng ý. Cô ấy dùng cảm gấp một miếng đậu phụ đen đen lên nếm thử trước. Đôi môi nhỏ xinh vừa mím lại, hai vai bỗng so lên, rụt cổ nuốt vội. Tôi hỏi hộp hỏi xem mùi vị như thế nào.

“Khó ăn quá...” Uyển Nghi lè lè lưỡi, từ trước tới giờ, cô ấy không biết nói dối.

Sau đó, cô ấy cương quyết ném hết toàn bộ những món ăn do tôi vừa làm được bày ở trên bàn. Tôi vừa lo lắng vừa cố nhớ thử xem đã có ai do ăn phải đồ ăn khó ăn mà bị ngộ độc hay chưa.

Sau bữa tối, tôi giữ Uyển Nghi ở lại cùng xem ti vi một lát, cô ấy vui vẻ đồng ý.

Sau sự cố khó xử buổi chiều, tôi đã trở nên thận trọng hơn, cũng không dám có những hành động tùy tiện với Uyển Nghi nữa. Muốn giang tay ôm cô ấy vào lòng, tôi cũng phải cẩn thận nhấc tay lên, dùng ánh mắt trưng cầu sự đồng ý của cô ấy.

Uyển Nghi then thùng mím chặt môi lại, không nói câu nào, bấy giờ tôi mới nhẹ nhàng vòng tay ôm cô ấy. Cảm giác đó, thật yên bình mà tươi đẹp.

Tôi đã không còn nhớ nổi, bộ phim đang chiếu trên ti vi đó nói về chuyện gì. Nói thẳng ra là tôi không còn lòng dạ nào mà xem vô tuyến. Mùi hương ngọt ngào thoát ẩn thoát hiện trên người Uyển Nghi cùng cảm giác mềm ấm khi bờ vai cô ấy chạm vào ngực tôi đã khiến tôi không thể nào tập trung được nữa.

Vừa hay lúc đó, trên màn hình ti vi xuất hiện nhiều phân cảnh ôm hôn thắm thiết. Tôi khẽ liếc Uyển Nghi một cái, cô ấy giả vờ như đang chăm chú xem phim nhưng lại hồi hộp tới nỗi hai bàn tay đan chặt lấy nhau.

Điệu bộ của Uyển Nghi lúc bấy giờ quả thực rất đáng yêu. Tôi không kìm chế được nữa, cúi xuống, hôn nhẹ lên má cô ấy.

Uyển Nghi vẫn không dám nhìn thẳng vào mắt tôi, hơi sững lại một chút rồi lại càng cúi thấp đầu xuống.

Tín hiệu đèn xanh lạng lẽ của Uyển Nghi khiến tôi lại nảy sinh ý đồ bất chính đối với cô ấy. Tôi từ từ áp lại gần, đặt một nụ hôn nồng nàn lên đôi môi Uyển Nghi. Uyển Nghi căng thẳng đến nỗi cứ níu chặt lấy áo của tôi. Tôi vẫn nhớ như in bài học của buổi chiều nay nên mặc dù đang rất khao khát nhưng vẫn không dám tùy tiện chạm tay lên người Uyển Nghi.

Hai chúng tôi đang cùng chìm đắm trong nụ hôn nồng nàn thì chuông điện thoại di động vang lên, trong lòng tôi thầm cất lên lời nguyện rửa bực bội.

Là điện thoại của Đại T, thế là tôi bèn hét vào điện thoại bằng cái giọng vốn đang bực tức từ khi nghe thấy tiếng chuông.

“Làm gì mà nổi giận ghê thế? Tôi chỉ gọi điện hỏi thăm xem cậu đã dọn dẹp xong nơi ở mới chưa thôi mà?” Đại T thì thầm một cách vô tội khi nghe những lời mắng mỏ đầy khó hiểu của tôi.

“Dọn dẹp xong rồi, thôi nhé, tôi còn đang bận!” vừa nói tôi vừa trù mến liếc nhìn về phía Uyển Nghi, cô ấy then thùng đánh tôi một cái, hai má lại đỏ ửng lên, đáng yêu và mơn mớn như một trái đào tiên.

“Ồ, ờ, chị dâu cũng có ở đó hả? Hôm nay không xảy ra chuyện lớn gì chứ?” Đại T vẫn chưa muốn cúp điện thoại.

“Sao lại không xảy ra chuyện lớn! Vừa nãy Uyển Nghi bị chảy rất nhiều máu, cô ấy nói đau muốn chết! Còn khóc rất nhiều nữa chứ!” Tôi cố ý trêu đùa Uyển Nghi, hướng suy nghĩ của Đại T lệch lạc theo một hướng khác.

Đại T quả là một người dung tục, giọng của cậu ấy bỗng trở nên ngạc nhiên đầy phấn khích, “Kịch liệt đến thế kia à?”

“Đâu chỉ kịch liệt, cảnh tượng đó á! Hi hi! Cứ phải gọi là say đắm lòng người! Khí thế vang dội non sông!” Tôi khoác lác với Đại T qua điện thoại nhưng mắt lại liếc nhìn Uyển Nghi đầy ẩn ý. Uyển Nghi thấy Đại T dường như đã suy nghĩ lệch lạc về những câu nói của tôi, xấu hổ quá bèn đứng lên, chạy trốn vào trong phòng ngủ.

Đại T cất giọng tỉnh quái đầy vẻ ngờ vực trong điện thoại: “Tôi không tin cậu lại có thể làm nên một trận khí thế vang dội non sông như thế...”

“Được rồi, được rồi, thôi nhé, vợ yêu đang đợi tôi trong phòng ngủ kia kìa!” Nói xong, tôi liền bấm nút ngắt cuộc gọi.

Bước vào phòng ngủ, tôi thấy Uyển Nghi đang mím chặt môi, ngồi ở cạnh giường. Cô ấy không buồn nhìn tôi, rõ ràng là đang rất tức giận.

Tôi nói, bảo bối của anh lại sao vậy?

“Anh là đồ xấu xa!” Uyển Nghi khẽ lẩm bẩm.

“Anh có gì xấu xa đâu! Vừa nãy, chẳng phải là em bị chảy máu hay sao? Có phải là rất đau không? Em đã chẳng khóc còn gì? Anh có nói sai đâu!” Tôi vừa nói vừa mở to mắt, nhún nhún hai vai ra vẻ vô tội.

“Anh... anh... em...” Uyển Nghi càng bực tức nhưng lại không tìm được lời lẽ nào để phản bác lại tôi, cô ấy bèn xoay người, quay lưng về phía tôi, “hự!”

“Cái gì mà còn hự hự nói anh à, em à nữa? Lại còn hự hự với anh ở trên giường nữa kìa...” Tôi cố tình phát âm mấy từ hự hự một cách êm ái, kích động một cách khác thường.

“Anh... anh...” Uyển Nghi là một cô gái được lớn lên trong sự giáo dục tốt, từ trước đến giờ chưa từng đấu khẩu với những người khác giới có phần thô lỗ như tôi, vì vậy, chẳng mấy chốc, nước mắt của Uyển Nghi đã ngân ngấn nơi khóe mắt vì vừa tức vừa xấu hổ.

Tôi vội vã ôm chầm lấy cô ấy, xin lỗi rồi rút. Dỗ dành hồi lâu sau, Uyển Nghi mới chịu mỉm cười. Và rồi chúng tôi lại ôm ghì lấy nhau, lại ôm hôn say đắm. Tuy nhiên, hẳn tôi có ý định tiến sâu thêm một bước nữa, Uyển Nghi lập tức như biến thành một con người khác, phát huy cao độ lý trí của cô ấy, giơ tay đẩy tôi ra.

Tôi không hề cảm thấy hài lòng với kết cục chỉ dừng lại ở nụ hôn ấy. Thấy tôi có vẻ không vui, Uyển Nghi nghiêng đầu, ghé sát mặt vào tôi thì thầm: “Anh đừng như vậy, dù sao sớm muộn em cũng là của anh mà, anh vội gì cơ chứ?” Một cô gái con nhà gia giáo như Uyển Nghi, có thể nói ra những lời như vậy thật chẳng dễ dàng gì. Khi tôi quay sang nhìn Uyển Nghi, cô ấy đã xấu hổ đến nỗi sắp vỡ nát cả vạt áo rồi.

Buổi tối, tôi và Uyển Nghi cùng ngủ trên giường, tôi đã được thỏa ước nguyện chung chăn chung gối với người con gái trong mộng. Chỉ có điều, chúng tôi chỉ ôm nhau mà ngủ, tuyệt đối không hề đi quá giới hạn cho phép. Đương nhiên, trước đó, tôi cũng đã có ý đồ tiến thêm một bước nữa trong việc chinh phục Uyển Nghi, nhưng sau khi nhận được những từ chối kiên quyết từ phía cô ấy, tôi đành hạ cờ gác trống, từ bỏ ý định vẫn đang chập chờn không yên trong đầu đó.

Khi tôi sắp chìm sâu vào giấc ngủ, Uyển Nghi bỗng khe khẽ gọi tôi: “Công Trị Hi.”

“Hả?” Tôi mơ mơ màng màng ậm ừ đáp lại.

“Nếu một ngày nào đó, anh vì một người con gái khác mà bỏ rơi em thì sao?” Uyển Nghi bắt đầu nói những lời ngốc nghếch mà hầu hết các cô gái khi bước vào tình yêu đều nghĩ tới.

Tôi khẽ cau mày lại, chẳng kịp suy nghĩ gì, trả lời luôn: “Vậy thì anh cũng sẽ bị cô gái đó bỏ rơi.” Sau đó liền ngủ thiếp đi.

Câu trả lời đó đương nhiên không phải là đáp án hoàn hảo nhất theo suy nghĩ của các cô gái.

Đêm hôm đó, tôi thần nhiên đánh một giấc say sưa, còn Uyển Nghi lại âm thầm khóc suốt một đêm. Tôi lúc ấy hoàn toàn không hề hay biết chuyện đó.

4. Chương 04

Chương 4

MỸ NHÂN Ở CỬA HÀNG BÁN HOA

Đêm dần dần về khuya, các cửa hiệu hai bên đường bắt đầu lần lượt đóng cửa. Màn đêm đã giấu đi vẻ ồn ào náo nhiệt của ban ngày. Ngoài ánh sáng vàng vọt, xiên xiên khi tỏ khi mờ của đèn đường ra, không gian tĩnh lặng đến kỳ lạ. Bầu trời đầy sao nhưng lại vô cùng trống vắng. Tôi ngồi trước cửa hàng hoa, nơi có treo tấm biển “Nhân đới hoa nở”, y hệt như một kẻ lang thang đầu đường xó chợ, làm bạn với đêm đen, tiêu điều một cách dị thường.

Những ký ức về Uyển Nghi của hai năm trước đây vốn đã mờ nhạt, nay lần giở lại, tôi đậm thêm hồi ức, vật còn người đã xa. Ngoài một chút cảm khái tận sâu thẳm đáy lòng ra, tôi không thể tìm được lời lẽ nào để miêu tả sự hổ thẹn của tôi đối với Uyển Nghi vào lúc này.

Nó giống như là sự ứng nghiệm từ câu nói đùa của hai năm về trước, “Nếu anh bỏ rơi em, thì anh cũng sẽ bị cô gái đó bỏ rơi.”

Sau đó, tôi gặp Mạt Mạt. Vì Mạt Mạt mà tôi bỏ rơi Uyển Nghi, cuối cùng, tôi cũng bị Mạt Mạt bỏ rơi.

Tôi mỉm cười một cách bất đắc dĩ. Liếc nhìn đồng hồ, đã hơn một giờ sáng. Tôi biết rõ trạng thái chiếc điện thoại hiện nay của Mạt Mạt nhưng vẫn thử gọi cho cô ấy. Quả nhiên là đang tắt máy.

Tôi tự hỏi, lẽ nào, cô ấy cũng đã đóng cửa cả trái tim dành cho tôi hay sao? Nhớ lại lần đầu tiên gặp Mạt Mạt, thái độ của cô ấy cũng lạnh lùng như vậy. Đó là câu chuyện cũ từ rất lâu rồi nhưng cũng là một kỷ niệm mà tôi đã khắc cốt ghi tâm...

Tôi không phải là một người đàn ông lãng mạn, tuy nhiên, tôi thấy việc mua hoa tặng bạn gái nhân ngày lễ tình nhân là một điều tất yếu.

Ngày mừng bảy năm đó, tôi đã bị tiêm nhiễm từ những khuôn hình quảng cáo trên ti vi từ hàng mấy tuần trước, ý tưởng cho ngày lễ tình nhân cũng đã âm ỉ trở dậy. Lớn lên theo cùng ý tưởng đó là cái nắng như thiêu như đốt cả ngày lẫn đêm của mùa hè.

Kỳ nghỉ hè năm ấy, tôi đắm chìm hoàn toàn trong sự dịu dàng, mềm mại như nước của cô bạn gái xinh đẹp Uyển Nghi. So với sự ngọt ngào trong tình yêu của chúng tôi, cái nắng chói chang kia dường như chẳng thấm tháp gì.

Ai nói rằng tiên nữ thì không ăn thức ăn chín trên trần thế? Uyển Nghi cũng có thể được coi là tiên nữ của nhân gian, nhưng cô ấy lại cũng có đầy đủ những tố chất của một người vợ đảm đang. Khi cả hai còn chưa khám phá hết sự mới mẻ của tình yêu, tôi đã cảm thấy tôi và Uyển Nghi đang cùng sống chung như những cặp vợ chồng bình thường rồi.

Từ khi tôi dọn ra ngoài trường thuê nhà ở, từ một góc độ nào đó, tôi và Uyển Nghi đã chính thức sống chung với nhau. Khi sống chung với Uyển Nghi dưới một mái nhà, cái mà tôi có được không phải là cuộc sống chăn gối mặn nồng mà chính là sự yên bình, nề nếp, là những bữa ăn đầy đủ, đúng giờ mà chỉ một gia đình mới có được. Ngủ sớm dậy sớm, một ngày ba bữa, hoa quả no nê, cai thuốc cai rượu. Mới chỉ được nửa tháng mà vòng eo của tôi đã tăng thêm ba centimet!

Lúc bấy giờ, tôi không hề nghĩ lung tung gì cả. Tôi toàn tâm toàn ý đắm chìm trong ánh mắt hiền thực của Uyển Nghi. Tôi cảm thấy tình yêu là như vậy, cảm thấy thỏa mãn với tình cảnh hiện tại, không nghĩ tới điều gì khác.

Uyển Nghi nói, hoa hồng hay hoa bách hợp đều tầm thường, cô ấy thích hoa Cát Cánh. Rồi sau đó có thể nhầm lẫn lại, đọc ra hàng loạt những câu nói có liên quan tới loài hoa này.

Buổi chiều ngày mừng bảy năm đó, Uyển Nghi đang bắt đầu chuẩn bị bữa tối, tôi nói là muốn đi dạo một chút rồi giữ nguyên chiếc quần cộc đang mặc trên người, xỏ chân vào đôi dép lê, mở cửa, nhằm hướng mấy cửa hàng bán hoa gần trường học thẳng tiến. Vừa đi, tôi vừa tưởng tượng ra vẻ vui sướng bất ngờ của Uyển Nghi khi nhìn thấy những bông Cát Cánh tươi rói từ tay tôi.

Tôi thường nghĩ, đó là sự đùa giỡn của số mệnh, là sự chỉ điểm một cách bừa bãi của ông trời khi còn đang mơ màng nhắm mắt. Nếu như không có ý tưởng lãng mạn cho ngày mừng bảy năm đó, nếu như các cửa hàng hoa gần trường đều bán hoa Cát Cánh, nếu không có cuộc gặp mặt với bà chủ xinh đẹp của cửa hàng “Nhân đới hoa nở” đó. Nếu không có những điều nếu như đó... Nếu vậy, cho dù thế nào, tôi cũng sẽ không phải vòng vèo dứt bỏ một cách khó khăn giữa Mạt Mạt và Uyển Nghi, cũng không phải giãy giụa tranh đấu một cách đau khổ nhưng cũng đầy hạnh phúc giữa sự say mê mới và tình yêu cũ.

Tôi còn nhớ rất rõ, ngày lễ tình yêu năm đó, ánh mặt trời chiếu xuống mặt đất vô cùng gay gắt. Mặc dù đã gần tối nhưng ánh nắng gay gắt vẫn không hề thuyên giảm. Tôi đi lòng vòng khắp mấy cửa hàng hoa gần nhà nhưng đều có chung một câu trả lời: không bán hoa Cát Cánh.

Tôi cảm thấy vô cùng chán nản và thất vọng, cố lê tấm thân mệt mỏi, mang theo một chút hy vọng mong manh, đi về phía những cửa hàng hoa ở xa hơn nữa. Một lát sau, tôi đã đi tới tận phía nam thành phố từ lúc nào mà không hề hay biết.

Khu phía nam thành phố cách nhà tôi ở khá xa, tôi rầu rĩ nhủ thầm, nếu lần này vẫn không mua được hoa Cát Cánh thì chọn đại một bó hoa Hồng rồi về nhà là xong.

Tôi bỗng có một cảm giác rất dễ chịu một cách khó hiểu khi lần đầu tiên đọc dòng chữ viết trên tấm biển của cửa hàng bán hoa. Lúc đó, toàn thân tôi nhể nhại mồ hôi, đứng giữa tiết trời nóng oi ả, cửa hàng hoa trước mặt thì lại đang được bao bọc bởi hai cây ngô đồng um tùm hai bên, cái tên cửa hàng “Nhàn đợi hoa nở” nghe sao mà giản dị nhưng lại trong mát, ẩn chứa trong đó là một ý niệm không muốn tranh giành với thế sự, như một người ở ẩn nơi rừng sâu núi thẳm, không hề muốn vương bận bụi hồng trần. Cửa ra vào bằng kính, cửa sổ cũng bằng kính, rèm cửa màu xanh nhạt, chấn song bằng gỗ, mát mẻ như đang chìm trong làn nước biển mênh mông.

Vì dân cư ở thành nam chủ yếu là lớp người đã nghỉ hưu, những người già thường không lãng mạn, không sôi sục với ngày lễ tình nhân như giới trẻ. Chính vì vậy, ở các cửa hàng hoa khác, nơi tôi đã đi qua, kẻ mua người bán tấp nập, việc làm ăn của những chủ hàng hoa đó cũng trở nên phát đạt trong ngày hôm nay. Nhưng ở cửa hàng “Nhàn đợi hoa nở” này lại không như vậy, khi tôi đứng từ ngoài nhìn vào bên trong cửa hàng qua tấm cửa kính, ngoài cơ man nào là các loại hoa ra, tịnh không một bóng người.

Đẩy cửa bước vào, một bầu không khí tươi mát kèm theo mùi hương thoang thoang của các loài hoa bao trùm lấy tôi. Tôi như người bộ hành vừa được uống nước sau cơn khát dai dẳng trên sa mạc, cứ tham lam hít hà từng hơi dài tất cả những thứ trong lành và thơm mát ấy. Đường như tất cả mọi lỗ chân lông trên khắp người tôi đều được làm ẩm, dễ chịu vô cùng. Bên trong cửa hàng đang mở nhạc, tôi đưa mắt nhìn quanh, không nhìn thấy những thứ có thể phát ra âm thanh như loa đài hay máy vi tính gì đó, tuy vậy, bản nhạc Lương Sơn Bá – Chúc Anh Đài độc tấu bằng piano cứ trôi đi miên man như một dòng suối nhỏ, có lúc lại nhẹ nhàng, mềm mại, dịu dàng chảy lượn vòng ngay trước mắt.

Rất lâu sau này, Mạt Mạt mới nói cho tôi biết, cô ấy rất thích đĩa nhạc Lương Sơn Bá – Chúc Anh Đài, thích bản nhạc được chơi bằng đàn piano hơn là bản chơi bằng đàn violon. Bởi vì, bản đệm bằng violon quá thê lương mà lại thiếu sự nồng nàn của tình yêu. Còn bản đệm bằng piano, vừa thể hiện được sự thê lương của nỗi buồn đau u uất giữa Lương Sơn Bá và Chúc Anh Đài nhưng lại khiến người nghe cảm nhận được một mối tình chung thủy, kiên trinh, trường tồn ngàn năm ấy.

Vì tôi từ nhỏ vốn chẳng nhận được sự hun đúc âm nhạc nào cả nên tôi cũng chẳng có chút hiểu biết chuyên sâu nào về lĩnh vực này, tôi chỉ cảm nhận được rằng, trong rừng hoa lá xanh mơn mẫm và tươi mát như thế này mà mở khúc nhạc đó thì quả là vô cùng thích hợp.

Đàn ông, đại bộ phận thường hay nóng nảy, tôi cũng không nằm ngoài con số đó. Tôi không đủ kiên nhẫn để thưởng thức tiếp cảnh đẹp nên thơ hữu tình ấy bèn cất cao cổ họng, từ miệng phát ra những âm thanh nghe thật thô lỗ: “Chủ nhà, có khách mua hoa!”

Mạt Mạt bước ra từ phía sau tấm rèm được xâu bằng những hạt ngọc trai. Giây phút ấy, tôi bỗng nhiên như người bị điện giật, bỗng trở nên vô cùng giữ kẽ, mồ hôi túa ra khắp người, cảm giác như mình đang làm ô uế cả không gian trong lành thơm mát của cửa hàng hoa này, làm ô uế cả nữ chủ nhân xinh đẹp yêu kiều còn hơn cả những đóa hoa kia.

Cả người Mạt Mạt có một đặc điểm nổi bật nhất, đó là trắng, toàn thân trắng như tuyết! Trắng đến nỗi dường như trong suốt, trắng giống như là kính, là sứ vậy.

Đôi mắt sâu thẳm, đen láy, điểm thêm vài nét buồn buồn. Vì đuôi mắt hơi xếch lên một chút nên đôi mắt ấy trông càng diêm dúa lẳng lơ hơn. Mái tóc dài ngang lưng, để lộ vầng trán thông minh. Ngày nay, các cô gái thường thích để mái Hiên nhi, mớ tóc ngắn trước trán ấy luôn khiến các cô gái trở nên hiện đại, đáng yêu hơn. Nhưng chắc các cô ấy cũng không biết rằng, vầng trán trắng trẻo, mịn màng ấy cũng giống như chiếc cổ yêu kiều, trong con mắt của giới mày râu, những bộ phận ấy luôn có một sự mê hoặc khó mà cưỡng lại được. Tuy nhiên, việc hất ngược tóc ra phía sau, để lộ toàn bộ vầng trán của mình cũng đòi hỏi phải là những người có một tư chất nhất định. Cô gái đang đứng trước mặt tôi kia là người hội tụ đủ tư chất ấy. Cô ấy không để tóc mái nhưng không vì thế mà mất đi nét xinh đẹp, nhã nhặn mà lại còn càng nữ tính hơn. Mạt Mạt mặc một chiếc váy quây bó sát người bằng lụa màu xanh nước biển, dây lưng to bản bằng da màu hồng, những đường cong mềm mại được phô bày rõ nét, khuôn ngực đầy đặn, thoát ẩn thoát hiện, nửa kín nửa hở sau lần vãi của chiếc váy quây. Hai trái đào tiên trắng ngần, cao vút ấy khe khẽ rung rinh theo mỗi

bước đi của cô ấy. Đôi giày cao gót màu đỏ lại càng tôn thêm sự thon thả, uyển chuyển của chủ nhân.

Nếu nói rằng, Uyển Nghi là một nàng tiên trong sáng, không nhiễm bụi hồng trần thì Mạt Mạt lại là một yêu nữ nơi núi thẳm rừng sâu. Tiên nữ chỉ để ngắm nhìn, còn yêu tinh thì... luôn hút hết cả hồn lẫn vía của đối phương! Thật ra, nếu chỉ xét ở khía cạnh xinh đẹp, Uyển Nghi chắc chắn không thua kém gì Mạt Mạt, nhưng Uyển Nghi lại không có được vẻ thướt tha, yêu kiều của một người phụ nữ trưởng thành mà Mạt Mạt đang sở hữu. Trong con mắt của người đàn ông, nữ tính là một điều vô cùng quan trọng. Cô chủ cửa hàng hoa đang đứng trước mặt tôi đây, vẻ lạnh lùng lộ rõ sự tinh lạnh, tình ý bao bọc về mới lạ. Còn đôi mắt vừa như có vẻ ai oán, tang thương vừa như không kia càng khiến người ta hồn xiêu phách lạc.

Khuyhnh quốc khuyhnh thành, dung tục! Nguyệt thẹn hoa nhường, tầm thường không chịu được!

Phụ nữ, ngoài khuôn mặt ra, còn cần thêm cả khí chất nữ tính đó nữa.

Lần gặp mặt đầu tiên với Mạt Mạt thật khiến con người ta kinh ngạc. Vốn cho rằng, người con gái đẹp nhất đã ở trong vòng tay mình rồi, không ngờ, ở một cửa hàng hoa chưa nghe đến tên bao giờ ở khu phía nam thành phố này, lại có một vật báu trời sinh như vậy.

Trước ánh nhìn trần trời đầy thất lễ của tôi, cô ấy cũng ngậy người ra nhìn lại tôi như vậy.

Ánh mắt cô ấy nhìn tôi lần lượt đi từ trạng thái vui sướng đến kinh ngạc, rồi lại đến nghi hoặc, rồi cuối cùng lại lộ rõ một vẻ thất vọng khó hiểu. Còn tôi, trước ánh nhìn dạn dĩ của cô ấy, chỉ có thể dùng mấy từ hồn xiêu phách lạc để miêu tả vẻ nhếch nhác khốn khổ của mình.

Bộ dạng luộm thuộm trong chiếc quần cộc và đôi dép lê khi ra đường vào lúc này đã khiến tôi cảm thấy đôi chút buồn bực. Mặc dù đây không phải lần đầu tiên đứng trước mặt một người phụ nữ nhưng tâm lý căng thẳng, tự ti vẫn khiến tôi không dám nhìn thẳng vào đối phương.

Mặc dù tôi cũng được xếp vào hàng cao to đẹp trai nhưng cũng tự nhận thấy rằng hình thức của mình không thể liệt vào diện xuất chúng được. Tôi lúng túng như người đứng chờ kết quả thẩm định trước cái nhìn trần trời từ đầu tới chân của Mạt Mạt. Mặt mũi tôi đỏ lựng cả lên, trống ngực đập liên hồi tôi dù sao cũng chỉ là một phạm phu tục tử thôi mà, dù đã có vợ hiền thiếp yêu ở nhà nhưng vẫn khó có thể thoát khỏi sự hấp dẫn của một mỹ nhân đã được tu luyện thành tinh kia.

Một giây trước khi tôi sắp quên mình là ai, Mạt Mạt chợt biến đổi ánh nhìn, lập tức quay trở lại vẻ lạnh lùng như lúc đầu tiên tôi nhìn thấy cô ấy, hàng lông mi cong vút khê rử xuống, một giọng nói lạnh nhạt vang lên: “Mua hoa gì?” Hai lúm đồng tiền xinh xắn, đáng yêu thoáng ẩn thoáng hiện trên đôi má phấn màu hoa đào theo từng câu nói của chủ nhân.

“...” Miệng lưỡi tôi nhất thời cứng đờ cả lại, không nói được câu nào.

“Mua hoa gì?” Mạt Mạt chậm rãi ngược lên nhìn tôi, hỏi lại một lần nữa.

Bộ dạng của tôi lúc bấy giờ như một thằng đàn ông chưa bao giờ được nhìn thấy phụ nữ, mặc kệ tất cả, muốn mất mặt đến mức nào thì mất mặt đến mức ấy. Ngay cả luồng tư duy trong đầu tôi cũng bắt đầu có vấn đề. Khi Mạt Mạt hỏi đến lần thứ hai, tôi vẫn không tài nào nhớ nổi tên loài hoa mà Uyển Nghi yêu thích!

Mồ hôi lại bắt đầu túa ra trên trán và hai bên cánh mũi của tôi. Cũng may, tôi là người phản xạ khá nhanh nhẹn, bèn nói: “Để xem đã, để xem đã” rồi sau đó làm ra vẻ ngó nghiêng chọn lựa, chấp hai tay ra phía sau, chậm rãi lượn một vòng quanh các khóm hoa trong cửa hàng. Chỉ có điều, chân trái thiếu chút nữa thì giẫm lên bàn chân phải. Mạt Mạt không buồn để ý tới tôi nữa, lui về ngồi xuống phía trước quầy thu ngân. Tôi khê liếc mắt về phía ấy, chợt nhìn thấy hai mắt cá chân trắng ngần lộ ra phía dưới tú quần thu ngân. Hai mắt cá chân càng trở nên mịn màng, xinh xắn và tinh tế khi được tô điểm thêm bằng đôi giày cao gót màu đỏ.

Vô tình, tôi bị hút hồn luôn vào cái nhìn đó, kết quả nhận được là một cái nhìn lại đầy khinh miệt của Mạt Mạt.

Bị hiểu nhầm thành kẻ háo sắc, tôi cũng không tiện ở lại lâu hơn nữa, bèn chỉ đại vào một khóm hoa màu đỏ, nói: “Tôi mua ba bông hoa loại này.” Giọng nói của tôi lạc cả đi cũng chỉ vì quá căng thẳng, hồi hộp.

Mặt Mặt gói hoa cho tôi một cách thành thực, tôi thăm so sánh người với hoa, quả nhiên, người còn kiều diễm hơn hoa nhiều.

Duy chỉ có một điều khiến tôi hơi thất vọng, đó là cô ấy hầu như chẳng có chút ấn tượng gì về tôi. Sau khi nhận lấy mấy tờ Nhân dân tệ vừa nhàu vừa ướt được rút ra từ túi quần tôi, Mặt Mặt liền biến mất ngay sau tấm rèm bằng ngọc trai. Cô ấy thậm chí còn chẳng thêm quay đầu nhìn lại tôi một cái.

Cửa hàng hoa vẫn trong lành, tươi mát và ngào ngạt hương hoa, khúc nhạc buồn ai oán về câu chuyện Lương – Chúc vẫn ngân vang, nhưng người con gái đẹp vừa lạnh lùng vừa đau buồn kia đã không còn ở đó. Tất cả trở nên duy mỹ đến nỗi xa rời thực tế, dường như từ trước tới nay chưa hề xuất hiện trên thế gian, đó là một giấc mơ, là ảo giác, là trí tưởng tượng của tôi về hình ảnh của một nữ thần.

Chỉ là, tấm rèm bằng hạt ngọc trai mà cô ấy vừa đi qua kia vẫn còn đang nhẹ nhàng lay động, còn đang tỏa sáng lấp lánh.

Cầm ba bông hoa không biết tên gọi trên tay, chạy thẳng một mạch về căn hộ của mình, một cảm giác cực kỳ thoải mái trào dâng trong lòng.

Trời đã tối hẳn.

Chỉ đến khi nhìn thấy ánh đèn sáng nơi cửa sổ cùng một mâm cơm thịnh soạn đang chờ sẵn, chỉ đến khi nhìn thấy Uyển Nghi cùng nụ cười dịu dàng của cô ấy, chỉ đến khi nghe thấy những tiếng nửa bức bối, nửa trách móc của Uyển Nghi, tâm hồn tôi mới thoát khỏi chốn đào nguyên bên ngoài thế giới ấy để trở về với hiện thực phàm trần.

Uyển Nghi nhìn thấy bó hoa đang chúc xuống đất trên tay tôi thì vừa tức vừa buồn cười, đôi tay cô ấy giúp tôi lau mồ hôi, chuẩn bị nước tắm còn miệng thì không ngớt lẩm bẩm: “Chưa nghe ai nói ngày lễ tình nhân lại tặng bạn gái hoa făngxê! Lại còn tặng ba bông nữa chứ! Đúng là người hay thay lòng đổi dạ!”

Uyển Nghi mắng tôi là người hay thay lòng đổi dạ, tôi cũng không có phản ứng gì, bởi vì, tâm trí tôi còn mãi chìm đắm trong cái lúm đồng tiền duyên dáng, đáng yêu của cô chủ trẻ trung nơi cửa hàng hoa mang tên “Nhàn đợi hoa nở” kia.

Hồi lâu sau, tôi vẫn không thể tự giải thoát .

5. Chương 05

Chương 5

THỰC SẮC TÍNH DÃ

Đàn ông, thực sắc tính dã. (Ăn uống, sắc dục là bản tính)

Háo sắc không có nghĩa là thấy sắc thì quên nghĩa. Là con người, ai chẳng yêu mến cái đẹp. Nhìn ngắm một chút cô chủ xinh đẹp của cửa hàng bán hoa cũng không có nghĩa là về nhà ruồng rẫy vợ yêu. Tôi vẫn chưa vô liêm sỉ tới mức đó.

Vì vậy, khi nhìn thấy Uyển Nghi dùng đũa, gắp vài hạt cơm thành từng miếng nhỏ, lơ đãng đưa vào miệng, nhưng thực ra đôi mắt cô ấy đang hồi hộp nhìn biểu hiện của tôi khi nếm miếng thịt kho, tôi đã dần dần quên hết mọi chuyện vừa xảy ra ban nãy. Cho dù đó là cửa hàng hoa, hay là người đẹp nơi cửa hàng hoa, hay là bộ ngực trắng nõn nà trong làn váy quây của mỹ nhân chủ cửa hàng hoa đó.

“Có ngon không?” Uyển Nghi khe khẽ dò hỏi.

Tôi ngẩng đầu lên, trong miệng vẫn ngậm đầy thức ăn, nhồm nhoàm đáp lại: “Em xem, anh đã ăn tới bốn bát rồi đấy, liệu có thể không ngon được không!”

Uyển Nghi nhón miệng cười, tỏ vẻ rất sung sướng. Ánh đèn màu vàng nhạt trên trần nhà hắt xuống mặt Uyển Nghi, hiện rõ vẻ hiền hậu và dịu dàng của cô ấy khi lần đầu làm vợ.

Ba bông hoa făngxê tươi rói mà tôi mua về được Uyển Nghi nâng niu cẩn thận, cắm vào lọ thủy tinh trong suốt, đặt ở nơi trang trọng nhất, bắt mắt nhất trong phòng khách.

Sau đó, Uyển Nghi mới nói cho tôi biết rằng, hoa făngxê có hàm ý nói rằng, mẹ ơi, con yêu mẹ. Loài hoa này thường được dùng để tặng cho những người phụ nữ đã làm mẹ.

Tôi sưng người lại trong giây lát khi nghe được thông tin này, sau đó luôn miệng xin lỗi Uyển Nghi và giải thích về việc các cửa hàng hoa đều đã bán hết hoa cát cánh. Đương nhiên, khi kể lại mọi việc, tôi đã bỏ qua chi tiết về cô chủ xinh đẹp của cửa hàng hoa mang tên “Nhàn đời hoa nở”. Tôi cũng bỏ qua luôn cả chi tiết vì quá hồi hộp mà quên cả tên hoa cát cánh khi ở cửa hàng hoa ấy.

Uyển Nghi đã cảm thấy thỏa mãn bèn chủ động dàn hòa. Cô ấy áy náy ôm lấy tôi, luôn miệng nói rằng chưa kịp chuẩn bị quà để tặng tôi nhân ngày lễ tình nhân. Tôi nói đùa, vậy thì em lấy em ra làm quà tặng cho anh là được rồi.

Đang cuộn mình gọn trong vòng tay của tôi, Uyển Nghi chợt ngẩng đầu lên nhìn tôi chăm chú. Sóng mắt yêu kiều, dễ thương ấy lại khiến ruột gan tôi rối bời. Tôi nhớ tới tư tưởng bảo thủ của Uyển Nghi về chuyện quan hệ tình dục, sợ cô ấy lại giận dỗi bèn lập tức bổ xung thêm một câu: “Anh đùa ấy mà!”

Uyển Nghi không nói gì, chỉ nhìn tôi bằng một ánh mắt phức tạp, những vệt đỏ trên khuôn mặt cô ấy bắt đầu tan biến.

Tôi khê ho một tiếng rồi cầm đầu xuống ăn tiếp.

Ăn cơm xong, tôi ra phòng khách ngồi xem thời sự. Trong lúc ấy, Uyển Nghi đã chuẩn bị những quả nho to, tím ngắt, căng mọng được rửa sạch sẽ; cô ấy còn chọn những chỗ đỏ nhất, ngon nhất của quả dưa hấu, gọt vỏ, bỏ hạt, cắt miếng vừa ăn, cắm sẵn tăm nhọn; hai loại quả đó được bày chung một đĩa, đặt đúng tầm tay với của tôi – tôi có thói quen ăn hoa quả sau mỗi bữa cơm.

Sau đó Uyển Nghi nói, nóng quá, muốn đi tắm rửa một chút.

Tôi xem xong thời sự, ra ngồi nghịch máy tính một hồi, thả sức bắn phá giết chóc trong thế giới ảo đắm máu và đầy bạo lực, lát sau nhìn đồng hồ, đã một giờ trôi qua. Tôi gọi toáng một câu vợ ơi, không có ai trả lời. Tôi lại hét lên vài câu nữa, chỉ nghe thấy tiếng vọng lại của chính mình.

Tôi vội chạy ra phòng khách, vào phòng bếp, tìm khắp nơi nhưng vẫn không thấy Uyển Nghi đâu cả. Tôi chợt nhìn thấy cửa nhà tắm vẫn đóng im ỉm – cô ấy đã tắm những hơn một giờ đồng hồ?

Tôi trầm nghĩ, hay là Uyển Nghi đã gặp chuyện gì đó khi tắm, hoặc thiếu ôxy hay thiếu máu mà ngất đi rồi?

Thế là tôi vừa hét toáng tên cô ấy lên, vừa dùng vai bên phải húc mạnh vào cửa nhà tắm.

Vừa hay lúc đó, Uyển Nghi đưa tay mở cửa nhà tắm ra. Vì lấy đà quá mạnh, lại không kịp thu về nên tôi đâm sầm vào cô ấy trong làn khói sương mờ mịt.

“Vợ yêu, em không sao chứ! Sao lại tắm lâu thế hả? Ngốc ạ, đừng để bị thiếu ôxy đấy nhé!” Tôi túm lấy Uyển Nghi, trước sau, trên dưới, trái phải kiểm tra kỹ một hồi, khẳng định không có vấn đề gì mới chịu buông cô ấy ra.

Uyển Nghi mặc một chiếc váy ngủ hai dây màu trắng hồng, trên ngực là một chiếc nơ hình con bướm cùng màu, vạt áo phía bên trái có một chiếc túi nhỏ rất xinh xắn đáng yêu. Thường ngày, Uyển Nghi hay mặc quần áo dài khi ngủ, mặc dù không đến nỗi quá nóng bức nhưng toàn bộ cơ thể thần bí đó đã bị lớp vải bên ngoài bao bọc một cách nghiêm ngặt. Hôm nay, Uyển Nghi lại phá cách, mặc một chiếc váy ngủ hai dây. Tôi mừng rỡ nói: “Cưng ơi, em nghĩ kỹ rồi hả, muốn ăn mặc theo phong cách gợi cảm hay sao?”

Lời nói vừa thốt ra khỏi miệng, tôi lập tức cảm thấy ân hận. Uyển Nghi chắc chắn đang cho rằng tôi chế nhạo cô ấy.

Quả nhiên, Uyển Nghi mặc dù không có lời nào phản bác lại tôi nhưng khuôn mặt đang đỏ lựng lên kia đã chứng tỏ tâm trạng đang rối bời của cô ấy.

Uyển Nghi để chân trần, cúi gằm mặt xuống, nước từ mái tóc cô ấy đọng thành những hạt nhỏ xinh như hạt ngọc, lấp lánh trượt trên đôi vai gầy mong manh rồi rơi xuống nền nhà tắm, phát ra những tiếng kêu tí tách. Vì ngồi trong nhà tắm quá lâu, khuôn mặt vốn đã đỏ hồng của cô ấy bị những lời đùa cợt vừa rồi của tôi làm cho đỏ rực như con tôm đã được hấp chín. Uyển Nghi cứ ngượng ngùng đứng mãi trong nhà tắm, không dám bước ra ngoài.

“Đừng xấu hổ thế, rất đẹp mà!” Tôi vừa cười vừa động viên cô ấy rồi cầm tay Uyển Nghi dắt ra ngoài.

Từ đầu tới giờ, Uyển Nghi chỉ cúi gằm mặt xuống, bàn tay cô ấy trong tay tôi vừa lạnh ngắt vừa run rẩy, tôi dường như còn nghe được cả tiếng trống ngực đập liên hồi trong lồng ngực nhỏ bé kia.

Vì không đi dép, sàn nhà tắm khi có nước lại rất trơn nên Uyển Nghi không may trượt chân, kêu “Á” lên một tiếng, cũng may là có tôi bên cạnh kịp thời đỡ được. Cuối cùng, tôi quyết định dứt khoát, bế thốc Uyển Nghi ra khỏi nhà tắm.

Khi tôi bế Uyển Nghi lên, cô ấy cũng lại kêu “Á” lên một tiếng, nhưng sau đó liền vòng hai tay qua cổ tôi, ngoan ngoãn nghe theo quyết định của tôi.

Tôi nhẹ nhàng đặt Uyển Nghi lên ghế sofa, căn dặn cô ấy về sự nguy hiểm khi tắm rửa quá lâu.

Tôi nói một thôi một hồi mới phát hiện ra rằng Uyển Nghi dường như chẳng nghe lọt một chữ nào cả. Cô ấy cầm lấy chiếc điều khiển, hướng về phía ti vi để chuyển kênh.

Tôi cất cao giọng hét lên: “Em có nghe anh nói gì không hả?”

“Hả, hả?” Uyển Nghi lúc bấy giờ mới quay mặt lại, ngờ nghệch nhìn tôi, bộ dạng như người vừa tỉnh giấc mơ. Uyển Nghi đang ngồi tựa nghiêng trên ghế sofa, gấu váy ngủ không ngắn không dài, vừa phủ kín phần đùi nhưng vẫn không che lấp được hình ảnh của cặp đùi thon qua lần vải mỏng, hai bắp chân khỏe mạnh, trắng ngần, cong cong xếp lại một cách ngay ngắn. Vì cái nhìn chằm chằm từ đầu tới chân của tôi, khuôn ngực thiếu nữ của Uyển Nghi bắt đầu phập phồng. Thêm vào đó là đôi môi đỏ cong cong, cặp mắt to trong sáng, Uyển Nghi lúc bấy giờ trông thật thuần khiết và đầy mê hoặc.

Uyển Nghi mặc dù cố gắng giữ thái độ bình thản nhưng trước ánh nhìn từ đầu tới chân, từ đùi tới bắp chân rồi lại từ chân lên ngực như muốn ăn tươi nuốt sống cô ấy của tôi, hai trái đào tiên mơn mẩn ấy cũng không thể thôi phập phồng vì hồi hộp. Tôi từ từ cúi người xuống, nhẹ nhàng hôn lên đôi môi thơm dịu, mịn màng của cô ấy. Ban đầu, Uyển Nghi còn dùng tay trái chống đỡ để khỏi ngã xuống, sau đó, do không chịu nổi sức nặng từ cơ thể tôi đã đổ cả người xuống ghế sofa. Tôi dần dần chuyển giao toàn bộ sức nặng trên cơ thể mình lên người cô ấy, cảm nhận được bộ ngực mềm mại của Uyển Nghi đang đỡ lấy ngực tôi, ngọn lửa dục vọng ngay lập tức được thổi bùng lên.

Tôi không thể kìm chế được nữa, đưa tay lên nắm gọn bầu ** của Uyển Nghi qua lớp váy ngủ. Uyển Nghi chỉ khe khẽ rên “hự hự” trong cổ họng như người đang ngủ mơ, cánh tay phải của cô ấy đang đẩy người tôi ra nhưng với một lực đẩy không mạnh mà cũng không nhẹ. Thấy không có những phản kháng kịch liệt, tôi biết cô ấy đã ngầm đồng ý bèn mạnh dạn thử đưa tay xuống mơn man phía dưới váy. Uyển Nghi sợ hãi kêu lên một tiếng, tròn xoe mắt nhìn tôi, đại thể chắc là do cô ấy không ngờ tôi lại có hành động sỗ sàng như vậy, mấy ngón tay bầu chặt vào lớp da trên lưng tôi cũng vì quá lo lắng và hồi hộp. Mặc dù vậy, Uyển Nghi vẫn im lặng, không nói một lời nào, nhẹ nhàng nhắm mắt lại, để mặc cho tôi thỏa sức khám phá.

Không thể nhẫn nhịn thêm nữa, tôi bế thốc Uyển Nghi dậy, bước vào phòng ngủ, đặt cô ấy lên giường, cởi bỏ tất cả những thứ đồ bằng vải rườm rà trên người với một tốc độ nhanh nhất, lao người vào như một con thú hoang...

Từ một ý nghĩa nào đó, sau giây phút ấy, Uyển Nghi mới thực sự trở thành người phụ nữ của tôi.

Cho tới buổi tối ngày hôm ấy, Uyển Nghi vẫn còn là một cô gái trinh. Khi tôi đi sâu vào trong người cô ấy, Uyển Nghi chắc chắn sẽ rất đau nhưng vẫn cắn răng chịu đựng, không hề khóc lóc một tiếng nào. Nhìn khuôn mặt nhăn lại vì đau của Uyển Nghi, tôi vô cớ lại nhớ tới hình ảnh hút hồn hút vía của cô gái ở cửa hàng “Nhàn đợi hoa nở” ban chiều kia. Trong lúc mơ hồ, tôi dường như nhìn thấy đôi mắt sâu thẳm, hơi

xéch của cô ấy, nhìn thấy hai lúm đồng tiền nhỏ xinh của cô ấy, cảm xúc dục vọng càng bốc lên ngất trời. Cho tới khi, cô gái đang nằm phía dưới tôi bỗng thất thanh kêu đau, tôi mới ý thức được rằng, người đang làm tình với tôi lúc này là trinh nữ Uyển Nghi, thế là lương tâm của tôi bị đạo đức lên án, vừa vỗ về Uyển Nghi, vừa hoàn tất nốt phần việc cuối cùng của một lần ân ái.

Xong việc, tôi ngồi ngậy ra trên giường, nhìn chăm chăm vào vết máu đỏ của một thiếu nữ in dấu lại trên ga trải giường, Uyển Nghi mệt mỏi nằm bên cạnh, yên lặng nhìn tôi một cách hiền hòa. Sau lần đụng chạm da thịt ấy, trong ánh mắt nhìn tôi của Uyển Nghi đã bớt đi sự e thẹn của thiếu nữ mà thêm vào đó là sự gần gũi, thân thiện.

Tôi không tìm được một câu nói nào để vỗ về an ủi nỗi đau thân xác mà Uyển Nghi phải chịu đựng, cũng không nói được một câu ngọt ngào nào liên quan tới tình yêu, càng không thể thốt lên được những lời thề non hẹn biển. Tôi chỉ nhìn vào thứ quý giá nhất mà Uyển Nghi đã giành tặng cho tôi còn lưu lại trên ga trải giường và nắm tay cô ấy thật chặt.

Rồi tôi nghe thấy tiếng của Uyển Nghi. Giọng cô ấy có phần khản đặc, khe khẽ gọi: “Chồng ơi”.

Tôi ngạc nhiên cúi đầu xuống nhìn Uyển Nghi, phát hiện ra những giọt nước mắt ngân ngấn sáng lấp lánh trong mắt cô ấy. Tôi đã từng nói, Uyển Nghi thuộc kiểu phụ nữ có tư tưởng truyền thống. Trước đây, Uyển Nghi thường chỉ gọi tôi là Hi, những lúc tức giận, cô ấy lôi cả họ lẫn tên Công Trị Hi của tôi ra gọi. Tôi đã muốn cô ấy gọi tôi là chồng nhưng Uyển Nghi nhất định không chịu. Cô ấy nói, từ “chồng” đó là cách xưng hô vô cùng thiêng liêng, không chỉ thể hiện sự chung thủy mà còn có cả phần trách nhiệm, cô ấy không thể dùng từ ngữ đó một cách tùy tiện được. Tôi lại không hề kiêng kị nhiều như vậy. Tôi luôn cho rằng, xưng hô chẳng qua cũng chỉ là một ký hiệu lời nói, bản thân tôi đã dùng từ vợ yêu thay thế cho từ em yêu để gọi Uyển Nghi từ lâu rồi.

Đêm nay, khi đem từ “vợ” của tôi để so sánh với từ “chồng” vừa rồi của Uyển Nghi thật chẳng còn chút giá trị gì nữa.

Mà sau lần dịu dàng chăm sóc này, cô ấy đã hiến dâng toàn bộ cho tôi, kèm theo đó là tiếng gọi “chồng ơi” lẫn trong tiếng ghen ngào và những giọt nước mắt đã thực sự khiến một thằng đàn ông như tôi vô cùng cảm động.

Tôi yêu chiều hôn lên mái tóc của Uyển Nghi, kéo cô ấy nằm gọn trong vòng tay của mình.

Con gái thường hay đa sầu đa cảm, thường thích mơ tưởng về cuộc sống tương lai, suy đoán về con người. Họ thậm chí còn hy vọng mình có thể dẫn dắt một nửa của mình suốt cả 70 năm sau này nữa. Uyển Nghi cũng không ngoại lệ, cô ấy nhìn tôi, nước mắt lưng tròng, ôm gọn lấy eo tôi, thật thà mà tội nghiệp hỏi khẽ: “Chồng ơi, liệu sau này, anh có bỏ rơi em không?”

Tôi lắc đầu. Tôi thề rằng, mọi hành động của tôi lúc bấy giờ đều phù hợp với suy nghĩ của mình, bởi vì, tôi không tìm được bất cứ một lý do gì để từ chối ở bên cạnh một người con gái tốt như vậy. Tôi cũng vững tâm, tin tưởng vào tình cảm của mình dành cho Uyển Nghi, dù rằng không có sóng to gió lớn nhưng những hành động của cô ấy thực sự đã ảnh hưởng rất nhiều tới tư duy và cuộc sống của tôi. Mặc dù rất mơ hồ nhưng tôi vẫn cảm thấy rằng tình cảm này nhất định là thứ mà nhân gian vẫn gọi là tình yêu.

Thấy tôi chỉ lắc đầu một cách lười nhác mà không dùng bất kỳ một câu chữ nào để thể hiện quyết tâm của mình, Uyển Nghi tủi thân chớp chớp mắt một lúc, nước mắt lại bắt đầu trào ra.

Tôi nhìn cô bạn gái đang âm thầm thổn thức ngay bên cạnh, những giọt nước mắt to như hạt đậu của cô ấy lấp đầy khóe mắt rồi thi nhau rơi xuống, liên miên không ngừng. Những giọt nước mắt ấy trông vô cùng giống món cá viên mà lúc ban ngày Uyển Nghi làm cho tôi ăn.

Sau đó, Uyển Nghi lại nằm gọn trong lòng tôi mà khóc. Tôi lau nước mắt cho cô ấy nhưng tư tưởng lại bị phân tán bởi món cá viên của Uyển Nghi. Món ăn đó quả thực rất ngon, từng viên thịt cá tròn trịa, bóng láng, trơn tuột nơi miệng lưỡi, giống như có vô vàn tình cảm xúc động mạnh mẽ trong đó. Nếu bố mẹ tôi mà cũng được thưởng thức món ăn này chắc chắn sẽ rất thích. Nghĩ tới đó, lòng hiếu thuận bỗng nổi lên, tôi buột miệng nói ra một câu không hề ăn khớp với hoàn cảnh và chủ đề lúc đó: “Hôm nào về nhà anh nấu ẹ anh món cá viên nhé!”

Không ngờ Uyển Nghi ngay lập tức thay đổi nét mặt, không dám tin vào tai mình, cứ nín lấy cánh tay tôi lắc đi lắc lại và hỏi đi hỏi lại một câu như con vẹt: “Thật không anh? Thật không anh?” Sau khi nhận được câu trả lời khẳng định của tôi, Uyển Nghi ngồi bật dậy, nước mắt bỗng được thu hết lại, mặt mày trở nên vô cùng rạng rỡ.

Tôi cảm thấy bứt dứt vì không thể nào hiểu được tâm lý của phụ nữ. Tôi cũng không thể hiểu nổi, đến nhà tôi nấu cơm thì có gì mà phải vui đến thế. Mặc dù vậy, thấy nụ cười tươi như hoa nở trên môi Uyển Nghi, tâm trạng tôi cũng cảm thấy vui vẻ trở lại.

6. Chương 06

Chương 6

CON DÂU XẤU XÍ GẶP BỐ MẸ CHỒNG

Giờ đây, khi đứng dầm mình trong làn gió lúc đêm khuya gần sáng, nhớ lại chuyện của hai năm về trước, nhớ về những năm tháng rừng rực hào khí của tuổi thanh xuân bên cạnh cô bạn gái cũ, trong lòng tôi vẫn cảm thấy ấm áp. Những gì mà Uyển Nghi đã hy sinh cho tôi đều vượt xa tưởng tượng của tôi. Thế mà lúc ấy, thằng đàn ông vô tâm là tôi ấy lại vô cùng ích kỷ, đã dùng những cách thức tàn nhẫn nhất để làm tổn thương một người con gái đã coi tôi là chỗ dựa của cả cuộc đời cô ấy. Rất lâu sau này tôi mới được Uyển Nghi cho biết rằng, lần ân ái buổi tối ngày lễ tình nhân ấy không phải là do tôi đã thành công khi chinh phục cô ấy mà cô ấy quả thực đã lấy mình ra làm quà tặng cho tôi, tình nguyện hiến dâng thứ quý báu nhất của một người con gái cho tôi. Trước tôi, chưa có một người con trai nào có thể cầm tay cô ấy.

Nhưng, tôi đã không hề trân trọng điều đó. Cuối cùng, tôi vẫn phụ cả tấm chân tình của cô ấy.

Nếu như có thể quay ngược lại thời gian... cho tôi chọn lựa lại mọi thứ, liệu tôi có đối tốt hơn với Uyển Nghi, liệu tôi có lo lắng cho cô ấy suốt đời?

Tôi nhìn vào trong cửa hàng hoa thông qua lớp cửa kính, lơ mơ nhìn thấy đám hoa trong cửa hàng đang lặng lẽ nở, kiều diễm như chủ nhân của chúng.

Nếu như có thể quay ngược lại thời gian, tôi nghĩ, tôi vẫn sẽ nói lời xin lỗi với Uyển Nghi, tôi vẫn sẽ chọn Mạt Mạt.

Điều này đại khái được gọi là vô quyết dày có móng tay nhọn.

Thời gian mặc dù không thể quay ngược lại nhưng tư duy lại có thể bay xa ngàn dặm, trở về với quá khứ và hướng tới tương lai... trở về với ngày mà lần đầu tiên, Uyển Nghi về ra mắt bố mẹ tôi. Cái ngày mùa thu trời cao xanh trong vắt ấy dường như vẫn đang hiện ra trước mắt, cho dù có nhắm mắt lại, tôi vẫn có thể thấy rất rõ khuôn mặt rạng rỡ không thể che giấu niềm hạnh phúc của Uyển Nghi, tất cả dường như đều gần trong gang tấc...

Buổi tối hôm ấy, tôi thật sự không hiểu tại sao Uyển Nghi lại vui mừng như vậy khi được mời tới nhà tôi nấu cơm. Tôi chẳng qua cũng chỉ tiện miệng nói một câu, sau đó liền quên ngay một cách nhanh chóng.

Nhưng Uyển Nghi lại ghi lòng tạc dạ, luôn miệng nhắc tôi chọn ngày nào, ngày tốt hoàng đạo, ngày lễ tết cuối tuần, ngày gió nhẹ nắng đẹp đều thích hợp để xuất hành. Ban đầu, tôi cứ nghĩ, cô ấy chẳng qua cũng giống như những đứa trẻ ham vui, thích ra ngoài đi chơi, sau đó tôi mới biết rằng, cô ấy coi lần đến nhà tôi ấy là lần chính thức ra mắt bố mẹ chồng. Uyển Nghi nghĩ rằng, tôi đã quyết định đưa cô ấy về gặp bố mẹ tôi, mối quan hệ của chúng tôi khi đã được bố mẹ thừa nhận, cô ấy cũng đã một phần được coi là con dâu của nhà tôi rồi. Vấn đề ấy được Uyển Nghi suy nghĩ một cách trịnh trọng và nghiêm túc, chỉ thiếu mỗi điều là mặc lễ phục dạ hội để đến nhà tôi mà thôi.

Nhưng, Uyển Nghi cũng không biết một điều rằng, từ nhỏ tới lớn, mỗi lương duyên của tôi với phái đẹp tương đối tốt, tôi có rất nhiều bạn bè, việc dẫn bạn khác phái về nhà chơi là chuyện thường tình. Bố mẹ tôi từ lâu đã quen với điều đó rồi.

Sau khi Uyển Nghi suy đi tính lại, lật đi giở lại cuốn lịch cũ, chọn lựa được ngày giờ tốt để xuất hành, tôi bèn gọi điện về nhà ngay trước mặt cô ấy.

Mẹ tôi nghe điện thoại.

“Mẹ à, cuối tuần này con sẽ về nhà ăn cơm.”

“Tốt quá, để mẹ bảo bố con chuẩn bị mấy món ngon.”

“Không cần đâu, con sẽ dẫn theo đầu bếp về nhà! Lần này, tụi con sẽ làm cơm mời bố mẹ!”

“Ồ, vậy thì các con cứ chuẩn bị về nhé.”

Tôi đang chuẩn bị cúp điện thoại, liếc sang thấy Uyển Nghi có vẻ không vui vì nghe tôi giới thiệu về cô ấy có phần qua quýt. Miệng cô ấy đang mím lại còn tay thì đang bện vào cạnh sườn tôi.

“À quên, mẹ ơi.”

“Gì hả con?”

“Đầu bếp mà con dẫn về là con gái đấy!” Cứ phải miêu tả một cách đặc biệt một chút như vậy, khuôn mặt Uyển Nghi mới dần dần chuyển từ màu trắng sang màu hồng.

Mẹ xem chừng đang sững lại một chút, sau đó nói, được, vậy hai đứa cùng về cho vui.

Ngay sau đó, Uyển Nghi bắt đầu bận rộn với việc chuẩn bị. Sấy tóc, đắp mặt nạ loại bỏ mụn đầu đen, lựa chọn phối hợp quần áo, váy vóc, giày tất, sau đó lần lượt mặc từng bộ, đi đi lại lại biểu diễn trước mặt tôi như một người mẫu, hỏi tôi cái này được chưa, cái kia có hợp không, hỏi xem mẹ tôi thích mẫu con gái như thế nào, bố tôi thích mẫu con gái như thế nào.

Tôi khẽ liếc mắt hỏi, chị gái ơi, chị có cần thiết phải làm mọi việc nghiêm trọng như vậy không? Gặp bố mẹ anh chứ có phải gặp chủ tịch nước đâu, mặc đại cái gì đó chẳng được.

Uyển Nghi chun chun mũi lại, tôi biết là cô ấy không vui rồi bèn cười nói: “Không phải là cô dâu xấu xí sợ gặp bố mẹ chồng đấy chứ?”

Uyển Nghi xấu hổ vì bị chọc tức, chạy lại đấm thùm thụp lên người tôi, khuôn mặt lộ rõ vẻ hạnh phúc ngọt ngào.

Buổi tối, khi tôi đang ngồi nghịch máy tính, Uyển Nghi lại mè nheo trong lòng tôi: “Chồng ơi, khi gặp bố mẹ anh thì em sẽ phải xưng hô như thế nào?”

“Gọi là ông bà già.” Mi mắt tôi cũng không hề động đậy. Ngay lập tức, tôi nhận được một cú hích của Uyển Nghi, “Vậy thì gọi là bố mẹ.”

“Ồi, thế thì làm người ta xấu hổ chết đi được!” Uyển Nghi khe khẽ lẩm bẩm nhưng thực ra trong lòng đang cảm thấy vô cùng hạnh phúc.

Khẽ liếc cô ấy một cái, tôi nói: “Cứ gọi cô, chú là được rồi, việc dễ như thế mà cũng cần phải hỏi.”

Uyển Nghi liền yên lặng, thu mình lại về một bên để suy nghĩ, sau đó lại sấn đến trước mặt tôi, hét lên: “Chồng ơi.”

“Hả?”

“Bố mẹ anh thích mẫu con gái như thế nào?”

“Ồ... ” Tôi làm ra vẻ suy nghĩ lung lăm rồi sau đó chậm rãi trả lời Uyển Nghi, “Mẹ anh thích Yamaguchi Momoe, bố anh thích Marilyn Monroe, nhưng vì cô ấy quá gợi cảm, sợ mẹ anh ghen nên chuyển sang thích Lý Á Bình.”

“Lý Á Bình nào?” Uyển Nghi tái cả mặt, kiên nhẫn hỏi lại.

“Cái cô vận động viên đánh bóng bàn rất giỏi ấy...” Chưa kịp nói hết câu, tôi lại nhận được cú đấm không nặng cũng chẳng nhẹ của Uyển Nghi.

“Anh nghiêm túc hơn một chút được không hả!?”

Tôi nói một cách vô tội: “Tại câu hỏi của em kỳ quặc quá chứ, bố mẹ anh thích ai thì có liên quan gì tới em, họ muốn lựa chọn con dâu thì trước tiên đó phải là người mà anh thích, sau nữa, người đó cũng phải thích anh, nếu phù hợp hai tiêu chuẩn đó rồi thì những thứ còn lại đều dễ giải quyết mà thôi.”

Uyển Nghi dùng hàm trên cắn chặt môi dưới lại, liếc nhìn tôi thẹn thùng rồi quay lưng lại phía tôi, nhoeo miệng cười một mình.

Chỉ một lát sau, không biết đã nghĩ gì đó, Uyển Nghi lại đến làm phiền tôi bằng một khuôn mặt rầu rĩ: “Chồng ơi, nếu bố mẹ anh không thích em thì sao!”

Tôi mất hết kiên nhẫn, nói: “Yên tâm đi, em dịu dàng hiền hậu như vậy, lại còn đến tận nhà anh nấu cho bố mẹ anh ăn, cứ cho rằng một ngày nào đó, anh không thích em nữa thì bố mẹ anh chắc chắn vẫn sẽ thích em!”

Tôi cảm thấy cách so sánh này vô cùng sinh động và đầy hình tượng, rất hợp để biểu đạt thái độ của bố mẹ tôi đối với một cô gái như Uyển Nghi, nhưng Uyển Nghi lại không hề cảm thấy hài lòng, dẩu môi ra, không thêm để ý đến tôi nữa. Tôi sung sướng vì đã có được sự yên tĩnh!

Uyển Nghi nói tôi không tôn trọng cô ấy, giận tôi suốt hai ngày liền, không thêm đếm xỉa gì tới tôi. Tôi cũng lười, chẳng buồn giải thích gì thêm. Ngày cuối tuần được lựa chọn để về nhà tôi đang ngày càng gần, cuối cùng, Uyển Nghi cũng thấy rằng chiêu thức chiến tranh lạnh đem áp dụng với tôi cũng không còn linh nghiệm nữa nên cũng thôi giận dỗi. Cô ấy lại bắt đầu bận rộn với công việc chuẩn bị về gặp bố mẹ tôi. Đêm hôm trước ngày đó, Uyển Nghi căng thẳng, hồi hộp tới nỗi cứ trở mình liên tục, cả đêm không ngủ, báo hại tôi cũng gặp họa theo. Trong lúc tôi đang chuẩn bị thiêu thiêu ngủ, Uyển Nghi lại lắc lắc mạnh cánh tay tôi, luôn miệng lẩm bẩm nói liệu mai trời có mưa không, nếu mưa thì nên mặc quần áo gì, đi giày gì... khiến tôi thiếu chút nữa thì cũng phát điên lên.

Ngày hôm sau, quả đúng như dự báo thời tiết, một ngày cuối tuần thời tiết đẹp, trời nhiều mây chuyển nắng.

Mới năm giờ sáng, tôi còn đang say sưa trong giấc mơ đẹp, Uyển Nghi đã bật ngay dậy.

Rửa mặt, đánh răng, gội đầu, thoa nước hoa hồng, thoa kem dưỡng da. Sau đó thay quần áo, thay bộ này rồi lại thay sang bộ khác, phối hợp hết cái này rồi đến cái kia, lần lượt mặc thử hết cả bốn bộ đã mất công chuẩn bị từ tuần trước, rồi lại cẩn thận so sánh, cân nhắc lựa chọn. Tôi nằm trên giường, mơ mơ màng màng, nửa tỉnh nửa thức nhìn Uyển Nghi đi qua đi lại trước gương của tủ quần áo, thử hết bộ này đến bộ khác. Không những thế, thi thoảng lại được thưởng thức vài cái gạt đầu đầy hứng khởi của Uyển Nghi hoặc chốc chốc lại nghe thấy tiếng than thở thất vọng và cả những lời độc thoại một mình nữa. Cuối cùng, cô ấy vẫn lựa chọn bộ đồ đã quyết định từ tối hôm qua, đó là chiếc áo sơ mi trắng kết hợp với chân váy xếp li! Sau đó bắt đầu đến công đoạn trang điểm, kem lót, phấn nền, má hồng, nhũ mắt... mọi bộ phận trên khuôn mặt như mắt mũi miệng đều được gia công chăm sóc kỹ lưỡng. Cuối cùng đến lượt mái tóc, buộc túm lên trông có vẻ hơi trẻ con, buông xõa xuống lại không được chín chắn lắm, thế là buộc lên lại xõa xuống, xõa xuống rồi lại buộc lên... Tôi âm thầm kêu khổ một mình, bố! mẹ, bố mẹ làm vợ con phát điên lên rồi! vợ con cũng làm cho con trai của bố mẹ phát điên lên nữa! Khi mọi thứ đã chuẩn bị ổn thỏa, đã hơn 9 giờ sáng.

Thấy tôi vẫn nằm lười trên giường, Uyển Nghi bèn đứng trước đầu giường, mới mở hấp dẫn, nụ cười ngọt ngào, trang nhã vô cùng, đưa tay lên kéo mạnh tấm rèm cửa, để ánh sáng rực rỡ của mặt trời chiếu thẳng vào mắt tôi...

Giờ đã là cuối hạ đầu thu, ánh nắng mặt trời cũng không còn gay gắt nữa. Bầu trời hôm đó trong xanh vô ngần. Không gian cao vời vợi khiến con người ta có cảm giác đang ở thế đầu đội trời chân đạp đất. Ánh nắng buổi sáng mỏng manh như cánh chuồn chuồn, không khí cũng vô cùng mát mẻ chứ không oi bức như giữa mùa hè.

Nhà tôi vốn cùng trong một thành phố với trường tôi học, về nhà chỉ mất nhiều nhất là hơn nửa giờ đồng hồ ngồi xe buýt.

Đi cùng cô bạn gái xinh đẹp về nhà, cảm giác thật vô cùng thoải mái, dễ chịu.

Khi về gần đến nhà, chúng tôi lại bắt đầu tranh cãi vì lý do mua hay không mua quà về nhà.

Tôi trợn mắt lên nói, tôi về nhà của mình, tại sao phải mua quà gì chứ. Uyên Nghi lại không nghĩ thế, cô ấy cho rằng, đây là lần đầu tiên cô ấy về nhà tôi làm khách, cần phải mua chút quà gì đó cho đúng phép tắc, nếu đến tay không sẽ rất mất lịch sự. Chúng tôi tranh cãi một hồi không phân thắng bại, cuối cùng, Uyên Nghi vẫn quyết định đi mua một giỏ hoa quả, tự tay xách đi đường. { bạn đang đọc truyện tại alobooks.vn }

Chặng đường cuối cùng đó, cả hai chúng tôi đều im lặng. Cả bầu trời thu trong sáng mát dịu tươi đẹp ấy đã được treo hết lên đôi môi đang cong vút lên kia của Uyên Nghi rồi.

Đến cổng khu nhà tôi, nghĩ tới việc hai đứa giận dỗi nhau trước mặt bố mẹ quả không hay chút nào, tôi bèn chủ động cầm tay Uyên Nghi, vỗ về động viên tinh thần cô ấy.

Uyên Nghi cho rằng tôi đã thỏa hiệp rồi, cô ấy cũng không phải là người hay kỳ kèo gì, tinh thần lập tức phần chần trở lại.

Nhưng đến cửa đợi thang máy, chắc do quá căng thẳng, Uyên Nghi lại bắt đầu mè nheo hỏi tôi: “Nếu bố mẹ anh hỏi em có năng khiếu gì, hỏi nhỏ em có học qua đàn điện tử và thư pháp, hai cái đó có được không?”

Tôi đã bị đánh bại hoàn toàn. Vốn dĩ sau một đêm mất ngủ, tâm trạng không được thoải mái, tôi bắt giắc cất cao giọng hét lên: “Em xong hết chưa hả! Không thấy chán à! Chẳng qua cũng chỉ là đến nhà anh chơi một lát, còn bày đặt biểu diễn văn nghệ... Em tưởng em đang đi ứng thi làm quý bà nhà quý tộc chắc!”

Lời nói vốn dĩ có ý châm biếm nhưng ngữ điệu lại hơi nặng nề một chút, Uyên Nghi hất mạnh bàn tay đang nắm tay cô ấy của tôi ra, đôi mắt đang nhìn tôi lại bắt đầu ngân ngấn nước. Tôi vốn dĩ cũng được mẹ nuông chiều từ bé, làm gì có đủ tính nhẫn nại để chịu đựng lâu như vậy. Tôi đến nhìn cũng chẳng buồn nhìn cô ấy, buộc miệng than phiền một câu: “Thật tức chết đi được!”

“Người ta căng thẳng quá mà! Người ta sợ bố mẹ anh không thích, sợ làm anh mất mặt! Em chẳng qua chỉ là... muốn biểu hiện tốt... một chút...” Câu đầu tiên của Uyên Nghi còn mang khẩu khí muốn cãi nhau, sau đó nhỏ dần nhỏ dần, đến câu cuối cùng đã đi kèm những tiếng nấc khe khẽ.

Tôi mềm lòng lại, muốn an ủi cô ấy, vừa hay lúc đó cánh cửa của thang máy mở ra, tôi nhìn thấy khuôn mặt rạng rỡ đang đứng chờ đón con trai của mẹ...

“Hi Hi!” Mẹ vừa nhìn thấy tôi đã nở một nụ cười tươi rói, đưa tay đón tôi bước ra từ buồng thang máy, “Con trai, còn chưa ăn sáng phải không?”

Bên cạnh tôi, Uyên Nghi cũng chưa kịp lau nước mắt, đứng ngây người ra, lúng túng không biết phải làm gì.

“Mẹ, sao mẹ lại đứng đây?” Tôi bước ra khỏi buồng thang máy, Uyên Nghi cúi đầu bước ra theo tôi.

“Bố con đứng ngóng chờ cạnh cửa sổ, hai đứa vừa đi vào khu nhà, ông ấy đã nhìn thấy rồi! Mẹ liền ra cửa thang máy để đón hai đứa. Đây là?” Mẹ chỉ tay vào cô gái đang đứng cúi gằm mặt, thu người lại sau lưng tôi, nghiêng đầu sang một bên để ngấm ngấm Uyên Nghi.

“Đây là bạn học ở trường của con, tên là Uyên Nghi, là đầu bếp giỏi đấy, hôm nay con mời cô ấy về nhà trở tài để bố mẹ thưởng thức!” Tôi đẩy đẩy vào lưng Uyên Nghi, “Uyên Nghi, đây là mẹ anh.”

7. Chương 07

Chương 7

CON DÂU LÝ TƯỞNG

Uyển Nghi lúc bấy giờ mới từ từ ngẩng đầu lên, đôi mắt còn ngân ngấn nước kia cũng không dám nhìn thẳng vào mẹ tôi, khe khẽ nói: “Cháu chào cô.” Vì vừa mới khóc xong nên giọng nói vẫn còn pha chút nghẹn ngào.

Thấy mẹ nhìn Uyển Nghi đầy nghi hoặc, tôi vội vàng giải thích: “Vừa nãy, cô ấy muốn mua quà cho bố mẹ, nói là lần đầu tiên đến nhà, dù gì cũng phải có chút quà nhỏ. Con lại nói là đến chơi không cũng chẳng sao. Con nói hơi nặng lời nên cô ấy mới như vậy...”

“Đúng là đồ ngốc!” Mẹ lườm tôi một cái, đưa tay ra dắt Uyển Nghi, kéo cô ấy cùng đi về nhà, vừa đi vừa nói một cách rất thân thiện: “Cháu gái ngoan đừng khóc nữa nhé, con trai cô từ nhỏ tới giờ được cô chiều quá nên sinh hư rồi, lại còn rất ngốc nghếch nữa, nó thì hiểu cái gì về phép tắc lễ nghi đâu! Đã thế lại còn nói năng chẳng ra làm sao nữa, cô cũng đã biết tính nó rồi, để tí nữa cô dạy bảo nó! Nhưng mà nó nói cũng đúng, lần sau đến chơi, cứ coi nhà cô như nhà của mình là được, cứ thoải mái một chút, quà cáp có hay không có cũng chẳng sao, như thế mới tỏ rõ sự thân mật mà, đúng không nào? Đi nhanh vào trong nhà ngồi, trong nhà mát hơn, cô đã chuẩn bị đồ uống lạnh cho cả hai đứa rồi. Tên là Uyển Nghi phải không? Tên thật đúng với người quá, cháu trông thật xinh quá, mau lau khô nước mắt đi, khóc nữa trông không đẹp đâu...” Uyển Nghi ngẩn người ra bước theo sau mẹ tôi, chốc chốc lại quay đầu nhìn tôi đầy nghi hoặc.

Tôi sải vài bước chân đuổi kịp theo hai người, ghé vào tai Uyển Nghi nói: “Mẹ anh trước đây học hát kịch đấy! Miệng lưỡi của mẹ... tặc tặc! Em bây giờ thì thấy gì theo đó nhé!”

Mẹ quay người sang đánh lên người tôi một cái, cổ làm ra vẻ nghiêm túc giáo huấn tôi: “Một cô gái tốt như vậy mà con còn nổi bất nạt nó sao! Con tưởng rằng Uyển Nghi giống với lũ con gái mà con quen trước đây hay sao hả? !” Khuôn mặt mẹ cũng đang không giấu được vẻ phẫn khởi hồ hởi.

Tôi né tránh một cách đầy khoa trương, luôn miệng nói Lão thái bà ơi, tiểu thần xin tuân lệnh!

Uyển Nghi lúc bấy giờ mới nhoen miệng cười.

Bước vào cửa đã nhìn thấy bố tôi đang cố giữ khí chất của một người làm chủ gia đình, nghiêm trang ngồi trên chiếc ghế mây đọc báo nhưng thực tế vẫn đang không ngừng ngoái cổ ra phía cửa ngóng chúng tôi.

Tôi cũng lâu chưa về thăm bố mẹ, hôm nay gặp bố mẹ, trong lòng cảm thấy vô cùng hồ hởi, cất cao giọng hét toáng lên: “Bố ơi, mau ra xem mặt con dâu bố này!”

Lúc bấy giờ Uyển Nghi không hề phản bác lại tôi, chỉ đỏ mặt liếc trộm tôi một cái, ánh mắt lộ rõ vẻ hạnh phúc và thẹn thùng.

Mẹ vẫn đang nắm chặt tay Uyển Nghi, cười to đến nỗi đuôi mắt nhăn tít cả lại. Bà vừa cười vừa mắng tôi: “Cái thằng ranh này! Chẳng biết giữ mồm giữ miệng gì cả! Uyển Nghi là đứa lễ phép biết điều, con cứ nghĩ ai cũng giống như con hết cả à!”

“Cô ấy còn nóng lòng hơn cả con ấy chứ!”

“Anh... anh nói dối! Em... làm gì có!” Uyển Nghi xấu hổ tới nỗi chỉ biết dậm dậm chân rồi chạy lại đấm khế lên lưng tôi.

Tôi vốn định đem chuyện Uyển Nghi nóng lòng chuẩn bị đi gặp bố mẹ chồng ra kể ọi người vui nhưng thấy bộ dạng đáng thương của cô ấy đành kìm lòng lại, giữ thể diện cho cô ấy một chút. Thế là tôi đành cười trừ thêm vài tiếng nữa.

Bố vẫn không nói một câu nào, nhìn Uyển Nghi từ đầu tới chân một lượt, mẹ đang nói thầm với bố điều gì đó, mặt mũi hai người lộ rõ vẻ vui mừng và nụ cười bí hiểm.

Bố tôi vốn là một kỹ sư cao cấp. Mấy năm trước, trong một lần đi kiểm tra công trường thi công, không may bị một thanh sắt rơi từ trên cao xuống đè nát bắp chân bên phải. Lúc bấy giờ tôi mới học đến trung

học, nghe nói tình trạng rất nghiêm trọng, không chừng phải cắt bỏ phần chân bên phải. Mẹ tôi hốt hoảng lao tới bệnh viện, lúc đó bố vẫn chưa được đưa vào phòng phẫu thuật. Nhìn thấy khuôn mặt nhăn nhúm lại vì đau của chồng, mẹ tôi khóc òa lên rồi ngất đi tỉnh lại mấy lần liền. Bố tôi lúc đó lại vô cùng dũng cảm, cố cắn răng chịu đau, không rơi một giọt nước mắt nào, ông còn cố gắng lấy tinh thần, bảo mẹ tôi cứ về chuẩn bị cơm cho hai anh em... Trong cái rủi còn có cái may, dù sau này, phần cuộc đời còn lại, bố tôi thành người tàn tật, đi lại không được tiện lợi như những người bình thường khác nhưng vẫn giữ được phần chân bên phải.

Lúc còn nhỏ, cả tôi và anh trai đều cho rằng bố không xứng với mẹ. Nghe nói, hồi còn trẻ, mẹ tôi rất xinh, đã từng học kinh kịch, khi mẹ còn làm hộ lý ở Bệnh viện u bướu, những người theo đuổi mẹ có thể xếp thành một hàng dài. Vậy mà một người hiền lành ít nói như bố, không hiểu sao lại hấp dẫn được mẹ, cùng mẹ kết hôn sinh con, xây dựng một gia đình nhỏ luôn đầy ắp tiếng cười.

Mãi tới khi bố gặp tai nạn, biết được tinh thần kiên cường của bố, mới hiểu thêm được phần nào con người của bố.

Sau khi chữa lành vết thương rời ra viện, bố tôi không còn khí thế ngời ngời như trước nữa. Nhưng trong mắt tôi và anh trai, người bố với dáng đi bên thấp bên cao đó bỗng trở nên vô cùng hiên ngang, luôn luôn trong tư thế đầu đội trời chân đạp đất.

Trước mặt đám con trẻ, bố tôi lúc nào cũng giữ thái độ nghiêm túc, kiệm lời ít cười. Hồi còn nhỏ, tôi rất ít khi bị bố đánh, chỉ khi trước mặt mẹ, ông mới thể hiện rõ vẻ nhẹ nhàng, ôn tồn của một người đàn ông.

Hai chúng tôi vừa ngồi xuống ghế, mẹ đã bê một đĩa đầy hoa quả đã gọt sẵn kèm nước giải khát tới. Nước giải khát còn có thêm đá viên, đây là nước ép hoa quả do chính tay mẹ tôi làm. Mẹ lúc nào cũng nói nước giải khát đóng chai bán bên ngoài vừa không có chất dinh dưỡng vừa không có lợi cho sức khỏe. Riêng về vấn đề này, mẹ tôi và Uyển Nghi đã có thể kết thành một phái. Cô ấy bắt đầu kể tội tôi với mẹ, nói rằng ngày nào tôi cũng phải uống hai lon coca-cola, nói thế nào cũng không chịu từ bỏ thói quen đó. Cô ấy lại còn khen nước ép hoa quả mẹ tôi làm ngon hơn hẳn so với các loại nước ép đóng chai bán ở bên ngoài, không những thế còn khiêm tốn hỏi mẹ tôi cách chế biến nữa chứ. Hai người phụ nữ, một già một trẻ, nhanh chóng cảm thấy tâm đầu hợp ý, chuyện trò không ngớt, cười nói vui vẻ. Mẹ tôi có hai con, tôi và anh trai, nhưng con trai thường nghịch ngợm, hai anh em tôi thường mang đến không ít điều phiền lòng cho bố mẹ. Mẹ tôi vẫn nói con gái ngoan hiền hơn, bà vẫn mong muốn có được một cô con gái. Trong khi đó, Uyển Nghi lại là một cô gái hiền lành ngoan ngoãn, vừa hiểu biết lại vừa nhanh nhẹn, đúng là mẫu các cô gái truyền thống mà hầu hết các bậc phụ huynh đều yêu thích. Ngay từ đầu, Uyển Nghi đã coi lần về nhà tôi này là lần ra mắt bố mẹ chồng, vì vậy mà ngay khi gặp mặt, cô ấy đã coi mẹ tôi như người thân của mình. Vì vậy, khi hai người ngồi nói chuyện với nhau, rất nhanh đã tìm được tiếng nói chung, vô cùng ăn ý và tình cảm.

Kết quả là bỏ mặc thằng con trai ruột là tôi sang một bên ngồi một mình.

Tôi đưa mắt nhìn người bố cũng đang trong cảnh bị bỏ rơi như tôi, bố vừa hay cũng đang đưa mắt nhìn tôi, trong đôi mắt bố đã bớt đi vẻ cứng rắn trước đây mà thay vào đó là vẻ hiền từ và trìu mến. Phát hiện thấy tôi cũng đang nhìn mình, người bố không nói cười tùy tiện của tôi liền quay người đi về phía phòng bếp, bỏ lại phía sau bóng người nhấp nhô vì bước chân không đều của mình.

Thực ra, tôi cũng có thể cảm nhận được suy nghĩ của bố, bố đã nhận ra con trai của bố đã trưởng thành rồi, đại loại là có thể dẫn một cô bạn gái về làm bạn với vợ của bố rồi.

Lúc bấy giờ, Uyển Nghi đã đứng dậy, cô ấy hỏi xem phòng bếp ở đâu để đi chuẩn bị bữa ăn.

Mẹ kéo tay Uyển Nghi một cách dứt khoát, trên môi vẫn giữ nụ cười tươi: “Làm thế nào được! Sao lại có thể để cháu mới lần đầu tiên đến chơi đã phải vào bếp cơ chứ! Hôm trước, cô nói qua điện thoại với Hy Hy là nói cho vui vậy thôi. Cháu cứ ngồi xuống đây, ngồi xem ti vi với Hy Hy một lúc, không phải bận tâm tới việc cơm nước. Đừng nghĩ rằng bố Hy Hy đi lại chậm chạp thì không làm được gì, ông ấy là một đầu bếp cừ khôi đấy!”

Uyển Nghi thắc mắc hỏi xem chân của bố tôi bị làm sao, có phải là do đã bị trúng gió hay không.

Sau đó, mẹ tôi liền kể lại mọi chuyện cho Uyển Nghi nghe, kể từ thời gian hai người quen nhau khi mẹ còn làm ở bệnh viện, lúc đó bố tôi như một hoàng tử bạch mã với tài năng và phong thái tuyệt vời đến khi bố

gặp tai nạn bị thương đã chăm lo cho cả nhà như thế nào trong lúc mê man vì đau đớn... Tôi từ trước đến giờ vẫn không hề biết rằng, hóa ra, trong mắt mẹ, bố tôi lại là người có sức hấp dẫn lớn đến như vậy, chỉ hướng lớn lao đến như vậy. Những điều này, mẹ chưa từng nói với hai anh em tôi. Suy cho cùng, giữa phụ nữ với phụ nữ rất cuộc đời có sự đối ứng cảm tính, cũng giống như đàn ông chỉ tìm đến gặp đàn ông để uống rượu, cái đó gọi là không phải tri ân, nửa câu nói cũng là quá nhiều rồi.

Tôi bắt đầu trêu đùa mẹ, nói rằng lão thái bà ơi, hôm nay lão thái bà tìm được tri ân rồi phải không?

Vừa quay đầu lại nhìn, tôi giật thót mình một cái, chỉ thấy khuôn mặt Uyển Nghi đầm đìa nước mắt. Phụ nữ quả nhiên là loại động vật cảm tính. Sau đó, tôi lại nói: “Mẹ, lần này là do mẹ làm Uyển Nghi khóc đấy nhé!”

Mẹ trừng mắt nhìn tôi, hiền từ vỗ vỗ vào tay Uyển Nghi và nói mọi chuyện cũng đã qua rồi.

Uyển Nghi đã lau khô nước mắt nhưng vẫn kiên quyết đi vào bếp phụ giúp cho bố tôi, mẹ cũng không ngăn cản cô ấy nữa.

Phòng khách chỉ còn lại hai mẹ con tôi, tôi vừa xem vô tuyến vừa cắn hạt dưa, mẹ sán lại gần tôi thì thầm:

“Con trai, nhân quang của con cũng không đến nỗi tồi đâu nhỉ.”

Tôi biết Uyển Nghi là một cô gái luôn giành được thiện cảm của mọi người, cô ấy hoàn mỹ tới độ dù đi tới đâu, trong bất kỳ trường hợp nào cũng đều nhận được những lời khen ngợi và ánh mắt ngưỡng mộ. Mặc dù trong lòng rất đắc ý nhưng bên ngoài, tôi vẫn tỏ ra bình thản: “Cũng thường thôi, mẹ cứ tưởng thẩm mỹ quan của người ta cũng chỉ như hai ông bà già nhà này hay sao?”

Bà mẹ kính yêu của tôi cũng người lại hồi lâu mới kịp phản ứng lại, bà vỗ mạnh lên đầu tôi, mắng: “Cái thằng con bất hiếu này.” Mẹ bỗng nhiên hạ giọng xuống cực nhỏ, mắt không ngừng nhìn về phía cửa phòng bếp, hỏi tôi: “Cô bé này học cùng trường với con à?”

“Vâng.”

“Bao nhiêu tuổi?”

“Năm tới học năm thứ hai.”

“Học khoa gì? Hệ cao đẳng hay hệ Đại học?”

“Khoa tiếng Anh, đương nhiên là hệ Đại học chứ.” Tôi lơ đãng trả lời, mắt còn đang mãi dán vào màn hình ti vi theo dõi mấy cô người mẫu đang uốn éo khoe dáng trên sân khấu.

“À... ” Mẹ tôi thu người lại, suy nghĩ gì đó một lát rồi lại sán lại cạnh tôi. “Bố mẹ cô bé đó làm nghề gì?”

“... ” Tâm trí tôi đã bị mấy cô người mẫu trong ti vi hút đi mất rồi.

“Mẹ đang hỏi con đấy!” Mẹ vỗ một cái vào người tôi, “Bố mẹ cô bé làm nghề gì?”

“À! À!” Tôi giật mình một cái vì bị đánh mạnh, “Ôi giờ, mẹ làm gì mà cứ như đặc vụ hỏi cung vậy? Bố mẹ cô ấy làm nghề gì, con làm sao mà biết được! Mà con cũng chẳng cần phải biết làm gì! Mẹ muốn biết thì tự đi hỏi cô ấy xem!” Tôi bị mẹ làm phiền khiến cho cơn giận trong người bốc lên ngàn ngạt, lời nói mỗi lúc một to hơn.

“Thôi được rồi, thôi được rồi, không hỏi nữa. Ông tổ nhỏ của tôi ơi, ông be bé cái mồm một chút! Đúng là đồ ngốc nghếch! Đợi tí nữa để mẹ thử hỏi xem sao!” Mẹ vừa nói vừa đứng dậy đi về phía phòng bếp.

Tôi khó chịu lườm theo mẹ một cái thật dài.

Đúng mười hai giờ trưa, cả nhà bắt đầu dùng bữa.

Uyển Nghi chạy tới chạy lui phụ giúp việc thu dọn bàn ăn, bày bát đĩa, khuôn mặt nhỏ xinh lộ rõ vẻ hồ hởi, phấn khởi. Thi thoảng lại quay về phía phòng khách, nhẩn mặt lại trêu chọc tôi - người đang ngồi chăm chú xem ti vi. Trông cô ấy giống hệt như một cô con dâu chăm chỉ mới được gả vào nhà tôi vậy.

Nhân lúc ra phòng khách gọi tôi vào ăn cơm, Uyển Nghi tranh thủ ghé vào tai tôi thì thầm: “Không ngờ bố mẹ anh lại hiền hậu như vậy!”

“Sao vậy, còn chưa biểu diễn năng khiếu mà đã được bố mẹ chồng chấp thuận rồi hay sao?” Tôi lại bắt đầu châm chọc.

Mặt Uyển Nghi lại đỏ bừng lên, hếch hếch mũi, nũng nịu nói: “Người ta không thêm nói chuyện với anh nữa!” rồi bỏ chạy sang bên phòng ăn.

Lúc ăn cơm, Uyển Nghi luôn miệng nói, nhiều món ngon thế này mà một mình chú chuẩn bị chắc phải chuẩn bị từ rất sớm đây!

Mẹ đắc ý nói: “Ồi chào, bố của Hi Hi biết hai đứa sẽ về ăn cơm, mới sáu giờ sáng đã dậy đi chợ rồi về một mình chuẩn bị đấy!”

“Hả! Sáu giờ sáng, sớm vậy sao!” Uyển Nghi tròn xoe mắt tỏ vẻ ngưỡng mộ nhìn bố tôi: “Chú vất vả quá ạ!”

“Hai đứa về nhà ăn cơm, chút việc nhỏ đó có thấm tháp gì! Không vất vả, không vất vả!”

Hai người, một già một trẻ đối đáp thật nhịp nhàng, bố tôi nghe vậy cảm thấy vô cùng thoải mái nhưng cũng không đáp lại, nâng cốc rượu lên nhấp một ngụm, khuôn mặt hiện rõ vẻ tự hào.

Tôi không kiềm chế được, buột miệng nói: “Sáu giờ dậy thì có gì là vất vả đâu, Uyển Nghi của chúng ta còn dậy từ năm giờ sáng nữa kìa.”

Ngay sau đó, bàn chân đang để trên nền nhà của tôi đã bị bàn chân của Uyển Nghi dẫm đạp một cách không thương tiếc. Tôi còn ngạc nhiên không hiểu sao cô ấy vẫn giữ được nét mặt không hề thay đổi, nụ cười ngọt ngào phía trên bàn ăn, còn phía dưới bàn ăn, chân cô ấy vẫn không chịu buông tha cho cái chân tội nghiệp của tôi.

“Uyển Nghi hôm nay dậy từ năm giờ sáng cơ à? Dậy sớm thế để làm gì vậy?” Mẹ tôi ngạc nhiên hỏi.

Mặt Uyển Nghi nóng bừng lên, chân cô ấy vẫn đang giẫm mạnh lên chân tôi.

Tôi đành phải nói dối rằng Uyển Nghi dậy sớm để ôn thi Tiếng Anh cấp sáu, học sớm, thể dục sớm rồi đặt báo buổi sớm... Miêu tả Uyển Nghi trở thành một sinh viên học hành chăm chỉ, yêu thích vận động, luôn quan tâm tới các vấn đề xã hội và có một thói quen sinh hoạt lành mạnh.

Mẹ tôi nói muốn hỏi xem gia cảnh nhà Uyển Nghi như thế nào và quả nhiên, bà đã hỏi thật.

Dưới sự dẫn dắt của mẹ tôi, câu chuyện đã được chuyển sang chủ đề công việc của bố. Mẹ nói, mấy năm gần đây, nghề kỹ sư vô cùng vất vả, tiền lương chẳng đáng là bao mà suốt ngày nay đây mai đó, dầm mưa dãi nắng theo các công trình, rồi sau đó chuyển hướng một cách rất khéo léo: “Công việc của bố mẹ Uyển Nghi có thoải mái không? Chắc không đến nỗi vất vả như thế nhỉ?”

Uyển Nghi cười điềm đạm nói: “Mẹ cháu không có việc làm, chỉ ở nhà xem vô tuyến và chơi bài để giết thời gian. Rồi rồi như vậy nên mẹ lúc nào cũng nhớ cháu lắm.”

Mặt mẹ tôi có vẻ tối sầm lại, dường như đang vướng mắc gì đó ở mấy từ “không có việc làm”. Bà khẽ hắng giọng một tiếng, cố gắng giữ vẻ mặt hiền hậu, cười nói: “Vậy chẳng phải bố cháu sẽ rất vất vả sao?”

“Bố cháu là một công chức nhà nước, cả đời sống trung thực, thẳng thắn. Ông cũng là người bình thường, chẳng có tài cán gì nổi trội, chỉ được tính nét hiền từ, quan hệ với mọi người cũng khá tốt thôi ạ. Từ nhỏ, cháu đã được bố dạy bảo tỉ mỉ cách đối nhân xử thế.” Nói xong, Uyển Nghi khẽ mỉm cười, cúi đầu xuống ăn một miếng thức ăn nhỏ.

Ánh mắt mẹ tôi đã sáng lên đôi chút, đưa tay gấp thêm vào bát Uyển Nghi một miếng cá, từ tốn hỏi tiếp: “Thế bố cháu làm việc ở cơ quan nào?”

Tôi thực sự không thể nghe tiếp được nữa, nhăn mặt lại nói: “Lão thái bà ơi, mẹ ăn cơm đi! Hỏi gì mà hỏi nhiều thế!”

Mẹ lườm tôi một cái, khẽ nói: “Lúc ăn cơm nói một chút chuyện gia đình thì có vấn đề gì đâu? Như thế lại càng giúp cho không khí gia đình hòa thuận, con thì hiểu cái gì! Bố con giao thiệp rộng, không khéo hai gia đình còn quen biết nhau ấy chứ.”

Uyển Nghi vẫn giữ được phong thái ngoan hiền của con nhà gia giáo, nhẹ nhàng nói: “Vâng ạ, nói chuyện gia đình ấy mà, những chuyện đó vốn cũng không phải bí mật gì ghê gớm cả. Bố cháu làm việc ở tòa án ạ.”

Mẹ tôi “ồ” lên một tiếng, người bố ngồi yên lặng từ đầu tới giờ nay mới lên tiếng chen vào: “Chú cũng có vài người bạn cũ làm việc ở tòa án tối cao. Mấy năm trước, chú cùng mấy người bạn đó đi uống rượu, có cả mấy vị cảnh sát tư pháp cũng tham gia góp vui. Giữa bữa tiệc, ngài phó viện trưởng của tòa án nhân dân tối cao thành phố Trần Đồng cũng có mặt, ông còn tới bắt tay từng người nữa. Bây giờ ông ấy đã được cất nhắc lên làm viện trưởng rồi.” Bố tôi cũng già rồi, con người khi về già, lúc gần nghỉ hưu dường như trong đầu chỉ nhớ tới những chuyện oai hùng, có thể đem ra kể đi kể lại để lớp trẻ nhìn vào đó mà tự hào.

Nhưng không ngờ, Uyển Nghi vẫn giữ nét mặt bình thản nói: “Trần Đồng chính là bố cháu ạ.”

8. Chương 08

Chương 8

MỐI TÂM TÌNH THUỎ NHỎ

Thông tin đó khiến cả gia đình, trong đó có tôi đều cảm thấy bất ngờ. Uyển Nghi lại chính là con gái của Viện trưởng Tòa án nhân dân tối cao của thành phố! Ngay cả tôi hôm nay cũng mới được biết điều đó. Trước đây, qua cách ăn mặc, tiêu xài của Uyển Nghi, tôi chỉ đoán được rằng gia đình cô ấy chắc cũng khá giả. Bởi vì, thường ngày, tôi không hề nhìn thấy một thói hư tật xấu nào của những cô gái con nhà quyền thế từ con người của Uyển Nghi.

Người vui mừng nhất phải kể đến chính là bố mẹ tôi. Bố tôi cố gắng giấu niềm vui lại, lặng lẽ uống thêm một cốc rượu vào bụng, cố gắng không nói thêm điều gì. Mẹ tôi – một người phụ nữ của gia đình thì lại không thể che giấu được cảm xúc, nét mặt mẹ tươi cười rạng rỡ, gấp thêm một miếng đùi gà rất to vào bát của Uyển Nghi, giục cô ấy mau ăn đi, còn nói thêm rằng trông cháu gầy quá!

Tôi mặc dù không phải là người tham quyền háms lợi, nhưng khi bất ngờ phát hiện ra cô bạn gái hoa khôi của mình lại chính là con gái nhà quyền thế, cảm giác đó cũng thật tuyệt vời và vô cùng dễ chịu.

Thế là bữa cơm hôm đó như ngon hơn, ai nấy đều cảm thấy rất vui vẻ.

Mẹ tôi ngày càng tỏ ra thân thiện hơn với Uyển Nghi, một câu nói “người một nhà”, câu sau lại cũng là “người một nhà”, nói đến nỗi dường như việc Uyển Nghi ngày mai sinh con cho tôi là chuyện đương nhiên sẽ xảy ra vậy.

Uyển Nghi cũng thật khéo ăn khéo nói, cô ấy bỗng nhiên ngẩng đầu lên, nhìn mẹ tôi hồi lâu rồi quay sang hỏi tôi bằng một giọng trách mắng: “Công Trị Hi, sao anh lại có thể làm em hiểu sai như vậy!”

Mẹ tôi ngạc nhiên tròn xoe mắt lên nhìn, bà đang chưa hiểu có chuyện gì xảy ra.

Uyển Nghi điềm tĩnh nhìn tôi nói tiếp: “Trước đây, mỗi lần nghe anh nói chuyện với bố mẹ, chỉ gọi bố mẹ là ông già hoặc lão thái bà, em chưa được gặp bố mẹ anh lần nào, lại cứ nghĩ cô chú đây tuổi đã cao rồi, làm em lúc ấy cũng hòa theo anh, gọi cô chú là hai người già...” Nói đến đây, cô ấy đưa tay che miệng cười hì hì. Mẹ tôi vẫn chưa hiểu có chuyện gì đang xảy ra. Uyển Nghi dừng lại một chút, quay sang nhìn bố mẹ tôi nói tiếp: “Hôm nay được gặp cô chú rồi, mới biết là đã bị anh làm cho hiểu sai. Cô chú tuổi đều còn trẻ như vậy, đặc biệt là cô, vừa thướt tha nền nã lại có khí chất, xem ra cô còn trẻ hơn mẹ cháu nhiều!” Nói xong bèn cong cong khóe môi, giả bộ như đang rất tức giận.

Mẹ tôi vốn là một người phụ nữ phản ứng kém nhanh nhạy, mãi một lúc lâu sau bà mới hiểu được rằng Uyển Nghi mượn cớ mắng tôi để khen họ trẻ trung. Mẹ tôi đã hơn bốn mươi tuổi rồi, cơ thể tích mỡ phát tướng của phụ nữ tuổi trung niên mặc dù trông không đến nỗi quá già nhưng phù hợp độ tuổi thực, cũng không đến nỗi khoa trương như lời của Uyển Nghi. Tuy nhiên, tâm lý thích hư vinh của phụ nữ tuổi bốn mươi rất lớn, luôn mong muốn nhan sắc của mình trẻ mãi không già, luôn lo sợ phải đấu tranh với sự tàn

phá của thời gian. Vì vậy, đôi khi, biết rõ những lời nói đó chỉ để lấy lòng nhưng vẫn không thể chối bỏ những lời ca tụng đó được.

Vừa may mẹ tôi thuộc kiểu phụ nữ đó, mấy câu nói vừa rồi của Uyên Nghi đã đánh trúng tim đen của bà.

Chỉ thấy người mẹ đáng kính của tôi, ngay cả một câu hỏi mang tính chất tượng trưng như “Thật vậy sao” cũng không có, lập tức có vẻ ngượng ngịu, ngồi thẳng người lên, ưỡn thẳng ngực về phía trước, chỉnh sửa lại nét mặt, hai khóe môi duyên dáng cong lên biểu thị sự cảm ơn đối với Uyên Nghi. Giọng nói của mẹ bỗng chốc cũng trở nên chậm rãi, nho nhã hơn: “Cái thằng Hi Hi này chẳng biết lễ phép gì cả, từ nhỏ tới lớn, nó thường gọi cô chú một cách không chính thống như vậy thôi.” Hàm ý của câu nói đó là: Hi Hi gọi mẹ là lão thái bà là do lỗi của tôi, không liên quan gì tới ngoại hình và tuổi tác của bà.

Sau đó, cả mẹ lẫn Uyên Nghi đều cùng bắt đầu kể lể râm ran về vấn đề ứng xử, lễ giáo của tôi. Bố vẫn rất ít nói nhưng rõ ràng là đang rất hài lòng về Uyên Nghi. Bố nâng chén rượu lên, hướng về phía tôi ra hiệu, hai bố con cùng cạn chén. Hai chúng tôi không nói gì với nhau, tất cả đều được gửi gắm trong chén rượu thơm vừa được uống cạn.

Ăn cơm xong, Uyên Nghi muốn đứng lên đi rửa bát đĩa nhưng mẹ nhất định không nghe, bảo để cho bố rửa bát. Bố hôm nay uống khá nhiều, đã ngà ngà say nhưng khuôn mặt đỏ hồng ấy vẫn rất hăng hái đứng lên thu dọn đồng bát đĩa. Dáng đi tập tễnh của bố như có nhạc đệm theo sau, bỗng nhiên trở nên vô cùng nhanh nhẹn và vui vẻ.

Mẹ tôi làm ra vẻ bí mật, kéo tay Uyên Nghi vào phòng ngủ xem ảnh của tôi hồi còn bé.

Đây chắc chắn là một biện pháp hay để thu hẹp khoảng cách giữa hai người. Hai người phụ nữ lần đầu tiên gặp mặt nhau, đương nhiên là có khoảng cách và sự xa lạ, chủ đề để nói chuyện cũng không nhiều, vài câu hỏi thăm gia cảnh là chẳng biết nói gì thêm nữa. Chỉ có một thứ duy nhất khiến cả hai đều cảm thấy vô cùng hứng thú, có thể nói cả ngày không chán. Đó chính là tôi.

Mẹ cẩn thận lấy từ tầng trên cùng của tủ quần áo xuống năm quyển album rất đẹp, chủ động dùng tay lau qua mặt ngoài như muốn phủ bụi. Thực ra, tôi biết rằng, mỗi lần nhớ tôi và anh trai, mẹ đều lấy album ảnh ra ngắm, số lần xem ảnh chắc chắn không thể để quyển album kịp bám bụi được.

Lật giở từng trang ảnh khi tôi còn nhỏ, vừa giở vừa có thể kể chuyện tôi ngày xưa, thời còn là một đứa trẻ bé tí tẹo, cưỡi trâu cưỡi truồng, rồi lớn thêm chút nữa, để tóc kiểu quả dưa hấu, công đồ chơi là cây súng nhựa trên vai. Chuyện khi tôi nghịch ngợm, khi tôi đã biết vâng lời, khi tôi nhận được phần thưởng ở trường... mỗi lời kể của mẹ đều thấm đẫm tình yêu thương ngọt ngào và niềm tự hào về đứa con của mình.

Uyên Nghi lắng nghe một cách chăm chú, cô ấy đầy hào hứng và tò mò trước mỗi tấm ảnh, mỗi câu chuyện liên quan tới tấm ảnh đó. Bỗng nhiên lại được nhìn thấy hình ảnh hồi nhỏ của người đàn ông mà mình yêu thương, cô ấy chắc chắn không thể ngờ rằng, người đàn ông cao lớn mà cô ấy sùng bái và coi đó là chỗ dựa của cả quãng đời sau này lại có thể mũi dãi lòng thông, khóc lóc thảm thiết khi mới chỉ năm, sáu tuổi. Mẹ và Uyên Nghi cùng ngồi trên giường, hai mái đầu ghé vào nhau rất gần, vì yêu, hai người phụ nữ bởi vì một người đàn ông mà có thể hoàn toàn thu hẹp lại khoảng cách vốn có giữa hai bên. Tôi bỗng nhiên cảm thấy vô cùng xúc động và bị thuyết phục trước quy luật này.

Bố mẹ đã nghiêm nhiên coi Uyên Nghi là con dâu tương lai của gia đình, cả hai người đều vô cùng hài lòng và yêu mến cô gái Uyên Nghi tốt bụng mà tôi đã lựa chọn. Thấy bố mẹ vui vẻ, đầu óc tôi cũng thôi không nghĩ tới những chuyện tình tình nữa, toàn tâm toàn ý hưởng thụ niềm vui sum họp giữa hai thế hệ của gia đình. Giống như mặt nước hồ mùa thu, không một chút gợn sóng, phẳng lặng và yên bình đến nỗi không có lấy một chút nếp nhăn nào.

Tất cả ảnh của anh trai tôi đều được mẹ cất đi, đại khái là mẹ sợ nhìn thấy ảnh lại nhớ người, lại nhớ thương sâu não.

Chỉ còn lại vài tấm ảnh có hình của anh trai tôi, vì những tấm ảnh đó chụp chung hai anh em nên vẫn được lưu lại trong quyển album.

Từ trước tới giờ, Uyên Nghi không hề biết rằng tôi còn có một người anh trai lớn hơn tôi hai tuổi, khi cô ấy nhìn thấy một người trong ảnh có ngoại hình gần giống với tôi bèn hỏi mẹ tôi xem đó là ai.

Mẹ nói đó là anh trai của Hi Hi, nói xong còn dùng ngón tay cái xoa xoa lên tấm ảnh.

Tấm ảnh đó được chụp ở hiệu ảnh, tôi ngồi trên một chú ngựa gỗ nhỏ, nhắm mắt lại làm trò, anh trai mặc một bộ quân phục màu đỏ, cầm cây gậy gỗ đứng bên cạnh, thần thái sinh động, chăm chú nhìn vào ống kính máy ảnh.

Lúc đó tôi khoảng 6, 7 tuổi, anh trai lớn hơn tôi hai tuổi. Tôi cũng hoàn toàn không nhớ nổi lai lịch của bức ảnh ấy nhưng mẹ thì lại nhớ rất rõ, hôm đó là ngày quốc khánh, trời còn có mưa nhỏ.

Ngón tay của mẹ vẫn không ngừng vuốt ve trên khuôn mặt thanh tú của anh trai, ánh mắt mẹ nhìn anh trai tôi đầy yêu thương và trù mến, đáng vẻ rõ ràng là đang rất mong nhớ con trai.

“Anh trai của Công Trị Hi? Hóa ra anh ấy còn có anh trai nữa ă! Hai anh em trông rất giống nhau!” Uyển Nghi vừa ngạc nhiên vừa vui vẻ nói.

Mẹ mỉm cười đáp lại: “Đúng vậy, hai anh em chúng nó tướng mạo trông rất giống nhau, chỉ có tính cách thì mỗi đứa một tính. Thằng anh từ nhỏ đã trầm tính hơn, có vẻ sống nội tâm hơn.”

“Em trai lại không điềm đạm, lại còn hư hỏng nữa chứ!” Uyển Nghi tiếp lời, còn không quên quay sang nhìn mặt làm trò với tôi nữa.

Mẹ chỉ cười, không đáp lại. Mỗi lần nhắc tới anh trai, mẹ lại trở nên trầm lặng, ít nói hơn.

Uyển Nghi bỗng nhiên hỏi tiếp: “Cô ơi, thế anh trai của Công Trị Hi bây giờ đang ở đâu ă?”

Gương mặt mẹ thoáng một chút phiền muộn rồi nhanh chóng lấy lại được nụ cười, nhẹ nhàng nói: “Đang làm việc ở tỉnh khác.”

Thấy mẹ như vậy, tôi sợ Uyển Nghi lại mè nheo hỏi mẹ thêm điều gì đó bèn lại gần kéo cô ấy ra ngoài phòng khách xem ti vi cùng bố.

Ăn xong bữa tối, chúng tôi cùng trở về trường. Bố mẹ có phần lưu luyến, mẹ càng tỏ rõ điều đó, cứ nắm lấy tay tôi và Uyển Nghi, dặn dò học hành chăm chỉ, nhớ thường xuyên về thăm nhà.

Uyển Nghi ngoan ngoãn đáp lại bằng một giọng trong trẻo.

Trên đường về nhà, Uyển Nghi nói: “Anh và anh trai thực ra không giống nhau, anh ấy đẹp trai hơn anh.”

Tôi không hề có cảm hứng với việc tôi và anh trai tôi, ai đẹp trai hơn ai nên chỉ lơ đãng ậm ừ một câu.

Uyển Nghi ngửa cổ lên trời, ra vẻ đang suy nghĩ rồi nói như đang độc thoại một mình: “Tại sao anh trai anh lại rời xa gia đình, một mình đi làm ăn ở nơi khác cơ chứ? Từ trước tới giờ, chưa nghe thấy anh nhắc tới anh trai bao giờ, tình cảm giữa hai anh em chắc là không tốt rồi!”

Tôi nghiêm mặt lại nói: “Điều này thì em sai rồi, tình cảm giữa hai anh em vô cùng khăng khít đấy! Hồi đó, anh trai anh thi đỗ vào trường đại học ở Bắc Kinh, tốt nghiệp rồi ở lại Bắc Kinh công tác luôn. Nói chung là do công việc bận rộn quá nên mới không về thăm nhà được. Mẹ anh rất nhớ anh trai, mỗi lần nhắc tới anh ấy, bà đều bật khóc, vì thế mà anh mới không dám nhắc nhiều đến anh trai nữa.”

Uyển Nghi bỗng nhiên dừng bước lại, nhìn tôi một lượt từ đầu tới chân như đang nhìn một tên yêu quái, cái nhìn xăm soi của cô ấy khiến tôi ngứa ngáy cả người. Tôi hỏi cô ấy “em sao thế, cứ như là bị trúng tà ấy!”

Cô ấy nói một câu mà tôi biết rõ rằng cô ấy đã bị tôi làm cho hư hỏng, cô ấy nói rằng:

“Không ngờ hồi nhỏ, cái đó của anh lại nhỏ như vậy. Hôm nay không mang kính lúp đi, suýt nữa lại tưởng hồi nhỏ, anh là một cô bé!”

“Cái gì? Thế bây giờ thì sao? Bây giờ em vẫn chưa thỏa mãn hả? thiếu gia ta hôm nay sẽ cho nhà người tâm phục khẩu phục, phải cúi xin ta tha mạng!” Nói xong bèn giả bộ nhe nanh múa vuốt, nắm lấy tay Uyển Nghi. Uyển Nghi vội bỏ chạy thực mạng về phía trước, vừa chạy vừa cười vui vẻ.

Tôi còn nhớ rất rõ, tối hôm ấy, Uyển Nghi cười thật thoải mái, xen vào đó là tiếng hò hét của tôi, tiếng động ấy vang vọng rất xa rất xa trong không trung, dường như vang tới tận phía cuối của con đường.

Lúc bấy giờ, cả tôi và Uyển Nghi đều cảm thấy rằng, phía cuối của con đường chính là biên giới Tây Tạng, có thảo nguyên với bầu trời cao và mặt đất bao la.

Thời gian rảnh rỗi của sinh viên đại học và nghiên cứu sinh vốn dĩ có rất nhiều, mà toàn bộ thời gian ấy, chúng tôi để dành cho tình yêu.

Những lúc ăn tối xong, rồi rãi không có việc gì, chúng tôi lại chọn một con đường ven đô có ít xe cộ qua lại để nắm tay nhau cùng đi bộ, đi rất xa dọc theo con đường rồi lại bắt taxi trở về nhà. Nghe ra thì có vẻ nhàm chán nhưng khi thực hiện lại cảm thấy vô cùng nồng ấm và thoải mái. Nhiều năm sau này, mỗi lần nhớ đến người bạn gái cũ Uyển Nghi, ký ức lại đưa tôi về với những buổi chiều tối tay trong tay dạo bộ dưới ánh đèn đường, cả hai cứ đi về phía trước, không có điểm dừng chân cuối cùng rồi cùng cất giọng ca vang. Hai bàn tay nắm chặt lấy nhau, vung thật cao ra phía trước rồi vòng ra phía sau, hưng phấn cực độ. Hai đứa đều cảm giác như mình đang cùng di chuyển với chim mùa và gió vậy. Mặt trời sau khi lặn xuống, bầu trời như một tấm vải vừa bị nhuộm mực, nửa đỏ rực như máu, nửa lại biêng biếc xanh.

Uyển Nghi thường hay ngốc nghếch hỏi tôi một câu, nếu cứ đi như thế này, tới phía cuối cùng của con đường, nơi đó sẽ là nơi đâu.

Sau đó, chúng tôi thi nhau phát huy trí tưởng tượng của mình, đầu tiên, chúng tôi tưởng tượng ra đó là biển cả, cuối cùng, đáp án được chọn là Tây Tạng.

Bởi vì, cả hai chúng tôi đều mơ ước được đến Tây Tạng - vùng đất nơi trời đất mênh mông bao la, nơi thiêng liêng huyền bí như miêu tả trong truyền thuyết đó.

Tiếp theo sau, Uyển Nghi thường hát vang lên, cô ấy hát rằng:

“Nhìn kìa, nụ cười trên khuôn mặt anh sao mà rạng rỡ vậy,

Lòng đầy tự tin chuẩn bị xuất hành!

Em đã sẵn sàng, em đang đợi xuất phát,

Dùng tất cả sức mạnh mà em có được.

Vũ trụ này rộng lớn như thế nào,

Không ai biết được điều đó.

Ôi, em chỉ muốn được cùng anh xông pha!

Đã có hàng triệu, hàng triệu vì sao làm bạn,

Em không hề cảm thấy sợ hãi,

Chúng ta đều là những kẻ mạo hiểm.

Chỉ có một suy nghĩ duy nhất,

Tay nắm chặt tay tạo sức mạnh vô biên,

Mộng tưởng cũng khơi nguồn từ đó.

Nếu không trèo qua được đỉnh núi cao,

Vậy hãy cùng học cách bay lượn,

Cuộc sống là như vậy,

Dù khó khăn cũng phải quyết một phen!”

Uyển Nghi đã nói không biết bao nhiêu lần nhưng tôi vẫn không tài nào nhớ nổi tên bài hát và tên ca sĩ hát bài đó. Tôi rất thích nghe giọng hát mềm yếu của Uyển Nghi, rằng hát như vậy mới lột tả được hết cảm xúc trong từng ca từ của bài hát.

Nghe vài lần rồi tôi cũng thành quen, cũng ngân nga hát theo Uyển Nghi.

Có nhiều khi, hai chúng tôi cứ mãi miết đi, đi rất xa nhà từ lúc nào mà không ai hay biết. Đến lúc các vì sao đua nhau xuất hiện, hai chúng tôi mới cảm thấy chân tay mệt mỏi rã rời. Thế nhưng, con đường trước mắt vẫn còn dài hun hút, vẫn chưa thấy điểm tận cùng của con đường, nó giống như nỗi nhớ nhung của các cặp tình nhân, cứ liên miên kéo dài tới vô tận.

Những lúc ấy, chúng tôi bèn dừng lại đợi xe taxi để trở về nhà.

Lúc đợi xe, hai chúng tôi thường ngồi lên kè đá bên đường, rất nhiều lần, vì mệt quá, Uyển Nghi đã ngồi dựa đầu lên vai tôi, ánh đèn đường từ trên cao nhẹ nhàng lan tỏa, bao trùm lên hai chúng tôi. Thứ ánh sáng màu trắng ngà ấy như những giọt nước phun ra đều đặn từ đầu vòi nước, ào ào dội xuống nhưng lại vô cùng mềm mại, nhẹ nhàng lan tỏa trên đầu chúng tôi, lan tỏa xuống đôi vai, xuống dưới chân, bao trọn chúng tôi trong thứ ánh sáng lung linh đó.

Hai đứa chúng tôi ngồi ở bậc đá ven đường, giống như hai thiếu niên không nhà không cửa, ở con đường ngoài rìa của thành phố huyền ảo cùng diễn tượng giấc mơ được lưu lạc tới cao nguyên Tây Tạng. Còn Uyển Nghi, cô gái đang gục mái đầu nhỏ xinh lên vai tôi kia đang đều đặn thở cùng với giấc ngủ. Tất cả đều vô cùng yên lặng, không có bất kỳ ham muốn gì, cũng chẳng có điều gì để mất.

Phần đầu cũng đã nói rồi, tôi không phải là mẫu đàn ông thích theo đuổi sự lãng mạn, nhưng trong quãng thời gian cấp sách đến trường của tôi ấy cũng đã có vài lần lãng mạn. Mà kỷ niệm cùng Uyển Nghi đi tìm nơi tận cùng của con đường ấy vẫn mãi mãi được lưu giữ trong ký ức của tôi về một thời đi học, mãi mãi không thể thay đổi màu sắc lãng mạn của kỷ niệm ấy.

9. Chương 09

Chương 9

THIẾU GIA Ở QUÁN BAR

Thời gian cứ trôi đi một cách phẳng lặng từng ngày từng ngày một. Thi thoảng, tôi cũng nhận được điện thoại của mẹ, sau khi hỏi thăm sức khỏe của tôi, mẹ lại không quên hỏi thăm về chuyện tình cảm giữa tôi và Uyển Nghi.

Chỉ vậy thôi cũng đủ hiểu rằng, bố mẹ tôi đã rất ưng Uyển Nghi.

Ngoài mẹ tôi, còn một người nữa cũng rất quan tâm tới diễn biến trong mối quan hệ giữa tôi và Uyển Nghi, đó chính là Đại T. Tôi và Đại T vốn là những người bạn thân, chúng tôi thường xuyên kể cho nhau nghe chuyện của mình. Vì vậy, trước mặt cậu ấy, tôi cũng không có điều gì phải giấu giếm cả. Tôi nói mối quan hệ của tôi và Uyển Nghi tốt thì có tốt, chỉ có điều mọi thứ đều thuận lợi quá, không hề có chút gió nhỏ sóng ngầm nào cả. Hai chúng tôi giống như những người thân trong gia đình, dường như tất cả mọi việc đều rất đương nhiên, ngày nào cũng trôi qua êm đềm như vậy.

Đại T là một người thông minh, Đại T ngay lập tức hiểu được ý tứ trong lời nói của tôi. Cậu ấy hỏi tôi có phải là tôi đang cảm thấy thiếu vắng cảm xúc mạnh?

Ban đầu, tôi cảm thấy câu nói của cậu ấy không thỏa đáng lắm, nhưng nghĩ mãi, tôi cũng không tìm được từ ngữ nào để miêu tả về hiện trạng giữa tôi và Uyển Nghi, thế là tôi đành im lặng thừa nhận.

Đại T chân thành giảng giải cho tôi vài câu chuyện liên quan tới việc các thiếu gia thế hệ mới mù quáng đi tìm cảm giác mạnh trong cuộc sống, cuối cùng, cậu ấy nói sẽ dẫn tôi đến một không gian đốt cháy cảm giác mạnh.

Tôi nháy mắt nhìn cậu ấy, không cần đoán tôi cũng biết đó là quán bar nơi Đại T làm việc – Blue 18.

Đại T thuộc kiểu đàn ông có thể khiến phụ nữ thần hồn điên đảo ngay từ cái nhìn đầu tiên. Cậu ấy sở hữu một khuôn mặt thanh tú không kém gì gương mặt điển trai của các minh tinh Hong Kong hay Đài Loan

cùng một làn da trắng trẻo. Nếu mặc quần áo thường ngày, trông cậu ấy như một thư sinh ngoan ngoãn, nếu cởi bỏ lớp quần áo bên ngoài, hai bắp tay do được rèn luyện chăm chỉ nổi lên cuộn cuộn, thậm chí còn to hơn cả bán cầu não. Với ngoại hình ưu việt như vậy, nếu không làm trai bao cũng thật phí phạm của trời.

Trên thực tế, gia cảnh nhà Đại T cũng không đến nỗi nào, cậu ấy còn sở hữu một tấm bằng cử nhân chính quy, chắc chắn không khó để tìm việc làm. Nhưng Đại T lại nói, với cậu ấy, việc một công chức hàng tháng phải làm việc cật lực để rồi cuối tháng nhận hai nghìn đồng tiền lương chẳng có một chút thi vị nào. Tôi nói, nhưng cậu cũng không thể cứ sa đà đi làm trai bao như thế mãi được. Khi còn đi học, cậu có thể đến đó làm thêm nhưng khi tốt nghiệp rồi, cũng cần phải tìm một công việc đàng hoàng chứ, nếu người nhà cậu biết được chuyện này, chẳng phải sẽ buồn lắm hay sao?

Đại T ngoác miệng cười, vô cùng hào phóng nói: “Cái đó gọi là ném mùi nhân tình thế thái! Việc đổi nhân xử thế, phân hóa giàu nghèo, địa vị thấp hèn, đấu tranh quyền lực và tiền bạc đều có trong đó cả. Hơn nữa, vừa được phát tiết dục vọng vừa kiếm được tiền, như vậy tôi thiệt thòi gì nào? Cùng lắm thì chỉ bị mấy trí thức thế tục đang cố tỏ ra vẻ mình thanh cao lắm coi thường một chút thôi, nhưng tôi lại chẳng thêm bận tâm tới điều đó.” Cậu ta nhìn tôi cười nham hiểm, “Tôi thấy cậu cũng có đầy đủ tố chất ấy, đi theo tôi mở mang tầm mắt một chút, biết đâu lại có cơ hội phát triển sau này?”

“Thôi đi, tôi không có được khí chất thoát tục siêu nhiên như cậu, tôi vẫn còn để ý tới ánh mắt của dư luận nữa! Tôi mà đi làm trai bao, cậu thử nói xem, Uyển Nghi sẽ phải làm như thế nào?”

Đại T sững lại một cái, dường như đang nghĩ ngợi điều gì đó rồi lắc lắc đầu cười đau khổ, thôi không nói thêm điều gì nữa.

Tôi mặc dù không hiểu rõ lắm nhưng cũng không coi thường cậu ấy. Mỗi người có một chí hướng, cậu sinh viên Đại T là bạn của tôi, trai bao Đại T cũng vẫn là bạn của tôi. Tôi vỗ vai cậu ấy nói: “Người anh em, cậu làm bất cứ việc gì, tôi vẫn coi cậu là anh em, nhưng cậu cũng nên suy nghĩ về tương lai của mình sau này, tốt nhất là nên tranh thủ thời trẻ tuổi mà kiếm lấy một cô bạn gái chính thức...”

Khóe môi Đại T hơi nhúc nhích một chút, mỉm cười dờ dẩn: “Bạn gái? Đàn ông trong con mắt của phụ nữ, ngoài tiền ra thì chỉ có chiếc giường, làm gì có loại nào chính thức và không chính thức cơ chứ?”

“Đấy là cậu chưa gặp được người mà cậu thực sự yêu thích thôi!” Tôi lấy tư cách là người đi trước, có kinh nghiệm để khuyên bảo cậu ấy.

“Ha ha ha ha...” Ngay sau đó là một tràng cười như điên dại của Đại T, cậu ấy cười gập hết cả bụng đến nỗi không đứng thẳng người lên được, cười đến nỗi mà ngay cả tôi cũng cảm thấy khó hiểu, “Người anh em, cậu cũng đã hơn 20 tuổi rồi, cũng cần biết rằng, trên đời này, làm gì có tình yêu cơ chứ?”

Tôi im lặng, tôi không đến nỗi phải gây gổ với một người đàn ông chỉ vì muốn lý giải thế nào là tình yêu.

“Nam nữ kết hợp với nhau, có đôi là do nhu cầu của một bên, có đôi là do nhu cầu của cả hai bên. Về đẳng sau được gọi là hòa hợp. Trên đời này làm gì có cái gọi là yêu hay không yêu.” Đôi mắt Đại T chứa đầy nỗi đau thương khi nói những lời đó ra, đến câu cuối cùng, giọng cậu ấy bỗng nghẹn lại, nhỏ dần, thần sắc bỗng trở nên u uất. Tôi nói, Đại T này, cậu đã bị mấy mụ đàn bà già cổ đó làm ất khả năng yêu đương rồi!

“Dù thế nào, nhân cơ hội mấy ngày không có vợ ở nhà, theo tôi đến Blue 18 thư giãn một chút đi! Trước đây, cậu chẳng phải đã chơi qua trò đó rồi, còn làm bộ thiêng liêng và trong sạch gì cơ chứ!”

Mấy ngày hôm nay, Uyển Nghi bận ôn thi khảo sát tiếng Anh cấp 6, sợ ở cạnh tôi sẽ bị phân tâm nên đã ở lại trong ký túc xá của trường.

Một mình tôi ở nhà cũng thật đơn điệu, Đại T thuyết phục vài câu, tôi liền nhận lời luôn.

Tám giờ tối, Đại T bắt đầu đi làm rồi. Tôi sợ đến sớm quá, chưa có trò vui gì nên đợi đến 9 giờ mới ra khỏi cửa.

Biển hiệu “Blue 18” sáng lấp lánh trên tầng ba của một tòa nhà lớn ở trung tâm thành phố. Thứ ánh sáng màu xanh nước biển đậm ấy, trong màn đêm bị bao bọc bởi dục vọng của thành phố, tràn đầy dư vị của sự sa đọa và mờ ám.

Con số 18 đặt bên cạnh tên của quán bar nghe ra rất hợp lý, có rất nhiều cách để giải thích về con số này. Thứ nhất, có thể dùng để nói về tuổi tác, đó là độ tuổi mà con người luôn khát khao dừng lại ở đó nhất; thứ hai, có thể tăng thêm hưng phấn cho sự mờ ám, trước đây đã từng có mười tám điều cấm kị, mười tám thể vượt ve gì đó; thứ ba, đơn thuần chỉ là để chỉ tiền bạc, giá cả; học đòi phong nhã một chút còn có thể lý giải thành mười tám lần lưu luyến tiến đưa nhau của Lương Sơn Bá và Chúc Anh Đài.

Bước chân vào quán bar, ngay lập tức tôi bị bao trùm bởi bầu không khí xa xỉ, phồn hoa mê hồn. Quán bar bên trong được trang hoàng vàng son lộng lẫy, hệ thống đèn chiếu lại chỉ dùng gam màu lạnh, chủ đạo là màu xanh đậm, được điều chỉnh xuống mức rất tối. Không gian tràn ngập phong cách thượng lưu sang trọng, không hề có một chút dung tục nào.

Tôi túm lấy một cậu phục vụ, hỏi thăm xem Đại T ở chỗ nào.

Cậu phục vụ cao to đẹp trai đó thờ ơ đưa tay chỉ đường cho tôi.

Đại T đã từng nói với tôi, những nhân viên nam cao to đẹp trai phục vụ trong quán bar, đại bộ phận đều là trai bao, đều có thể ra ngoài cùng khách. Cậu phục vụ này trông bộ dạng rất rầu rĩ, hóa ra, không phải gã trai nào khi làm trai bao cũng có được tâm trạng vui vẻ như Đại T.

Đi qua quầy rượu, thấy mấy nhân viên rót rượu đều là phái đẹp, kỹ thuật rót chỉ ở mức trung bình nhưng vô cùng xinh đẹp, chiếc váy mặc trên người lại cực ngắn, ánh sáng nhấp nháy từ chiếc đèn cầu màu xanh chiếu lên những đôi chân dài khiến người ta không thể kìm chế mà nhìn ngắm thêm vài lần nữa.

Phải hỏi thăm thêm vài người nữa, tôi mới tìm được đường đến phòng nghỉ.

Cửa phòng đang được đóng chặt. Mặc dù biết rằng, bất kỳ thứ âm thanh nhỏ bé nào ở đây cũng bị tiếng nhạc, tiếng ồn ào huyền ảo của quán bar nuốt gọn nhưng tôi vẫn lịch sự đưa tay lên gõ cửa vài cái rồi mới đẩy cửa bước vào.

Vừa bước vào cửa, tôi đã nhận được ngay vài ánh nhìn không rõ thiện cảm hay ác ý. Vì phép lịch sự, tôi gật gật đầu mỉm cười với họ. Bọn họ chẳng thèm để tâm đến tôi, lạnh lùng thu ánh nhìn lại, tiếp tục làm việc của mình.

Tôi khẽ gọi tên Đại T rồi đi về phía cậu ấy.

Đại T quay người ra, nhìn thấy tôi lập tức mừng rỡ đứng lên, nhường chỗ ngồi của cậu ấy cho tôi.

Lúc bấy giờ, cậu trai ngồi cạnh cửa ra vào giơ chân đạp mạnh một cái, cánh cửa lập tức được đóng trở lại. Cái thể giới rượu đỏ đèn xanh huyền ảo ngoài kia lập tức được ngăn cách ra ngoài sau lớp cánh cửa.

Tôi hỏi nhỏ Đại T: “Tôi đến làm bọn họ không vui à?”

Đại T nói không phải vậy, cậu ấy nói tất cả các thiếu gia ở đây đều có tính cách như vậy, ai làm cái nghề này lâu rồi cũng không thể có tâm trạng vui vẻ khi đi làm được.

Tôi hỏi, vậy cậu cũng không thấy vui vẻ khi đi làm?

Đại T chỉ cười trừ, không trả lời.

Ngoài tôi và Đại T ra, những người còn lại trong phòng đều không hề trò chuyện, ai nấy đều giữ thái độ im lặng, Đại T nói là do họ đang mệt.

Tôi cười mà nói rằng, có thể tưởng tượng ra công việc lao động chân tay đó mệt đến cỡ nào. Đại T nói, không phải chỉ cơ thể mệt mỏi, mệt hơn nữa là ở chỗ này cơ. Cậu ấy nói xong, đưa ngón trỏ của tay phải lên chỉ chỉ vào vị trí của trái tim.

Sau đó, tôi cũng không nói gì nữa. Tâm trạng tôi cũng bị đè nén theo bầu không khí trong căn phòng này. Đại T gửi cho tôi một quyển tạp chí, tôi lơ đãng lật giở ra xem.

Không thể kìm nén được sự tò mò, tôi đưa mắt liếc trộm mấy gã trai ở trong phòng, bọn họ đều có chiều cao từ 1m78 trở lên, đôi chân dài, cơ thể săn chắc. Nhưng những khuôn mặt thanh tú, đường nét rõ ràng kia dường như chẳng để lộ bất kỳ cảm xúc gì, không thể đoán được họ đang vui mừng hay buồn bã.

Sau đó tôi hỏi Đại T, có phải đại bộ phận những người làm trai bao đều có tâm lý hám lợi, hoặc giả cảm thấy xã hội không công bằng, hoặc sống nội tâm, tự ti. Đại T nói, một bộ phận nhỏ cũng có tâm lý như vậy, nhưng đại bộ phận những người làm nghề này lâu đều sớm đã bị tê liệt rồi. Liền sau đó, cậu ấy lại cười cười, nói có gì mà tự ti cơ chứ, bọn tôi vừa đùa giỡn với phụ nữ vừa kiếm được tiền thì tự ti cái gì.

Tôi hỏi: “Hôm nay các cậu không có khách à?”

Đại T nói, vẫn còn sớm, mấy quý bà đó thông thường phải sau 10 đêm mới xuất hiện.

Quả nhiên, ngồi đợi một lát, viên quản lý đã đẩy cửa bước vào. Khuôn mặt mọi người bắt đầu lộ rõ vẻ mệt mỏi và chán chường, có người còn không ngớt buột miệng than vãn. Quản lý đứng ở giữa phòng, vỗ vỗ tay thu hút sự chú ý của mọi người: “Khách đến rồi! Các anh em hãy lấy lại tinh thần, cái mà các chị em đó có được là tiền! Vấn đề chỉ ở chỗ xem anh em có đủ bản lĩnh khiến các quý bà quý cô đó bỏ ra thật nhiều tiền không thôi! Đi nào, anh em theo tôi cùng ra ngoài!” Nói xong bèn mở cửa đi ra trước. Hơn mười người trong phòng lục tục theo ra sau, thoáng một cái, trong phòng chỉ còn lại mình tôi và Đại T. Đại T mở ngăn kéo, rút ra vài gói nhỏ nhỏ, đút vào túi áo rồi cũng đi ra cửa. Tôi bám theo sau cậu ấy. Đại T quay người lại bảo tôi ra đại sảnh, gọi hai ly rượu rồi ngồi đó uống trước. Cậu ấy còn không quên nhìn tôi cười mờ ám, nói rằng chưa biết chừng, đêm nay tôi lại có được một cuộc hội ngộ như hằng mong ước ấy chứ.

Về mấy gói nhỏ mà Đại T đút vào túi áo, chỉ nghĩ thoáng qua tôi cũng biết đó là bao cao su. Trong bụng nghĩ thầm, làm cái nghề này quả cũng thật mệt mỏi.

Tôi đẩy vào lưng Đại T nói, đi mau đi, mấy quý bà giàu có đang nóng lòng chờ đợi rồi kìa!

Đại T cất giọng cười sảng khoái, tiếng cười đó bị chôn lấp trong tiếng âm ào huyền ảo của âm thanh phát ra từ bộ âm ly trong quán bar, dốc tâm trí tôi điểm cho cái gọi là sự tôn nghiêm của nhân thế.

Ngay lúc đó, một cô gái với mái tóc buông xõa loạng choạng chen vào giữa hai chúng tôi, níu chặt lấy tôi.

“Anh! Chính là anh rồi! Em... hôm nay, muốn... muốn có anh!” Cô ấy níu chặt lấy cánh tay tôi, miệng không ngớt lải nhải, đầu cũng không ngừng lắc lư, một mùi rượu nồng nặc lập tức lan tỏa ra xung quanh.

Hóa ra, nhìn thấy tôi đi ra cùng Đại T, cô ấy lại tưởng tôi cũng là thiếu gia của quán bar!

Đại T sững người lại một chút, ghé sát vào tai tôi thì thầm: “Cậu quả nhiên là có tiềm năng để làm cái nghề này!” Sau đó, cậu ta tặng tôi một nụ cười đầy hàm ý rồi quay người bước đi.

“Người đẹp ơi! Tôi không phải là nhân viên phục vụ!” Cô gái này đã uống quá say rồi. Cô ấy không nói gì nữa, gục đầu lên cánh tay tôi, đôi chân cũng không giữ vững nổi cơ thể nữa, chốc chốc lại khụy đầu gối xuống.

Cũng vì lương tâm và đạo đức, tôi đưa nốt cánh tay còn lại ra nâng đỡ cho cô ấy, “Người đẹp! Cô có đến đây cùng bạn không? Hay chỉ đi một mình?” Nói xong bèn đưa mắt kiếm tìm xung quanh xem có người quen nào của cô ấy không để giúp tôi nhanh chóng tháo gỡ mớ bòng bong này.

Cô ấy miễn cưỡng ngẩng đầu lên, để lộ khuôn mặt nhỏ xinh. Đôi mắt khép hờ nhìn tôi, sau đó khụy chân xuống, tựa mạnh vào người tôi, dường như đang có điều gì đó muốn nói với tôi. Cô ấy mặc một chiếc váy lộ ngực, bộ ngực đầy đặn mềm mại kia đang tì lên cánh tay phải của tôi. Cô ấy ghé sát vào tai tôi, cười nói: “Chết rồi, bọn họ đều chết hết rồi! Chỉ còn tại mình em thôi!” Nói xong, xem chừng cô ấy không thể gắng gượng được nữa, ngửa người ra phía sau như muốn đổ gục xuống.

Tôi vội vàng ôm chặt lấy cô ấy, không dám tự tin nhìn vào khuôn mặt tiêu tụy kia. Mặc dù cách ăn mặc và kiểu tóc có khác đi, nhưng dưới ánh sáng sắc nhọn của quán bar, tôi vẫn nhận ngay ra đó chính là cô gái mà tôi tình cờ gặp gỡ ở cửa hàng hoa – cô chủ có sắc đẹp hút hồn hút vía của cửa hàng “Nhàn đợi hoa nở”.

10. Chương 10

Chương 10

EM Ở ĐÂY, ANH ĐANG Ở ĐÂU?

Tôi ngồi bên cạnh giường, nhớ lại câu nói của Đại T trước lúc đi ra cửa.

Đại T lúc ấy đã nói một cách rất mờ ám: Chưa biết chừng, đêm nay cậu lại có được một cuộc hội ngộ như hằng mong ước ấy chứ!

Nhìn cô gái đang nằm mềm nhũn trên giường như đồng bần nhão kia, tôi tự hỏi, không biết đây có phải là linh nghiệm từ lời nguyện của Đại T hay không?

Hai mắt cô ấy nhắm chặt lại, đã ngủ rất say rồi. Hàng lông mi vừa dài vừa cong kia còn vương vài giọt nước mắt lấp lánh. Nhớ lại cảnh dìu cô ấy từ quán bar ra ngoài đón taxi, rồi lại công cô ấy về nhà, cũng thật là một cảnh khiến người ta phải giây vò không ngớt.

Bây giờ, khi cô ấy đã ngủ say rồi, tôi bèn lấy khăn mặt mới lau mặt cho cô ấy. Một khuôn mặt thanh tú, trang nhã hiện ra trước mắt tôi, so với khuôn mặt nhợt nhạt ban nãy, khuôn mặt bây giờ đã non tơ và mềm mại hơn rất nhiều.

Cô ấy là một cô gái như thế nào? Hai lần gặp gỡ, cô ấy đều chỉ có một mình, hôm nay lại càng tệ hơn, một thân một mình đến quán bar tìm trai bao! Nhớ lại cảnh ban nãy phải vừa kéo vừa quăng cô ấy ra khỏi quán bar, cô ấy ngồi xồm xuống bên cạnh đường nôn thốc nôn tháo, nôn xong lại bật khóc nức nở.

Cô ấy vừa khóc vừa gọi mẹ, nói rằng cô ấy đau lắm. Cố hết sức để gào lên, đêm khuya thanh vắng, thi thoảng có một vài người qua đường tò mò quay sang nhìn khiến tôi lúng túng không biết phải làm thế nào. Chỉ biết vỗ nhẹ lên tấm lưng trần của cô ấy để giúp cô ấy nguôi ngoai phần nào.

Cô ấy bỗng nhiên gọi tên một ai đó, rất mơ hồ, tiếng gọi khê đến nỗi tôi không thể nghe rõ tên của người ấy, cô ấy nói: “***, em ở đây, anh đang ở đâu...” Việc mà tôi có thể làm được lúc đó chỉ là vỗ nhẹ lên lưng cô ấy, an ủi cô ấy. Tôi lúc ấy thậm chí còn không biết cô ấy tên gì.

“Em ở đây, anh đang ở đâu?” vì vừa khóc vừa nói nên âm thanh trở nên nghẹn ngào và trầm đặc khiến ai nghe thấy cũng phải mủi lòng.

Cô ấy bỗng nhiên ngẩng đầu lên nhìn tôi, hàng lông mi vừa được nước mắt rửa sạch trở nên thuần khiết như chiếc lá sen đầu mùa hạ còn vương vẩn những hạt sương mai. Sau đó, cô ấy nhìn tôi, nở một nụ cười bất cần để lộ hàm răng đều đặn trắng muốt và hai lúm đồng tiền nhỏ xinh. Sắc màu vàng nhạt của đèn đường lan tỏa trên khuôn mặt xinh đẹp của cô ấy khiến cô ấy càng thêm dịu hiền hơn. Nụ cười mê hồn đó khiến tôi hồn xiêu phách lạc, trái tim khẽ nhói đau, chỉ cảm thấy thời gian dường như đang dừng lại.

Tôi đang ở đâu? Tôi là ai? Uyển Nghi là ai? Tất cả đều được loại ra khỏi não bộ.

Trời đất dần dần nhỏ lại, xe cộ, người đi đường đều trở nên bất động, thành phố huyền ảo cũng bị bỏ ra ngoài. Cả thế giới chỉ còn lại mình tôi và em. Cô ấy nhẹ nhàng dịu dàng dựa vào tôi, ánh mắt mơ màng, đôi môi đỏ rực, một mùi hương nồng nàn như có như không len lỏi giữa hai chúng tôi. Tôi nhìn chăm chú vào đôi môi đang ghé sát lại gần tôi kia, hơi thở trở nên gấp gáp, chuẩn bị đón nhận đôi môi ấy...

Nhưng ngay sau đó, đôi mắt đẹp của cô ấy khép lại, cả người cô ấy đổ gục lên người tôi rồi ngủ thiếp đi ngay.

Trước khi ngủ say, đôi môi cô ấy còn kịp tạo cho tôi một bông hoa bay lơ lửng bất định.

Tôi quỳ xuống vĩa hè, ôm trọn cơ thể mềm mại của cô ấy trong lòng, phải rất lâu sau mới choàng tỉnh lại sau cảm giác mê mị ngọt ngào kia. Nhìn cô gái đang ngủ rất say trong lòng mình, tôi chẳng kịp suy tính gì cả, đưa tay gọi một chiếc taxi rồi hướng thẳng về phía căn hộ nơi tôi thuê trọ.

Tôi không thuộc kiểu đàn ông tùy tiện, mặc dù không phải là kẻ háo sắc với tội ác tà trời nhưng cũng không lương thiện tới độ xả thân mình để cứu khổ cứu nạn. Ngày hôm nay, nếu là một cô gái xa lạ uống say gục ngã trước mặt tôi, tôi cũng lắm cũng chỉ giúp cô ta thuê một phòng nghỉ trọ đã là nhân nghĩa lắm rồi.

Nhưng, tôi lại đưa cô ấy về nhà của tôi khi tôi còn chưa biết thân thế, gia cảnh cũng như họ tên của cô ấy. Thậm chí trước đây, dù đã có duyên gặp mặt nhưng tôi và cô ấy cũng chỉ là kẻ bán người mua mà thôi.

Con người trên cõi đời này đôi khi cũng có những lúc làm những việc mà ngay cả lý trí cũng không tài nào lý giải nổi.

Nhìn cô gái đang nằm trên giường ngủ một cách bình lặng, nhớ lại tiếng kêu khóc yếu ớt đáng thương ban nãy: em ở đây, anh đang ở đâu... trong lòng tôi vẫn cảm thấy nhói đau. Tôi đoán rằng cô ấy đang đợi một người thân nào đó.

Con gái thường không hay nằm yên khi ngủ, chốc chốc cô ấy lại cựa mình, lúc thì co quắp người lại, lúc thì giang rộng chân tay. Những lúc cô ấy giang rộng chân tay, chiếc váy gợi cảm trên người đã không còn tác dụng che chắn gì nữa. Tôi cẩn thận giúp cô ấy cởi bỏ đôi tất gợi cảm màu đen, một cặp đùi trắng ngần thon dài hiện ra trước mắt tôi. Ánh mắt tôi lưu luyến nhìn vào nơi đang đều đặn nhô lên hạ xuống theo nhịp thở của cô ấy một lát nữa rồi kiên quyết kéo chăn đắp lên người cô ấy. Tôi lại cẩn thận vuốt lại mái tóc cho cô ấy, để mớ tóc ấy kẹp gọn ra phía sau tai giúp cô ấy ngủ thoải mái hơn.

Phải đến 4 giờ sáng, cô ấy mới ngủ một cách yên lành.

Tôi từ chỗ chưa từng tình nguyện chăm sóc một cô gái đến hôm nay lại có những động tác tỉ mỉ cẩn thận như vừa rồi, mà điều đáng nói nhất là tôi lại cảm thấy rất vui khi làm những việc đó.

Chiếc xách tay bằng da nhỏ xinh của cô ấy vứt ngay cạnh giường. Tôi thực sự không thể kìm nén sự tò mò, gỡ ngay thấy ví tiền của cô ấy. Trong ví là một tập dày những đồng tiền mệnh giá 100 khiến tôi không khỏi ngạc nhiên mà đưa mắt sang nhìn cô ấy thêm một lần nữa. Cuối cùng, tôi cũng tìm ra được tấm chứng minh thư nhân dân vẫn còn mới nguyên. Bên cạnh tấm ảnh nhỏ xinh là những dòng chữ được in rất rõ: Ngải Mạt, nữ, dân tộc Hán.

Điều khiến tôi ngạc nhiên nhất, đó là cô ấy vẫn chưa tròn 19 tuổi! Mọi hành động của cô ấy: mở cửa hàng bán hoa, mang theo không ít tiền mặt đến quán bar tìm trai bao, cử chỉ lời nói đều là của một phụ nữ trưởng thành, vậy mà cô ấy lại mới chỉ 18 tuổi!

Rất cuộc, cô ấy được sinh ra trong một gia đình như thế nào, thân thế ra sao! Ở độ tuổi của cô ấy bây giờ, chẳng phải là mới bước chân vào xã hội, còn đang có nụ cười rưng rức sức thanh xuân như Uyển Nghi và các bạn của cô ấy hay sao? Chẳng phải là đang ở độ tuổi mới bước chân vào cổng trường đại học, mới biết yêu, biết hưởng thụ sự thuần khiết của tuổi trẻ, biết mộng tưởng về viễn cảnh trong tương lai sao? Nhưng cô ấy lại lưu lạc một mình trong các hộp đêm, trang điểm thật đậm, cố làm ra vẻ yêu kiều, váy áo ngắn cũn và mỏng manh như cánh chuồn chuồn, thỏa sức đùa giỡn làm đám đàn ông giống như một con chó săn, săn đuổi tới tận cùng. Nhưng cô gái ấy lại gục ngã trên vĩa hè trong đêm khuya, cặp mắt khép hờ, ai oán thê lương nói với một người đàn ông lạ mặt, em ở đây, anh đang ở đâu... Cái cô gái tên gọi Ngải Mạt này đã trở thành một câu đố trong con mắt tôi rồi.

Tôi lại đến bên cạnh giường, ngồi xuống và nhìn ngắm cô ấy hồi lâu. Sau đó, khi đã không chống cự được với sự mệt mỏi, tôi ra ngoài phòng khách nằm ngủ cùng với một tâm trạng ngổn ngang những suy nghĩ.

Ngay sau đó, tôi gặp vài giấc mơ ngắn ngủi. Cô gái trong giấc mơ của tôi cười một cách thần bí, cười một cách yêu kiều, ánh sáng mùa xuân trong giấc mơ thật vô cùng tươi đẹp.

Sáng hôm sau, khi tôi còn đang mơ màng bỗng bị ai đó lay tỉnh, hai mắt chưa kịp mở ra đã ngửi thấy một mùi hương quen thuộc nhưng lại lạ lẫm. Một giọng nói sinh động không lạnh lùng cũng không nhiệt tình vang lên: “Tìm cho tôi một bộ quần áo mà tôi có thể mặc đi.”

Tôi mở to mắt ra nhìn, đập ngay vào mắt tôi là khuôn mặt không hề biểu lộ một chút cảm xúc nào của Ngải Mạt. Tôi vội nhồm người dậy khỏi ghế sofa. “Sao?” Cô ấy nhếch mép lên, giống như cười mà không phải là cười, “làm anh giật mình à?”

Trên tay cô ấy cầm một cốc nước ấm, đưa về phía tôi: “Tìm mãi mà chẳng thấy trà để ở đâu, ừm, uống đi.” Giọng của cô ấy không hề có chút âm sắc của mệnh lệnh nhưng lại có sức hấp dẫn một cách thần kỳ. Tôi cầm lấy cốc nước, uống một hơi hết sạch. Đường như mỗi người, khi đứng trước ý trung nhân của mình đều cảm thấy gò bó không yên, cũng bởi vì quá yêu thích nên mới gò bó.

Cô ấy nhìn tôi chăm chú, lần này thì đã nở một nụ cười: “Đồ ngốc!” Điều bộ đó giống như một người chị gái đang trách mắng cậu em nhỏ bé, ngây thơ của mình vậy. Mỗi lần cô ấy nhìn tôi, tôi đều thấy căng thẳng và gò bó, giống như tôi đang là khách còn cô ấy là chủ nhân của ngôi nhà này vậy.

Tôi nghĩ tới độ tuổi thực sự của cô ấy, muốn có một hành động chế giễu nhưng lại bị những hành động thành thực của cô ấy chặn đứng lại. Cô ấy đang đứng từ trên cao nhìn xuống phía tôi. Khuôn miệng thướt tha yêu kiều kia thực sự đã khiến tôi cảm thấy hổ thẹn. Muốn nói một điều gì đó, vừa mở miệng ra, suýt nữa lại cắn vào lưỡi của mình!

“Quần áo thế này còn mặc gì được nữa?” Cô ấy cúi xuống nhìn chiếc váy đầy rẫy những vết nôm hòm qua của mình, “Tôi muốn tắm rửa một chút, anh hãy tìm cho tôi một bộ quần áo mà tôi có thể mặc đi.” Cô ấy không buồn hỏi xem tôi là ai, hỏi xem đây là đâu, cũng gần như không để ý xem tôi hôm qua cùng tôi về đây như thế nào. Trước mặt một người đàn ông lạ mặt mà cô ấy vẫn yêu cầu một cách tùy tiện như thế khiến cho tôi cảm thấy không mấy hài lòng.

Con người thâm trầm phong trần của cô ấy đã chứng tỏ cô ấy là người có lập trường đối lập với những quan niệm đạo đức thông thường rồi, tôi không hiểu được, tôi còn thêm phần nộ vì điều gì cơ chứ.

Tôi nhìn theo ánh mắt ra hiệu của cô ấy, vừa hay chạm phải bộ ngực lộ ra tới một nửa của cô ấy, trắng ngần tinh khiết đến lóa cả mắt!

Sau đó, tôi bỗng nhiên đỏ bừng cả mặt rồi lại nhận được cái nhìn khinh miệt từ phía cô ấy.

Cô ấy cứ để chân trần như vậy bước vào nhà tắm. Cổ chân trắng ngần kia được đeo thêm một sợi dây chuyền bằng vàng trắng. Cặp mông tròn trịa, săn chắc khe khẽ rung rinh trước mắt tôi, hơi thở của tôi lại bắt đầu trở nên gấp gáp.

Cô ấy là một người phụ nữ như vậy, chỉ cần một vài cử động nho nhỏ cũng khiến đàn ông thêm thường ham muốn, nhưng lại bị chặn lại bởi một khí chất cao quý, thần bí khiến đối phương lại không dám tùy tiện khinh nhờn.

“Tìm thấy quần áo thì mang giúp tôi vào trong này nhé.” Trước khi bước vào nhà tắm, cô ấy còn buông lại sau lưng một câu.

Cũng may là Uyển Nghi đã để lại khá nhiều quần áo ở đây, tôi tiện tay lấy đại một bộ quần áo rồi đến gõ cửa phòng tắm.

Nhè nhẹ gõ vài tiếng, bàn tay tôi bỗng nhiên khựng lại giữa chừng, do dự không biết tiếp theo nên làm như thế nào.

Cửa đã được mở ra, trong làn sương khói mờ mịt đó, Ngải Mạt để xõa tóc, nghiêng đầu đưa tay ra phía tôi chờ đợi.

Cô ấy có đang mặc quần áo không? Cô ấy đang không một mảnh vải che thân? Khóa thân hoàn toàn? Tôi sợ nhìn thấy tấm thân lồ lộ của cô ấy mặc dù trong thâm tâm tôi vẫn muốn một lần được chiêm ngưỡng thân hình kiều diễm đã khiến tôi hồn xiêu phách lạc nhưng lại nửa kín nửa hở mỗi lần xuất hiện trước mặt tôi ấy... Nhưng, khi cô ấy thực sự đứng đối diện với tôi, tôi lại nhắm mắt lại một cách đầy bản năng.

“Làm cái gì vậy! Đưa quần áo cho tôi!” Cô ấy bắt đầu thúc giục.

“Ồ, ờ!” Tôi bấy giờ mới hoảng loạn mở mắt ra nhưng lại nhìn thấy cả người cô ấy được quấn gọn trong chiếc khăn tắm. Tôi cảm thấy xấu hổ vì những suy đoán ban nãy của mình, vội vàng đưa cho cô ấy bộ quần áo đang cầm trong tay.

Ngải Mạt không buồn đóng cửa nhà tắm ngay, cô ấy lật giở vài cái bộ quần áo đang cầm trong tay, lạnh lùng nói: “Có bạn gái rồi à? Bạn gái của anh cũng giản dị nhỉ.”

Tôi ậm ừ vài câu, tình thế đó khiến tôi không biết nên đi chỗ khác hay đứng yên tại đó. Không kìm chế được, đôi mắt tôi lại lướt một lượt trên thân thể của Ngải Mạt. Da của cô ấy trơn lắn cùng màu trắng của khăn tắm. Tấm khăn tắm đang lười nhác bao bọc lấy cơ thể còn vương nhiều giọt nước, góc khăn bên ngực trái được cuộn lại và buộc thành một nút thắt nhỏ.

“Anh cũng thật là tự cao.” Cô ấy nhìn thẳng vào mắt tôi, bỗng nhiên thốt lên câu nói đó.

Tôi hơi sững lại, “Hả?” một tiếng.

Cô ấy có ý gì vậy! Lẽ nào đang ám chỉ điều gì về tôi? Mồ hôi bắt đầu túa ra trong lòng bàn tay tôi, phong cách phong lưu phóng khoáng thường ngày đã không cánh mà bay từ lúc nào rồi. Đứng trước mỹ nữ có nhiều kinh nghiệm giang hồ này, tôi chỉ giống như một đứa trẻ mới lên ba tuổi.

Cô ấy thản nhiên nói tiếp: “Rõ ràng là tối hôm qua đã xem trộm ví của tôi nhưng lại không lấy đi một đồng tiền nào.” Thấy tôi có suy nghĩ lệch lạc, cô ấy nhướn nhướn cặp lông mày, chụm miệng lại mỉm cười, cố gắng làm ra vẻ ngây thơ, nghiêng đầu ngắm nhìn tôi, chậm rãi nhả từng chữ từng chữ một, “Như thế không gọi là tự cao hay sao?”

Tôi thấy mình lại bị cô ấy đùa giỡn! Trước mặt cô ấy, tôi chỉ là một chú hề được đem ra mua vui những lúc rỗi rãi mà thôi.

“Tôi không làm cái nghề mà cô nghĩ!” Lòng kiêu ngạo của tôi đã trỗi dậy, tôi lạnh lùng nói.

Cô ấy ngạc nhiên nhìn tôi một cái rồi đóng cửa phòng tắm, bỏ lại cho tôi mùi thơm của sữa tắm và tiếng nước từ vòi sen chảy tí tách bên trong.

Ngải Mạt tắm gội xong bước ra ngoài. Cô ấy mặc bộ quần áo của Uyển Nghi, sạch sẽ và khỏe mạnh như một nữ sinh trung học. Khuôn mặt xinh xắn không một chút son phấn cũng không nhuốm một chút bụi phong trần.

Tôi kinh ngạc nhìn cô ấy rất lâu, cô ấy cũng bị ánh nhìn của tôi khiến cho lúng túng, ngượng ngùng nói: “Quần áo của bạn gái anh sao mà trẻ con vậy!”

Ngay sau đó tiếng mở khóa cửa lách cách vang lên, đầu óc tôi bỗng trở nên trống rỗng. Tôi chưa kịp chuẩn bị gì cả, khuôn mặt tươi cười rạng rỡ của Uyển Nghi đã hiện ra, “Chồng ơi, ngày mai thi rồi! Hôm nay dẫn em đi ăn đồ Tây...”

11. Chương 11

Tôi ngồi trên ghế sofa, trước mặt tôi là một cô gái lạ mặt đang mặc quần áo của Uyển Nghi, chân trần, vừa tắm gội xong, đang lau mái tóc ướt nhèm... Một người dù ngốc nghếch đến mấy cũng đều biết được như thế là thế nào, cũng đều đoán được giữa tôi và Ngải Mạt đã xảy ra chuyện gì.

Nhưng tôi thực sự đã không làm gì cả mà! Tôi muốn giơ cả hai tay lên trời đầu hàng, tôi muốn khóc nhưng không có một giọt nước mắt nào cả. Thế gian này sao lại có những chuyện trùng hợp khiến con người ta phát điên lên như vậy.

Tôi vội vàng đứng dậy, muốn giải thích vài câu gì đó nhưng không thể giải thích rõ đầu cuối câu chuyện.

Ngải Mạt thì ngược lại, cô ấy tỏ ra rất bình thản, chỉ ngắm nhìn một chút Uyển Nghi lúc cô ấy vừa bước vào, kèm theo đó là một chút ngạc nhiên nho nhỏ rồi lại tiếp tục quay người vào trong nhà lau tóc, không cuống quýt không hoảng loạn, trang nhã và cao quý như đang khiêu vũ vậy.

Uyển Nghi nhìn tôi với ánh mắt của người đang không hiểu chuyện gì xảy ra rồi lại nhìn người được coi là “kẻ thứ ba” đang thản nhiên đứng xoay lưng lại lau tóc kia, khuôn mặt cô ấy dần dần trở nên tái nhợt.

Tôi đoán rằng chiến tranh thế giới lần thứ ba chắc chắn sắp diễn ra trong ngôi nhà này rồi. Tôi nhắm tính xem nếu hai người phụ nữ kia ẩu đả với nhau, ai sẽ là người chiến thắng, tôi phải bên vực ai đây, sau đó, ánh mắt lại nhìn về phía Uyển Nghi, cô ấy có thể lấy gì làm binh khí đây... Tôi quả là đã đánh giá thấp con người của Uyển Nghi. Cô ấy không hổ danh là con gái trong một gia đình quyền quý, đã chứng kiến mọi nhân tình thế thái. Cô ấy không la lối om sòm làm ảnh hưởng tới hàng xóm hay thu hút lực lượng 110,

càng không khóc lóc đòi nhảy từ ban công xuống dưới đất. Với một tư thế cực kỳ cao quý cộng thêm một nụ cười nhẹ, Uyển Nghi tiến đến trước mặt Ngải Mạt nói: “Mạt Mạt!”

Hóa ra, hai người bọn họ quen biết nhau!

Vốn dĩ khi thấy Uyển Nghi lấy tư cách là chủ nhân trong nhà, bước tới trước mặt Ngải Mạt, tôi đã vội vàng bật dậy, tôi nghĩ cô ấy sẽ động thủ. Ai ngờ, cô ấy lại nói chuyện với Ngải Mạt một cách bình thản như vậy. Trái tim đang treo lơ lửng trên cao của tôi kia giờ đây mới được hạ xuống thấp hơn. Trí tò mò của tôi lại được dịp trỗi dậy: “Sao, hai người quen nhau à?”

Ngải Mạt đã không thèm đáp lại câu chào của Uyển Nghi còn không thèm để ý tới câu hỏi cùng bộ mặt cười cợt mong đợi sự hòa bình của tôi nữa. Cô ấy không thèm nhìn tôi bằng nửa con mắt, bình thản đi vào phòng ngủ, nhặt lấy chiếc xác tay của cô ấy, xách ngược đôi giày lên rồi lại đi ra ngoài.

Uyển Nghi quả là đã được thụ hưởng một nền giáo dục tốt, cô ấy không nổi cáu vì thái độ của đối phương mà vẫn quan tâm hỏi tiếp: “Mạt Mạt, sao em lại ở đây?”

“Anh ta đưa tôi tới đây.” Ngải Mạt chỉ chỉ vào tôi.

Uyển Nghi nhú mày lại, nhìn tôi bằng một ánh nhìn vô cùng phức tạp rồi không nói thêm câu gì nữa.

Ngải Mạt không vội vàng nhưng cũng chẳng chậm rãi, đi về phía cửa ra vào, xỏ giày xong, quay người nhìn về phía tôi, chỉnh sửa lại xác da đang đeo trên vai phải, hỏi tôi: “Thật sự không cần chứ?”. Tôi biết, cô ấy đang ám chỉ đến tiền phục vụ. Tôi đứng ngây ra, lắc lắc đầu.

Ngải Mạt quay người về phía cửa, tay đặt lên nắm đấm cửa, chưa vội mở cửa bước ra, lưng vẫn quay về phía tôi, nói: “Tối qua... cảm ơn nhiều.”

Sau đó, mở cửa rồi đi thẳng ra ngoài.

Tôi thật không thể than khổ được, mấy tiếng cảm ơn cuối cùng đó dường như đã ném tôi xuống một hố sâu mà muôn đời muôn kiếp không trở lại được.

Tôi thấy nơm nớp lo lắng, đưa mắt nhìn trộm Uyển Nghi một cái, cô ấy đang xoa tay đứng nhìn tôi.

“Vợ ơi... hi hi, vợ ơi...” Tôi nuốt nước bọt, chường mặt ra chạy tới nắm lấy cánh tay Uyển Nghi.

“Thôi đi! Đàn ông các anh đều là đồ tồi!” Ban nãy, Uyển Nghi đã rất giữ thể diện cho tôi rồi, trong lòng tôi cảm thấy vô cùng cảm kích. Giờ đây, khi chỉ còn có hai người, có bị cô ấy trút giận mà mắng mỗ vài câu, tôi cũng cảm thấy thấu tình đạt lý, không hề dễ tâm đến chuyện đó, vẫn nhìn cô ấy cười làm lành.

“Tối qua, hai người có làm chuyện gì không!” Uyển Nghi tra hỏi tôi.

Tôi lập tức lắc đầu như điên dại nhưng trong lòng lại thầm nghĩ, giá mà được làm chuyện gì đó thì tốt biết bao...

12. Chương 12

Uyển Nghi tuyệt đối tin tưởng vào tôi, thấy tôi nói đã không làm chuyện gì, cô ấy cũng không kỳ kèo đo lường tra hỏi thêm về chuyện đó nữa. Uyển Nghi chỉ ngồi xuống ghế sofa, cầm giận đến bầm gan tím ruột nhìn tôi, sau đó nói với tôi một cách rất chân thành: “Anh không nên mù quáng giao du với cô gái đó! Cô ta không phải là một người tốt! Mẹ cô ta cũng không phải là người tốt! Lần này em bỏ qua cho anh bởi vì anh không biết lợi hại, nặng nhẹ nhưng sẽ không có lần thứ hai đâu nhé!”

Cứ hết một câu nói của Uyển Nghi, tôi lại ra sức gật đầu, dường như đã hiểu rất rõ, ngoan ngoãn như một cậu học sinh nhỏ đang được người lớn dạy bảo.

Nói xong, Uyển Nghi đi vào phòng ngủ, vừa lột hết chăn gối, ga giường mà tối qua Mạt Mạt đã dùng bỏ tất vào máy giặt, bỏ lượng bột giặt nhiều hơn gấp mấy lần ngày thường miệng vừa lẩm bẩm những lời hậm hực đại loại như mau mau trả lại quần áo của cô cho cô...

Tôi tò mò sán lại gần Uyển Nghi dò hỏi: “Sao em và cô ấy lại quen nhau?”

“Bọn em từ tiểu học đến trung học đều học cùng một trường, cô ta học kém em hai lớp. Sau đó lại học nhạc cùng một thầy giáo. Cô ta dường như rất có năng khiếu âm nhạc nên theo học chăm chỉ, còn em, lúc đó không cảm thấy hứng thú, học chơi đàn điện tử được nửa năm thì giấu bố mẹ, nghỉ học giữa chừng.”

“Vậy sao em lại nói, cô ấy không phải là người tốt?”

Uyển Nghi lườm tôi một cái, ý tứ như muốn nói rằng anh đã bị con hồ li đó hút hồn rồi phải không. Nhưng cô ấy không nói ra ý đó mà chỉ thở vắn than dài nói: “Anh xem, cô ta bây giờ như vậy, không biết đã qua tay bao nhiêu người đàn ông! Liệu có thể là một cô gái trong sáng con nhà gia giáo không? Trước đây, em và cô ta mỗi lần gặp nhau vẫn chào hỏi nhau vài câu, sau đó, nhà cô ta xảy ra chuyện, cô ta liền trở thành một con người như vậy. Hoàn toàn chẳng có lịch sự, chẳng có giáo dục, vô cùng tùy tiện!”

“Vậy tại sao mẹ của cô ấy cũng không phải là một người phụ nữ tốt?” Tôi tiếp tục truy hỏi.

“Cái đó thì em không rõ lắm, em chỉ được nghe qua người lớn nói lại, nói rằng mẹ cô ta là vợ bé, được người ta bao nuôi, nói rằng ngay cả mẹ của Mạt Mạt cũng không biết cha đẻ của cô ta là ai nữa...” Dừng lại một chút, Uyển Nghi lại nói tiếp, “Nghĩ cũng thấy Mạt Mạt quả là đáng thương, nhưng cô ta cũng không nên vì thế mà tự đẩy mình vào chỗ sa đọa đó!”

Câu nói cuối cùng của Uyển Nghi cũng chính là suy nghĩ của tôi – dù cho xã hội có bất công bằng như thế nào đi nữa, em cũng không nên tự hủy hoại bản thân mình như vậy.

Nhớ lại những lời nói như trong cơn mê sảng của Mạt Mạt tối qua sau khi cô ấy uống rượu say, trong lòng tôi không tránh khỏi sự chua xót.

Cố gắng lấy lại tinh thần, tôi đưa Uyển Nghi đi ăn món bò bít tết dù cả ngày hôm đó, ruột gan tôi cứ thấp thỏm không yên. Sợ Uyển Nghi đoán được tâm trạng bất an của mình, tôi vẫn cố gắng nặn ra vài nụ cười và kể vài câu chuyện tếu táo không đầu không cuối gì cả.

Hình ảnh của Ngải Mạt đã chiếm trọn tâm trí tôi lúc đó rồi.

Không biết bây giờ cô ấy đã khỏe hơn chưa, đêm qua uống nhiều như vậy, bây giờ đầu chắc vẫn còn đau lắm, không biết cô ấy đã ăn cơm chưa hay lại đang ngả ngón trong vòng tay của một người đàn ông khác? Nghĩ đến đó, tâm trạng tôi bỗng nhiên lại cồn cào lo lắng.

Uyển Nghi không lạnh nhạt nhưng cũng chẳng hứng khởi kể về vài câu chuyện vụn vặt xảy ra trong trường, tôi cũng ậm ừ vài câu theo mạch kể chuyện. Bỗng nhiên, Uyển Nghi lại nhắc tới việc sáng nay gặp Mạt Mạt, dù Uyển Nghi nói về cô ấy tốt hay xấu, tâm trí tôi đã kịp định thần lại, chăm chú lắng nghe.

Khi Uyển Nghi nói Mạt Mạt là một cô gái lêu lổng, không biết quý trọng bản thân mình, tự hủy hoại tuổi thanh xuân, làm hại người khác... Tôi cũng chỉ coi đó là sự đố kỵ giữa hai người phụ nữ, không hề lưu tâm đến điều đó. Hai mắt khẽ khép lại, hình ảnh Mạt Mạt với nụ cười mê hồn lại hiện ra trước mắt tôi.

Vì ngày mai, Uyển Nghi phải thi kiểm tra tiếng Anh cấp 6 nên tôi đưa cô ấy về trường nghỉ sớm, sau đó, lần theo trí nhớ của mình, tôi tìm đường đến với cửa hàng “Nhân đới hoa nở” của Mạt Mạt.

Chủ nhân không mời, tôi lại mạo muội tìm đến, vừa không để mua hoa, cũng chẳng có mối bang giao nào thân thiết với chủ nhân cả. Gần đến cửa hàng hoa, tôi mới cảm thấy mình có phần đường đột nhưng vẫn không khổng chế được bước chân của mình, vẫn sải từng bước, càng đi càng gần với cửa hàng hoa.

Nếu cô ấy hỏi, tôi sẽ nói rằng cơm xong, nhân rồi, chẳng có việc gì thì đi dạo bộ đến đây...

Nghĩ ra được lý do cho cuộc viếng thăm này, tôi thấy lòng mình nhẹ nhõm, bước chân cũng dứt khoát và nhanh nhẹn hơn.

Tấm cửa kính đang đóng im ỉm, biển hiệu báo cửa hàng đang mở cũng không có, rõ ràng là chủ nhân của nó không có ở đây.

Tôi cực kỳ thất vọng, nhìn đồng hồ, đã 8 giờ tối rồi, hay cô ấy lại đến “Blue 18”?

Tôi vội bắt taxi đi thẳng tới quán rượu, len lỏi tìm kiếm hồi lâu trong đám người hỗn tạp âm ỉ, không nhìn thấy bóng dáng giai nhân cần tìm đâu, tôi lại xô ngã cả anh bạn Đại T đang trong giờ làm việc.

Đại T nói: “Anh bạn đúng giờ ghê nhỉ! Còn tích cực hơn cả đám nhân viên chúng tôi nữa! Sao, kể lại một chút cuộc hội ngộ đêm qua đi chứ?”

Cậu ấy nhìn tôi cười tinh quái, tôi khó chịu đẩy cậu ấy ra, miệng lẩm bẩm làm gì có cuộc hội ngộ gì chứ, mắt vẫn đảo khắp xung quanh tìm kiếm.

“Cậu tưởng rằng tôi tin cậu chắc? Cô gái hôm qua ôm ghì lấy cậu lợi hại lắm nhé! Khách quen của quán bar này đấy! Đàn ông không phải là đối thủ uống rượu của cô ấy đâu, tôi biết, cô ta rất xinh đẹp, một cô gái như vậy bám theo cậu, thử hỏi cậu còn có thể trong sạch được không?” Đại T lim dim đôi mắt, lắc lắc mái đầu nói.

Tôi nghĩ, thân thể tôi vẫn còn rất trong sạch nhưng trái tim đã không còn thuần khiết nữa rồi. Nghĩ đến điều gì đó, tôi vội hỏi Đại T: “Cô ấy có thường xuyên tìm thiếu gia ở đây để qua đêm không?”

“Việc này chưa từng nghe nói đến...” Đại T nhả mặt, cố gắng nhớ lại, “Nhưng cô ấy ăn mặc cũng rất bạo dạn đấy chứ! Người đẹp lại hào phóng! Chẳng cần lôi kéo, đàn ông cũng đã vây quanh cô ấy như ruồi nhặng rồi!” Lúc này, dường như Đại T đã đoán ra được điều gì đó, “Sao? Tìm cô ấy thật à? Thôi đi người anh em, cô ấy không phải là mẫu người dành cho đám thường dân như chúng ta đâu!”

“Tại sao?” Tôi ngạc nhiên hỏi.

“...” Đại T suy nghĩ hồi lâu mới thốt lên được hai từ, “trực giác.”

“Xí!”

“Thôi được rồi, được rồi, tôi thấy cậu chưa đập đầu vào tường thì chưa quay lại đâu. Nói cho cậu biết, hôm nay cô ấy sẽ không đến đây, cô ấy chỉ đến quán bar này vào ngày cuối tuần. Mỗi lần đến đều uống rất say rồi đi ra cùng một người đàn ông khác nhau... đúng là dễ non sa vào miệng hổ... à không, cô ấy không thể là dê, cô ấy chỉ là hổ mẹ đội lột dê mà thôi.”

Tôi không buồn nghe Đại T lải nhải, biết rằng hôm nay Mạt Mạt không đến đây, tôi cũng chẳng còn cảm hứng với quán bar nữa nên quay người định bước ra ngoài.

Đại T thay đổi lại cái giọng lôm côm ban nãy, nói theo tôi bằng một giọng trầm đục, nghiêm túc: “Đừng làm tổn thương Uyển Nghi!”

Khi tôi quay đầu nhìn lại, Đại T đang nhìn tôi đầy hàm ý.

Bước ra khỏi quán bar, bầu không khí xung quanh đã trở nên mát mẻ hơn. Tôi vốn chỉ định sẽ đi lòng vòng một chút, đến khi choàng tỉnh, định thần nhìn khung cảnh xung quanh, bước chân vô định đã đưa tôi đến với cửa hàng “Nhân đới hoa nở” từ lúc nào mà tôi không hề hay biết.

Nhưng nữ chủ nhân đầy bí ẩn của cửa hàng vẫn không có ở đó, cửa hàng không bật đèn, bên trong cửa kính là một màn đen tĩnh lặng.

Tôi đứng đối diện với tấm cửa kính chỉnh trang lại đầu tóc, tôi hy vọng rằng dù Mạt Mạt xuất hiện trước mặt tôi bất cứ lúc nào, tôi cũng có được vẻ tự tin, thoải mái để nhìn thẳng vào mắt cô ấy và nói rằng, “Hi, em cũng ở đây à?”

Tôi nghiền ngẫm về sự hiểu biết của tôi đối với thân phận của Mạt Mạt – bà chủ cửa hàng bán hoa, người phụ nữ sa đọa nơi quán bar, người đàn bà hư hỏng... nhưng tất cả những hình ảnh không tốt đó đều được những giọt nước mắt mà cô ấy khóc đêm qua cạnh tôi ở bên đường gột rửa sạch sẽ tới nỗi không còn một dấu vết nào cả.

Tôi biết trạng thái của tôi giờ đây đang rơi vào tình huống mất lý trí, tôi cũng không lường được mức độ nguy hiểm của nó, cái đó gọi là đắm chìm.

Nhưng lại là sự đắm chìm một cách can tâm tình nguyện.

Mãi tới khi Mạt Mạt trở về, mãi tới khi cô ấy mỉm cười với người đàn ông đang ngồi thần thờ trước cửa hàng hoa của mình, mãi tới khi tôi xúc động bật người đứng dậy, mừng vui khôn xiết rồi lại lúng túng vụng về khi bị cô ấy phát hiện ra sự ngờ nghệch của mình... tôi mới không thể lấy vỏ bọc “bạn bè bình thường” “quan hệ nam nữ trong sáng” để che dấu sự hổ thẹn, áy náy của mình đối với Uyển Nghi.

Tôi giờ đây mới biết rằng, cô gái trước mắt tôi là thuốc độc mà tôi đã bị đắm chìm sâu đến nỗi không còn thuốc để chữa nữa rồi.

Mạt Mạt khi nhìn thấy tôi ngồi chờ trước cửa hàng của cô ấy thì rất ngạc nhiên, sau đó liền cười hiền lành, nói: “Đến lấy quần áo cho bạn gái hả?”

Tôi lại chỉ có thể nhìn chằm chằm vào đôi giày cao gót màu đỏ đang ôm lấy đôi chân yêu kiều của cô ấy mà nói một câu không thật với lòng mình, đúng vậy.

13. Chương 13

Mạt Mạt mở khóa cửa một cách thành thục rồi bước vào trong. Chủ nhân chưa mời, tôi lúng túng đứng ở bên ngoài, không biết có nên bước vào hay không.

“Vào đi.” Mạt Mạt bước ra từ sau tấm rèm được khâu bằng những hạt ngọc trai, trên tay cô ấy là bộ quần áo của Uyển Nghi.

Tôi vẫn đang băn khoăn suy nghĩ về giọng điệu của hai từ “vào đi” mà Mạt Mạt nói, vì nó quá bình thường và lạnh lùng, không một chút hàm ý gì nên khiến tôi cảm thấy thất vọng.

Tôi thận trọng bước vào bên trong cửa hàng, cảm thấy từng bông hoa ngọn cỏ nơi đây đều vô cùng quen thuộc.

Chỉ có điều, lần trước là ban ngày, bên trong không thấp đèn, bây giờ là đêm tối, trên đầu là ánh sáng nhẹ nhàng của bóng đèn điện.

“Lần trước đã nói cảm ơn rồi, hôm nay không cần nói lại nữa nhưng cũng cần có chút báo đáp đối với anh.” Mạt Mạt chăm chú nhìn tôi rồi nói. Đầu óc tôi lại bắt đầu tưởng tượng về hai từ báo đáp, là tiền bạc hay da thịt?

Hai thứ đó, tôi đều không thích, cái tôi cần là toàn bộ con người của cô ấy. Nhưng ngay sau đó, tôi lại cảm thấy xấu hổ vì dục vọng quá lớn của mình.

“Biết uống trà không?” Mạt Mạt dúm bộ quần áo vào tay tôi xong, hỏi. Cô ấy lại tiện tay bật nhạc lên, vẫn là khúc nhạc được chơi bằng piano. Giai điệu thanh thoát và sôi nổi. Tôi ngây ngốc gật gật đầu.

Sau đó, cô ấy bắt đầu pha trà.

Lệ thường, đồ uống yêu thích của các cô gái trẻ thường là nước ngọt hoặc kem các loại. Còn riêng với Mạt Mạt, tôi nghĩ cô ấy là một cô gái phản nghịch, chỉ lấy rượu để giải sầu. Tôi nằm mơ cũng không thể tưởng tượng được rằng, Mạt Mạt lại thích uống trà. Lại càng không thể ngờ rằng, bộ đồ pha trà của cô ấy lại tinh xảo và đầy đủ đến như vậy. Tôi ngồi đối diện cô ấy, tròn mắt ngạc nhiên nhìn cô ấy bày bộ đồ pha trà lên chiếc khay mây. Mọi thao tác đều vô cùng thành thục, điêu luyện. Khi hương trà đã ngào ngạt tỏa ra xung quanh, Mạt Mạt ngược mắt lên nhìn tôi, bốn mắt chúng tôi giao nhau, khuôn mặt cô ấy vẫn không để lộ một chút cảm xúc. Rất lâu, rất lâu sau, cả hai chúng tôi không ai muốn lảng tránh ánh nhìn của đối phương. Mái tóc búi gọn, trang điểm nhẹ nhàng, vành môi sáng rõ, ánh sáng mờ mờ chiếu trên khuôn mặt cô ấy trông càng thêm lấp lánh. Bỗng nhiên có một cảm giác tôi và cô gái đang ngồi trước mặt kia dường như đã quen nhau từ lâu lắm rồi. Nhìn nhau không nói, nhưng cả hai đều không cảm thấy lúng túng, mất tự tin. Có một sự yên bình đang bao bọc xung quanh chúng tôi, không biết đó là do khắp nhà tràn ngập hương hoa, hay là do hương trà nồng đậm trên cánh mũi, hay là do bản nhạc đệm bằng đàn piano đang lơ lửng trên đầu hoặc là do ánh nhìn thờ ơ của Mạt Mạt.

“Tôi học trà đạo còn chưa thấu đáo, dụng cụ chưa đầy đủ, anh dùng tạm xem.” Mạt Mạt nói.

“Thế này mà còn chưa đủ sao?” Tôi nhìn đầy một khay mây những ấm to ấm nhỏ, muống to muống nhỏ rồi buột miệng hỏi lại.

“Bộ đồ trà bao gồm hơn 20 dụng cụ như bình trà, bình đựng nước trà, khay trà, đĩa lót dưới cốc trà, muống đựng trà, kim châm trà, thìa xúc trà, dụng cụ gấp bã trà, lưới lọc trà, chổi dưỡng bình trà, chén uống trà, chén dùng để ngửi mùi trà... Chỗ này của tôi chẳng qua chỉ như trẻ con chơi đồ hàng mà thôi.” Hàng loạt danh từ chuyên môn được nhả ra từ khuôn miệng xinh xắn của cô ấy. Đây cũng là lần đầu tiên tôi thấy Mạt Mạt với khuôn mặt khiêm tốn, lịch sự như vậy. Người nào không biết chắc sẽ tưởng rằng đó là thiên kim tiểu thư của một gia tộc quyền quý thời cổ đại.

Trà pha xong rồi, Mạt Mạt nhẹ nhàng rót trà vào từng chén. Điều bộ cần mẫn ấy khiến cô ấy càng trở nên hấp dẫn vô cùng. Dòng nước lấp lánh truyền từ bình trà xuống cốc trà, phát ra những âm thanh giòn giã, rung động lòng người.

Rót được bảy phần, Mạt Mạt đưa chén trà về phía tôi. Trong văn hóa uống trà, khi rót trà từ bình đựng nước trà vào chén dùng để ngửi mùi trà của khách, thông thường chỉ rót bảy phần, ba phần còn lại biểu thị tình cảm. Điều này cũng phải mãi sau này, Mạt Mạt mới dạy cho tôi biết.

“Nước trà đầu tiên dùng để thanh rửa dụng cụ uống trà và ngửi hương thơm, chỉ ngửi thôi, không uống.” Mạt Mạt nói, nhắm mắt lại, nhẹ nhàng, khe khẽ hít hà hương thơm của trà phẳng phất trong không trung.

Tôi học theo điệu bộ của cô ấy. Cảm giác như có một sự kích thích trực quan lớn hơn cả vị giác, đầu óc nhẹ nhàng thoải mái, không còn những chuyện tranh giành thế sự, không có tâm trạng cuồng quýt vội vàng, dường như đang ở một thế giới khác, nhất thời không biết mình đang ở nơi nào.

Ngửi hương trà xong, Mạt Mạt đổ hết nước trà đầu tiên đi, tiếp tục rót đợt nước trà lần hai. Cung kính đưa mời tôi, uyển chuyển và lịch lãm như tiểu thư khuê các con nhà gia giáo. Sau đó, Mạt Mạt dùng ngón cái và ngón trỏ cầm quanh thành chén, ngón giữa đỡ phía dưới đáy chén, chậm rãi uống ba lần hết chén trà trên tay. “Cái được gọi là thưởng trà thường là thưởng thức cảm giác nhưng tùy theo thời tiết, hoàn cảnh và cá tính khác nhau mà phong cách cũng khác nhau. Đây là trà Long Tỉnh, uống vào mùa Thu là hợp nhất, cần phải vừa uống vừa suy nghĩ, hơn nửa năm đã trôi qua, mùa đông lại sắp tới, một năm nay sẽ thu được điều gì, bỏ phí điều gì, trả nợ được những gì... Đây là một cách tự sự. Văn hóa trà của Trung Quốc vô cùng sâu rộng uyên bác, tôi còn chưa lĩnh hội hết dù chỉ là một sợi lông tơ. Chỉ mỗi một chữ ‘thưởng’ thôi mà với mỗi người khác nhau lại ‘thưởng’ ra những ý vị khác nhau, chúng ta cũng không thể đối xử đồng loạt được.” Mạt Mạt vừa lạnh lùng nhìn tôi vừa nói. Hương trà bay ra từ miệng Mạt Mạt theo từng lời cô ấy nói. Lời nói nhẹ nhàng ngọt ngào, chỉ một ánh mắt thư thả cũng có thể khiến cho thời gian ngưng đọng lại.

“Ồ! ờ!” Tôi nghe một cách mông lung, học theo cách của cô ấy để uống hết chỗ trà vào trong bụng. Tôi quả nhiên cũng cảm thấy mùi vị của trà thật không giống với những lần uống ừng ực cả cốc to vì muốn giải khát như trước đây.

Mạt Mạt lại rót thêm cho tôi một chén nữa. Nhìn điệu bộ chuyên nghiệp của cô ấy, nhớ lại chuyện ban nãy cô ấy hỏi tôi có biết uống trà không, tôi đã thần nhiên nói có... lập tức mặt mũi đỏ bừng, xấu hổ vô cùng.

Tôi làm sao có thể gắn kết được hình ảnh một cô gái buông thả, uống quá say trong quán rượu rồi đi tìm đàn ông với cô gái có cử chỉ đoan trang, yêu mến trà đạo, tôn trọng và hiểu biết văn hóa cổ đại Trung Quốc đang ngồi trước mặt tôi đây được chứ? Chốc chốc tôi lại đưa mắt nhìn cô ấy, cố mãi mà vẫn không đạt được ở mức độ hai tay áo sạch không, thế gian tất cả đều hư vô như những người biết thưởng trà được.

Mạt Mạt dường như đã làm được điều đó. Nét mặt cô ấy thật an lành, không tranh giành với thế gian, nở một nụ cười mãn nguyện, hàng lông mi dài cong vút khe khẽ rung rinh. Cùng một địa điểm, cùng một con người, cô ấy không phải là yêu tinh trong rừng sâu, cả thế giới này đã hiểu lầm cô ấy rồi, cô ấy là một tiên nữ không ai biết đến trong núi thẳm rừng sâu.

“Ai dạy em những thứ này?” Tôi hỏi.

Mạt Mạt nghiêng nghiêng đầu, để lộ vẻ linh động khi được hỏi đúng chỗ, “Mẹ tôi.”

Sau đó, tôi bắt đầu tưởng tượng, một người mẹ dung mạo hiền từ, sau buổi trưa rực rỡ ánh nắng, trên ban công của nhà mình, cùng với cô con gái hoạt bát đáng yêu thưởng hoa, uống trà, thứ uống vào là cuộc sống, thứ thở ra là luân thường. Một gia đình nhỏ thật hòa thuận biết bao.

Tôi bỗng nhiên nhìn thấy cổ áo khoét sâu của Mạt Mạt, đường rãnh sâu giữa hai bầu vú trắng ngần cứ thoát ẩn thoát hiện, nhìn thế nào cô ấy cũng không giống với một cô gái khéo léo, điềm đạm.

“Em chắc chắn luôn làm ẹ em hao tổn tâm trí!”

“Trước đây thì đúng vậy...” Dừng lại một lát, Mạt Mạt đưa tay vuốt ve trên lá của một cây nhỏ ngay bên cạnh chỗ ngồi, “bà ấy đã mất cách đây mấy năm rồi.”

Tôi kinh ngạc hỏi tiếp: “Còn bố của em?” Hỏi câu này xong tôi mới cảm thấy ân hận, mới nhớ đến lời kể của Uyển Nghi, hình như Mạt Mạt không có bố. Mạt Mạt nhìn tôi, không một giọt nước mắt, không âu sầu buồn khổ, không cảm xúc đau thương, cũng không quá tự ti, đôi mắt trong ngần của cô ấy thản nhiên mà thẳng thắn khiến người ta chỉ nhìn thôi cũng đủ biết nhưng lại chẳng biết điều gì cả.

Cô ấy chỉ nhìn tôi, không nói.

Tôi ho khan một tiếng, chuẩn bị chuyển sang chủ đề khác bỗng có một người đàn ông đẩy cửa kính bước vào. Nhìn thấy hai chúng tôi, người đàn ông đó hơi sững lại, miệng gọi tên Mạt Mạt. Anh ta thản nhiên đẩy cửa đi vào trong, hết nhìn tôi lại nhìn đồng dụng cụ ngổn ngang trên bàn trà, chỉ vào tôi rồi hỏi Mạt Mạt một cách lịch sự: “Vị này là khách hàng phải không?” Ánh mắt anh ta nhìn tôi đã có vẻ thù địch.

Ánh nhìn của tôi và của anh ta giao nhau, đều mang trong đó hàng vạn câu hỏi nghi vấn, chỉ có điều lập trường không giống nhau, nhuệ khí của tôi lập tức bị trùng xuống.

“Không phải.” Đang thưởng trà lại bị người khác làm phiền, mặt mũi Mạt Mạt nhăn hết cả lại. “Cửa hàng đã đóng cửa rồi. Anh ra ngoài đi.” Cô bình thản nói với người đàn ông lạ mặt đó.

“Mạt Mạt!” Người đàn ông đó dường như không tin vào tai mình.

“Ra ngoài đi.” Mạt Mạt lạnh lùng nhắc lại. Không giận dữ làm nũng cũng không dịu dàng điệu bộ. Tôi nhủ thầm, hóa ra, với bất kỳ người nào, cô ấy cũng đều lạnh lùng như vậy. Cô ấy bảo người đàn ông đó đi ra nhưng lại ngồi uống trà với tôi... tôi bất giác vươn thẳng lưng lên, lấy lại được phong thái lịch thiệp, thoắt đạt và đặc ý, giống như con bò đực giành giật được ân huệ của con bò cái trên thảo nguyên bao la.

“Anh ta là ai?” Người đàn ông đó có vẻ không tâm phục khẩu phục, lớn giọng hỏi lại.

“Không liên quan gì tới anh.” Mạt Mạt vẫn giữ giọng điệu không nhanh không chậm đó. Tôi hoàn toàn có thể hiểu được tâm trạng đang muốn xé nát người đàn ông lạ mặt ra nhưng lại không thể thực hiện được của người đàn ông kia.

Cuối cùng, anh ta nhìn tôi một cái đầy thù hận rồi đóng sập cửa, bước ra ngoài.

“Anh ta là ai?” Người đàn ông đó vừa đi ra, tôi buột miệng hỏi luôn. Lời nói vừa thốt ra xong lại thấy ân hận. Nhớ đến cảnh người đàn ông đó vừa bị một cú sốc, Mạt Mạt nhất định đang cười nhạo tôi không biết nhìn tấm gương của người đi trước mà học tập.

“Bạn trai.” Không ngờ, Mạt Mạt lại trả lời câu hỏi của tôi, mà đáp án lại khiến tôi thêm đau lòng. Tôi cố gắng kìm chế sự chua xót, hỏi, “Vậy sao em lại đuổi anh ta đi.”

“Bởi vì tôi tôn kính người đang cùng uống trà với tôi.” Hóa ra, địa vị của tôi cao hơn là do tôi may mắn có được mối liên kết với trà.

“Hai người yêu nhau bao lâu rồi?” Kìm chế mãi nhưng vẫn không kìm chế nổi, tôi đưa ra câu hỏi mang tính nguy hiểm ở chỗ nếu cô ấy nghe xong, có lẽ tôi cũng bị đuổi ra ngoài.

“Quen nhau cách đây ba ngày.” Mạt Mạt trả lời một cách tự nhiên, theo một trình tự có hỏi thì có trả lời, “Tôi kết bạn trai thường không quá nửa tháng.” Tôi bỗng cảm thấy thật trống trải, cảm thấy hình tượng của Mạt Mạt cũng không rõ ràng, đã trở nên mơ hồ rồi. Thật cuộc, cô ấy là một người phụ nữ như thế nào... Nhưng, có thật là cô ấy chỉ là một cô bé mới 18 tuổi? Tôi muốn tìm hiểu tất cả những điều bí mật của cô

ấy, lại phát hiện ra cô ấy có rất nhiều bí mật đến nỗi tôi không thể nào khám phá ra hết. Mà những điều tôi biết được đã đủ khiến tôi thực sự đau lòng, khiến lưỡi tôi lú lút không nói được nữa.

“Em đều uống trà cùng với họ hay sao?” Khi hỏi câu này, tôi cố gắng giữ một thái độ thật bình thản nhưng vẫn không giấu được sự chua xót của mình.

Mạt Mạt liền mỉm cười, một nụ cười vô cùng thuần khiết, vô cùng trong sáng, “Chỉ có mình anh thôi.”

Cô ấy nói chỉ uống trà với một mình tôi, chỉ có mình tôi được cùng chia sẻ niềm yêu thích với cô ấy. Điều này khiến tôi mừng rỡ như điên dại, nó giống như vừa chiếm được thứ quý báu nhất của một người con gái, có cảm giác hưng vinh, có cảm giác tự hào, mà hơn tất cả đó là cảm giác mãn nguyện cực độ. Không chỉ có vậy, tôi còn có một phỏng đoán khác nữa – bởi vì tình cảm đặc biệt nên mới có đối xử đặc biệt.

Cảm giác hưng phấn không thua kém gì cảm giác khi có được đêm đầu tiên với Uyển Nghi. Mà trong lúc này, hình ảnh của Uyển Nghi đã hoàn toàn biến mất trong tâm trí tôi. Trước mắt tôi giờ đây chỉ có Mạt Mạt, chỉ có em, chính là em, duy nhất chỉ có mình em thôi.

“Tại sao...” Khi hỏi câu này, giọng tôi run lên vì xúc động.

“Ba năm trước, có một người, tôi rất muốn được uống trà với người ấy, rất tiếc là không có cơ hội.” Mạt Mạt không trả lời câu hỏi của tôi, đưa mắt nhìn về phía tôi, bắt gặp ánh mắt của tôi liền quay đi nhìn về một hướng xa xăm.

Tâm trạng tôi lại trĩu nặng, cảm giác này hoàn toàn khác với cảm giác ghen tị với người đàn ông ban nãy mà nó ngấm mang một chút tuyệt vọng bởi dường như đã đoán biết rằng, trái tim của người con gái này giống như bóng nguyệt trong gương, như hoa trong nước, không thể nào nắm bắt được, cũng không thể nào lưu giữ được. Chỉ có thể tự an ủi mình: ba năm trước, cô ấy mới bao nhiêu tuổi, làm sao đã hiểu được thế nào là tình yêu.

Nàng tiên trước mặt tôi bây giờ dường như chẳng buồn để ý tới tâm trạng đang rối bời suy nghĩ của tôi, vẫn điềm tĩnh ngồi uống trà, không bị bất cứ tạp âm nào của thế giới này làm phiền đến nàng. Còn tôi lại muốn chôn vùi tất cả, chôn dấu tất cả biển với dòng chữ “Nhàn đợi hoa nở” kia, chôn vùi tất cả hoa cỏ trong cửa hàng kia, chôn vùi tất cả giai điệu và sự trong lành đang phảng phất trong không gian của cửa hàng kia, còn em nữa... Mạt Mạt, em chính là người con gái mà tôi muốn chôn giấu sâu nhất để độc chiếm cho riêng tôi. Tiên nữ cũng được, yêu tinh cũng không sao, tôi không muốn để người đàn ông nào khác phát hiện ra em nữa.

Cô ấy nhìn tôi, đôi môi mỏng khẽ mím lại, tôi như bị đắm chìm trong đôi lúm đồng tiền như có mà như không đó. Cảm giác mơ mơ màng màng như đang say rượu, hóa ra, đến một giới hạn nào đó, trà cũng có thể khiến con người ta say được.

Em uống một ngụm trà, ngẩng đầu đọc thành tiếng, chỉ là một mình anh thôi, có được không?

Từ đó về sau, tôi có một giấc mơ, chỉ liên quan tới em.

14. Chương 14

Sau đó, tôi xin số điện thoại của Mạt Mạt, cô ấy không cho. Trong lúc đang thất vọng, Mạt Mạt lại bảo tôi đưa số điện thoại của mình cho cô ấy.

Vô cùng ngạc nhiên mà cũng hết sức vui mừng. Tôi luôn có cảm giác rằng, tôi và Mạt Mạt đang không trên cùng một độ cao, tôi thường phải ngước lên nhìn cô ấy, thường phải cố gắng bò theo những dấu vết mà cô ấy để lại nhưng làm thế nào cũng không theo kịp được gấu vảy của cô ấy. Còn cô ấy lại thản nhiên mỉm cười, tôi thì lại băn khoăn suy nghĩ rất lâu: nụ cười đó là động viên khích lệ hay chỉ là mỉa mai giễu cợt.

Buổi tối, nằm trên giường, trần trọc mãi không ngủ được, cứ miên man nhớ về dáng vẻ và nụ cười của người con gái đó, nhớ về lời nói và hành động của nàng khi ngồi uống trà, rồi sau đó lại suy tính xem, nếu lần

sau nhận được điện thoại của cô ấy, sẽ phải nói những gì, nói như thế nào mới thể hiện được phong độ phi thường của mình.

Với sự hiểu biết của tôi về cô ấy, nếu không có việc gì, cô ấy sẽ tuyệt đối không gọi điện cho tôi. Mặc dù vậy, tôi vẫn nuôi một niềm hy vọng, giống như một thanh niên mới lớn đang chạm vào ngưỡng cửa yêu đương, liên tục hướng tầm nhìn về phía chiếc điện thoại, mỗi tín hiệu dù nhỏ nhất của điện thoại cũng ngỡ là cô ấy gọi để rồi lại thất vọng tràn trề.

Cái con bé đáng chết này, liệu có phải cô ấy đã quên tôi rồi không. Tôi không dám đoán mò, cũng không dám nói thẳng, thậm chí còn không dám đặt tên cho những tâm sự trong lòng mình là tình yêu nữa.

Uyển Nghi thì đem vứt bỏ bộ quần áo mà Mạt Mạt trả lại, cô ấy nói sợ bị nhiễm bệnh. Tôi cảm thấy giữa những người con gái đẹp thường có một sự đố kỵ nhưng cũng không dám nói thêm gì nhiều.

Mạt Mạt không gọi điện cho tôi, một tháng đã trôi qua, tôi cũng không gặp cô ấy. Chỉ có thể nghe một vài câu chuyện liên quan tới Mạt Mạt qua lời kể của vài vị khách quen của Blue 18: có người nói Mạt Mạt là một đứa con hoang, có người nói mẹ của Mạt Mạt là một kỹ nữ, lại có người nói Mạt Mạt là con gái của một quan tham... Lâu dần, tôi cũng không còn chờ đợi Mạt Mạt nữa bởi dù sao, bên cạnh tôi đã luôn có cô bạn gái xinh đẹp Uyển Nghi rồi.

Mẹ tôi cũng rất hài lòng về Uyển Nghi. Tuần trước, mẹ bị sốt cao phải nằm viện, Uyển Nghi còn lo lắng hơn cả tôi – đứa con trai ruột của bà. Cả đêm cô ấy thức trong bệnh viện, quan tâm, chăm sóc ẹ tôi. Mẹ tôi cảm động đến rơi nước mắt, khi đã khỏi ốm rồi, mẹ liền tháo chiếc nhẫn đang đeo trên tay ra, đưa cho tôi, bảo tôi trao cho Uyển Nghi.

Đó là món quà mà bà muốn tặng cho con dâu của mình.

Dần dần, cuộc sống của tôi lại quay về với vòng quay cũ, đi học, về nhà, ăn cơm, ngủ, làm tình. Cuộc sống chung cùng với mắm muối dầu mỡ đã biến Uyển Nghi từ một tiên nữ trở thành người nội trợ trong nhà. Ngày này qua ngày khác, cùng với những bài tập lớn nhỏ liên miên của thầy giáo, dưới sự thúc ép của Uyển Nghi, cuộc sống cứ trôi qua một cách đơn điệu như vậy. Tôi không còn mơ tưởng đến người con gái đã khiến mình hồn xiêu phách lạc hôm nào, chỉ có đôi khi, tôi vô tình nhớ tới những giọt nước mắt của cô ấy, nhớ tới đôi má lúm đồng tiền, nhớ tới kỷ niệm được ngồi uống trà cùng với cô ấy.

Tôi vốn cho rằng, giữa tôi và cô ấy sẽ không còn chút liên hệ nào nữa, trong lúc tôi nghĩ rằng, cô ấy đã quên số điện thoại của tôi đi rồi thì tôi lại nhận được cuộc gọi từ Mạt Mạt.

Hôm đó, tôi đi uống rượu và hát karaoke cùng với Uyển Nghi và những người bạn của cô ấy. Một người với tửu lượng tầm thường như tôi, sau khi nâng cốc chúc vài vòng với các chị em đã bắt đầu cảm thấy hoa mắt chóng mặt. Lấy lý do muốn hát vài bài, tôi thu mình lại một góc phòng, ngồi nhìn mấy cô gái chơi đùa như đang phát cuồng cả lên. Ngoài Uyển Nghi ra, sáu cô gái còn lại quả là biết hưởng thụ và chơi đùa, oản tù tì uống rượu không thua gì cánh đàn ông. Một cô gái trong số đó có bài oản tù tì vô cùng thú vị, cô ấy vén tay áo lên, gân cổ lên hét lớn: “Chớ ở núi Vũ Dương à; cưới cũng cưới không được à; cưới chiếc xe đạp cũ a; cùng nhau đi uống rượu à; rượu còn đắt hơn gạo a; nhất định phải uống say à!” Bài về khiến các cô gái còn lại cười nghiêng cười ngả. Uyển Nghi vốn không phải là một cô gái vô tư cởi mở như vậy, cô ấy không biết chơi oản tù tì uống rượu nhưng cũng nắm tay lại, chơi trò đá, kéo, vài một cách nhiệt tình.

Tôi là người đàn ông duy nhất ở đây. Vốn dĩ, khi đám bạn bè rủ Uyển Nghi đi chơi, tôi đã nhất quyết không đi cùng. Uyển Nghi nói, hôm nay là sinh nhật của bạn thân, mọi người đều đem theo người nhà đi cùng, còn nói là có thể cô ấy sẽ uống say nên muốn tôi đi cùng. Kết quả, đến nơi rồi mới biết, chỉ có mình tôi là đàn ông, tôi nghiễm nhiên trở thành mục tiêu trêu ghẹo của các cô gái.

Vài lần đứng lên định về trước, Uyển Nghi lại kéo tay tôi nũng nịu đòi ở lại.

Uống thêm một chút nữa, các cô gái bắt đầu trở nên đầy hưng phấn, tháo tung dây buộc tóc, quay cuồng, lắc lư theo điệu nhạc. Uyển Nghi cũng cởi áo khoác ngoài, để lộ hai cánh tay trắng ngần, đi chân không, dẫm lên ghế sofa, giơ cao cái đĩa trên tay hét lớn: “Mở đi! Mở đi!”

Tôi thảm kinh ngạc, không ngờ, một yểu điệu thực nữ lại có thể có những hành động thô lỗ như vậy. Hình tượng trong sáng dịu dàng của Uyển Nghi bỗng mất dần trong tâm trí tôi, thay vào đó là ý nghĩ chán ghét.

Tôi lại nhớ tới Mạt Mạt.

Giống như so sánh giữa ngọc sáng và đá cuội. Một viên ngọc đẹp nhưng nếu không may bị phát hiện ra một tí vết cũng có thể bị rớt giá một cách thê thảm; một viên đá bình thường nhưng vì nó kỳ lạ, khác thường cũng có thể trở thành vật báu vô giá!

Uyển Nghi chính là viên ngọc đẹp bị phát hiện ra tí vết đó, còn Mạt Mạt lại chính là viên đá bình thường mà tâm hồn tôi đang hướng tới.

Tôi đang soi mói viên ngọc vốn tròn trịa hoàn mỹ nhưng lại bao dung với một viên đá chỉ le lói chút ánh sáng yếu ớt.

Bị dồn ép vào một góc cùng với tiếng hò hét, tiếng nhạc đình tai nhức óc, thêm vào đó là nỗi nhớ nhung về một người mà mình chưa nắm bắt được lại càng khiến tôi cảm thấy cô đơn.

Chọn vài bài hát của Vương Phi, lại chọn vài bài hát của Trương Quốc Dung, đều là những bài hát cũ được giới trẻ ngày nay đưa vào lãng quên. Mắt nhìn vào màn hình, Trương Quốc Dung đang nhắm nghiền mắt lại, tôi cất giọng hát đầy cảm xúc: “Chuyện cũ không nên nhắc lại ... hãy giấu tình yêu nơi tận cùng của trái tim... hoặc giả anh có thể quên đi nỗi đau, nhưng sao anh lại không thể dễ dàng quên được em...” Hát xong, tôi lại có cảm giác muốn khóc. Chính tôi cũng ngạc nhiên vì điều đó. Thực ra, khi tôi hát những bài tình ca khiến người ta rơi nước mắt ấy, trong đầu nghĩ nhiều quá, những lời nói tôi đã từng trải qua, rồi ren nhưng lại rõ ràng, không có điều gì đặc biệt, không có trình tự, không được phép giả như. Tôi không ủy mị hát cho ai cả, tôi chỉ cảm động vì những tình cảm ngọt ngào mà tôi có được, tôi chỉ một lần lật giở lại ký ức khiến người ta giật mình, hoặc là tươi đẹp hoặc là chua xót, hoặc những lời hẹn hò hoặc những lời nói dối. Trên màn hình, hình ảnh Trương Quốc Vinh hiện ra với đôi mắt buồn đa tình, gió thổi làm bay mái tóc của những người trong clip đó, tôi đồng thời cũng nhớ lại những chuyện đã qua, bỗng nhiên thấy lòng mình nhói đau, cộng thêm chút hơi men có sẵn trong người, nước mắt tôi cứ thế rơi xuống.

Chưa kịp lau khô nước mắt, tôi không may bị một cô gái trong phòng bắt gặp, lớn tiếng trêu đùa một hồi.

Uyển Nghi lại cho rằng, vì cô ấy không muốn tôi về trước nên tôi ngồi đó tức giận. Cô ấy cảm thấy bị mất mặt, nhả mặt lại nói với tôi: “Sao thế! Chưa thấy người đàn ông nào nhỏ nhen như vậy!”

Tôi không thể giải thích rõ ràng được, lấy cớ muốn ra ngoài hút thuốc. Uyển Nghi cũng không ngăn cản.

Vừa bật lửa châm thuốc, tiếng chuông điện thoại di động liên vang lên.

Nếu không bị mấy cô gái chế nhạo khiến cho xấu hổ, nếu không phải đang cô đơn trước cửa quán karaoke, nếu không phải là những bản tình ca buồn của Trương Quốc Dung, nếu không phải trong lòng đang trống trải vì nhớ một người... Nếu không vì những yếu tố đó, dù cô ấy có gọi điện thoại đến cho tôi vào lúc nào, tôi cũng không cảm kích mà cảm tạ đáng ân trên như vậy. Cảm ơn thượng đế, sau một tháng lại cho tôi được nghe thấy giọng nói của em. Dù rằng, giọng nói trong điện thoại lúc ấy không một chút tình cảm nào nhưng khi nghe thấy nó, tôi vẫn cảm thấy trong trẻo rung động lòng người hơn bất cứ thứ gì khác.

“... Tôi là Ngải Mạt, anh có mang theo tiền không?”

“Em cần bao nhiêu?”

“Hai vạn.”

“Ngay một lúc, anh không có nhiều như vậy...” Tôi không suy nghĩ xem tại sao cô ấy cần tiền, cần tiền để làm gì, tôi chỉ hận mình không phải là đại gia, không thể mở hầu bao một cái là có ngay được số tiền mà cô ấy cần. Cảm giác của tôi lúc đó là gì nhỉ, là lo sợ cô ấy sẽ không cần tôi nữa. Một khi cô ấy đã yêu cầu, tôi chỉ hận một nỗi không thể đập tan thân thể mình ra mà đáp ứng cho cô ấy.

“Anh có được bao nhiêu?”

“Tám nghìn thôi.”

“Bây giờ anh mang ngay tiền tới Blue 18. Tôi đứng ngoài cửa đợi anh.”

Tôi lập tức nói được, anh sẽ đến ngay mà không hề mảy may suy nghĩ điều gì.

Tất máy đi rồi tôi mới nhớ tới Uyển Nghi, trong lòng tôi cũng có chút phân vân nhưng rồi lại quyết định đi rút tiền.

Ban này, vì được gặp nữ thần của mình, tôi không kịp suy nghĩ gì nhiều. Tài khoản trong ngân hàng của tôi bây giờ chỉ có vền vền 8 nghìn đồng, nếu rút hết ra đưa cho cô ấy sẽ đồng nghĩa với việc tháng sau tôi phải nhịn đói cả tháng. Tôi không thể ngửa tay xin tiền của Uyển Nghi được.

Tôi do dự một lát, hay là chỉ đưa cho Mạt Mạt 5 nghìn, giữ lại 3 nghìn đồng.

Suy nghĩ hồi lâu, tôi lại sợ ngộ nhỡ Mạt Mạt gặp phải chuyện gì rất nguy cấp, thế là tôi nghiêng răng, rút hết sạch số tiền trong tài khoản của mình.

Giơ tay vẫy một chiếc taxi rồi đi về hướng Blue 18. Ngồi trên xe, tôi nhắn tin cho Uyển Nghi nói rằng một người bạn gặp chuyện rắc rối, tôi phải đi đến đó, gửi đi xong rồi tôi cũng không nhận được tin nhắn trả lời.

Tôi không còn chút lưu tâm nào với Uyển Nghi nữa. Tôi ôm gọn 8 nghìn đồng tiền sinh hoạt phí cộng tiền kiếm được do tham gia viết công trình cùng thầy, vừa đi vừa nhủ thầm: Được rồi, Mạt Mạt, yên tâm, không có chuyện gì nữa rồi, anh đang đến đây.

Quả nhiên, Mạt Mạt đang đứng ngoài cửa đợi tôi. Nhìn thấy tôi, cô ấy không nói gì cả, giơ tay đón gói tiền tôi đưa cho rồi quay người bước vào trong. Tôi vội đi theo cô ấy, không kịp hỏi thêm điều gì.

Cô ấy đi vào một căn phòng sang trọng đã được bao riêng, bên trong có bốn năm người đàn ông không rõ lai lịch đang ngồi đó.

Mạt Mạt ném gói tiền trên bàn, lạnh lùng nói một câu: “Tám nghìn.”

Tôi tự cảm thấy hổ thẹn, cũng may là tôi đã không chỉ đưa cho Mạt Mạt 5 nghìn đồng, nếu không, tôi đã phải xấu hổ vì lời nói và hành động không nhất quán của mình.

“Mới chỉ có tám nghìn?” Người đàn ông ngồi giữa trên ghế sofa chậm rãi đảo mắt qua gói tiền trên bàn, khinh miệt nói: “Sao, còn một vạn hai nữa, cô em định lấy thân mình ra trả nợ hay sao?”

“Cô ta mà cũng đáng giá một vạn hai ư? Được ngủ cùng đại ca của chúng ta đã là phúc phận tu được từ kiếp trước rồi!” Một người đàn ông khác lập tức phụ họa theo.

“Đáng chứ! Đáng chứ!” Tên được gọi là đại ca đó lim dim mắt ngắm Mạt Mạt từ đầu tới chân, ánh mắt hần đường như đang muốn ăn sống nuốt tươi cả thân hình cân đối, mềm mại kia của Mạt Mạt, “Chỉ ba chữ Ngải Mạt Mạt cũng đáng giá vạn hai tám nghìn rồi mà. Có đúng không, tiểu Mạt Mạt!”

“Đúng! Đúng! Đại ca quả là người có cặp mắt tinh tường!” người đàn ông ngồi bên cạnh lại bắt đầu gật đầu tán dương.

15. Chương 15

Lửa giận đã ngàn ngút bốc lên trong đầu tôi từ lâu, hai bàn tay nắm chặt lại. Chỉ có điều, mấy người đàn ông ngồi trong phòng kia trông như đám xã hội đen mà tôi đã nhiều lần nhìn thấy trên tivi, nhất thời tôi cũng không dám làm liều. Nhưng trong lòng tôi đã ngầm ngầm hạ quyết tâm, nếu bọn chúng dám động đến Mạt Mạt, tôi sẽ liều mạng với chúng, phải cứu bằng được Mạt Mạt ra khỏi chỗ này.

Thế là đầu óc tôi bắt đầu tưởng tượng ra một cảnh hỗn chiến, chai rượu và ghế có thể được dùng làm vũ khí, tôi còn nghĩ xem có nên gọi điện báo cảnh sát trước không. Vừa hay là hôm nay, hình như Đại T không đi làm, nếu không, tôi sẽ càng vững tâm hơn. Giờ đây, một mình tôi đơn độc chống chọi với năm tên xã hội đen, nếu có đổ máu thiệt mạng rồi, Mạt Mạt liệu có đau khổ ôm lấy tôi mà khóc. Nếu tôi thực sự chết đi chỉ vì một người con gái, liệu bố mẹ - người đã vất vả nuôi tôi khôn lớn - sẽ tiếp tục sống ra sao... Càng nghĩ, máu nóng trong người tôi càng sôi sùng sục.

Mạt Mạt lại điềm tĩnh một cách kỳ lạ, vẫn giữ một nét mặt không biểu lộ cảm xúc, giống như một người ngoài cuộc đang đứng xem trò vui vậy. Dũng khí và khí thế của Mạt Mạt khiến tôi không khỏi đưa mắt sang liếc trộm cô ấy. Mạt Mạt bình thản đưa tay rút điện thoại ra, nói với người ở đầu dây bên kia: “Ừm, Blue 18, tôi sẽ ra đón anh.”

Tắt điện thoại, ném cho những người đàn ông trong phòng một câu: “Đợi đấy.” rồi đi ra ngoài. Mấy người đàn ông đó cũng không ngăn cản. Tôi vội vàng bám theo sau.

Mạt Mạt đứng bên ngoài cửa quán bar yên lặng đợi ai đó, tôi đứng bên cạnh cô ấy nhưng cũng bị mọi chuyện xảy ra trước mắt khiến tôi không biết phải nói gì nữa. Chốc chốc, tôi lại đưa mắt sang liếc trộm cô ấy. Gió đêm thổi qua, thổi tung cả mái tóc của cô ấy, vài sợi tóc bị thổi bay vào chiếc miệng xinh xắn, trông càng thêm điềm dứa lẳng lơ. Tôi bỗng ngửi thấy mùi thơm từ cơ thể cô ấy, lần đầu tiên nhìn thấy trong mắt cô ấy có vẻ ngập ngừng, mơ hồ.

Lòng nhói đau, tôi hỏi Mạt Mạt xem có phải bị bọn người xấu ức hiếp không?

Cô ấy dường như không nghe thấy gì, vẫn đứng yên bất động, để mặt cho gió đêm quất tới tấp vào người, vào mặt. Ánh đèn đường chiếu vào làm cho đôi môi của cô ấy trở nên sáng lấp lánh. Cô ấy bỗng dùng hàm răng trên cắn chặt lấy môi dưới. Chỉ một động tác nhỏ đó thôi cũng đủ để tôi đoán được đằng sau vẻ điềm tĩnh ấy là một trái tim nhỏ bé, tội nghiệp đang run rẩy.

“Nếu không, để mai anh về mượn thêm ít tiền của bố?” Tôi nhìn cô ấy dò hỏi.

Cuối cùng, cô ấy đã nhìn tôi một cái, đôi mắt rất sáng, sau đó chỉ nhìn tôi mỉm cười, nụ cười với hàm ý biết ơn, đỏ lộ đôi má lúm đồng tiền duyên dáng, “Cảm ơn, tôi đã có cách.”

Một câu nói của cô ấy đã đẩy tôi ra xa câu chuyện hàng nghìn dặm, tôi cũng không tiện nói thêm nhiều. Việc duy nhất tôi có thể làm lúc này, đó là ở bên cô ấy trước cửa quán bar, trong làn gió đêm thổi rất mát. Một lúc sau, một chiếc Audi A4 lướt tới, dừng lại trước cửa quán, Mạt Mạt rào bước chạy ra đón.

Một người đàn ông bước ra từ trong xe, đưa cái bọc đang cầm trong tay cho Mạt Mạt.

Người đàn ông đó nhìn sang tôi một cái rồi cùng Mạt Mạt đi vào bên trong quán bar. Tôi cảm thấy có chút ngượng ngùng, không biết mình được coi là gì, bạn? người tình? người hảo tâm? Muốn bỏ về trước nhưng lại không yên tâm, suy nghĩ một lát, tôi quyết định đi theo họ vào trong quán bar.

Vẫn là những động tác và cảnh tượng như ban nãy, nhưng lần này, con số phát ra từ miệng Mạt Mạt là “một vạn hai.”

Ngay sau đó, Mạt Mạt quay người bước ra ngoài. Mấy tên đàn ông trong phòng hưng phấn huyết sáo hò hét phía sau lưng, chúng nói Mạt Mạt quả có bản lĩnh, chỉ cần hai cú điện thoại đã nhẹ nhàng sai khiến được hai người đàn ông đến trả nợ ỉn.

Mạt Mạt cũng không có chút phản kháng.

Tôi và người đàn ông đi xe Audi A4 bám theo sau Mạt Mạt. Khi bước ra cửa, chúng tôi bất giác đưa mắt sang nhìn nhau một hồi, anh ta khoảng hơn ba mươi tuổi, tướng mạo cao lớn, đoan chính. Ánh mắt anh ta nhìn tôi chuyển từ ngạc nhiên sang không thềm để ý. Chắc anh ta cho rằng nhìn bộ dạng của tôi thế kia, nhất định không phải là đối thủ của anh ấy. Anh ta rào bước đến bên cạnh Mạt Mạt, gọi tên cô ấy.

“Anh cứ về trước, tiền, trong hai ngày tới tôi sẽ trả.” Mạt Mạt dừng bước lại, quay sang nhìn anh ta.

“Mạt Mạt, em biết là anh không cần tiền của em! Anh yêu chính con người em mà.” Tôi dường như nhìn thấy chính bản thân mình trong ánh mắt của anh ta, muốn cố gắng duy trì sự tôn nghiêm của người đàn ông nhưng trước một cô gái như Mạt Mạt, lại trở nên thấp hèn như một con chó. Bởi vì đối với Mạt Mạt, cô ấy luôn có được đàn ông một cách dễ dàng nên cũng không coi đàn ông ra gì, điều đó khiến người ta đau lòng nhưng cũng không thể làm gì cô ấy được.

Mạt Mạt không nói thêm gì với anh ta nữa, bỗng nhiên quay sang nhìn tôi nói, đi thôi.

Tôi sững người lại, giống như một phi tần trong ba nghìn giai nhân chốn hậu cung bỗng chốc lột xác được hoàng thượng ân sủng, không dám tin tưởng, run rẩy sợ hãi nhưng lại xúc động đến nỗi trống ngực đập liên

hồi, đi qua chiếc Audi A4, dùng đuôi mắt hào hứng liếc về phía anh ta một cái, thẳng lưng ưỡn ngực đi ngang qua anh ta. Ánh mắt thất vọng và phẫn nộ của anh ta khiến lòng tôi tràn đầy cảm giác mãn nguyện.

Tôi dùng ánh mắt kiêu ngạo mà nói với anh ta rằng, Audi A4 cũng không so sánh được với sự thiên vị của Mạt Mạt!

Chỉ có điều, tôi đã đánh giá quá cao vị trí của mình, coi thường tình yêu của Mạt Mạt.

Bước ra khỏi quán rượu, tôi đi bên cạnh Mạt Mạt, cô ấy giống như một cô gái nhỏ bé, yếu ớt đang cần tôi cõ áo khoác ngoài ra bao bọc lại.

Cô ấy cứ bước đi yên lặng như vậy, tôi không hỏi cô ấy đã có chuyện gì xảy ra, tại sao lại phải đưa tiền cho đám người đó. Tôi không muốn biết những chuyện xảy ra giữa cô ấy và những người đàn ông khác trong đêm tối. Điều mà tôi muốn nghe, muốn thấy chỉ là một cô gái nho nhỏ đã từng nói với tôi trong cửa hàng hoa: “Chỉ rót bảy phần, ba phần còn lại là tình cảm.”

Mạt Mạt bỗng quay người sang hỏi tôi: “Anh cần tiền hay cái khác?”

“Cái gì?” Tôi nhất thời chưa kịp phản ứng gì.

“Gần đây tôi hơi khó khăn, chưa thể trả ngay tiền cho anh được.” Mạt Mạt nhìn tôi, màu vàng nhạt của đèn đường chiếu vào hai con ngươi linh hoạt trong mắt Mạt Mạt, sâu thẳm như một dải đen tuyền.

“Cái khác là cái gì?” Tôi có chút mơ hồ, có chút đã hiểu rõ, vừa lo lắng không yên vừa lại có một chút hy vọng.

Mạt Mạt ngay lập tức cầm lấy bàn tay phải của tôi, đặt nó lên ngực của cô ấy, nói với tôi bằng một giọng vốn vẫn trầm tĩnh như vậy: “Nhưng, tôi có thể lên giường cùng anh.”

Cô ấy nói muốn lên giường với tôi, cô ấy đặt tay tôi lên khuôn ngực đầy đặn của cô ấy. Khi bàn tay tôi vừa chạm vào ngực cô ấy, tôi vội rút phắt tay lại theo phản xạ tự nhiên, nhưng cảm giác khó tả về sự đụng chạm đó vẫn âm ỉ trong tâm trí tôi, mãi lâu sau vẫn chưa tan biến hết.

Mềm, quả thực là rất mềm!

Cái cô bé Mạt Mạt chưa đầy 19 tuổi này, ngoại hình giống như một thiên sứ, có khí chất tao nhã thoát tục, trong sự năng động có cả vẻ thướt tha yêu kiều, vô cùng diễm dúa lẳng lơ, mỗi khi cười lại mang theo hai lúm đồng tiền đáng yêu, xinh xắn. Am hiểu trà đạo, khi thưởng trà giống như một tiểu thư con nhà khuê các được giáo dưỡng cẩn thận. Một cô gái như vậy, trước mặt một người đàn ông mới gặp chỉ có 3 lần đã nói có thể lên giường cùng người ấy. Cô ấy làm sao có thể diễn đạt ý nghĩ “dùng thân thể để trả nợ” một cách trôi chảy, không một chút xấu hổ như vậy được! Cô ấy đã trải qua những gì, tuổi thơ đã phải chịu nhiều oan ức? Đã quen dùng những đồng tiền nhuộm đẫm sự dâm dục? Hay từ khi sinh ra đã là một con đĩ?

Tôi nhìn cô ấy, từ những ngạc nhiên ban đầu đã chuyển sang cảm giác đau khổ, tuyệt vọng vô cùng. Cô ấy đứng dưới ánh đèn đường, khuôn mặt không đỏ, trái tim không đập rộn rã, sống mắt dâng trào, lạnh lùng như ánh trăng. Ánh mắt cô ấy nhìn tôi vẫn thông thả bình tĩnh như vậy, dường như tất cả mọi việc trên đời này đều không liên quan gì tới cô ấy, dù rằng cô ấy đã chót nhúng chàm, đã chịu sự ghẻ lạnh, khinh miệt của người đời, tất cả đều không liên quan tới cô ấy. Cô ấy thậm chí còn chẳng buồn giả vờ rằng “tôi vốn là một cô gái lương thiện, yêu thương cuộc sống” nữa.

“Em nói cái gì?” Tôi nheo mắt lại hỏi. Nhưng, tôi vẫn mong rằng tôi đã nghe nhầm, đã hiểu nhầm rồi.

“Anh cần tiền, hay là cần thân thể tôi?” Cô ấy thay đổi lại cách hỏi. Vẫn một thái độ bất cần.

Tiền hay là thân thể... là do người phụ nữ trước mặt tôi đây quá đơn giản hay là do tôi quá ngây thơ? Tôi vẫn cho rằng cô ấy còn có thể được cứu rỗi, vẫn cho rằng cô ấy thanh cao giống như trà, nhưng cô ấy quả nhiên lại chỉ là một con đàn bà hèn mạt tự hủy hoại bản thân mình mà thôi.

“Khi nào em có tiền thì mang trả anh, anh không cần lên giường với em.”

Mạt Mạt cuối cùng đã thay đổi ánh mắt nhìn tôi, bắt đầu chăm chú nhìn tôi bằng một ánh mắt khác, “Tôi cứ nghĩ rằng anh đã để ý đến tôi.” Cô ấy thẳng thắn nói.

Đâu chỉ là để ý, đó là yêu thích! Chính vì yêu thích, quá yêu thích, quá lưu tâm, lưu tâm đến độ lúc nào cũng suy tính hơn thiệt, lưu tâm đến nỗi không muốn chia sẻ em với ai. Nhưng cái cách em tự làm hại em như vậy khiến tôi không thể cứu được em. Thứ mà tôi có thể cứu vớt được, đó chỉ là bản thân tôi thôi, có nghĩa là, tôi sẽ phải giữ khoảng cách với em. Tôi đau đớn hét lên trong lòng.

Tôi không nhìn cô ấy, không dám nhìn lại cô ấy.

“Tiền, tôi sẽ trả lại cho anh. Nhanh nhất có thể. Bây giờ, tôi về đây.” Cô ấy nói xong, quay người định bước đi.

“Đợi một chút!” Tôi gọi cô ấy lại, “Tại sao ban nãy, em không đề nghị cùng lên giường với người đàn ông đi xe Audi đó?” Hối câu đó xong, tôi lại tự trách mình là đồ ngốc nghếch, cô ấy chắc chắn phải thường xuyên lên giường cùng người đàn ông đó, vì vậy mới có cuộc giải cứu ngày hôm nay chứ.

“Bởi vì...” Cô ấy chăm chú nhìn tôi, đôi mắt sáng như vàng trắng non, “Anh ta cảm thấy tôi chỉ đáng một vạn hai, anh lại cảm thấy tôi đáng toàn bộ của anh.” Nhưng, toàn bộ của tôi chỉ có vền vền tám nghìn đồng thôi. Tôi xấu hổ nghĩ thầm, Mạt Mạt quả nhiên vẫn còn rất trẻ con, chỉ dùng tư duy của mình để phân tích thế sự.

“Em luôn dùng tiền để đánh giá tất cả mọi việc sao?” Tôi hỏi.

“Nếu không thì dùng cái gì? Còn cái gì thực tế hơn tiền bạc nữa?” Câu trả lời của cô ấy khiến tôi đuối lý, không biết phải nói như thế nào. “Tôi biết, anh rất muốn có được tôi. Tôi vốn đã nghĩ rằng, chỉ có anh là không coi thường tôi.” Cô ấy nói tiếp, đầu bỗng nhiên nghiêng sang một bên, đôi môi mím lại, có vẻ hơi bất đắc dĩ, “Không ngờ, thực ra anh cũng như vậy. Mặc dù rất muốn đùa giỡn với thân thể tôi, nhưng khi đem so sánh với tiền, đương nhiên là tiền lại quan trọng hơn.”

Cô ấy không khóc, giọng nói cũng không khản đặc lại, chỉ có hơi một chút thương cảm không thật dễ cảm nhận, nhưng, chỉ bấy nhiêu đó thôi cũng đủ làm tôi đau xót.

Cô ấy quả nhiên đã cho rằng, đàn ông trên khắp thế giới này chỉ cần đến thân thể cô ấy, không có ai thực sự tôn trọng cô ấy cả. Mà lúc này đây, cô ấy cũng đang đánh đồng tôi cũng với đám người đàn ông đó. Cô ấy đâu biết rằng, tôi đối với cô ấy, chỉ có sự thương cảm, chỉ có lòng ái mộ, không hề có một ý khinh miệt nào.

Chính vì tình yêu say đắm như vậy, tôi sao có thể giải tỏa dục vọng của mình trên thân thể của cô ấy như những người đàn ông khác được?

Mạt Mạt lại không đợi những câu nói tiếp theo của tôi. Khi tôi còn đang giãy giụa thoát ra khỏi những giây vô suy nghĩ để trở về với thực tại thì bóng của cô ấy đã biến mất phía sau ánh đèn đường rồi.

Khi tôi về đến nhà, Uyển Nghi đã đang nghiêng người nằm ngủ trên ghế sofa rồi. Cả người cô ấy vẫn còn phảng phất chút hơi rượu. Nhìn khuôn mặt trắng xanh còn nguyên những vệt nước mắt của cô ấy, tôi bỗng nhiên lại cảm thấy vô cùng áy náy. Tôi gọi tên Uyển Nghi, cô ấy vẫn ngủ say. Khi tôi bế cô ấy vào phòng ngủ, Uyển Nghi vòng hai tay ôm lấy cổ tôi theo phản xạ tự nhiên, mắt vẫn nhắm chặt, khe khẽ hỏi: “Chồng ơi, anh giận em phải không?” Tôi thấy tim mình đau nhói, hai tay ôm cô ấy chặt hơn, muốn nói câu gì đó an ủi, vỗ về nhưng lại chẳng thốt ra được tiếng nào cả. Bởi vì, mới chỉ một giờ đồng hồ trước đây thôi, đầu óc tôi vẫn đầy ắp ý nghĩ sẽ đổ máu hy sinh vì một người con gái khác. Dù rằng, giữa tôi và Mạt Mạt chưa hề xảy ra chuyện gì, nhưng trái tim tôi đã có một sự thay đổi khó mà chỉnh sửa lại được.

“Chồng ơi, em sai rồi.” Đối diện với lời xin lỗi của Uyển Nghi, tôi lại không thể nở một nụ cười khoan dung. Bởi, toàn thân tôi đang mệt mỏi rã rời.

Cả đêm hôm đó, Uyển Nghi ngủ không yên giấc, cứ nửa tỉnh nửa mơ rồi nằm cuộn tròn trong lòng tôi, luôn miệng hỏi tôi “Có phải là anh không cần em nữa không.” Giống như một con mèo nhỏ đáng thương sắp bị chủ nhân của nó ném ra ngoài cửa.

Sáng ngày hôm sau, khi đã tỉnh cơn say, con mèo nhỏ đó lại trở về làm một cô công chúa ngạo mạn và cứng nhắc. Cô ấy đứng trên đầu giường, đưa ánh mắt của người đang đứng ở vị trí cao hơn nhìn xuống tôi và tra hỏi xem tối qua tôi đi đâu, đi với ai, nam hay nữ.

Tôi hơi chột dạ, nghĩ đại một lý do nói dối cô ấy. Tôi nói rằng có một người bạn trai, người nhà cậu ấy phải nằm viện nên cần tiền, nhờ tôi đưa tiền đến đó.

Uyển Nghi là một cô gái thuần tính, cô ấy chỉ cầu nhàu tôi rằng tại sao lại đem hết số tiền có được mang mượn chứ không nghi ngờ gì về tính xác thực trong lời nói của tôi.

Đại T nói, dạo này, tâm trí tôi rất hay lơ đãng, rồi cậu ấy phân tích: Tám nghìn đồng bị một người con gái lãng lơ, sa đọa lấy đi thì tâm trí sao không lơ đãng được cơ chứ. Tôi chỉ cười mà không trả lời. Sau đó, Đại T lại nói: “Tôi thấy, cậu hình như không để ý tới 8 nghìn đồng đó.” Rồi lại nhìn tôi rất nghiêm túc, “Uyển Nghi là một cô gái tốt!” Đại T nhắc đi nhắc lại rằng Uyển Nghi là một cô gái tốt, còn Mạt Mạt thì sao, cậu ấy nói rằng cô ấy chỉ là một cô gái hư hỏng đã lừa tiền của tôi mà thôi.

Uyển Nghi đúng là một cô gái tốt. Cô ấy đứng trên sân vận động trong trường học, gấu váy bay bay, trẻ trung rạng rỡ, nụ cười duyên dáng, xinh tươi còn rạng rỡ hơn cả ánh nắng mặt trời.

Uyển Nghi đúng là một cô gái tốt. Cô ấy hiếu thuận với bố mẹ tôi còn hơn cả tôi – đứa con ruột của ông bà. Thi thoảng, cô ấy lại gọi điện hỏi thăm bố mẹ tôi. Có những buổi cuối tuần, tôi không có thời gian rồi, cô ấy bèn tự mình về thăm bố mẹ tôi. Chiếc nhẫn của mẹ tôi tặng cô ấy mặc dù không sang trọng cũng chẳng đặc biệt nhưng được cô ấy coi như một báu vật, lúc nào cũng đeo trên ngón tay áp út, ngượng ngùng và hạnh phúc tuyên bố về thân phận của mình.

Uyển Nghi đúng là một cô gái tốt. Cô ấy chu đáo dịu dàng. Biết tôi không có nhiều tiền, lại có tính tự trọng cao của một người đàn ông, thế là mỗi ngày, cô ấy đều bí mật để thêm ít tiền vào ví tiền của tôi, mỗi lần ra ngoài cùng tôi đều nũng nịu đòi tôi mua cho thứ này thứ kia.

Uyển Nghi đúng là một cô gái tốt. Trước sự theo đuổi của vô số ứng viên cao lớn đẹp trai hơn tôi, nhiều tiền hơn tôi ở trường học nhưng cô ấy đều lịch sự từ chối, một lòng một dạ theo tôi, chỉ đối tốt với tôi. Từ ngày sống chung với tôi, cô ấy chỉ mơ đến ngày được làm cô dâu của tôi bất kể tôi sang hèn hay không có tiền đồ gì cả.

Uyển Nghi đúng là một cô gái tốt... Ưu điểm của cô ấy nhiều đến nỗi ngay cả khi nhắm mắt lại, gơ tay ra cũng có thể chạm phải vô số điểm tốt ấy. Còn Mạt Mạt thì sao. Nhược điểm của cô ấy cũng có rất nhiều. Nhưng không hiểu tại sao, khi đem hai người con gái đó ra so sánh, tôi lại có phần cảm thương cho Mạt Mạt, rõ ràng là vẫn có sự thiên lệch dành cho Mạt Mạt. Dù rằng, Uyển Nghi giờ đây đang là bạn gái của tôi, còn Mạt Mạt, chỉ là bà chủ của cửa hàng bán hoa, là con nợ, là khách... giữa chúng tôi chưa hề nói đến từ nào ám chỉ sự yêu thương, thậm chí ngay cả từ liên quan tới bạn bè cũng không có.

Ngay cả Đại T cũng đã nhìn thấy điều gì đó, đã nhắc nhở tôi rằng Uyển Nghi là một cô gái tốt. Nhưng có những việc không thể làm theo lý trí, đặc biệt là tình cảm. Trước ánh mắt quan tâm của Đại T, tôi có phần không dám đối diện.

16. Chương 16

Mạt Mạt ngồi trên bậc thềm trước cửa nhà tôi, gió lạnh ào ào thổi qua khiến người cô ấy run lên lập cập. Đôi mắt cô đơn của cô ấy khiến ai nhìn cũng phải cảm thấy đầy thương cảm.

Thấy tôi đến rồi, cô ấy đứng lên, nhìn tôi chăm chú. Tôi cũng đứng yên nhìn cô ấy, bốn mắt cứ nhìn nhau như vậy, không ai nói câu gì.

Cô ấy mặc một chiếc áo khoác ngoài màu đỏ rực, mái tóc được buộc gọn gàng ra phía sau, để lộ toàn bộ khuôn mặt, một khuôn mặt gãy gọn thanh tú, một cặp mắt gãy gọn thanh tú. Đôi môi cô ấy trắng bệch vì lạnh. Lúc bấy giờ, đầu óc tôi hoàn toàn trống rỗng, không kịp suy nghĩ điều gì, ôm ghì lấy tấm thân bé nhỏ ấy vào lòng, dùng môi mình đè nát đôi môi mềm mại mà tôi hằng mơ tưởng bấy lâu nay.

Cô ấy sưng người lại giãy lắt trong vòng tay của tôi, không hề có chút phản kháng, để mặc tôi ôm, để mặc tôi hôn. Không hỏi lý do, cũng không hỏi tương lai. Cứ ngoan ngoãn yên lặng trong vòng tay tôi như vậy, trở về đúng với khí chất đơn giản, thuần khiết mà cô ấy vốn có khiến tôi cảm động đến nỗi hai mắt cay sè.

Đêm nay là đêm ba mươi tết, tất cả người dân trên đất nước này đều về sum họp với gia đình, tận hưởng cảm giác đoàn viên hạnh phúc. Nhưng cô gái không bố không mẹ này lại ngồi trước cửa nhà một người đàn ông có thể coi là xa lạ, mặc cho gió bắc vờn quanh, hơi lạnh gặm nhấm.

“Mặt Mặt...” Tôi gọi tên cô ấy, một âm thanh dịu dàng, êm ái tới nỗi ngay cả bản thân tôi cũng cảm thấy giật mình.

Cô ấy vẫn yên lặng, chỉ nhìn tôi. Tất cả đều được cô ấy gói ghém trong đôi mắt đen sâu thẳm thẳm, luôn tỏ ra kiên cường ấy. Dường như không phải cô ấy bị thế giới này bỏ rơi mà chính cô ấy mới là người bỏ rơi thế giới này. Nắng mưa gió bão thì có liên quan gì tới cô ấy? Năm mới lễ tết có liên quan gì tới cô ấy? Cô ấy nhìn tôi bằng một ánh mắt đầy nghi hoặc, nghi ngại về lòng thương hại mà tôi dành cho cô ấy. Nhưng sự cô đơn và đau khổ của cô ấy, dù có khéo đến mấy cũng không thể che giấu hết được.

Cái cô bé ngốc nghếch này! Tôi ôm cô ấy chặt hơn. Cô gái phiêu bạt cả cuộc đời này, đã không còn chỗ nào để đi nữa rồi.

Giây phút được ôm cô ấy vào lòng, đó là một cảm giác vui mừng thê lương đầy do dự, đó là cây cỏ dài đặc uẩn chuyển liên tiếp trong lòng, mềm mại như những sợi tơ mỏng manh, vương vấn.

“Vào đi, bên ngoài lạnh lắm, kéo bị nhiễm lạnh.” Tôi kéo cô ấy vào trong nhà. Bật đèn lên, ánh sáng chói chang của đèn điện làm mắt cô ấy khê nheo lại một lát, sau đó, cô ấy lòi từ trong chiếc túi đeo sau lưng ra một xấp tiền, đưa nó cho tôi.

Tôi nghi hoặc nhìn cô ấy, hỏi: “Em lấy tiền ở đâu ra vậy?”

Đôi môi cô ấy khê nhếch lên, “Không phải đi ăn trộm.”

Tôi bị thái độ thờ ơ, lạnh lùng của cô ấy làm cho tức giận, hét toáng lên: “Anh hỏi em, rốt cuộc em lấy tiền ở đâu!” Tôi nhớ đến buổi tối hôm đó, cô ấy cũng bình thản hỏi tôi một câu, cần tiền hay cần thân thể của cô ấy. Nghĩ đến đó mà toàn thân tôi cảm thấy dờ ẫn! Nhưng, khuôn mặt cô ấy ngây thơ thuần khiết thế kia, tôi không tin một cô gái đẹp như hoa thế kia lại có thể lại những chuyện dơ dáy như vậy, tôi cố gắng trấn tĩnh lại, dò hỏi thêm một lần nữa, “Gần đây, việc kinh doanh của cửa hàng hoa rất tốt phải không?”

Mặt Mặt tự đi đến chỗ để bình nước, lấy một cốc nước ấm rồi chậm rãi đưa lên miệng uống. Cô ấy còn hỏi tôi có muốn uống nước không, nghiêng đầu ngắm nghía vẻ mặt tiểu tụy của tôi.

Tôi nhất thời mất hết kiên nhẫn, buột miệng hỏi: “Anh hỏi em, số tiền này em kiếm được nhờ thân thể của mình phải không!”

Cô ấy rõ ràng đang ngạc nhiên, nhìn tôi một cái rồi ngay lập tức trấn tĩnh lại, quay đầu nhìn sang hướng khác, “Căn nhà này được dọn dẹp cẩn thận quá, xem ra, Trần Uyển Nghi rất hợp để làm một người vợ hiền đấy.”

Tôi sắp bị cô ấy làm cho phát điên lên, nhưng những lời nói của cô ấy đã nhắc cho tôi những điều bất an và áy náy tận sâu thẳm tâm hồn tôi, cũng ngầm ám hiệu cho tôi biết thân phận hiện nay của tôi. Tôi là một người đàn ông đã có bạn gái, dựa vào đâu mà có thể ôm cô ấy, hôn cô ấy, càng dựa vào đâu mà có thể tra hỏi về cuộc sống của cô ấy.

Thấy tôi bị chặn lại đến nỗi không nói được câu gì, Mặt Mặt bèn mỉm cười, nụ cười mang chút giễu cợt: “Cửa hàng hoa mở ra cho vui thôi, anh xem, tôi lười nhác như thế này, có thể kiếm được bao nhiêu tiền cơ chứ.” Cô ấy cởi áo khoác ngoài, cởi luôn cả khăn quàng cổ một cách tự nhiên. Bên trong, Mặt Mặt mặc một chiếc áo len màu đen bó sát người, để lộ những đường cong hấp dẫn. Tôi bị cái cổ trắng của chiếc áo len làm cho cổ họng khô rát. Lúc này đây, tôi vẫn còn nhớ như in cảm giác của bàn tay tôi khi chạm vào ngực cô ấy hôm nào. Cô ấy liếc nhìn tôi một cái, thấy tôi đang dán mắt vào ngực cô ấy, Mặt Mặt liền mỉm cười. Lại là một cảnh đàn anh trên giang hồ cười nhạo một đứa trẻ mới lớn học đòi bất chước. Nụ cười của cô ấy khiến tôi phải ngượng ngùng quay mặt đi.

Bỗng nhiên, tôi bị vết thâm tím trên xương quai xanh của cô ấy khiến tôi giận sôi lên – là dấu vết của nụ hôn sau khi ân ái với đàn ông... ?

“Em lấy số tiền này ở đâu?” Tôi không hề lay chuyển, vẫn ngoan cố tra hỏi tới tận cùng.

“Theo anh thì sao?” Cô ấy hỏi một cách đầy khiêu khích, ánh mắt khinh miệt như đang chế nhạo tôi, một thằng ngốc đã biết rồi mà vẫn còn hỏi mãi.

“Em... sao em lại có thể là loại người như vậy?!” Tôi đau đớn hét lên.

“Loại nào? Phong tao? Hạ lưu? Không biết xấu hổ? Anh thấy đúng là loại nào thì đúng là loại đó.” Giọng nói trong trẻo, giòn giã của cô ấy thản nhiên dùng những từ ngữ như bắn đó để miêu tả về mình, trong khi khuôn mặt thanh tú xinh đẹp kia lại không buồn lưu giữ lại vẻ thuần khiết vốn có của nó. Tôi bỗng nhiên thấy tim mình quặn đau.

Sau đó, hai chúng tôi đều không nói nữa, yên ắng, lặng ngắt. Cô ấy đứng lên, cầm lấy áo khoác định bước ra ngoài, “Tôi về đây, tiền để ở đây nhé.”

“Chờ đã!” Tôi hạ thấp giọng xuống gọi.

“Hả?”

“Tiền, em cầm đi. Tôi muốn em ở lại đây ngủ với tôi.” Vài từ đó thôi, nói ra cũng đủ làm tôi xấu hổ vạn phần. Tôi cố ý nói rõ ràng từng từ một. Cô ấy là loại người như thế nào? Tại sao tôi phải thương xót cho cô ấy? Cô ấy chính là loại người như vậy, tại sao tôi phải cứu giúp? Trong khi sự cứu giúp của tôi đối với cô ấy chẳng thấm thía gì. Đã như vậy, điều tôi muốn có được cũng trở nên đơn giản hơn một chút.

Mặt Mặt đang đứng quay lưng về phía tôi, tôi không nhìn được biểu lộ lúc đó trên khuôn mặt cô ấy.

Tôi bước đến ôm ghì lấy cô ấy, ném cô ấy xuống ghế sofa một cách thô lỗ rồi bắt đầu điên cuồng lột bỏ quần áo trên người Mặt Mặt.

Mặt Mặt không nói một câu gì, cũng không phản kháng, cũng không đáp lại. Tôi không dám nhìn vào mắt cô ấy, toàn bộ ánh mắt của tôi tập trung hết lên tấm thân trắng ngần của nàng.

“Tám nghìn đồng đối với một sinh viên như anh không phải là ít, tôi nghĩ rằng đó là toàn bộ số tiền tích lũy được của anh. Loại người như tôi liệu có đáng không?” Cô ấy tiếp tục khiêu khích tôi.

“Im đi! Tôi cảm thấy xứng đáng là xứng đáng!” Tôi đã bị dục vọng làm mờ mắt. Đôi mắt tôi đỏ ngầu, cúi đầu thật thấp hôn điên loạn lên người phụ nữ đáng ghét đó!

Có được cô ấy một cách dễ dàng khiến tôi hận cô ấy đến tận xương tủy, nhưng thái độ thản nhiên như không lại khiến tôi yêu cô ấy đến nỗi không thể tự dứt ra được.

Tôi thoải mái phát tiết lên người cô ấy một cách không thương tiếc, yêu, hận, bất mãn, đau xót, khinh bỉ, bất đắc dĩ... Mặt Mặt nhắm mắt lại, im lặng chịu đựng, dường như cô ấy đang trả nợ thực sự.

“Có phải em chỉ là đang trả nợ không?” Tôi hét lên.

“Anh cảm thấy đúng như vậy thì đúng là như vậy.” Cô ấy đau đớn đến nỗi chỉ có thể nói một cách thều thào, toàn thân run rẩy.

Tôi mềm nhũn người nằm đè lên cô ấy, dục vọng đã được đáp ứng nhưng trong lòng lại cảm thấy vô cùng trống trải.

Trong phòng không bật điều hòa, tôi đã mặc quần áo xong còn Mặt Mặt vẫn trần truồng nằm trên ghế sofa, lạnh đến nỗi run lên cầm cập. Đầu óc tôi bỗng nhiên hoàn toàn tỉnh táo lại, nghĩ đến thân phận của cô ấy, nghĩ tới việc cô ấy là nữ thần mà tôi hằng ái mộ, bỗng nhiên tôi lại cảm thấy vô cùng thương xót, vội bế cô ấy vào giường, đắp chăn cho cô ấy.

“Mặt Mặt...” Tôi lẩm bẩm gọi tên cô ấy. Tôi nằm xuống bên cạnh, vòng tay ôm trọn lấy cô ấy từ phía sau. Sống đến hai mươi tư tuổi rồi, chưa bao giờ tôi cảm thấy yên lòng như lúc này. Ôm cô gái này trong lòng, tôi không còn tranh giành gì với thế giới bên ngoài. Nhưng cô gái này lúc ở bên tôi, lúc lại rời xa, thoát ần

thoát hiện, thoáng một cái thôi đã không biết sẽ nằm trong vòng tay của người đàn ông nào, có đôi khi cô ấy nhớ đến tôi, chỉ hướng về tôi vẫy vẫy tay vài cái... “Mạt Mạt, anh đã rất muốn quên em!”

Tôi cảm nhận rõ ràng là cơ thể cô ấy đang rung động, nhưng không thấy cô ấy trả lời.

“Cảm ơn anh đã đón năm mới cùng tôi.” Mạt Mạt khe khẽ nói.

Tôi càng đau lòng hơn, càng ôm cô ấy chặt hơn. Tôi hỏi cô ấy: “Trước đây, em thường phải đón năm mới một mình sao?”

“Khi mẹ còn, tôi ở nhà cùng mẹ. Mẹ mất đi rồi, tôi đi tới quán rượu hoặc ra hàng NET, tôi thường đến những chỗ thật đông người, nếu không, đêm ba mươi, tôi không tài nào ngủ được.”

Tôi không thể nói được một câu gì, nắm chặt bàn tay nhỏ bé của cô ấy trong tay mình. Cô gái tội nghiệp của tôi! Lần đầu tiên, tôi lấy danh nghĩa của một người đàn ông muốn làm chỗ dựa và che chở cho người phụ nữ của mình.

“Sang năm anh cũng sẽ đón năm mới cùng em, sau này chúng ta sẽ cùng đón năm mới!” Đây là lời thề thốt đầu tiên của tôi đối với cô ấy, là lời thề được thốt lên từ chính sự chân thành của mình. Cô ấy không nói gì, không biết là đang đồng ý hay đang phản đối.

“Mạt Mạt, anh muốn lại được có em một lần nữa, được không?” Tôi hôn lên vành tai của cô ấy, khe khẽ hỏi.

“Ban này, chẳng phải là anh cũng chẳng thèm hỏi ý kiến của tôi sao?”

“Anh xin lỗi, Mạt Mạt.”

Mạt Mạt xoay người lại, nhìn tôi bằng đôi mắt trong sáng thuần khiết như đây là lần đầu tiên, cô ấy quen biết tôi. Tôi cũng nâng cằm cô ấy lên, nhìn cô ấy bằng một ánh mắt vô cùng trìu mến, tôi yêu nhất là chiếc miệng nhỏ xinh và đôi má lúm đồng tiền của cô ấy.

“Hôn em đi.” Mạt Mạt nói. Câu mệnh lệnh đó giống như ngọn lửa làm bùng phát dục vọng. Tôi nhào người đến như một cái máy. Chúng tôi bắt đầu làm tình, quấn chặt lấy nhau như một cặp tình nhân thực sự, vô cùng dịu dàng, vô cùng ấm áp. Mạt Mạt rên lên khe khẽ, cơ thể trắng ngần của cô ấy khe khẽ ứng đỏ, đầy mê hoặc và cuốn hút. Móng tay cô ấy bấm sâu vào lớp da phía sau lưng tôi, ánh mắt đầy hưng phấn và nhiệt tình.

Sau những giây phút thăng hoa, tôi nhéo vào mũi Mạt Mạt, “Em đúng là một con hổ cái!”

Mạt Mạt nhoén miệng cười, phong tình lơ lả.

“Làm người phụ nữ của anh nhé, Mạt Mạt! Chỉ được là của anh thôi! Chỉ thuộc về mình anh thôi!” Tôi mệt mỏi nằm đè lên người Mạt Mạt, ngón tay đang nhẹ nhàng vuốt ve mái tóc của cô ấy, chăm chú nói. Được ôm cô ấy trong vòng tay, tôi cảm thấy mình là người đàn ông hạnh phúc nhất trên thế gian này.

“Cô ấy làm vợ cả, em làm vợ lẽ?” Mạt Mạt vẫn đang cười, khuôn mặt vốn lạnh lùng của cô ấy, đêm nay đã biến thành một khuôn mặt hay cười.

“Không...” Tôi nói xong từ ‘không’ liền dừng lại, nghĩ tới Uyển Nghi, nhớ tới một cô gái đoan trang dịu dàng, nhớ tới sự yêu thương, quan tâm chu đáo của Uyển Nghi dành cho tôi, nhớ tới cả cái lần mà cô ấy đã trân trọng trao thứ quý giá nhất của một người con gái cho tôi... Tôi bỗng cảm thấy vô cùng hổ thẹn. Tôi không nỡ bỏ rơi Uyển Nghi. Nhưng cánh tay đang ôm chặt Mạt Mạt của tôi kia cũng không nỡ buông xuôi. Thế là, những lời nói ngọt ngào có cánh không tài nào thốt ra được nữa. Trong lòng tôi bây giờ chỉ là sự hoảng loạn sau một cuộc ngoại tình.

Tôi thừa nhận, Tôi yêu Mạt Mạt, nhưng tôi chưa bao giờ nghĩ sẽ rời bỏ Uyển Nghi...

“Hối hận rồi? Ban này là do nông nổi?” Mạt Mạt lại quay trở về với vẻ lạnh lùng vốn có, “Không sao, những lời nói khi trên giường của đám đàn ông, tôi đều không để ý. Làm tình một lần là trả nợ, hai lần cũng là để trả nợ, ai bảo thể lực của anh quá sung mãn cơ chứ?” Lúc bấy giờ, cô ấy vẫn còn không quên chế giễu tôi, “Hơn nữa, tôi cũng chẳng phải trinh nữ, dù là tiểu thư danh giá đến mấy cũng không thể có cái giá tám nghìn tệ ấy. Thôi được rồi, cứ cho là tôi còn thiếu nợ nữa đi.” Nói xong cô ấy ngồi dậy, chậm rãi mặc quần áo lên người.

Tôi ngây người ra nhìn tấm lưng trần trắng muốt của cô ấy, trên da vẫn lưu lại vài vết đỏ. Những vết ấy là dấu tích của tôi khi đang hưng phấn hay là của người đàn ông khác... Nghĩ đến việc cô ấy cũng để cho người đàn ông khác mặc sức đùa giỡn trên thân thể mình như vậy, tôi bỗng vô duyên vô cớ nổi giận dưng dưng, hét toáng lên: “Ngải Mạt, em nghe cho rõ đây, anh muốn được ở bên em! Chỉ muốn có một mình em thôi!”

Cô ấy dừng động tác mặc quần áo lại, quay sang nhìn tôi: “Còn Trần Uyển Nghi thì sao?”

Hề nhắc tới Uyển Nghi, tôi lại có phần hơi mềm lòng, tôi lảng tránh ánh mắt của cô ấy, khe khẽ nói: “Điều đó em không cần phải lo, anh sẽ tự giải quyết ổn thỏa. Anh đã quyết định... anh muốn được ở bên em. Nhưng em không được qua lại với bất kỳ người đàn ông nào khác nữa.”

“Ừ.” Mạt Mạt nói.

Tôi không ngờ cô ấy lại đồng ý một cách chóng vánh như vậy, một cảm giác sung sướng mãn nguyện dâng lên. Nhưng khi nghĩ tới đôi mắt đong đầy nước mắt của Uyển Nghi, tôi lại cảm thấy phiền muộn. Tâm trạng tôi lúc ấy là sự giao thoa giữa niềm vui và nỗi buồn. Tôi chỉ có thể tự trấn áp bản thân mình không được nghĩ nhiều thêm nữa.

Tôi phát hiện ra rằng, Mạt Mạt có một sự hấp dẫn đến mê hoặc đối với tôi. Còn hai bàn tay tôi, chỉ cần chạm nhẹ vào da mịn màng, mơn mớn của cô ấy, dục vọng trong người tôi lại bốc lên ngùn ngụt như ngôi nhà gỗ gặp lửa, không thể nào kìm chế nổi. Tôi hôn lên từng milimet trên người cô ấy, đôi môi cô ấy như một quả dâu tây tươi non, mơn mớn, tràn đầy mê hoặc và hấp dẫn đang chờ đợi tôi nếm thử. Bộ ngực săn chắc, đầy đặn của cô ấy áp sát vào người tôi như hai đoá mầu đơn đang kỳ nở rộ, tỏa ra những nét đẹp rực rỡ nhất. Tôi lại bắt đầu quên đi thực tại, lại bắt đầu vẩn vơ, lao vào cô ấy như một con thiêu thân.

“Em yêu anh - ” Khi tình dịch của tôi đang phun trào trong người cô ấy, Mạt Mạt bỗng nhiên hét lên.

Tôi ngạc nhiên tới sững sờ. Ba từ “em yêu anh” tôi đã nghe từ người con gái khác không biết bao nhiêu lần, nhưng chưa bao giờ nó lại khiến tôi trân trọng như lúc này.

Tôi tự cho rằng, quan điểm về tình yêu của tôi đã đến độ thành thực, tôi đã qua cái tuổi luôn cho rằng, sau tiếng sét ái tình là sự chung thủy bên nhau trọn đời, tôi cũng không ngại thề đến độ coi những lời nói khi trên giường là những gì đại diện cho tình yêu. Khi tôi chia tay một ai đó, tôi không hề nghĩ rằng, sau này, khi tôi quay trở lại, cô ấy vẫn ở bên tôi. Tôi chưa hề thề thốt với ai rằng sẽ ở bên người đó trọn đời, cũng không quan tâm đến việc ai ra đi, người đó có còn quay lại hay không. Hoa nở rồi hoa tàn, mây tan rồi mây lại hiện ra, khi tất cả mọi thay đổi đều trở nên đương nhiên và nhẹ nhàng, khi tâm hồn đang trĩu nặng bởi những ràng buộc về đạo đức, khi đang có những thay đổi từ đa tình trở nên vô tình, tôi đã có thể mỉm cười để mặc ọi chuyện diễn ra theo lẽ tự nhiên. Nhưng lúc này đây, tôi đã bị ba từ “em yêu anh” của Mạt Mạt vang động đến tận nơi nhạy cảm nhất trong sâu thẳm tâm hồn tôi, nó khiến tôi cảm động tới nỗi rơi nước mắt.

Đàn ông rơi nước mắt thật không mạnh mẽ chút nào. Nhưng không hiểu tại sao, khi khóc trước mặt Mạt Mạt, tôi không hề cảm thấy một chút yếu thế, không hề cảm thấy mất đi vẻ nam tính của mình.

Mạt Mạt thấy tôi rơi lệ, không nói câu gì, chỉ dịu dàng đưa tay vuốt ve tôi. Chúng tôi hòa hợp và hiểu nhau như một cặp vợ chồng đã chung sống với nhau hơn mười năm, chỉ cần nhìn vào mắt đối phương cũng có thể hiểu được người đó đang muốn gì, chỉ một cái run rẩy khe khẽ cũng khiến cảm hứng của cả hai liên tục dâng trào.

Liệu có phải kiếp trước, hai chúng tôi đã từng biết nhau.

Đêm hôm đó, tôi ôm ghì lấy Mạt Mạt, giống như một thiếu niên mới lớn, lần đầu tiên được thử trái cấm, cứ chiếm đoạt thân thể cô ấy hết lần này đến lần khác. Cô ấy có khi như nước, mềm mại di chuyển từ trái sang phải. Cô ấy có khi lại như lửa, rừng rực nhiệt thành. Lúc ấy, tôi chỉ muốn vò nát cô ấy trong lòng mình, chỉ muốn được gắn chặt với cô ấy, không bao giờ rời xa...

Cảm giác mãn nguyện mỗi lần hưng phấn tột độ ấy, tôi chưa bao giờ có được với bất kỳ cô gái nào khác.

Chúng tôi như hai con cá lớn màu trắng, khi nước suối khô cạn, cá tựa vào nhau phun nước cho ẩm ướt mình. Chúng tôi quấn quýt lấy nhau trong không gian đầy mùi hương trầm của đêm ba mươi, mà từng tiếng từng tiếng rên rỉ hút hồn đoạt vía của cô ấy cũng bị nhấn chìm trong tiếng pháo nổ đình tại nhức óc.

Mãi tới gần sáng, hai chúng tôi mới quấn chặt lấy nhau rồi ngủ thiếp đi.

Mãi tới gần trưa, tôi mới bị tiếng chuông điện thoại đánh thức. Là điện thoại của mẹ tôi, mẹ gọi tôi mau về nhà, Uyên Nghi cũng đang ở nhà tôi, mẹ nói cả nhà đang ngồi chờ tôi về ăn bánh trôi bánh chay. Mẹ tôi là một người phụ nữ truyền thống, mẹ cho rằng, mừng một tết năm nào cũng phải ăn bánh trôi bánh chay, như vậy cả năm mới được thuận lợi, khó khăn sẽ mau qua đi hết. Tôi nhìn vào đôi mắt đẹp đang chớp chớp nhìn tôi của Mạt Mạt, nghĩ tới hình ảnh Uyên Nghi đang ngồi chờ tôi về ăn bánh trôi bánh chay, tôi biết, mừng một năm nay dù có ăn bánh trôi bánh chay cũng không thể trôi đi một cách thuận lợi được.

Đặt điện thoại xuống, ruột gan tôi rối như tơ vò. Mạt Mạt áp sát tấm thân thơm phức lên người tôi: “Hối hận rồi à?”

“Đừng nghĩ anh tồi tệ như loài cầm thú như vậy!” tôi giang tay ôm gọn bờ vai nõn nà của cô ấy, mắng yêu Mạt Mạt.

“Anh vốn dĩ là một con thú hoang mà!” Mạt Mạt chun chun mũi lại. Lần đầu tiên, tôi được nhìn thấy vẻ mặt tinh nghịch, trẻ con, đáng yêu như vậy của cô ấy. Trong lòng tràn ngập niềm vui, nhớ đến những cảnh ân ái giữa tôi và Mạt Mạt đêm qua, hưng phấn trong người tôi lại trỗi dậy, bàn tay tôi lại không chịu yên trên người Mạt Mạt.

“Thôi, em mệt rồi. Em đi tắm đây.” Nói xong, cô ấy cứ để thân thể trần truồng lỏa lỏ như vậy đi ra khỏi giường, phơi bày cặp mông tròn trịa, chắc nịch đi qua phòng ngủ, một lát sau vang lên tiếng nước chảy tí tách trong phòng tắm.

Tôi nhớ lại lần đầu tiên đưa Mạt Mạt về căn nhà này, cô ấy cũng tự nhiên đi vào phòng tắm như vậy, nhưng lúc đó, tôi hồi hộp lo lắng không yên. Cô ấy với tôi lúc đó vừa cao sang vừa đáng kính như một nữ thần. Nhưng hôm nay, tôi đã có thể ôm nữ thần của mình trong tay, có thể làm tình với cô ấy, có thể nghe thấy những tiếng rên rỉ gợi tình của cô ấy ngay dưới cơ thể mình. Tôi cảm thấy mọi chuyện trên đời này quả thật khó tiên liệu.

Trong lúc đang mông lung suy nghĩ ấy, tiếng chuông điện thoại của tôi vang lên, là Uyên Nghi gọi cho tôi: “Mau ra mở cửa cho em, em đang đứng trước cửa nhà, mẹ anh sai em đến đón anh về nhà ăn bánh chay!”

Uyên Nghi nói cô ấy đang đứng ngoài cửa. Đầu óc tôi như vừa bị một tiếng pháo nổ rồi sau đó là một dải trống rỗng.

17. Chương 17

Làm thế nào bây giờ? Uyên Nghi đang đứng ngoài cửa còn Mạt Mạt lại đang tắm trong nhà. Tôi làm thế nào để vừa có thể giải thích mọi chuyện với cô bạn gái Uyên Nghi lại vừa có thể an ủi, vỗ về người con gái mà tôi vừa thề non hẹn biển? Tôi cảm thấy ngày tận thế dường như đang đến rất gần rồi!

Vò đầu bứt tai, đứng ngồi không yên, tôi lo lắng tới nỗi vùng ngay dậy, vội vàng mặc quần áo vào người nhưng vẫn không dám ra mở cửa.

Uyên Nghi hình như quên không mang theo chìa khóa nhà, cứ đứng bên ngoài gõ cửa tới tấp. Tiếng gõ cửa dồn dập khiến tôi vô cùng hoảng loạn, tôi lúc đó giống như một tên trộm đang bị cảnh sát bao vây vậy! Tôi nghĩ mãi mà không tìm ra được cách giải quyết ổn thỏa. Tôi chỉ hận một nỗi không thể mở cửa sổ mà nhảy thoát thân từ trên tầng thứ mười chín này xuống đất thôi.

Đúng lúc đó, Mạt Mạt đã tắm xong, bước từ trong phòng tắm ra ngoài. Trên người cô ấy chỉ bao quanh bằng một chiếc khăn tắm. Cô ấy đưa mắt nhìn tôi như muốn nói, anh không nghe thấy tiếng gõ cửa à.

Nếu như có thể, tôi chỉ hy vọng là mình quả thực không nghe thấy tiếng gõ cửa. Tôi chỉ hận một nỗi không thể biến thành một con chim đà điểu, có thể cứ vùi mãi đầu trong cát mà lảng tránh.

Một điều nữa khiến tôi không thể ngờ tới, đó là Mạt Mạt lại điềm nhiên ra mở cửa.

Cửa vừa được mở ra, đã nghe thấy tiếng cầu nhàu của Uyển Nghi: “Làm gì mà lâu thế... cô...” Tiếng cầu nhàu bị ngắt ngang chừng khi vừa bước vào trong, Uyển Nghi đã nhìn thấy Mạt Mạt với chỉ một chiếc khăn tắm quấn quanh người.

Uyển Nghi tròn tròn mắt lên, hết nhìn Mạt Mạt lại quay sang nhìn tôi. Tôi xấu hổ đến nỗi không dám nhìn thẳng vào Uyển Nghi, cũng không biết phải làm thế nào để giải quyết chuyện này.

Trong chốc lát, căn phòng trở nên vô cùng yên lặng, những giọt nước trên mái tóc vừa gội của Mạt Mạt nhỏ xuống sàn, phát ra những tiếng kêu tí tách.

“Hai người...” Uyển Nghi sững sờ trước cảnh tượng đang diễn ra trước mắt, cô ấy nhất thời không kịp phản ứng gì hết.

Lúc đó, bên ngoài vang lên một tiếng pháo nổ. Tiếng động cũng làm tôi giật thót cả người.

“Hai người...” Tay Uyển Nghi run run giơ lên, chỉ vào Mạt Mạt rồi lại quay sang chỉ vào tôi, cô ấy đang cố gắng trấn tĩnh để hỏi, “đã làm chuyện gì?”

“Tắm gội.” Mạt Mạt tỏ ra rất bình thản, hầu như không có vẻ lo lắng của một người bị bắt quả tang đang ngoại tình với chồng của người khác.

“Ngải Mạt Mạt, tại sao cô cứ đến đây tắm gội vậy!” Dù bản lĩnh đến mấy, Uyển Nghi cũng không thể giấu nổi cảm xúc của mình, cô ấy nghiêng răng cắn giận hỏi.

“Cô đến đây rốt cuộc để làm gì!”

Một nam một nữ, cùng ở chung một nhà, còn có thể làm gì khác nữa chứ! Tôi nghĩ thầm nhưng cố gắng kiềm chế lại, không nói câu gì, cũng không dám nhìn ai trong hai người con gái đó. Tôi chỉ hận một nỗi không thể đào một lỗ ở dưới đất mà tẩu thoát. Bố đã từng dạy tôi, là đàn ông, khi xử lý mọi chuyện phải thật bình tĩnh, phải biết cân nhắc nặng nhẹ, thiệt hơn. Vậy là tôi đã quyết định với lòng mình, sẽ để Mạt Mạt đi khỏi đây trước, sau đó giải thích mọi chuyện với Uyển Nghi, cố gắng làm giảm mức độ tổn thương đối với Uyển Nghi xuống mức thấp nhất.

Và rồi tôi khẽ hắng giọng một tiếng, nói: “Uyển Nghi...”

“Anh im đi!” Uyển Nghi quay đầu lại, nghiêng răng nói với tôi. Tiếng quát của cô ấy mặc dù không to nhưng cũng khiến tôi lo sợ, không dám nói thêm gì nữa.

Nhưng câu nói tiếp theo của Mạt Mạt cũng lại khiến tôi không kém phần ngạc nhiên. Mạt Mạt nói: “Anh ấy muốn tôi làm người phụ nữ của anh ấy.” Cô ấy vừa nói, vừa đưa mắt sang chỉ về phía tôi – người đàn ông duy nhất trong phòng đang ngồi yên bất động.

Tôi thầm nghĩ, cô gái này quả là không thể không làm cho thiên hạ đại loạn. Cho dù tôi có dự định như vậy, nhưng em cũng phải biết phân biệt từng trường hợp, hoàn cảnh chứ!

“Cái gì? Muốn cô làm bạn gái của anh ấy? Vậy tôi là cái gì?” Uyển Nghi dường như còn ngạc nhiên hơn tôi, cô ấy không tin vào tai mình, đồng thời hỏi lại với vẻ khinh miệt, “Ngải Mạt Mạt, cô cũng quá đề cao bản thân mình đấy chứ?”

“Anh ấy sẽ chia tay với cô.” Mạt Mạt nói, sau đó quay sang nhìn tôi, cười, một nụ cười vô cùng ngây thơ, “Chẳng phải anh đã nói là không biết phải bắt đầu như thế nào hay sao? Em đã giúp anh rồi đấy!”

“Hi, anh đã nói như vậy thật sao?” Uyển Nghi nhìn tôi, toàn thân cô ấy run lên, nước mắt bắt đầu lăn chã rơi xuống.

“Anh... anh...” Tôi đưa mắt nhìn Mạt Mạt, rồi lại đưa mắt sang nhìn Uyển Nghi. Mạt Mạt đang nở một nụ cười rạng rỡ nhưng tôi biết rõ rằng, tôi đang bị cô ấy mang ra đùa giỡn! “Không phải như vậy. Uyển Nghi...”

“Đồ đê tiện. Cô không thấy xấu hổ hay sao?” Uyển Nghi tức giận đến nỗi run lên bần bật, “Không có đàn ông, cô không chịu được hay sao? Không ngủ với đàn ông, cô không sống được hay sao? Tại sao cô lại đê tiện như vậy?” Uyển Nghi hét lên với Mạt Mạt như một người đang nổi cơn điên loạn. Lần đầu tiên, tôi được chứng kiến Uyển Nghi nổi giận như vậy. Trước đây, trước mặt tôi, cô ấy lúc nào cũng dịu dàng, nền nã. Uyển Nghi càng mắng càng giận sôi lên còn Mạt Mạt vẫn một thái độ bất cần, không thêm để ý như

vậy. Thái độ lạnh lùng của Mạt Mạt càng khiến Uyển Nghi thêm giận dữ. Uyển Nghi bỗng nhiên lao về phía trước, bóp, một cái tát đánh gọn giáng xuống má Mạt Mạt.

Cái tát rất kêu, tôi lo lắng đến nỗi trong lòng quặn đau nhưng cũng không biết phải nói gì, dù sao cũng bởi vì tôi có lỗi với Uyển Nghi.

Mạt Mạt bị Uyển Nghi tát một cái nhưng cũng không có bất kỳ phản ứng gì. Cô ấy chỉ đứng yên đó, trừng mắt nhìn tôi như đang muốn quan tòa xét xử cho hai người.

“Chồng! Anh hãy bảo con tiện nhân này rút ra ngay!” Uyển Nghi thấy tôi không đứng ra bênh vực cho Mạt Mạt, lòng tự tin và lý trí của cô ấy đã được khôi phục lại, cô ấy hướng về phía tôi ra lệnh. Tôi nghĩ, người cần được tôi an ủi nhất bây giờ là Uyển Nghi, còn Mạt Mạt, sớm muộn gì tôi cũng sẽ ở bên cô ấy. Cứ để cho Mạt Mạt đi khỏi đây trước để tôi còn giải thích rõ ràng với Uyển Nghi.

“Mạt Mạt, em đi về đi.” Tôi hắng giọng, nói.

Mạt Mạt vẫn đau đáu nhìn người đàn ông mới đêm qua còn cuồng nhiệt trên giường với cô, còn thề non hẹn biển rằng chỉ yêu một mình cô bằng một ánh mắt đầy nghi hoặc, một ánh mắt có phần thất vọng, một ánh mắt như muốn nói rằng “Tôi sớm đã đoán được chuyện này”, ánh mắt đó khiến ruột gan tôi tan nát.

Vậy là, tôi nói thêm một câu: “Nhớ đi đường cẩn thận.”

Mạt Mạt không nói một câu nào, bước vào phòng ngủ thay quần áo. Khi bước ra cửa, cô ấy hạ thấp giọng nói một câu “Chúng ta, không ai còn nợ ai nữa.” Sau đó đi thẳng, không hề ngoảnh đầu lại nhìn.

Tôi định chạy đuổi theo hỏi xem ý nghĩa của câu nói đó là gì. Vừa nhấc chân lên, tôi lại nhìn thấy ánh mắt của Uyển Nghi đang nhìn tôi, khuôn mặt cô ấy đã thấm đẫm nước mắt. “Anh không cần em nữa sao?” Uyển Nghi thều thào nói, âm thanh nhỏ đến nỗi gần như không nghe thấy. Cô ấy đã trở thành một con người khác hẳn với cô gái hùng hổ, giận dữ đến độ có thể đánh người khác ban nãy. Ánh mắt cô ấy nhìn xa xăm, khuyu chân đổ người xuống sàn nhà, “Anh không cần em nữa sao?”. Rồi sau đó đắm chìm trong những tiếng nức nở.

“Uyển Nghi...” Tôi bỗng cảm thấy mềm lòng, quỳ gối xuống ôm lấy cô ấy.

“Ngay cả bố mẹ anh, anh cũng không cần nữa rồi. Anh ngang nhiên đến đây để hẹn hò với cô ta, đêm ba mươi tết... bố mẹ, người thân cũng không cần... dù mang tội bất trung bất hiếu cũng phải đến đây ở cùng cô ta hay sao? Em đã cảnh báo trước với anh rồi, cô ấy là một kẻ đề tiện...”

“Uyển Nghi!” Tôi lên tiếng ngăn cản cô ấy nhưng lại phát hiện ra giọng của mình hơi nặng nề. Uyển Nghi khó hiểu ngược lên nhìn tôi, tôi vội giải thích, “Đừng nói Mạt Mạt như vậy, bọn anh không giống như em nghĩ đâu.”

“Không giống như em nghĩ? Em nghĩ rằng, hai người ở đây tăng tị suốt một đêm, hóa ra là em đã hiểu lầm hai người sao?” Uyển Nghi vừa nói, vừa đưa mắt nhìn vào trong phòng ngủ, khăn giấy, sản phẩm thừa sau mỗi lần ân ái vứt lăn lóc trên sàn nhà, trông thật nhếch nhác, “không giống như em nghĩ, vậy đó là cái gì?” Uyển Nghi lại nhìn thẳng vào mặt tôi, ánh mắt trong sạch của cô ấy như đang hủy hoại cả khuôn mặt tôi.

Vậy là tôi lí nhí kể lại cho Uyển Nghi nghe chuyện cho vay tiền và chuyện trả tiền, vừa kể, tôi vừa phải liếc sang xem chừng Uyển Nghi, chỉ e cô ấy không chịu được mà gắt xui đi mất.

“Hóa ra, ngay từ hôm đi hát Karaoke đó, anh đã bỏ rơi em để chạy theo cô ta?” Uyển Nghi hỏi, “chẳng phải anh đã nói rằng đi giúp một cậu bạn thân hay sao?”

Tôi càng cảm thấy hổ thẹn, tìm mãi cũng chẳng được một lời nào để biện minh cho những lời nói dối của mình.

“Từ đó hai người thường xuyên hẹn hò nhau? Thường xuyên chơi trò dùng thân thể để trả nợ hay sao?” Uyển Nghi dò hỏi tôi.

“Không phải vậy, bọn anh không hề liên lạc với nhau, tối hôm qua, đột nhiên cô ấy mới tới tìm anh, nói là muốn trả tiền cho anh.”

“Tại sao anh không nhận tiền của cô ta? Anh khát vọng được ngủ với cô ta một đêm như vậy sao? Anh...”
Uyển Nghi nghiêng chặt răng, hạ thật thấp giọng xuống máng tôi, “Anh là đồ phản bội!”

Tôi cúi đầu xuống, không nói câu gì. Trong lòng tôi tự thừa nhận câu nói đó của Uyển Nghi.

“Công Trị Hi, tại sao anh có thể làm những chuyện đó? Anh khiến em quá thất vọng rồi!” Uyển Nghi lại tiếp tục nói, vừa nói vừa lau nước mắt, “Anh bảo em phải tha thứ cho anh như thế nào đây? Cứ cho là em sẽ tha thứ cho anh, nhưng em làm thế nào để giả bộ không biết gì, chưa có chuyện gì xảy ra đây? Chúng ta sẽ bị ám ảnh về điều đó trong suốt quãng đời còn lại! Anh đã hủy hoại tương lai của chúng ta rồi! Anh có biết điều đó không?”

“Vậy thì chúng ta chia tay nhau đi.” Không hiểu sao, tôi lại buột miệng thốt ra câu nói đó.

Uyển Nghi ngạc nhiên sững người lại, tôi cũng đang ngạc nhiên không kém. Đừng nói là Uyển Nghi không tin tôi sẽ chủ động nói lời chia tay, ngay cả bản thân tôi cũng phải ngạc nhiên vì điều tôi vừa nói.

“Anh nói cái gì, anh nói lại một lần nữa xem. Công Trị Hi, anh ăn nói cho cẩn thận một chút. Anh sai thì anh phải nói lời xin lỗi, đừng nghĩ rằng dùng từ chia tay có thể thay đổi được tình thế.” Uyển Nghi cho rằng, tôi giận dữ nên nói như vậy.

Tôi nghĩ, lời nói đã thốt ra rồi, vậy cứ làm như vậy đi, dù sao sớm muộn cũng phải chịu đau, thà rằng cắt nhanh một nhát dao cho dứt hẳn còn hơn. Thế là, tôi trở nên vô cùng can đảm, nhắc lại từng từ từng từ một, “Anh nói, chúng ta chia tay nhau đi.”

Nói xong, nhìn khuôn mặt tội nghiệp của Uyển Nghi, tôi lại không đành lòng, nói thêm một câu, “Xin lỗi em vì những việc anh đã làm, anh không còn mặt mũi nào mà nhìn em được nữa.”

Im lặng, lại là một sự im lặng. Sau sự im lặng ấy, chuyện gì sẽ xảy ra, tôi cũng không thể đoán được. Tôi liếc trộm về phía Uyển Nghi, khuôn mặt cô ấy trắng bệch một cách đáng sợ.

Sau đó, tôi nghe thấy một tiếng thở dài từ cô ấy: “Thôi được rồi, em tha thứ cho anh, anh hãy cho em thời gian, để em quên những chuyện đã thấy ngày hôm nay, chỉ cần sau này, anh đối tốt với em...”

Tôi nhìn Uyển Nghi, ban đầu, tôi chỉ thấy cô ấy thật ngây thơ, nhưng nhìn khuôn mặt đầy tình yêu thương của cô ấy, tôi mới hiểu đó không phải là sự ngây thơ mà đó mới đích thực là tình yêu. Cô ấy yêu tôi, tin tưởng tôi, chưa bao giờ nghi ngờ về tình cảm mà tôi dành cho cô ấy. Nhưng... mọi việc đã bắt đầu thay đổi từ giây phút đầu tiên, khi tôi nhìn thấy Mạt Mạt. Nhưng... sự việc đã không còn ở chỗ cô ấy tha lỗi cho tôi thì chúng tôi lại hòa hợp như lúc ban đầu được rồi. Tôi muốn kể cho cô ấy nghe một câu chuyện, một câu chuyện khiến tôi vô cùng tin vào chuyện duyên nợ từ kiếp trước.

Tôi thở dài một hơi, tôi nói, Uyển Nghi, anh sẽ kể cho em nghe một câu chuyện.

Uyển Nghi nhìn tôi đầy nghi hoặc, đôi mắt chớp chớp trông thật đáng thương.

Vậy là, tôi liền kể câu chuyện đó, cuối cùng, tôi nói: “Uyển Nghi, anh trước đây đã nghĩ rằng, chúng ta có duyên phận sâu đậm từ kiếp trước, đã nghĩ rằng em là người phụ nữ sẽ cùng anh đi hết cuộc đời, nhưng giờ đây, anh mới phát hiện ra rằng, có thể, kiếp trước, em chỉ là người qua đường tốt bụng, đã đắp cho anh manh áo, còn Ngải Mạt Mạt... anh tin chắc rằng, kiếp trước, cô ấy đã chôn anh.”

“Anh nói vậy là có ý gì?” Uyển Nghi nghe xong đã lâu, lại suy nghĩ thêm một hồi mới quay sang nhìn tôi, cất giọng run rẩy hỏi lại.

“Anh đã yêu Mạt Mạt mất rồi.” Tôi không dám nhìn thẳng vào mắt cô ấy nhưng vẫn nói được một cách rõ ràng dù là âm thanh rất nhỏ.

Câu nói vừa dứt, tôi nghe một tiếng “bộp”, tiếng một giọt nước rơi xuống sàn nhà, sau đó là những tiếng lộp bộp không ngừng.

Ngẩng đầu, tôi mới nhìn thấy đôi môi Uyển Nghi đang run lên bần bật, cô ấy nhìn tôi bằng một ánh mắt không dám tin mà cũng tràn đầy đau thương. Nước mắt giàn giụa trên khuôn mặt xinh đẹp của cô ấy. Mãi một lúc lâu sau, cô ấy mới thốt lên ba từ: “Em hiểu rồi.”

“Uyển Nghi...” Tôi cũng cảm thấy vô cùng đau lòng, dù sao chúng tôi cũng đã có một năm gắn bó. Không những thế, cô ấy đối với tôi rất tốt, quan trọng nhất là, cô ấy chưa hề làm sai điều gì. Tôi sao có thể bỏ rơi một người con gái chưa từng mắc sai sót, một lòng một dạ chỉ yêu tôi? Ruột gan tôi rối bời, tôi muốn đưa tay ra ôm cô ấy vào lòng.

Cô ấy né tránh cánh tay tôi, nhìn tôi bằng đôi mắt đầm lệ, khe khẽ nói, vừa như kể tội tôi, vừa như tự an ủi bản thân mình: “Em là một người có tư tưởng rất truyền thống, khi em quyết định trao trinh tiết mà em gìn giữ hai mươi năm qua cho anh, em đã quyết định sẽ là người của anh suốt đời. Thân thể anh đã phản bội lại tình cảm của chúng ta, em rất đau lòng, rất thất vọng, đau khổ tới mức không muốn sống nữa. Nhưng em đã cân nhắc tình yêu của em dành cho anh, em cảm thấy khi mang tình cảm ra cân nhắc, em vẫn có thể ở bên anh, có thể bỏ qua cho anh. Thế là, em tha thứ cho anh. Nhưng, điều anh cần không phải là sự tha thứ của em, anh cần em buông tha anh. Anh không chỉ phản bội em bằng thân thể, cả trái tim anh dành cho em cũng không còn nữa rồi. Em còn có thể nói gì nữa đây? Công Trị Hi, em còn có thể dùng lời lẽ nào để diễn đạt nữa nỗi đau còn lớn gấp trăm lần nỗi đau không muốn sống này nữa?”

“Uyển Nghi!” Tôi thốt lên, tôi cũng không kìm được những giọt nước mắt của mình nữa. Bây giờ tôi mới hiểu, cô ấy yêu tôi đến nhường nào, tôi đã làm cô ấy bị tổn thương nặng nề như thế nào.

“Em... em không sao, thật đấy. Như vậy cũng tốt... anh... anh mau quyết định đi... em, em đi rửa mặt.” Cô ấy đang cố gắng thật kiềm chế để thốt lên những câu cuối cùng, cố gắng để giữ được vẻ bình thản.

Cửa phòng tắm vừa đóng lại, tôi nghe thấy những tiếng nước chảy nức nở đau lòng xé ruột vọng ra từ phía bên trong cánh cửa.

Uyển Nghi... anh xin lỗi... Tôi thực sự rất đau lòng, nhưng ngoài việc tự nhủ hàng nghìn hàng vạn lần xin lỗi đó, tôi không làm gì cả.

Từ lúc mới gặp tôi, Uyển Nghi là một trinh nữ, trong sáng không tì vết, thuần khiết như nước nguồn. Chúng tôi tự do yêu đương, có cơ sở tình cảm vững chắc. Chúng tôi đã ra mắt bố mẹ, cô ấy rất được bố mẹ tôi yêu mến. Chúng tôi đã làm rất nhiều chuyện lãng mạn, tay trong tay dạo bộ trên các con đường, đi tìm Tây Tạng, mảnh đất tận cùng của sự lưu lạc... Uyển Nghi...

Nếu như có thể, tôi ước sao chưa hề có chuyện gì xảy ra, buổi chiều nắng gắt đó, tôi không đi ra ngoài mua hoa về cho cô ấy, không hề gặp phải yêu tinh trong rừng sâu, không bị yêu tinh mê hoặc khiến cho hồn xiêu phách lạc... Như vậy thật tốt biết bao. Nếu vậy, giờ đây, tôi vẫn có thể được đón nhận sự quan tâm chăm sóc từ Uyển Nghi, cũng có thể sẽ kết hôn rồi có con với cô ấy, chúng tôi có thể sẽ sống với nhau tới đầu bạc răng long. Uyển Nghi là một viên ngọc đẹp còn Mạt Mạt chỉ là đá cuội. Ngọc đẹp có hào quang lấp lánh, có sự yêu mến vào theo đuổi của bao người; Đá cuội chưa hề lộ diện, nhưng khi vừa lộ diện đã làm tôi mê hoặc. Ngọc đẹp tinh xảo không tì vết, nhưng viên đá cuội tầm thường ấy lại khiến tôi hoàn toàn bị đánh gục chỉ bằng một vết sáng nhỏ nhoi.

Mọi việc đều đã diễn ra trái với mong muốn. Tôi không thể thờ ơ với tình cảm của mình, không thể thờ ơ với sự thật đang thay đổi.

Một lát sau, tiếng khóc của Uyển Nghi đã nhỏ dần, lại thêm một lát sau, tiếng nước chảy vang lên.

Uyển Nghi từ phòng tắm bước ra, gương mặt đã được rửa sạch, cô ấy còn gắng gượng nở một nụ cười khiến người ta vô cùng đau xót, chỉ có đôi mắt vẫn sưng đỏ lên một cách đáng sợ. Cô ấy đưa tay về phía tôi, chiếc nhẫn mà mẹ tôi tặng cho cô ấy đang nằm im lìm trong lòng bàn tay của Uyển Nghi.

Uyển Nghi đưa trả lại nhẫn cho tôi, tôi nhìn đôi mắt sưng đỏ vì khóc của cô ấy, ngay người ra không muốn đưa tay nhận lại chiếc nhẫn. Tôi còn nhớ như in cái ngày mà tôi lồng chiếc nhẫn này vào tay cô ấy, cô ấy đã vô cùng vui sướng và hạnh phúc, cô ấy đã nói rằng, từ hôm đó trở đi, cô ấy là vợ của tôi. Cô ấy từ chỗ không nỡ tháo chiếc nhẫn ra khỏi ngón tay, đến ngày hôm nay, lại tự tay tháo nó trả lại cho tôi. Tôi hiểu rõ ý của cô ấy, cô ấy không muốn là ai của tôi nữa rồi.

Một cảm giác chua xót dâng trào, tôi kéo Uyển Nghi lại, ôm cô ấy vào lòng, “Anh xin lỗi.”

Uyển Nghi cũng ôm chặt lấy tôi, bật khóc nức nở. Đầu cô ấy không ngừng đập vào ngực tôi, tôi cũng không kìm được những giọt nước mắt của mình. Tâm trạng tôi ngập ngừng không yên. Tôi đã từng hứa rằng sẽ

yêu thương người con gái này suốt đời, sẽ không để cô ấy phải chịu khổ. Ngày hôm nay, cô ấy phải khóc tới nát gan tím ruột như vậy, mà người khiến cô ấy đau lòng lại chính là tôi.

Nhớ tới những lời Uyển Nghi đã từng nói với tôi, em cười là vì anh, em đau khổ cũng là vì anh.

Trong lúc đó, tiếng chuông điện thoại di động lại vang lên, là điện thoại của mẹ tôi. Mẹ tôi quát to trong điện thoại, hỏi sao giờ này tôi và Uyển Nghi vẫn chưa về nhà ăn bánh chay.

Tắt điện thoại đi, tôi quay sang nhìn Uyển Nghi, không biết phải làm thế nào thì tốt hơn.

Uyển Nghi nói, cô ấy sẽ cùng tôi về nhà, đang trong những ngày tết năm mới, không nên để bố mẹ đau lòng. Tôi thầm nghĩ, Uyển Nghi quả là một cô gái chu đáo, cô ấy hiểu biết hơn một đứa hèn mạt như tôi nhiều.

Sóng đôi bước trên phố, tôi vẫn là tôi, cô ấy vẫn là cô ấy, nhưng cô ấy không còn là bạn gái của tôi nữa rồi, chúng tôi cũng không còn âu yếm nắm tay nhau cùng đi về phía trước nữa. Ánh nắng chiếu lên khuôn mặt cô ấy khiến cô ấy mặt mũi nhoe nhoe lại để đi, chỉ có điều, cô ấy không hề quay sang nhìn tôi.

Gió của ngày hôm qua, mây của ngày hôm qua, ánh nắng rực rỡ của ngày hôm qua, ánh hoàng hôn hay bình minh của ngày hôm qua đều không bao bọc được hết cái tình đã trôi đi của ngày hôm qua.

Khuôn mặt Uyển Nghi bỗng trở nên trắng bệch, trở nên vô cùng tiêu tụy. Dung nhan của người phụ nữ quả giống như một bông hoa không tự quyết định được vận mệnh của mình, nói héo úa là héo úa luôn.

Mặc dù khi sắp tới nhà tôi, Uyển Nghi đã lau khô nước mắt, cố gắng nở một nụ cười thật tươi nhưng người mẹ tinh tường của tôi mới thoáng nhìn qua đã biết Uyển Nghi vừa mới khóc. Bà ngạc nhiên kéo tay Uyển Nghi lại, cất giọng hỏi đầy thương xót: “Sao thế? Sao lại khóc? Nhìn bộ dạng của cháu này, mắt mũi sưng húp cả lên rồi!”

Tâm trạng của Uyển Nghi lúc bấy giờ vô cùng mềm yếu và tủi thân, được người thân quan tâm, cô ấy lập tức chỉ gọi được một tiếng cô ơi rồi òa lên khóc nức nở.

“Thôi nín đi, nín đi, lại phải chịu khổ rồi phải không! Vào đây, nói cho cô nghe, có phải cái thằng hư đồn kia lại bắt nạt cháu không! Đừng khóc nữa, chúng ta không khóc, có chuyện gì nói cho cô nghe, lát nữa, cô sẽ đứng ra đòi lại công bằng cho cháu.”

“Lão thái bà ơi, mẹ lại định làm gì nữa đây! Lại còn muốn đòi lại công bằng... mẹ tưởng mẹ là Vương mẫu nương nương chắc!” Không muốn để bố mẹ phải phiền lòng, tôi cố làm ra vẻ thoải mái trêu đùa mẹ một chút.

Mẹ trừng mắt nhìn tôi một cái, bà cũng không buồn để ý tới tôi, kéo Uyển Nghi lại gần, ân cần an ủi cô ấy.

Uyển Nghi nói cô ơi, cháu không sao đâu, Công Trị Hi đối với cháu rất tốt, anh ấy không hề bắt nạt cháu. Nói xong, cô ấy quay sang nhìn tôi một cái, đôi mắt cô ấy chứa đầy sự oán hận. Cũng may là mẹ tôi vẫn cho rằng, đôi trẻ cãi cọ nhau một chút là chuyện thường tình nên cũng không lưu tâm lắm.

Mẹ vội vàng chạy đi múc hai bát bánh chay cho chúng tôi. Biết tôi không thích ăn đồ ngọt, mẹ chỉ múc cho tôi hai viên bánh, còn bát của Uyển Nghi lại được mẹ ưu ái múc cho tới sáu viên bánh to đùng. Những viên bánh được nặn bằng bột trắng mịn, mới cắn một miếng, nhân bên trong bằng vùng đen liền bắn ra ngoài, vừa thơm vừa mềm.

Không biết Uyển Nghi lại nghĩ đến chuyện gì đó, đôi mắt lại bắt đầu ngân ngấn nước. Sợ mẹ tôi nhìn thấy, cô ấy cúi đầu thật thấp, không dám nấc lên thành tiếng. Tôi dựa sát vào bên cô ấy, vừa gọi một tiếng Uyển Nghi, đã nhìn thấy hai giọt nước mắt rơi trúng vào bát bánh chay. Cô ấy vội vàng dùng tay áo lau nước mắt. Tôi không đành lòng, dùng khăn giấy ân cần lau nước mắt cho cô ấy nhưng càng lau, nước mắt lại càng nhiều. Tôi nghĩ, từ nhỏ, Uyển Nghi đã được sống trong sự yêu thương chiều chuộng, chắc chưa hề phải chịu sự khổ cực và cú sốc như thế này, vậy là, nhân lúc bố mẹ không để ý, tôi đưa tay nắm chặt bàn tay của cô ấy. Bàn tay Uyển Nghi đang rất lạnh, rất lạnh.

Uyển Nghi nhìn tôi bằng đôi mắt đầm nước mắt, muốn nói gì đó nhưng lại thôi khiến tim tôi đau nhói.

Mẹ tôi muốn làm dịu không khí, cố ý mang vỏ bánh và nhân bánh ra ngoài phòng khách ngồi làm, quay sang bắt chuyện với chúng tôi: “Tối nay nhà mình ăn bánh chèo, Uyển Nghi đừng khóc nữa nhé, cô làm

bánh chèo ngon lắm đấy!”

“Cô ơi, để cháu giúp cô nặn bánh chèo.” Uyển Nghi nở một nụ cười ngoan hiền, đứng lên đi rửa tay rồi ngồi xuống bên cạnh mẹ tôi.

“Đúng là Uyển Nghi của chúng ta thật tốt! Vừa hiểu biết lại vừa chu đáo. Đâu có giống cái đứa hư hỏng kia, chai mỡ sắp đổ rồi cũng không buồn giơ một tay ra đỡ!” Mẹ vừa lăm bắm vừa trừng mắt nhìn tôi, cố gắng làm ra vẻ hung bạo nhưng lại đầy ắp sự yêu thương. Uyển Nghi chỉ cười nhẹ một cái, sau đó thần sắc lại quay về với vẻ ủ ê.

“Đúng là con gái thật tốt! Uyển Nghi, cháu có biết không, cô rất thích có con gái! Hồi xưa, khi còn mang thai anh trai của Trị Hi, cô cứ nghĩ giả như mình đẻ được một cô con gái thì tốt biết bao, kết quả lại sinh ra một thằng cu. Sau đó lại mang thai một lần nữa, cô nghĩ, lần này thì chắc chắn là công chúa rồi, cô đã chuẩn bị đầy đủ cả quần áo, giày dép ột cô bé thì kết quả lại sinh ra một tên tiểu tử nghịch ngợm!” Mẹ tôi không ngớt than vãn còn Uyển Nghi lại tủm tỉm cười, cô ấy rất có hứng thú mỗi lần được nghe mẹ tôi kể chuyện tôi hồi bé. Uyển Nghi nói, những nhà khác đều mong muốn có con trai đấy thôi.

“Cô thì lại thích có con gái! Con gái hiền lành ngoan ngoãn tốt biết bao, giống như cháu vậy,” mẹ tôi vừa nói vừa nhìn Uyển Nghi trìu mến, “Hồi trẻ, cô từng ao ước rằng, sau này sinh được một cô con gái, đợi con gái lớn lên, cùng con gái ngồi trên ban công hóng mát, ăn bánh ga tô do mình nướng, uống trà sữa, sau đó mặc quần áo giống nhau rồi cùng dạo phố...”

Tôi không kìm chế được, ngắt quãng giấc mơ của mẹ: “Thôi được rồi, lão thái bà! Với tốc độ phát tướng của mẹ, còn chưa kịp đợi con gái lớn lên thì mẹ đã thành cái thùng phuy rồi, còn cô gái nào dám mặc quần áo giống mẹ được!”

“Cái thằng con thối tha này!” Mẹ giơ bàn tay dính đầy bột lên vờ như muốn đánh tôi, “Mẹ đã nói là để con trai ra chẳng được tích sự gì mà! Suốt ngày chỉ biết làm mẹ xấu hổ!”

“Vương mẫu nương nấng tha mạng! Con trẻ còn chưa hiểu biết mọi chuyện mà!” Tôi vừa liến thoắng vừa nghiêng bên này, ghé bên kia để tránh mẹ tôi.

Uyển Nghi cuối cùng cũng cười hì hì thành tiếng, ôn tồn nói: “Người cô còn đẹp hơn người mẹ cháu nhiều.”

Mẹ tôi bấy giờ mới cảm thấy vui vẻ, tự giấu lại mình một lượt rồi chăm chú nhìn Uyển Nghi nói: “Cháu đáng yêu quá! Nếu cháu là con gái cô, không biết cô sẽ yêu chiều cháu đến mức nào.” Nghĩ một lát, mẹ lại làm ra vẻ đắc ý, “Nhưng, cháu là con dâu của cô, chẳng phải cũng là con gái của cô sao? Thật tốt quá, chớp mắt một cái là có ngay một cô con gái xinh đẹp! Uyển Nghi, cháu thích có con trai hay con gái? Sau này sinh cho cô một cô cháu gái, chẳng phải là cũng rất tốt hay sao!”

“Ừm, vâng ạ.” Uyển Nghi mỉm cười, rõ ràng là đang cười một cách cảm động nhưng đôi mắt đã lại ngân ngấn nước.

Mẹ tôi đã từng học diễn kịch, lại được cảm hóa bởi những cuốn tiểu thuyết của Quỳnh Dao. Thấy Uyển Nghi vừa cười vừa rơm rớm nước mắt bèn sấn lại gần an ủi cô ấy, nói rằng con gái ngoan, sau này cô nhất định sẽ yêu thương cháu. Sau đó, mẹ tôi lại bắt đầu kể những chuyện ngày bé của tôi, Uyển Nghi lại chăm chú lắng nghe, chốc chốc lại vang lên tiếng xuýt xoa của Uyển Nghi khen tài nặn bánh chèo của mẹ tôi.

Mối quan hệ giữa hai người quả nhiên đã trở nên thân thiết như hai mẹ con.

Bố tôi khoác chiếc áo quân phục ngồi ngoài ban công nghiên cứu cờ vây, này giờ đều im lặng không nói một câu gì. Tôi biết, bố chắc chắn nghe được hết những mẩu đối thoại xảy ra này giờ ở trong nhà vào ngày mừng một tết. Tôi biết, bố rất mãn nguyện với những gì đang xảy ra trước mắt.

Tôi ngả người nằm trên ghế sofa, vừa thấp thỏm xem ti vi vừa lắng nghe câu chuyện giữa mẹ và Uyển Nghi, thi thoảng lại buột miệng thêm vào vài câu. Có đôi khi, tôi bắt gặp ánh nhìn của Uyển Nghi, đôi mắt cô ấy dịu dàng mà u uất, thêm vào đó là một sự giải bày không lời. Trong khi đó, đôi mắt cô ấy nhìn mẹ tôi tràn ngập sự hiểu thuận, sự yêu thương. Cô ấy nhất định rất yêu mến gia đình tôi. Cô ấy rất muốn được gia nhập vào gia đình tôi, trở thành một thành viên trong ngôi nhà này. Ngày đầu tiên của năm mới này, đáng lẽ ra phải vô cùng hòa hợp cơ chứ.

Cô ấy lại quay sang nhìn tôi một cái, âu sầu, tội nghiệp. Còn tôi, mới tới qua thôi, tôi còn ôm ghì lấy cơ thể của Mạt Mạt, còn cuồng nhiệt làm tình với cô ấy. Tôi cảm thấy vô cùng xấu hổ, ánh mắt không dám dừng lại ở phía cô ấy nhiều nữa.

Tôi bỗng nhiên lại nghĩ đến chuyện, nếu bây giờ thay Uyển Nghi bằng Mạt Mạt, liệu Mạt Mạt có làm cho bố mẹ tôi yêu mến không? Cô ấy liệu có đầy hứng thú nghe mẹ tôi kể những chuyện từ thời tôi còn thò lò mũi hay không?

Tâm hồn tôi lại bắt giác hướng sang chuyện khác. Nhớ lại chuyện xảy ra tối qua, một cảm giác hạnh phúc, thỏa mãn trào dâng trong lồng ngực.

Tôi thực sự đang nhớ tới Mạt Mạt. Tôi liền chạy vào nhà vệ sinh, nhắn tin cho cô ấy, hỏi xem cô ấy đang ở đâu.

Rất lâu sau đó, cô ấy mới trả lời tôi bằng bốn chữ, “Ở nhà bạn trai.”

“Thế anh là cái gì?”

“Anh là trò tiêu khiển của tôi.”

Tôi tức giận đến nổi suýt nữa thì vứt điện thoại vào hố xí. Tôi lại nhớ tới lúc tôi ở cửa hàng hoa của cô ấy, có người đàn ông lạ mặt đến, cô ấy cũng nói là bạn trai. Rốt cuộc, cô ấy có bao nhiêu bạn trai? Hay là cô ấy thuộc loại phụ nữ không có đàn ông thì không sống nổi?

Đầu óc bí bách cùng quẩn, tôi ngồi ngầy người ra trên nắp hố xí bệt. Tôi cũng không còn hơi sức nào để hỏi xem trong đám bạn trai của cô ấy, tôi được xếp vào hàng thứ mấy nữa. Trong lúc đó, giọng mẹ tôi lại vang lên ngoài cửa: “Hi Hi, mau ra đi, anh trai con gọi điện về!”

Tôi vội mở cửa bước ra, thấy mẹ đang run rẩy xúc động cầm điện thoại trên tay, nhẹ nhàng hỏi han người ở đầu dây bên kia, giọng điệu của mẹ mới ân cần, nhẹ nhàng làm sao, dường như mẹ đang sợ nếu nói to quá, người ở đầu dây bên kia sẽ bị giật mình vậy.

“Thần Thần ở Bắc Kinh mặc mấy bộ quần áo? Bắc Kinh lạnh tới âm mười mấy độ cơ đấy... Mấy hôm trước, mẹ đã hỏi thăm về vé máy bay rồi, chuẩn bị đi thăm con một chuyến... Em trai con có bạn gái rồi, cô bé xinh xắn lắm... có cần mẹ gửi ít lạp xường cho con không, trước đây con rất thích ăn món đó do mẹ làm... à, phải rồi, hôm nay có ăn bánh chay không! Hôm nay con nhất định phải ăn bánh chay đấy... Bố và mẹ đều rất nhớ con... Nhưng cũng không còn cách nào khác, đợi một thời gian nữa xem sao... Con ở đó có đủ tiền tiêu không, không đủ nhớ nói với bố mẹ...” Mẹ có đầy một bụng những chuyện muốn nói với anh trai, chỉ hận một nỗi chưa sắp xếp trình bày cụ thể nên cứ nói hết chuyện này xọ sang chuyện khác, nghĩ đến cái gì liền hỏi cái đó, cứ như anh trai tôi là đứa con cuối cùng của mẹ, cứ như sáng sớm mai anh ấy sẽ phải bay đi. Mẹ cứ một mình đứng đó đọc thoại, hình như anh trai tôi không kịp nói câu gì chen vào cả.

“Mau, con mau nói chuyện với bố vài câu, bố con cũng rất nhớ con!” Mẹ nước mắt lưng tròng, đưa điện thoại cho bố tôi.

Bố đang đứng bên cạnh mẹ, sốt sắng nhìn ống nghe điện thoại, dường như ông cũng muốn nói với con trai vài câu, nhưng đến khi mẹ đưa điện thoại cho bố, ông lại khe khẽ lắc đầu, tôi liền đưa tay giành lấy ống nghe điện thoại: “Anh, anh ở đó có khỏe không?”

Anh trai nói rất khỏe, lại hỏi tôi có phải đã có bạn gái rồi không. Giọng của anh trai thật thân quen nhưng lại có phần bi thương, thảo nào, mỗi lần nói chuyện với anh qua điện thoại, mẹ tôi đều khóc.

“Anh, anh xem bố mẹ có thiên vị không, nghe điện thoại của anh xong còn khóc nữa kìa. Trong khi đó ở nhà lại ghét em, ban nãy mẹ còn đánh em nữa đấy!” Nỗi nhớ của tôi dành cho anh trai không giống với bố mẹ. Tôi cho rằng, đàn ông ra ngoài gây dựng sự nghiệp là chuyện thường tình, không có gì phải âu sầu đau khổ cả. Tôi và anh trai mỗi lần nói chuyện đều mang một chút hài hước, vui vẻ.

Anh trai dặn tôi ở nhà phải hiếu thuận với bố mẹ, nói rằng tạm thời nhờ tôi chăm sóc bố mẹ. Tôi cười mà nói rằng anh trai sắp biết căn dặn giống mẹ rồi đấy. Hai anh em tán gẫu vài câu nữa rồi cúp máy.

Mẹ vẫn còn đang lưu luyến, ngầy người ra hỏi tôi, “Cúp máy rồi à?”

“Không cúp máy còn để làm gì nữa, điện thoại đường dài đắt như vậy. Lão thái bà ơi, mẹ đừng lo lắng nhiều quá như thế, con trai mà, lẽ nào mẹ lại muốn buộc con trai cả đời ở bên mình?”

Mẹ không tiếp lời tôi, thần thái ủ ê đi về phía nhà bếp.

Bố chầm một điều thuốc, bước chân nặng nề hướng về phía ban công.

Uyển Nghi ban nãy không dám xen vào, giờ mới quay sang nói với tôi: “Em thấy anh trai của anh cũng thật nhẫn tâm, bao nhiêu năm rồi mà cũng không về nhà thăm bố mẹ.”

Lúc bấy giờ, tôi mới chợt nhận ra, anh trai đã đi xa nhà bốn năm nay rồi.

18. Chương 18

Sau khi nghe điện thoại của anh trai, mẹ tôi mãi vẫn không lấy lại được tâm trạng vui vẻ. Tất cả mọi người dường như chẳng còn chút sức lực nào nữa. Uyển Nghi vẫn cứ ngẩn ngơ, trái tim tôi lại đang nặng trĩu khi nghĩ về Mạt Mạt. Không khí ngày tết trong nhà bỗng trở nên vô cùng ngột ngạt.

Ăn bánh chẻo xong, Uyển Nghi phải về nhà. Mẹ bảo tôi đưa cô ấy về, bà vẫn không quên dặn Uyển Nghi sau này nhớ thi thoảng ghé thăm.

Mũi Uyển Nghi lại đỏ ửng lên, cô ấy nắm chặt tay mẹ tôi như không muốn rời xa. Thấy Uyển Nghi có vẻ lưu luyến, mẹ tôi đã phá lệ, tiễn hai chúng tôi xuống tận dưới đường.

“Về đi, đừng khóc nữa! Con gái ngốc nghếch, lưu luyến thì mai lại tới chơi, để hôm nào cô chú kê thêm cho cháu một cái giường, cháu có thể ngủ lại ở nhà cô chú, lúc nào nhớ hai ông bà già này, cháu có thể tự đến thăm cô chú mà!” Mẹ tôi nói.

Mẹ đâu có biết rằng, Uyển Nghi ra về lần này, sẽ chưa chắc có lần sau hay hôm khác nữa.

Uyển Nghi nghe xong những lời đó, càng không thể kiềm chế nổi, mắt mũi đỏ hoe, chạy nhào lại sà vào lòng mẹ tôi, nghẹn ngào gọi: “Cô... cô ơi! Cháu rất muốn được làm con gái của cô! Cháu... cháu có thể gọi cô là mẹ một tiếng được không?”

“Ôi chao, cái con bé ngốc nghếch này, con đã là con gái của ta rồi mà! Con mà gọi ta là mẹ, ta dù có ngủ cũng phải mỉm cười tỉnh dậy. Đừng khóc nữa nhé, con khóc làm mẹ cũng thấy đau lòng.”

“Mẹ... hu hu... sau này mẹ nhớ giữ gìn sức khỏe! Mẹ... con thật không nỡ rời xa mẹ... hu hu...”

Mẹ tôi vốn là một người đa sầu đa cảm, mặc dù mẹ không biết tại sao Uyển Nghi lại buồn đau như vậy, nhưng vì tâm trạng đang nặng nề vì nhớ con trai, đối diện với tình cảm chân thành của Uyển Nghi, mẹ cũng không kiềm chế được bản thân, nước mắt cũng bắt đầu rơi xuống. “Con gái ngoan, mẹ yêu con nhiều lắm! Sau này, cái thằng hư đốn này còn bắt nạt con nữa, mẹ quyết không tha cho nó! Đừng khóc nữa, ngoan nào...”

Uyển Nghi đã khóc tới mức không thể thốt lên câu nào nữa.

Tôi nghĩ, căn cứ vào thời gian quen biết giữa mẹ tôi và Uyển Nghi, tình cảm của hai người cũng chưa thể nào khăng khít đến mức độ phải chia tay nhau một cách lâm li như vậy. Tôi nghĩ, Uyển Nghi chắc là đang đem hết sự lưu luyến, nỗi oán hận và bất lực đối với tôi trút hết lên người thân thiết nhất của tôi mà thôi.

Người đi lại trên phố giờ đó rất đông, nhiều người đã đi xa rồi còn quay đầu lại nhìn đoạn chia ly “sinh ly tử biệt” thực tế sống động này.

Lòng tôi lại vô cùng chua xót. Nhớ tới sự vô tình của Mạt Mạt, tận mắt chứng kiến sự chân thành của Uyển Nghi đối với gia đình tôi, tôi cảm thấy mình quả là đã có lỗi với Uyển Nghi.

Tôi tiến lên phía trước, túm lấy tay Uyển Nghi giật mạnh, nói một câu đi theo anh rồi không buồn để ý tới người mẹ đang sững sờ chạy với theo truy hỏi.

Uyển Nghi dáng người nhỏ bé, bước chân cũng không dài, cô ấy bị tôi lôi đi một cách lách nha lách nhếch, vừa chạy theo vừa kêu lên, “Anh làm đau tay em rồi!”

Đi một đoạn rất xa, đường như trên đường chỉ còn lại vài chiếc ô tô, huyên náo chạy tới rồi lại huyên náo chạy đi.

Lúc bấy giờ, tôi mới bước chậm dần lại, mới buông tay cô ấy ra.

Uyển Nghi hất mạnh tay tôi, ngồi xổm xuống đất thở hổn hển. Một hồi lâu sau mới ngẩng đầu lên, nhìn tôi qua hàng nước mắt: “Em từ biệt cô một chút mà cũng không được hay sao! Con người ai chẳng có tình cảm, quen biết nhau lâu như vậy rồi, cô lại tốt với em như vậy... Anh cho rằng ai cũng có máu lạnh như anh hay sao...” Giọng của Uyển Nghi từ chỗ đang chất vấn chuyển sang quát tháo, sau đó lại bật khóc tức tưởi, vừa khóc vừa giơ nắm đấm dấm dấm mạnh vào người tôi, mỗi cú đấm đều giáng một lực rất mạnh, dường như tất cả sức lực mà cô ấy có được, tích lũy được hàng ngày đều mang hết ra trút lên người tôi, không còn có vẻ của một yếu điệu thực nữ nữa rồi.

Tôi bị cô ấy đấm mạnh đến nỗi mắt đà, bước lùi mấy bước về phía sau nhưng vẫn không nói gì cả, âm thầm chịu đựng. “Anh thật vô tình vô nghĩa! Đờ đẫn bất nhân! Anh là kẻ lừa đảo! Anh lừa dối em... lừa em rồi thì không cần em nữa! Anh có còn chút nhân tính nào không hả? Còn chút lương tâm đạo đức gì nữa không! Anh... anh... anh dựa vào cái gì mà bày ra câu chuyện kiếp trước, lấy một câu chuyện dân gian không rõ căn cứ, thậm chí là đáng buồn cười đó để bỏ rơi em! Cái gì mà cô ta đã chôn anh, làm sao anh biết là em không chôn! Làm sao anh biết là em chỉ đắp thêm cho anh manh áo mà thôi!” Cô ấy nhìn vào mắt tôi, cất giọng run run hỏi lại, “Mấy tháng vừa qua, rốt cuộc anh đã coi em là gì của anh? Anh có từng yêu em không?”

Thấy tôi lặng im không nói, Uyển Nghi từ từ khụy xuống đất, khe khẽ lẩm bẩm một mình: “Nhưng, làm gì còn có tình yêu nào nữa cơ chứ...”

Ánh đèn đường trên cao lần lượt được thấp sáng từng cái từng cái một, ánh sáng màu vàng nhạt ấy chiếu lên khuôn mặt thâm dăm nước mắt của Uyển Nghi, gió đêm thổi tung mái tóc của cô ấy, các khớp ngón tay của cô ấy tấy đỏ, đầu gối khụy xuống đường nổi rõ những mạch máu nhỏ li ti... Tôi bỗng có một cảm giác vô cùng tội lỗi. Cô gái này mới chỉ ngày hôm kia thôi, còn tươi cười rạng rỡ trong ánh nắng, vậy mà giờ đây đã bị những lời hứa mất đi do không chịu được thử thách của thời gian làm cho tổn thương, làm cho trở nên nhếch nhác khổ sở.

Làm gì còn có tình yêu nào nữa cơ chứ... cô ấy nói, cô ấy tuyệt vọng nhìn về phía xa xăm, nhìn về phía tận cùng của con đường. Chỉ vài tháng trước đây, phía cuối con đường ấy còn có giấc mơ của chúng tôi, chúng tôi cùng nhau tâm tình, cùng nhau phiêu bạt, Tây Tạng của chúng tôi...

Sau đó, cô ấy bắt đầu khe khẽ hát: “Nhìn kia, nụ cười trên khuôn mặt anh sao mà rạng rỡ vậy, lòng đầy tự tin chuẩn bị xuất hành! Em đã sẵn sàng, em đang đợi xuất phát, dùng tất cả sức mạnh mà em có được. Vũ trụ này rộng lớn như thế nào, không ai biết được điều đó. Ôi, em chỉ muốn được cùng anh xông pha! Đã có hàng triệu, hàng triệu vì sao làm bạn, em không hề cảm thấy sợ hãi...”

Bài hát này cả hai chúng tôi đều yêu thích, giống như một tháp đèn nơi xa xôi đang chờ đợi chúng tôi. Giờ đây, cô ấy ngồi trong gió lạnh, ngồi dưới chân tôi, đau đớn, chán nản, tuyệt vọng nhưng lại không được cứu giúp... Ánh mắt của cô ấy rã rời như thể cả thế giới chỉ còn lại một mình cô ấy.

“Chồng ơi...” Cô ấy bỗng nhiên nín chặt lấy ống quần tôi, khuôn mặt nhỏ xinh ngược lên cầu khẩn, “Anh không cần em nữa sao... Em xấu xí hũ hống như vậy sao? Anh nói rồi xa em là rời xa luôn ư? Con trai của chúng ta hổng rồi, anh còn không nỡ vứt nó đi...” Cô ấy nhắc đến ‘con trai của chúng ta’, đó là chiếc máy tính mà hai tháng trước đây, tôi tự lắp đặt, Uyển Nghi thân mật đặt tên cho nó là ‘con trai của chúng ta’. Không ngờ, ‘thằng con trai ấy’ chẳng bao lâu thì sinh ra hổng hóc, Uyển Nghi vô cùng lo lắng, tôi ôm máy tính đi sửa, cô ấy cứ bám chặt theo sau lưng tôi... Đúng vậy, ngay cả một thứ đồ điện tử, hổng hóc rồi còn muốn đi sửa lại, khi tức lắm rồi thì nhiều nhất cũng chỉ giơ chân đạp cho nó vài cái, cũng không thể nói vứt đi là vứt đi luôn được, huống chi là một con người, người đó lại đã từng kề cận đầu hôm sớm mai với tôi một năm trời, dành cho tôi biết bao ân tình chu đáo!

“Đừng tàn nhẫn như vậy, đừng nhẫn tâm rời xa em như vậy... Em sợ lắm, cứ nghĩ tới là em không thể chịu

được... Làm thế nào... Anh bảo em phải làm thế nào để quên được anh. Lúc duy nhất khiến em có thể quên được anh, đó là khi em bắt đầu một tình yêu mới, nhưng em giờ đây, ngoài anh ra, em không hề để ý tới... bất kỳ một người đàn ông nào khác, anh bảo em... làm sao có thể... quên được anh!” Tiếng khóc của Uyên Nghi càng ngày càng nhỏ, cô ấy đã gần như hoàn toàn tuyệt vọng rồi.

Dù tôi có lòng gan dạ sắt như thế nào cũng không thể chịu nổi những lời khấn cầu tội nghiệp đó. Tôi ôm ghì lấy cô ấy vào lòng, hôn lên trán cô ấy, hôn tới tấp lên đôi mắt đầm lệ của cô ấy.

“Anh... quả thực... không... không cần em... nữa... nữa hay sao?” Uyên Nghi nghẹn ngào nói, cô ấy cũng ghì chặt lấy tôi giống như chỉ giấy lát nữa thôi, tôi sẽ hoàn toàn biến mất vậy.

“Vợ ơi.” Mắt tôi cay sè, vừa ôm cô ấy vừa khe khẽ gọi. Dù rằng tôi có yêu người con gái khác nhiều như thế nào đi nữa, dù rằng tôi có kiên quyết thực hiện giấc mộng điên cuồng của tuổi trẻ như thế nào đi nữa, nhưng... tôi sao có thể bỏ rơi người con gái vì tôi mà khóc đứt gan đứt ruột, bỏ rơi Uyên Nghi của tôi được.

Những mê muội muốn rượt đuổi theo tình yêu đó, bị nước mắt cuốn trôi, bị gió nhẩn chìm, đành quên đi vậy.

Tôi đã thỏa hiệp rồi.

Còn Uyên Nghi, khi nghe tôi gọi câu vợ ơi, cô ấy bỗng trở nên điên cuồng hơn, ngấu nghiến hôn lên môi tôi, ôm ghì lấy tôi, đè chặt tôi xuống đất, vừa hôn vừa khóc vừa thốt thức: “Đừng đuổi em đi... Đừng để em rời xa anh... Em yêu anh, chồng ơi... em chỉ yêu mình anh thôi...” Cô ấy nói cô ấy yêu tôi, đêm qua, Mạt Mạt cũng nói yêu tôi. Nhưng, một câu nói thốt lên từ tận tâm gan, còn một câu nói được thốt ra trong lúc đang cao trào, đang hưng phấn, đang ở đỉnh cao của dục vọng.

Tôi cố gắng tránh nhớ về Mạt Mạt. Tôi nhìn vào mắt của Uyên Nghi, nhìn sâu vào trong tâm hồn cô ấy, nơi chỉ có một mình tôi.

“Vợ ơi, anh đã có lỗi với em... sau này anh sẽ bù đắp cho em!”

“Vậy... vậy anh... có đuổi em đi nữa... không?”

“Không! Chúng ta không chia tay! Chúng ta sẽ ở bên nhau!” Tôi rút chiếc nhẫn mà mẹ tôi đã tặng cho Uyên Nghi từ trong túi ra, lồng vào ngón tay thon dài của cô ấy, tôi cương quyết nói, “từ giờ phút này trở đi, anh chỉ yêu mình em thôi!”

“Cảm ơn anh... hu hu... cảm ơn anh!...” Uyên Nghi xúc động đến nỗi nhấc đi nhấc lại như một cái đài bị ai đó nhấn vào nút đọc lại. Cô ấy vừa không ngừng nói cảm ơn vừa không ngừng hôn lên môi tôi.

Tôi chẳng qua chỉ là sau khi đã phản bội lại quay trở về với cô ấy, vậy mà cô ấy vẫn cảm kích nói cảm ơn tôi. Cô ấy lúc này đây trông tội nghiệp như một chú mèo con bị lạc, không có nhà để về. Nước mắt của cô ấy, nụ hôn của cô ấy đều đánh mạnh vào nơi mềm yếu nhất trong trái tim của một người đàn ông như tôi.

Tối hôm ấy, chúng tôi lại đi rất xa, rất xa dọc theo con đường quốc lộ. Lần đầu tiên chúng tôi đi xa như vậy, xa đến nỗi hai chân tê mỏi, xa đến nỗi không biết dưới chân mình là nơi đâu nữa. Uyên Nghi cứ nín chặt lấy tay tôi, miệng không ngừng hát bài hát nói về sự dũng cảm, về tinh thần hăng hái hướng về phía trước. Mỗi động tác hát tay lên tự nhiên của tôi cũng khiến Uyên Nghi lo sợ. Cô ấy giống như con chim đã bị trúng tên sợ cây cung, rất lâu vẫn chưa yên lòng được.

Tôi bây giờ mới biết, tôi đã làm cô ấy bị tổn thương nặng nề như thế nào. Tôi tự nhủ với lòng mình, nhất định sẽ đối tốt với cô ấy. Có đôi khi, hình ảnh của Mạt Mạt với đôi mắt lạnh lùng lại thoáng hiện lên trong đầu tôi, tôi đều phải đau khổ nhẩn chìm cảm giác đó xuống. Trong lòng tôi có hai người con gái. Một người là Uyên Nghi, một người là Mạt Mạt.

Uyên Nghi giờ đây đang ngồi bên cạnh tôi, vì cuộc chia tay không thành mà hôn vía bất định; còn Mạt Mạt, giờ đây cô ấy đang ở đâu? Trong quán rượu? Trên đùi một người đàn ông khác? Hay đang trên giường cùng với bạn trai?

“Vợ ơi, chúng ta nhất định phải ở bên nhau.” Nghĩ tới đó, tôi kéo Uyên Nghi đang ngồi bên cạnh vào lòng, ôm cô ấy thật chặt.

Uyển Nghi gục đầu vào lòng tôi, gục xuống thật sâu.

Một chiếc xe tải nhỏ chiếu đèn pha ồn ào chạy tới rồi lại bóp còi inh ỏi chạy đi. Gió đêm thổi tung mái tóc mai của Uyển Nghi, khuôn mặt mệt mỏi của cô ấy giờ đây tràn đầy cảm giác an lành. Trước đây, tôi chỉ biết rằng Uyển Nghi rất xinh, lần đầu tiên, tôi phát hiện ra rằng, đằng sau khí chất trang nhã ấy là đầy rẫy những vết thương.

Tôi và Uyển Nghi làm lành với nhau như vậy đấy. Chúng tôi lại giống như trước đây, lại diễn cảnh cặp đôi yêu đương đi trong vườn trường, lại nhận được những ánh mắt ngưỡng mộ của nhiều bạn bè xung quanh. Chúng tôi vẫn ở chung trong căn hộ tôi thuê, nấu cơm ăn chung, làm tình, cuối tuần thì thoải mái đi xem phim hoặc về thăm bố mẹ tôi. Tất cả đang dường như giống với cuộc sống trước đây. Nhưng trong lòng hai chúng tôi đều rất rõ, bức tường ngăn cách giữa hai chúng tôi vẫn chưa thể xóa hết đi được. Cũng giống như mặt gương đã bị vỡ, dù có cố gắng hàn gắn như thế nào đi nữa, dù cho có dày công mài giũa đến mấy cũng đã có tí vết rạn, không thể trở nên trong sáng trơn láng như trước được nữa.

Chúng tôi ngầm thỏa thuận với nhau sẽ không nhắc tới Mạt Mạt nữa. Giữa chúng tôi đã bắt đầu có những từ ngữ nhạy cảm cần kiêng kị. Dù rằng không ai nói ra phải như thế nào, nhưng chúng tôi đều đã ngầm quy định với nhau, cố gắng để tránh những từ ngữ đó. Giữa hai chúng tôi đã không còn sự tin tưởng tuyệt đối dành cho nhau, mà kết quả này là do tôi gây nên. Tôi âm thầm chịu đựng ánh mắt của cô ấy, khi thì nghi hoặc, khi lại đầy ảm ức.

Mỗi lần chuông điện thoại di động của tôi vang lên, Uyển Nghi lại giật mình một cái, nhưng lại làm ra vẻ rất trấn tĩnh, nhắc tôi nghe điện thoại. Tôi cố gắng để cô ấy nhìn thấy màn hình hiển thị số gọi đến để chứng minh cho sự trong sạch của tôi.

Cảm giác này rất bí hiểm, nó giống như một người đã từng ăn trộm, dù có rửa tay gác kiếm, có cố gắng thể hiện sự ăn năn hối cải như thế nào đi nữa vẫn không thể tránh được cái nhìn đầy nghi hoặc của người khác.

Mỗi khi trên ti vi có một từ ngữ nào đó liên quan tới việc đi lệch quỹ đạo, phản bội, có mới nới cũ... tôi lại như đang có hàng vạn mũi kim đâm từ phía sau lưng, khe khẽ quan sát phản ứng của Uyển Nghi, chỉ sợ những ngôn từ đó lại khơi gợi nỗi đau của cô ấy.

Mỗi lần tôi có việc phải về nhà muộn, Uyển Nghi đều tỏ vẻ quan tâm hỏi han tôi đi đâu, đi cùng với ai, còn yêu cầu tôi đưa số điện thoại của những người đi cùng, cô ấy thậm chí còn gọi điện cho từng người để hỏi thăm. Cô ấy đa nghi ngờ vực như vậy nhưng lại tự cho rằng không thêm gia vị, tình yêu sẽ trở nên nhạt nhẽo... khiến tôi chỉ biết dở cười dở khóc. Lâu dần, tôi càng ngày càng mất lòng tin vào tình cảm của chúng tôi.

Điều đáng sợ nhất là, mỗi lần làm tình với Uyển Nghi, cô ấy đều tỏ ra bồn chồn không yên, chốc chốc lại nhìn tôi bằng một ánh mắt đầy phức tạp. Trong đêm tối, ánh mắt đầy ai oán đó giống như ánh mắt của một con mèo bị mang ra lột da làm thịt khiến tôi suýt nữa cũng bị chứng liệt dương.

Đôi khi, muốn làm dịu sự căng thẳng của cả hai, tôi nói, Uyển Nghi, anh yêu em.

Nhưng cô ấy không còn say đắm mơ màng, không còn xấu hổ hạnh phúc, mà chỉ nghiêm nét mặt lại, không ngừng chất vấn lại tôi, có thật không? Có thật không?

Hỏi nhiều tới nỗi tôi cảm thấy vô cùng chán nản.

Cuối cùng, ngay cả bản thân tôi cũng không biết đó là thật hay giả nữa... Tôi thật sự còn yêu cô ấy hay không? Tôi cũng chẳng cần biết điều đó.

Tôi chỉ biết mỗi khi nhắm mắt lại, trong màn đêm đen kịt ấy, có thấp thoáng một dáng hình, một khuôn mặt lạnh lùng, đôi má lúm đồng tiền duyên dáng.

Đó chính là người con gái mà tôi đã chôn giấu nơi tận cùng của tâm hồn, đó chính là... Mạt Mạt.

19. Chương 19

19. THẾ GIỚI THẬT ĐẸP, TÔI THẬT TỒI TỆ!

Những lúc không có Uyển Nghi ở bên cạnh, tôi cảm thấy mình thật sự được giải phóng. Càng ngày, tôi càng mong ước người phụ nữ giống như cái camera theo dõi ấy không còn ở bên tôi nữa.

“Chồng ơi, hôm nay là sinh nhật bố em, em sẽ về nhà.” Cuối tuần, Uyển Nghi thông báo qua điện thoại cho tôi như vậy.

Được rồi, em thay mặt anh chúc mừng sinh nhật bố nhé. Ngoài miệng tôi nói vậy nhưng trong lòng không thể diễn tả được hết sự thoải mái.

Uyển Nghi dặn dò tôi nhớ đi ngủ sớm, không được đi chơi lung tung. Tôi luôn miệng nói đồng ý nhưng tâm hồn thì đã bay tới tận Blue 18 rồi.

Tôi tự tìm lý do để bào biện rằng tôi đến đó để tìm Đại T, không phải vì muốn tìm ai khác nữa.

Đại T đang vật lộn trong một căn phòng bao riêng với một đám phụ nữ. Cậu ấy đau khổ nói rằng, những người phụ nữ đó già đến nỗi chỉ còn có mỗi tiền bạc. Tôi nói, lẽ nào cậu còn mong ước những người phụ nữ vừa giàu có vừa xinh đẹp đến tìm trai bao hay sao?

Đại T nhìn tôi, ôn tồn hỏi tôi có phải đã phải lòng cô gái đó rồi không?

Tôi biết cậu ấy đang nhắc tới Mạt Mạt, thần sắc tôi bỗng trở nên ảm đạm hơn.

Tần số xuất hiện của Mạt Mạt ở Blue 18 ngày càng nhiều. Thi thoảng, tôi vẫn nhìn thấy cô ấy đi cùng với những người đàn ông khác nhau. Chúng tôi đều biết có sự hiện diện của nhau nhưng không ai chủ động chào hỏi ai cả.

Tôi không biết Mạt Mạt có cảm nghĩ gì về tôi, nhưng tôi đã chọn Uyển Nghi. Điều duy nhất tôi có thể làm được lúc này, đó là xây một ngôi mộ không tên trong tâm trí tôi, giấu Mạt Mạt vào nơi sâu nhất trong trí nhớ của mình. Sau đó, đem sự si mê cho đêm đen xem xét, đem sự đau thương cho trí nhớ phung phí.

Mười một giờ, Mạt Mạt bước vào quán rượu. Từ khi cô ấy bước vào quán rượu với tốc độ không nhanh không chậm ấy, ánh mắt tôi như bị dán chặt vào người Mạt Mạt, không còn nhìn thấy ai khác nữa.

Cô ấy vừa bước vào cửa liền cởi áo khoác ngoài bằng da, bên trong cô ấy mặc một chiếc váy ôm sát người màu xanh da trời, đôi tất chân màu đỏ hoa đào càng khiến đôi chân thon gọn của cô ấy trở nên dài bất tận. Đám đàn ông ngồi quanh mấy chiếc bàn cứ hướng về phía cô ấy mà huýt sáo kêu gọi, Mạt Mạt không thèm nhìn họ bằng nửa con mắt, cứ thế tiến thẳng về phía quầy rượu.

Cô nhân viên rót rượu dường như rất quen với Mạt Mạt, mỉm cười chào cô ấy rồi thành thạo lấy ra thứ rượu mà Mạt Mạt yêu cầu. Tôi ngồi ở một phía khác của quầy rượu, giữa hai chúng tôi còn có ba người đàn ông khác nữa. Mạt Mạt chậm rãi đưa mắt quan sát bốn xung quanh, rất nhanh chóng, ánh mắt của chúng tôi đã gặp nhau.

Cô ấy gầy đi nhiều. Nhưng lại càng có vẻ nữ tính.

Ánh mắt của Mạt Mạt chỉ dừng lại trên khuôn mặt tôi vài giây rồi nhanh chóng chuyển sang hướng khác. Thậm chí chỉ một nụ cười, một cái gật đầu mang tính tượng trưng thôi cũng không có, dường như hoan lạc với cô ấy trong đêm hôm đó là một người đàn ông khác. Hay là đàn ông quá nhiều, cô ấy đã quên tôi rồi.

Mạt Mạt mạnh mẽ uống mấy ngụm rượu lớn, đứng dậy tiến về phía sân khấu, uốn éo cơ thể nhảy một điệu nhảy sôi động trong đám người lơ đãng ào đó. DJ đang chơi bài HI đầy kích động, ánh sáng nhấp nháy chiếu rọi trên khuôn mặt Mạt Mạt khiến cô ấy trông giống như ma quỷ, đôi môi yêu kiều thơm lừng của cô ấy đang đỏ lên vì men rượu. Tôi cứ ngồi ngây ra nhìn Mạt Mạt và một gã tóc xoăn đang nhảy đôi với nhau, chính mắt tôi nhìn thấy bàn tay của gã tóc xoăn đó đang ở vị trí bộ ngực săn chắc đầy đặn của cô ấy, dường như chạm phải mà không phải là chạm phải, dường như đang đùa giỡn mà không phải là đùa giỡn. Đám đông như trở nên điên cuồng hơn, tiếng huýt sáo chốc chốc lại vang lên, tiết tấu của bài hát được DJ chơi càng lúc càng rõ ràng hơn.

Bỗng nhiên, Mạt Mạt quay sang nhìn tôi, tôi thề rằng cô ấy đang nhìn tôi. Cô ấy cười với tôi, khoe môi gợi cảm của cô ấy cong lên, mang theo vẻ khinh bỉ và khiêu khích. Người đàn bà đáng chết này, cô ấy đang báo thù tôi, dùng thân thể gây sự chú ý, cố gắng làm ra vẻ phong tình cho tôi xem!

Tôi tự nhủ với lòng mình không nên manh động, không nên bức bối vì một cô gái đã sa chân vào chốn phong trần. Tuổi tác non trẻ của cô ấy chỉ để làm mờ mắt người khác, còn bản thân cô ấy đã tôi luyện công phu để trở thành một đàn chị trong giới giang hồ rồi. Tôi tự nhủ mình không nên động lòng thương cô ấy, nếu không, người chịu thiệt thòi sẽ chỉ là tôi chứ không phải là ai khác.

Tôi nắm chặt cốc rượu đến nỗi gân xanh nổi lên cuộn cuộn. Mà trong lúc đó, lời thề của tôi dành cho Uyển Nghi đã bị lòng đố kị và sự phẫn nộ xóa đi sạch sẽ. Trong mắt tôi bây giờ chỉ có Mạt Mạt, còn có cái gã đang gần như ôm trọn bộ ngực của Mạt Mạt kia và những ánh mắt thèm thuồng của đám đàn ông xung quanh đang hận một nỗi không thể xé nát quần áo trên người Mạt Mạt ngay lúc này.

Lúc đó, tôi đã ngồi một mình và uống khá nhiều rượu. Tôi rất muốn được bắt chắp tất cả, nắm tay lôi người con gái kia ra ngoài, kéo đến một góc khác của thế giới, một nơi mà không ai biết được, giấu kỹ đi, không cho phép cô ấy được xuất hiện trước mặt bất kỳ người đàn ông nào khác. Có lẽ là do hơi men sai khiến, thêm vào đó là sự kích động của những nhịp điệu sôi động, tôi ngang nhiên đứng dậy, xông lên sân khấu như một vị anh hùng cái thế, nắm chặt cánh tay đang vung vẩy loạn xạ theo tiếng nhạc của Mạt Mạt, hét lên với cô ấy: “Đi theo anh!” rồi lôi cô ấy ra khỏi quán rượu.

Gió đêm của những ngày đầu xuân vẫn còn mang theo hơi lạnh. Gió đêm thổi vào mặt khiến tôi tỉnh táo hơn một nửa. Bên ngoài cửa quán rượu, người qua đường đã ít đi, đối diện với cái nhìn đầy nghi vấn của Mạt Mạt, tôi mới ngượng ngùng buông tay cô ấy ra – tôi chẳng có lý do gì để kéo người ta ra ngoài này cả!

“Làm gì vậy?” Mạt Mạt hỏi thẳng, cánh tay vừa được tôi buông ra bèn khoanh lại trước ngực, điềm tĩnh nhìn tôi nói.

Một câu nói lạnh lùng ‘làm gì vậy’ của cô ấy lại khiến một người đàn ông như tôi đỏ mặt tía tai. Không chịu được cái nhìn khinh bỉ của cô ấy, tôi nói “Không được lại gần bất kỳ người đàn ông nào khác!”

Rõ ràng là Mạt Mạt đang rất ngạc nhiên, cặp lông mày nhướng nhướng lên cao, sau đó liền khôi phục được vẻ điềm nhiên: “Dựa vào đâu?”

Dựa vào đâu? Tôi đã chọn Uyển Nghi rồi, tôi không còn lý do để dựa vào đâu cả, những lời nói yêu hay không yêu đó, không hề thực tế một chút nào, còn ai có thể tin vào những câu nói đó nữa chứ.

Tôi khẽ ho một tiếng, chuyển sang câu chuyện khác: “Tại sao lâu như vậy mà không gọi điện cho anh?”

Mạt Mạt nhìn tôi một cái, chậm rãi lôi từ trong ví ra một điếu thuốc, thành thực và điều luyện ngậm điếu thuốc trên miệng, “Có lửa không?”

Tôi còn nhớ rất rõ, trước đây, cô ấy không hề hút thuốc! Trên người cô ấy, ngoài hương thơm dịu dịu ra, không hề ám mùi khói thuốc.

Tôi vô cùng tức giận, giật phăng điếu thuốc trên môi cô ấy, ném xuống dưới đất, “Tại sao em lại tự hủy hoại bản thân mình như vậy! Lẽ nào em không làm mình ra vẻ một nữ lưu manh thì em không sống được hay sao?”

“Tôi sống như thế nào, liên quan gì tới anh?” Mạt Mạt vẫn thái độ điềm nhiên lạnh nhạt như vậy, không thèm nhìn tôi, không câu giện cũng không lo sợ.

“Em đang báo thù phải không? Em dùng thân thể của mình thậm chí cả sinh mệnh của mình làm cái giá phải không? Báo thù cả xã hội này ư? Ấu trĩ!” Tôi cất cao giọng, hét lên với cô ấy. Cô ấy luôn có thể đánh gục tinh thần của tôi một cách dễ dàng, cô ấy có thể khiến tôi yêu thích, cũng có thể khiến tôi phẫn nộ.

“Nói lời nuốt lời có được coi là trưởng thành không?” Cô ấy nhìn tôi nói.

Tôi bỗng nhiên không tìm được lời nào để đáp lại. Nhớ lại những lời tâm sự đêm hôm ấy, nhớ tới cảnh tôi ôm cơ thể mềm mại của cô ấy trong lòng, nói ra những lời thề thốt cho tương lai... nhưng tôi lại không làm được. Tôi muốn giải thích, nhưng tôi không tìm được lý do nào thích hợp.

“Ồ, anh vẫn chưa được coi là nói lời nuốt lời, tôi lại đi tin tưởng vào lời nói của người đàn ông lúc trên giường. Anh nói đúng thật đấy, tôi quả nhiên vẫn còn quá ấu trĩ.” Mạt Mạt nói, nói xong lại cười, giả bộ như không hề để ý đến điều đó nhưng khuôn mặt lại lộ rõ vẻ chán nản và đau khổ.

“Xin lỗi, là do anh có lỗi với em. Nhưng thế giới này không có lỗi, thế giới này vẫn còn tốt đẹp thế kia mà!” Tôi không kịp suy nghĩ, nói ra những lời mà ngay cả bản thân tôi cũng cảm thấy khó tin. Tôi thầm nghĩ, chắc chắn sẽ bị cô gái này cười nhạo nữa đây.

Ai ngờ, cô ấy chỉ khe khẽ thốt lên một câu: “Thế giới thật đẹp, tôi thật tồi tệ.”

Gió đêm lại ào ào thổi tới, tôi có thể túm được cơn gió, nhưng không nắm được nỗi đau thương lạnh lùng bay xa từ trong mắt cô ấy.

Lúc này đây, cô ấy đang yếu ớt đứng trong đêm tối, trời đất bao la không một người thân bên cạnh, giống như đám mây nhỏ bé, yếu mềm nơi chân trời kia, bồng bềnh trôi dạt, không cội rễ, không nhà cửa, chỉ một cơn gió thổi qua cũng có thể khiến đám mây đó tan đi.

“Mạt Mạt... sau này, em đừng tự hủy hoại bản thân nữa, nếu thiếu tiền, hãy nói với anh.”

Cô ấy nhìn tôi một cái, “Anh có rất nhiều tiền ư? Anh dựa vào đâu mà nói tôi sẽ thiếu tiền? Bởi vì tôi đã từng vay tiền của anh sao? Đó chỉ là một lần ngoại lệ. Điều này thì anh sai rồi, tôi ngoài tiền ra, cái gì cũng thiếu.”

“Em lấy tiền ở đâu!” Tôi gần giọng xuống tra hỏi.

“Một người đàn ông chu cấp.” Thái độ thờ ơ, thờ ơ của cô ấy lại một lần nữa khiêu khích tôi nổi cơn thịnh nộ.

“Sau này, không cho phép em lấy tiền của người đàn ông đó nữa!”

“Ha ha ha ha!” Mạt Mạt bỗng cất tiếng cười giòn giã, cười gập cả bụng lại, mãi mà không đứng thẳng lên được, cô ấy dường như vừa nghe tôi kể một câu chuyện rất buồn cười, tôi không kể chuyện cười, tôi chỉ ngăn cản cô ấy không sa đà thêm nữa, “Không cho phép? Còn chưa có người nào được phép nói với tôi những từ đó. Những đồng tiền đó là do tôi xứng đáng được nhận, tôi đã phải trả giá để được nhận những đồng tiền đó. Anh dựa vào đâu mà không cho phép tôi? Anh nghĩ rằng vì anh ngủ với tôi một đêm, nói với tôi những lời yêu thương buồn cười đó là có thể trói buộc tôi, ràng buộc tôi...”

Tôi chưa bao giờ đánh phụ nữ, không biết là do cô ấy không biết đúng sai, hay là vì thái độ thờ ơ bất cần của cô ấy, hay là vì mối quan hệ của chúng tôi đã được miêu tả đơn giản thành “cuộc tình một đêm” để giải tỏa dục vọng của nam nữ ấy đã khiến lửa giận trong người tôi bốc lên ngàn ngút, không thể nào kiềm chế nổi. Tôi đã quá thất vọng, ngớ ngẩn dần dần như cô ấy, làm sao có được một tình yêu trong sáng? Tôi nhìn khuôn mặt càng nói hưng phấn của cô ấy, tôi giờ tay phải lên, thật sự muốn tát một cái thật mạnh vào khuôn mặt đáng ghét ấy. Cô ấy không né cũng không tránh, ánh mắt nhìn thẳng vào mắt tôi, một dáng vẻ như đang coi thường cái chết, “Muốn đánh tôi ư?” Khuôn mặt xinh đẹp của cô ấy đang ngang tầm tay tôi, tôi giờ tay cao quá đỉnh đầu, nhưng dù thế nào cũng không giáng xuống được.

Bỗng bóp một tiếng, má trái tôi nóng rát, Mạt Mạt đã đưa tay tát tôi một cái trước, “Có phải anh nghĩ vợ anh đánh tôi một cách quá dễ dàng, anh cho rằng ai cũng có thể đánh lên mặt tôi sao? Vợ của anh lúc đó là do tôi cho phép cô ta đánh, là do tôi mắc nợ cô ta. Tôi từ trước đến nay không yêu bất kỳ một người đàn ông nào, nhưng lại muốn lôi kéo anh, muốn phá hoại tình cảm của hai người, cô ta tát tôi một cái, tôi tình nguyện chịu như vậy. Anh dựa vào đâu mà cũng muốn đánh tôi?” Câu nói cuối cùng, cô ấy nghiêng răng lại, gằn lên từng tiếng.

Còn tôi đã bị câu nói không yêu bất kỳ một người đàn ông nào của cô ấy làm cho suy sụp hoàn toàn. Cô ấy chỉ là vì muốn lôi kéo tôi, chỉ là vì muốn phá vỡ tình cảm giữa tôi và Uyển Nghi, chỉ là... hoàn toàn không có nguyên nhân gì khác sao? Ví dụ như tình yêu chẳng hạn...

Bây giờ, tôi mới biết rằng, một câu nói yêu hay không yêu của người đàn ông, trong chớp mắt có thể làm tan nát dung nhan của một người phụ nữ; còn một câu nói yêu hay không yêu của phụ nữ lại có thể trong chớp mắt làm tan nát cả trái tim của một người đàn ông.

Tôi nhìn khuôn mặt bí hiểm không thể lý giải nổi của cô ấy, đối đầu với người phụ nữ này, tôi chắc chắn sẽ thất bại thảm hại mà thôi.

Mạt Mạt nói xong, quay người bước vào bên trong quán rượu.

Gió đêm thổi tới, má tôi vẫn nóng ran lên vì cái tát của Mạt Mạt, trong đầu tôi vẫn vang lên câu nói, giọng nói rất nhỏ, rất nhỏ - thế giới thật đẹp, tôi thật tồi tệ.

Đêm hôm đó, Mạt Mạt đã có một hành động khiến người ta vô cùng kinh ngạc – một cô gái 19 tuổi, ném ba nghìn nhân dân tệ lên bàn, yêu cầu đích danh Đại T ra phục vụ cô ấy.

Cô ấy ngồi trên đùi Đại T, uống một ngụm rượu, uốn éo tha thướt dùng miệng đưa sát cốc rượu vào miệng Đại T, sau đó gơ cao chiếc cốc không, cột nĩa quay sang nhìn tôi.

Hai người bọn họ không kiêng nể gì, ngồi ngay giữa quầy rượu ở đại sảnh, nơi gần với vị trí ngồi của tôi nhất. Khuôn mặt Đại T đầy ngại ngùng, nhưng vì công việc, vì yêu cầu của ông chủ, cậu ấy đành phải miễn cưỡng tiếp khách.

Tôi ngồi ngay bên cạnh, hần học uống từng ngụm từng ngụm rượu lớn. Tôi hướng ánh nhìn về phía khác, cố gắng để không nhìn thấy hai người bọn họ, cố gắng để không nghe thấy tiếng cười lẳng lơ, khoái trá của Mạt Mạt. Nhưng tôi lại không thể khống chế được ánh mắt của mình, bất giác lại liếc về phía họ một cái, nhìn thấy Mạt Mạt đang thè cái lưỡi đỏ hồng, liếm từng chút từng chút lên đôi môi của người đàn ông lực lưỡng Đại T. Dù trước đây, tôi đã biết Mạt Mạt là một gái làng chơi phong lưu, nhưng khi tận mắt chứng kiến cô ấy ân ái với một người đàn ông khác, sự phẫn nộ và đố kỵ trong người tôi như một quả mìn đã được châm ngòi nổ, tự động nổ tung lên. Người phụ nữ mà tôi yêu mến lại thường xuyên ngồi trong lòng người đàn ông khác. Cảnh tượng đó khiến tôi quả thực không chịu nổi, trong khi tôi đã phải kiềm chế quá lâu rồi.

“Cậu buông cô ấy ra!” Tôi lạnh lùng hét lên với Đại T.

Đại T biết rõ rằng tôi thích Mạt Mạt, nhưng thứ nhất, cậu ấy cho rằng mình trong sạch vô tội, thứ hai, cậu ấy không ngờ tôi lại xử lý tình huống một cách lạnh lùng vô tình như vậy. Đại T căm ghét tôi vì thấy tôi quát mắng bạn bè chỉ vì một người phụ nữ, cơn giận nổi lên, cậu ấy lại càng ôm Mạt Mạt chặt hơn: “Phục vụ thượng đế chu đáo là nghĩa vụ của tôi mà!”

“Cậu buông cô ấy ra!” từ cô ấy vừa thốt ra khỏi miệng tôi thì khuôn mặt Đại T cũng nhận được một cú đấm như trời giáng của tôi.

Sau này, Đại T có hỏi tôi, sao lúc đó tôi ra tay mạnh như vậy. Tôi nói, vì tôi tìm mãi mà không có người nào để trút giận, lại không còn cách nào khác, cậu là người anh em thân thiết của tôi, cú đấm đó, chẳng qua chỉ là một lời kể khổ. Đàn ông với đàn ông khi chào hỏi nhau, có khi cũng thô lỗ như vậy, cũng là cách đơn giản và thẳng thắn nhất.

Mạt Mạt kêu lên một tiếng thất thanh, nhảy từ trên ghế ngồi xuống.

Đại T vốn chỉ có ý nửa đùa nửa muốn khiêu khích tôi, cậu ấy hoàn toàn không ngờ rằng tôi lại có thể ra tay với người anh em của mình nên không kịp tự vệ. Cú đấm đó vừa hay trúng vào mắt phải của cậu ấy, mắt Đại T hoa lên, cậu ấy ôm lấy mắt khuỵu xuống sàn nhà.

Thấy có người đánh lộn gây chuyện, đám phụ nữ trong quán rượu kêu la thất thanh, thi nhau chạy ra ngoài cửa thoát thân. Đám đàn ông thì lại xúm lại, khoanh tay đứng quan sát trò vui.

“Công Trị Hi, đồ phá rối, tôi cho cậu biết tay!” Đại T đau đớn đứng lên, dùng một mắt còn lại nhìn trừng trừng vào tôi. Đánh trả tôi một cú như trời giáng. Tôi không kịp né tránh, lồng ngực bị đánh một cú khá mạnh, chỉ cảm thấy ruột gan đau thắt, sau đó chỉ cảm thấy rằng toàn bộ số rượu vừa uống đang chảy ngược trở ra như thủy triều lên, há miệng “ợ” một cái, ruột gan tôi dường như cũng muốn tuôn ra theo.

Nôn thốc nôn tháo một hồi thì mấy người đàn ông mặc đồng phục bảo an chạy tới, túm lấy tôi như đang bắt một con gà, “Thằng ranh này, mở to mắt mà xem đây có phải chỗ để mày gây sự không! Hôm nay mày mà không xin lỗi anh Đại T, đừng có mơ mà nguyên vẹn bước ra khỏi nơi đây!”

Tôi ngẩng đầu lên một cách khó khăn, vừa hay bắt gặp cái nhìn đầy quan tâm của Mạt Mạt, trong lòng đã cảm thấy ấm áp hơn phần nào. Tôi thầm nghĩ, mình quả thật chẳng ra gì, mua được một trận cười cho

thiên hạ, lại cảm thấy nếu có tàn phế cũng thật xứng đáng rồi. Đám bảo an chạy tới đứng vây xung quanh mỗi lúc một nhiều, tên cũng hầm hè giờ nắm đấm lên như muốn trấn áp đại loạn dưới thiên hạ vậy.

Trong chốc lát, trái tim tôi như đám tro nguội lạnh.

“Mẹ kiếp, buông cậu ta ra! Anh em tao đùa giỡn một chút, bọn mày chạy tới đây làm gì mà nhiều vậy!” Đại T cuối cùng đã cảm thấy dễ chịu hơn ở bên mắt bị đau, giúp tôi giải thoát khỏi tên bảo an cao to lực lưỡng đang túm lấy áo tôi nhất định không chịu buông ra đó.

Tên bảo an đó đập đập cây gậy trong tay, luôn miệng nói thì ra là hiểu lầm, mọi người tiếp tục đi, tiếp tục đi.

Đám đông vây xung quanh thấy không còn cảnh đánh nhau nữa cũng lục tục tản ra, kéo đi nơi khác.

“Người anh em, xin lỗi nhé.” Tôi đã phần nào tỉnh rượu, nghĩ đến cảnh đã động thủ với người bạn thân của mình, tôi vô cùng xấu hổ.

Đại T cười sảng khoái, khoác tay vỗ vỗ vào vai tôi, “Hết giờ rồi, anh em ta ra ngoài giải tỏa một chút đi! Thằng nào đòi về nhà trước, thằng đó là đồ tồi!”

“Đi!” Tôi hào hứng tán thưởng, khoác tay người anh em bước ra bên ngoài.

“Khoan đã...” một người con gái chạy đuổi theo, túm lấy tay tôi, là Mạt Mạt, kinh ngạc hỏi tôi, “Anh... anh tên là Công Trị Hi? Là từ Công Trị của họ kếp Công Trị phải không?”

Tôi hận hành động quá đáng ban nãy của cô ấy, hận cô ấy đã đùa giỡn với tình cảm của tôi, hận cô ấy đã chen vào giữa tôi và Uyển Nghi, giữa tôi và Đại T, vậy là tôi quay đầu đi, lạnh lùng cảnh cáo cô ấy: “Nhân lúc tôi còn chưa nổi giận, hãy cút đi!”

20. Chương 20 (End)

20. EM MUỐN ĐI VỚI ANH

Giống như việc tôi nằm mơ cũng không nghĩ rằng tôi được ân ái với nữ thần trong tim của mình, giờ đây, tôi có nằm mơ cũng không nghĩ rằng mình lại đuổi người con gái trong mộng của mình cút đi như vậy. Lời nói vừa thoát ra khỏi miệng, nhìn thấy khuôn mặt rõ ràng đang rất đau khổ của Mạt Mạt, tôi lại cảm thấy ân hận. Nhưng lời đã nói ra rồi, thêm vào đó là những lời giục giã của Đại T, tôi không hạ mình xuống xin lỗi cô ấy được. Chỉ có thể cương quyết hất mạnh tay cô ấy ra.

Mạt Mạt bị gạt ra một cách thô lỗ nhưng vẫn không nản lòng gọi với theo: “Công Trị Hi!”

“...” Tôi quay lại nhìn cô ấy, trên khuôn mặt xinh đẹp kia, ba phần là là kinh ngạc còn bảy phần là đau khổ. Trái tim tôi lại trở nên mềm yếu, “Về sớm đi.” Rồi sau đó không một lần quay đầu lại, cùng với Đại T bước ra khỏi quán bar.

Đêm hôm đó, tôi và Đại T đến một quán karaoke gần trường học để uống rượu. Chúng tôi tha hồ văng tục, tha hồ uống rượu, liên tục nâng cốc, liên tục uống cạn, vì tình hữu nghị vô giá giữa hai chúng tôi, vì những lời tự trách bản thân mình khi đã tàn sát đối phương, vì lý tưởng còn rất mong lung và xa vời của chúng tôi, vì trách nhiệm nặng nề trên đôi vai của chúng tôi... và còn vì tình yêu mà mỗi chúng tôi đều không thể giải bày.

Hóa ra Đại T đã yêu Uyển Nghi say đắm từ lâu nhưng vì người anh em là tôi, cậu ấy đành phải chôn giấu tình cảm của mình. Đêm hôm đó, sau khi đã uống quá say, tôi nghe được những lời nói chân thực nhất từ đáy lòng của cậu ấy: “Mẹ cậu chứ, cậu còn gì không mần nguyện nữa nào! Hàng ngày, cậu được ôm ấp người con gái mà tôi yêu mến nhất, cậu có biết không hả! Cậu ôm người con gái mà tôi yêu mến nhất! Cậu có hiểu thế nào là trân trọng không hả? Cậu đã được thỏa mãn rồi! Lại còn đánh lộn với tôi chỉ vì một con đi? Cậu đánh tôi cũng không sao, cậu đánh tôi có nghĩa là cậu coi trọng con đi đó như thế nào! Còn Uyển

Nghi thì sao! Mẹ kiếp, cậu nói cho tôi nghe xem! Uyển Nghi phải làm thế nào! Cậu dự định để cô ấy phải làm thế nào? Nếu biết trước thế này, ngay từ lúc đầu, tôi đã không nhường nhịn cho cậu, cậu là một thằng đầu cẳng... đầu cẳng! Uống! Ông chủ hôm nay sẽ dạy bảo... dạy bảo cậu!”

Tôi hỏi Đại T, cậu yêu Uyển Nghi như vậy, tại sao không theo đuổi cô ấy.

Đại T trợn tròn mắt nhìn tôi, nhăn mày nhăn mặt nói: “Tôi sao có thể tùy tiện nói với Uyển Nghi? Như thế là mạo phạm, là dung tục.” Hóa ra, một người đàn ông mạnh mẽ như Đại T, hễ nói đến tình yêu cũng trở nên mềm yếu, nhu nhược như vậy.

Bởi vì yêu thích nên mới tự ti. Cũng giống như tôi với Mạt Mạt vậy.

Tôi lúc đó cũng say không còn biết trời đất gì nữa, đầu óc trĩu nặng còn chân tay lại nhẹ tênh tênh, tôi nhắm mắt lại, nói như mê sảng: “Xin lỗi! Là người anh em này đã có lỗi với cậu! Xin lỗi! Xin lỗi...”

“Từ nay về sau, nhất định phải đối tốt với Uyển Nghi, cậu biết chưa!”

“Biết rồi! Biết rồi!”

“Không được để ý đến con đĩ đó nữa, biết chưa!”

“Biết rồi! Biết rồi!”

“Con đĩ đó không phải là thứ tốt đẹp gì! Cô ta chuyên làm hại đàn ông, biết chưa?”

“Biết rồi! Biết rồi!”

Đại T hỏi một câu, tôi lại gật đầu hưởng ứng một câu, mỗi lần hưởng ứng đó, chúng tôi lại chạm cốc. Uống cho tới khi tôi không còn biết thứ mình đang uống vào bụng là rượu hay là nước nữa, cũng không biết thứ nước đó đang được mình đổ vào miệng hay vào mũi nữa...

Uống đến khi toàn thân mềm nhũn như bùn non, Đại T lại muốn tôi gọi điện cho Uyển Nghi, gọi cô ấy đến đón tôi về nhà.

“Gọi đi! Vợ... vợ của mình... còn phải khách sáo làm gì!” Mồm miệng Đại T sặc sụa hơi rượu, nói xong câu đó thì ngã lăn ra ghế, ngủ lịm đi không còn biết gì nữa.

Hào khí của tôi lại nổi lên, tôi đưa tay bấm điện thoại một cách đầy thành thực, “A lô! Vợ... ơ! Chồng... chồng em uống say rồi! Đang ở quán karaoke **, hãy đến đây... đến đón ông chủ về... về nhà... ngủ!” Sau đó vứt điện thoại sang một bên, đổ gục luôn xuống ghế, bên cạnh Đại T.

Một lát sau, em trai Đại T tới đón cậu ấy về. Khi em trai cậu ấy lay gọi tôi, tôi còn lè nhè nói đừng đụng vào tôi, vợ tôi đến đón tôi ngay bây giờ! Cậu ấy đành dìu Đại T về nhà trước.

Một hồi lâu sau, tôi cảm thấy có người đang lôi kéo tôi, tôi dùng chút lí trí cuối cùng còn sót lại cố điều khiển cơ thể gục lên người cô ấy, tôi bị cô ấy nửa lôi nửa kéo vào một chiếc xe taxi.

Trong lúc mơ mơ màng màng, tôi thấy có người đang cởi bỏ bộ quần áo dính đầy vết nôn mửa của tôi, lại dùng khăn ẩm lau người cho tôi, tôi lim dim mắt nhìn đôi mắt xinh đẹp của cô ấy, đôi lông mày thanh tú ấy đang nhăn lại, tôi cười nói: “Vợ ơi, em... hôm... hôm... nay xinh quá!”

Cô ấy cương直 dùng khăn đánh mạnh vào người tôi một cái: “Anh hôi chết đi được!”

“Em thơm... em thơm!” Tôi cười hì hì ôm cô ấy vào lòng, không để cho cô ấy đi, rúc đầu vào bộ ngực mềm mại của cô ấy, gắng sức hít hà mùi cơ thể lạ lẫm nhưng dường như lại thân quen trên người cô ấy, “Vợ ơi, hôm nay em thơm quá!” Tôi đã hơi tỉnh cơn say, dụi dụi mắt, miệng không ngớt lẩm bẩm, “Quái lạ, vợ hôm nay sao lại thay đổi như thế này...”

“Thay đổi như thế nào?”

“Thay đổi giống...” Tôi định nói là thay đổi giống như Mạt Mạt, bỗng nhớ đến Mạt Mạt là từ cấm kị của hai chúng tôi, thế là tôi vội đưa tay lên bịt miệng lại, “Không nói được! Cái này không nói được!”

“Vậy anh có thích không...” Cô ấy từ từ ghé sát vào tôi, hơi thở thơm mát, thì thầm to nhỏ bên tai tôi, vô cùng mê hoặc và quyến rũ! Toàn thân tôi nóng bừng, máu trong toàn bộ cơ thể tập trung dồn hết vào một

bộ phận nhạy cảm nào đó. Hai tay vuốt ve một cách thành thực trên người cô ấy, cuối cùng, bàn tay tôi dừng lại rất lâu trên bộ ngực đầy đặn mềm mại của nàng khiến cô ấy hưng phấn khe khẽ rên rỉ.

“Vợ ơi, em hôm nay... hấp dẫn quá!” Tôi không kiềm chế được nữa, lật người dậy, đè cô ấy xuống dưới, lột bỏ quần áo trên người cô ấy, cứ hùng hổ đi sâu vào người cô ấy như vậy.

Mềm mại mà ẩm ướt, đó là bến cảng hạnh phúc mà đầu óc tôi lúc đó không thể miêu tả hết được.

“Công Trị Hi! Công Trị Hi!” Cô ấy đang nằm dưới người tôi, luôn miệng gọi tên tôi càng khiến tôi thêm hưng phấn, ào ạt tấn công, khí thế bừng bừng.

Lúc cao trào, tôi ôm ghì lấy cô ấy, buột miệng thốt lên: “Mạt Mạt, anh yêu em!”

21. Chương 21

Chương 21 : Nếu em là đám mây trắng bông bênh nơi chân trời kia

“Mẹ em chính là người mà thiên hạ thương hay gọi là vợ bé đó”, Mạt Mạt ngồi xuống cạnh tôi và nói. Khi nhắc tới mẹ, khuôn mặt cô ấy lộ rõ vẻ u ám mà hạnh phúc. ” Mẹ em rất đẹp, rất dịu dàng, đối với ai cũng rất tốt. Mẹ yêu âm nhạc, thích hội họa, mê trà đạo, biết chơi đàn, biết hát. Mẹ hát rất hay, rất hay”, nói đến đây, cô ấy dừng lại, khẽ mỉm cười, dùng giọng nói trong trẻo, thánh thót của một cô bé để mô phỏng lại giọng hát của mẹ. Tôi không hề cảm thấy một chút dung tục trong cách dùng từ của cô ấy, ngược lại, chỉ bằng vài câu miêu tả, trong đầu tôi đã xuất hiện hình ảnh một người phụ nữ trung tuổi, có khuôn mặt giống Mạt Mạt, dáng điệu ung dung trang nhã, đầm thắm dịu dàng, hiền từ bác ái và tài hoa đa tình.

Nếu kiếp sau có quyền lựa chọn.

Em muốn làm một đám mây xinh.

Bởi nghe nói đám mây không có tính yêu.

Chỉ vô tình được sinh ra trong buổi sớm mai.

Rồi sau đó lại nhanh chóng tan đi.

Nếu em là đám mây trắng bông bênh nơi chân trời kia.

Anh có đem tình yêu của mình.

Ban cho em dù chỉ là một chút.

Để trước Phật, em thành kính nguyện cầu, phù hộ cho anh suốt năm trăm năm

Rồi sau đó, em sẽ lặng lẽ rời xa...

Mạt Mạt nhớ đến mẹ, khe khẽ cất giọng hát. Giọng cô trong trẻo mà mềm mại, mô phỏng lại tình ý bịn rịn của mẹ ngày xưa, khuôn mặt cô giờ đây ngập tràn niềm hạnh phúc.

Bỗng nhiên Mạt Mạt dừng lại, quay về phía tôi lè lưỡi nói :“Xin lỗi nhé, em rất hay bị lạc đề mỗi khi kể chuyện. Bài hát vừa rồi là do mẹ em tự sáng tác, em luôn ghi nhớ trong lòng, đôi lúc, không tự chủ lại cất giọng hát vang, haha”.

Đây chỉ là một câu chuyện sao? Tôi nhìn vào khuôn mặt trong sáng của Mạt Mạt, không nói gì, chẳng lẽ em đang kể chuyện thôi sao? Trong câu chuyện của em, từng giọt, từng giọt nhỏ ra ngoài đó là máu trong tim của ai vậy?

“Không giống như những cô vợ bé chỉ biết nhận tiền rồi lên giường, mẹ em và người đàn ông đó thực sự có tình cảm với nhau. Hoặc cũng có thể nói, chỉ có mẹ em một lòng một dạ vì người đàn ông đó. Ông ấy có rất nhiều tiền và có cả quyền thế. Ban đầu, ông ấy rất tốt với mẹ em, không tiếc mẹ em bất cứ thứ gì. Sau đó, do được thăng quan tiến chức, sợ mối quan hệ với mẹ em sẽ làm ảnh hưởng tới tiền đồ của mình, ông ấy đã dần dần xa lánh mẹ. Cũng chính lúc đó, mẹ phát hiện đã mang thai em. Người đàn ông đó đưa mẹ em một bọc tiền, bảo mẹ đi phá thai. Mẹ nhận lời, cầm lấy bọc tiền nhưng không nỡ phá bỏ em, quyết tâm giữ em lại bên cạnh mẹ. Chính vì vậy, mẹ phải tìm một nơi ở khác để lánh mặt, sau đó bí mật sinh em ra. Người đàn ông đó sau khi biết chuyện đã vô cùng tức giận, quyết định cắt đứt với mẹ con em. Mẹ em là một người phụ nữ tốt, lại nghĩ tới tình cảm 20 mấy năm qua, sợ ảnh hưởng tới sự nghiệp của người đàn ông mình yêu thương nên cũng không tìm ông ấy nữa. Anh thử nói xem, bố em có được coi là một người đàn ông tốt không?” Mạt Mạt hần học hỏi khiến tôi không tìm được câu trả lời thích hợp. Nhớ lại trước đây, tôi từng nghe nói, Mạt Mạt là con nhà quyền thế, là phần tử sa đọa. giờ đây nghĩ lại, nói cô ấy là con nhà quyền thế cũng đúng, chỉ có điều, đã có con nhà quyền thế nào phải rơi vào cảnh cô đơn, không nơi nương tựa như thế này chưa?

Mạt Mạt khẽ mím môi, nói tiếp:” Em chưa từng được gặp bố, cũng không biết tên của ông ấy. Mẹ cũng không hề nhắc đến ông ấy trước mặt em. Những lúc em gắng hỏi mẹ về bố, mẹ chỉ có mỗi động tác duy nhất là lau nước mắt, vì vậy em cũng không dám hỏi nhiều nữa. Lúc còn nhỏ, em vẫn thường nghĩ rằng, bố em chắc chắn phải là một người đàn ông cao lớn, tài năng, hào hoa phong nhã. Trong con mắt của em, chỉ có những người đàn ông như vậy mới xứng đáng với tình yêu sâu nặng và sự hy sinh của mẹ. em cũng không có ông bà nội hay ông bà ngoại, ngoài mẹ ra, em chẳng có 1 người thân nào khác. Ngay cả bạn bè cũng không có. Bởi ngoài bố mẹ mẹ đẻ ra, không ai trên thế giới này biết được sự tồn tại của em. Ngay cả họ tên, em cũng mang họ mẹ, em không biết bố mình họ gì nữa. Ngải Mạt... yêu mà không giúp được, ha ha!” Mạt Mạt cất tiếng cười thê lương. Tôi đưa tay nắm chặt bàn tay của cô ấy, bàn tay ấy đang run lên vì lạnh.

“Khi còn học tiểu học, em thường xuyên bị bắt nạt. Nhưng mẹ lại rất yêu em, dồn tất cả tâm huyết cho em. Mẹ quyết tâm nuôi dưỡng em 1 cách đầy đủ nhất. Cầm, kỳ, thư, họa, hát múa, khiêu vũ, chỉ cần nghe ngóng được thông tin về một giáo viên nào dạy tốt, mẹ liền không tiếc tiền gửi em đến đó học. Mà hồi ấy, chỉ có những gia đình giàu có, quyền thế mới đủ điều kiện mời thầy dạy đàn cho con. Còn mẹ, cả cuộc đời tần tảo, nghèo khổ nhưng vẫn gắng hết sức để đưa em gia nhập vào đám con cái nhà quý tộc đó.”

Cô ấy dừng lại, nhìn tôi nhoeo miệng cười, “Bạn gái của anh - Trần Uyển Nghi - lúc đó học chung một thầy giáo dạy đàn với em, chỉ có điều, hồi nhỏ, cô ấy quả thực rất ngốc nghếch”. Nói xong, Mạt Mạt chớp chớp mắt nhìn tôi, nở 1 nụ cười ranh mãnh. Nghĩ tới Uyển Nghi, tôi cảm thấy vô cùng lúng túng, lưng tôi như đang có hàng nghìn hàng vạn mũi tên chích từ phía sau. Cưng may mà Mạt Mạt không bình luận gì thêm mà chỉ tiếp tục kể lại, “Trong mắt em hồi nhỏ, Trần Uyển Nghi lúc nào cũng kiêu ngạo như một nàng công chúa. Con gái nhà giàu có mà. Tất cả đồ dùng của cô ấy, từ quần áo tới dụng cụ học tập đều rất đắt tiền. Mặc dù trong lòng rất ngưỡng mộ nhưng không hiểu do tự ti hay do tâm lý ghét con nhà giàu mà mỗi lần gặp cô ấy, em đều không chào hỏi gì hết, ngược lại, em còn ngẩng cao đầu, cố gắng tỏ ra mình còn kiêu ngạo hơn cô ấy nhiều. Một lần, Uyển Nghi không tìm thấy chiếc bút mực của mình, nghe nói chiếc bút đó rất đắt tiền, cô ấy rất lo sợ và nghi ngờ kẻ trộm chính là em - người ngồi bên cạnh cô ấy. Uyển Nghi cũng không thàm hỏi thẳng em mà lại về nhà mách mẹ. Ngày hôm sau, mẹ cô ấy tìm đến nhà, gặp mẹ em đã nói chuyện. Đừng nhìn vào vẻ nhu mì, hiền hậu của Uyển Nghi mà đánh giá mẹ cô ấy. Bà ấy quả là một con mụ ghê gớm, chỉ vì 1 chiếc bút máy mà bà ấy la lối om sòm trước cửa nhà em, kéo mẹ em ra khỏi nhà, yêu cầu giải thích mọi việc cho rõ ràng. Bà ấy la lối ầm ĩ đến nỗi, hàng xóm quanh nhà em đều kéo nhau chạy ra xem. Mẹ em lại là một người phụ nữ yếu ớt, điềm đạm. Trước giờ, mẹ chưa từng cãi nhau, cũng chẳng biết cãi nhau, mẹ chỉ hạ thấp giọng hỏi em một câu, có phải em lấy bút của Uyển Nghi không, em lắc đầu. Mẹ em lúc bấy giờ đáp lại một cách rất điềm đạm:”Con gái tôi nói không lấy trộm bút của bạn“. Mẹ biết em không nói dối, chỉ cần nghe em nói, mẹ sẽ tin ngay. Nhưng mẹ Uyển Nghi lại không tin, thấy mẹ con em không nhận là đã lấy trộm bút, bà ấy liền chửi i mắng 2 mẹ con em bằng những lời lẽ vô cùng khó nghe, mắng mẹ em là con đi~, mắng em là con đi~ con, cuối cùng, bà ấy chỉ vào mặt mẹ em và nói mẹ em là con hồ ly tinh không biết xấu hổ. Mẹ em để mặc cho bà ấy thoải mái chửi i mắng, không nói thêm điều gì. Cho đến giờ, em vẫn không quên được điệu bộ của Trần Uyển Nghi lúc đó, cô ấy mặc một chiếc váy may theo kiểu công chút màu trắng, hắt cao cằm lên dừng nhìn em. Coi thường và khinh bỉ. Trước khi ra về, bà ấy

còn lên giọng dạy bảo Trần Uyển Nghi, nói rằng sau này không được chơi với em, rằng gần mực thì đen. Trần Uyển Nghi lách lút trả lời: "Con Biết rồi". Hàng xóm vốn rất nghi ngờ vì thấy em chỉ có mẹ nay lại thấy người phụ nữ đó chữ i mắng, họ bắt đầu xì xầm bàn luận to nhỏ. Lúc đó em chỉ mới là một cô bé lên 9 tuổi nhưng mỗi hận đó dường như đã ăn sâu vào tận xương tủy của em rồi. quả nhiên, Trần Uyển Nghi đã không đền nhà thầy giáo đó để học đàn cùng em nữa".

Tôi cố gắng hình dung ra hình ảnh một cô bé Trần Uyển Nghi kiêu căng, đáng ghét nhưng không tài nào hình dung nổi. Cô ấy vẫn hiện ra trước mắt tôi với hình ảnh một cô gái hiền lành, dịu dàng.

Mặt Mặt liếc xéo sang, thấy tôi không nói gì bèn mỉm cười rồi nói, "Em biết anh sẽ không tin mà, nhưng dù sao đó cũng chỉ là chuyện hồi nhỏ, em cũng chẳng để bụng lâu làm gì. Hơn nữa, chẳng phải em cũng đã báo thù được rồi hay sao!". Mặt Mặt vừa nói, vừa cố làm ra vẻ đang trêu chọc, vuốt vuốt hai má tôi.

Tôi để mặc cô ấy vuốt ve hai má, tâm trạng tôi đang rất phức tạp. Tôi biết hàm ý của từ báo thù mà Mặt Mặt vừa nói. Mà việc chọn ai trong hai người cũng chính là điều khiến tôi đau lòng nhất.

Không để tôi suy nghĩ lâu, Mặt Mặt lại nói tiếp: "Thứ mà mẹ em yêu thích nhất là hoa tươi. Lúc bấy giờ, học phí của em rất cao, áp lực đối với mẹ là rất lớn. Mặc dù trước đó, khi còn ở với người đàn ông kia, mẹ cũng dành dụm được chút tiền nhưng miệng ăn núi lở, số tiền ấy cũng chẳng còn lại là bao. Thế là, mẹ bắt đầu đi bán hoa vào các buổi chiều tối.

Cứ sáu giờ chiều hàng ngày, mẹ xách giỏ hoa ra khỏi nhà thường trở về khi trời đã tối khuya. Những hôm đất hàng, lại bán được với giá cao, mẹ vui lắm. Nhưng thường là những ngày ế hàng, việc buôn bán không được thuận lợi. Một lần, em lên đi theo mẹ, thấy mẹ đi hết phố này tới phố khác, hễ gặp ai đi qua cũng hỏi xem có mua hoa không, thấy nhà hàng ven đường nào cũng rẽ vào mời khách mua hoa. Có người tốt thì lắc đầu nói không mua, còn có chút khách khí, lịch sự. Nhưng đa phần, khách trong nhà hàng toàn là những gã đàn ông khốn kiếp, chúng lợi dụng cơ hội đó để vuốt ve khuôn mặt của mẹ, cợt nhả trêu đùa vài câu, tâm trạng hứng khởi thì mua vài bông hoa, tâm trạng không vui thì lớn tiếng đuổi mẹ ra chỗ khác...". Nói đến đó, đôi mắt Mặt Mặt đã ngân ngấn nước, đáng vẻ vô cùng đáng thương, tôi đưa tay ôm Mặt Mặt vào lòng, vỗ nhẹ lên vai cô ấy an ủi: "Ngoan nào, mọi chuyện cũng đã qua rồi".

Nhưng nước mắt của cô ấy vẫn không ngừng rơi xuống, không phải là nước mắt, đó là nỗi đau mà cô ấy không thể giải bày với ai.

"Còn hai bông hoa nữa chưa bán được, mẹ em bắt đầu có chút lo lắng, bởi hoa của ngày hôm nay không bán hết, ngày mai không thể mang đi bán được. Có thể do mẹ cứ bám riết rồi năn nỉ mua hoa khiến người đàn ông đó nổi cáu, ông ta liền đưa tay hất mạnh mẹ em một cái. em cảm thấy có người đưa tay đẩy mẹ ngã, vội chạy từ chỗ nấp ra, lao tới cản mạnh một cái vào cánh tay của người đàn ông đó. Ông ta định xông tới đánh em, mẹ cuống cuống ôm trọng lấy em để bảo vệ, đồng thời lạy lục xin xỏ người đàn ông đó, đem toàn bộ số tiền kiếm được trong ngày đưa cho ông ta. Lúc bấy giờ, ông ta mới chịu tha cho 2 mẹ con. Suốt dọc đường về nhà, mặt mẹ tối sầm lại, không nói một lời nào. Em biết mình đã phạm lỗi nên chỉ dám đi theo sau lưng mẹ. Vừa về đến nhà, mẹ liền đóng sầm cửa lại, bắt em quỳ xuống nền nhà. Hồi nhỏ em cũng là một đứa bướng bỉnh, nhất định không chịu quỳ xuống, mẹ liền giơ tay tát em một cái. Đó là lần đầu tiên và cũng là lần duy nhất mẹ đánh em. Em vừa đau vừa tức, trong lòng rất ảm ức, em òa lên khóc nức nở, vừa khóc vừa hét lên, "Tiền quan trọng như thế này hay sao, tiền quan trọng như thế này hay sao, sau này con sẽ kiếm tiền trả lại mẹ là được chứ gì"...". Mặt Mặt đưa tay lau mắt giọt lệ nơi khóe mắt, gượng cười, "Lúc đó, em cứ nghĩ rằng, vì mẹ tiếc số tiền kiếm được trong ngày hôm đó mà tức giận rồi đánh em, ai ngờ, mẹ cũng bật khóc, lúc giơ tay đánh em, mẹ cũng suy sụp hoàn toàn. Mẹ yêu em như vậy, một cái tát lên mặt em còn khiến mẹ đau hơn hàng trăm lần nếu đánh lên người mẹ! Mẹ liền ôm lấy em, xin lỗi em bằng giọng nói của một người dường như đã hết hơi cạn sức. Nhưng em vẫn đinh ninh rằng mẹ yêu em hơn. Hồi đó, em mới 10 tuổi, vừa mới có nhận thức sơ đẳng nhất về tiền, cảm thấy mẹ làm như vậy đã gây tổn thương rất lớn cho em. Ai ngờ, khi ôm lấy em, mẹ lại nói, "Mặt Mặt, mẹ sai rồi, mẹ không nên đánh con, không phải mẹ tiếc số tiền đó, mà là mẹ lo cho con! Con là 1 cô bé đáng yêu, trong sáng, con không thể theo mẹ đi bán hoa được! Đó không phải là 1 công việc vẻ vang gì! Mẹ không thể để con đi theo con đường của

mẹ được“. Đi theo con đường của mẹ? Lúc đó, em mơ hồ không hiểu gì cả, bây giờ, mỗi lần nghĩ lại, em mới hiểu được ý mẹ muốn nói, thế nào gọi là đi theo con đường của mẹ. Mẹ lúc nào cũng mong muốn em được lớn lên 1 cách hồn nhiên, trong sáng, rồi sau đó em sẽ được sống 1 cuộc sống dạt dào, trong sạch. Nhưng...”, Mạt Mạt chớp mắt nhìn xuống, “em đã phụ cả tâm nguyện của mẹ. Em làm sao có thể đối diện được với linh hồn của mẹ nơi chín suối cơ chứ”.

Trái tim tôi nhói đau khi nghe cô ấy nói đến từ “nhưng”. Song tôi không ngắt lời mà chỉ lặng lẽ nghe cô ấy kể tiếp. “Cho dù nghèo khổ bần hàn nhưng những tháng ngày sống trong tình yêu thương của mẹ là những tháng ngày hạnh phúc nhất của em. Hồi đó em còn ít tuổi, được mẹ chở che, bao bọc kỹ lưỡng nên có rất nhiều điều em không hiểu.

Càng không hiểu sự đời lại càng cảm thấy vô tư, không phải lo lắng suy nghĩ nhiều. Thế là, nhiệm vụ thường ngày của em chỉ là sống và trưởng thành một cách vui vẻ, được ăn những món ăn ngon do mẹ nấu, được nghe giọng hát ngọt ngào, êm ái của mẹ, được cùng mẹ chuyện trò về âm nhạc, về trà đạo... Chò dù ký ức thời niên thiếu có đôi chút tì vết, nhưng mỗi khi nhớ lại, em vẫn cảm thấy ấm áp, êm dịu như những tia nắng đầu xuân. Chỉ có điều, sau đó, năm em 14 tuổi, đã xảy ra một sự cố ngoài ý muốn, sau lần đó, em đã mất đi người thân yêu duy nhất của mình. Mẹ ra đi, cả thế giới như cũng bỏ rơi em vậy. Thế là, một cuộc đời lạ lẫm, tăm tối, đau khổ bắt đầu đến với em.”

Mẹ của Mạt Mạt ra đi khi cô ấy mới tròn 14 tuổi, ở độ tuổi đó, những cô bé khác còn đang nũng nịu dựa dẫm vào sự che chở của bố mẹ, vậy mẹ Mạt Mạt của tôi đã trở thành một cô bé mồ côi. Thật không thể tin được, vậy quãng đời sau đó, cô ấy phải làm thế nào để sống được đây?

Tôi hỏi: “Vậy em đã phải tự lo liệu cuộc sống như thế nào?”.

“Bán hoa”, Mạt Mạt nói.

Đơn giản, nhẹ nhàng, quãng đời mưu sinh ấy chỉ được miêu tả bằng hai từ. Ai biết rằng hai từ đơn giản ấy đã gói trọn không biết bao nhiêu nỗi nhọc nhằn, vất vả, đắng cay, tủi nhục, còn có cả sự bi thảm khi không nơi nương tựa, muốn khóc cũng không biết chia sẻ với ai của cô ấy nữa.

Trong đầu tôi hiện lên hình ảnh một cô bé chừng 14, 15 tuổi, nước da trắng ngần cùng 1 khuôn mặt xinh xắn đáng yêu như thiên thần, miệt mài sải từng bước chân mệt mỏi trên đường, ẩn hiện sau lớp vải áo là cơ thể mới dậy thì ở độ tuổi tươi đẹp, nõn nà như một búp sen mới nhú. Cô bé len lỏi trong đám người qua lại trên đường, khuôn mặt đáng thương khế ngược lên, ấp a ấp úng cất giọng hỏi các đôi tình nhân: “Anh mua hoa không? Anh mua một bông nhé!”.

22. Chương 22

Năm em mười bốn tuổi, mới học lớp bảy, một hôm, đang trong giờ tự học buổi chiều.

Có một người đàn ông lạ mặt chạy đến trường, vào lớp đón em và nói mẹ em vừa bị tai nạn, hiện đang phải nằm viện, bảo em đi theo ông ấy ngay. Em rất lo ẹ, lại thấy ông ta hồn hển chạy tới, đáng vẻ mệt mỏi, mồ hôi đầm đìa nên cũng chẳng nghi ngờ gì, lập tức leo lên xe máy của ông ta... Chắc anh cũng đoán được rồi phải không, em đã bị bắt cóc.” Mạt Mạt nói đến đó, trái tim tôi lại nhói đau, tôi vừa tò mò muốn biết sự việc tiếp diễn như thế nào vừa không dám nghe tiếp...

Em bị người đàn ông đó đưa đến một xưởng chế biến sắt bị bỏ hoang ở ngoại thành, bị nhốt trong một căn nhà lụp xụp, rách nát. Tay chân em đều bị những sợi dây thừng khô cứng trói chặt, hai mắt bị bịt lại, miệng cũng bị nhét đầy giấy rách. Không biết bầu vú vào đâu, em hoảng sợ nhưng chỉ biết khóc một mình. Không nhìn thấy gì cả, cũng không biết chuyện gì sẽ xảy ra, em chỉ ngửi thấy mùi hôi thối quện lẫn với mùi dầu máy. Cũng may, người đàn ông đó không đánh đập em, hấn trối em lại rồi bỏ đi luôn. Em cũng không biết

mình đã bị nhốt ở đó bao lâu, em đã nghĩ rất nhiều cách để thoát ra ngoài nhưng đều không thực hiện được. Dường như ở đó có rất nhiều muỗi và chuột. Đám chuột còn chạy tới, cắn vào chân, trèo lên trèo xuống người em. Sau đó, em nghe thấy tiếng mưa rơi, căn nhà nơi em bị nhốt lại dột. Em vừa đói vừa lạnh, lại quá hoảng sợ nên người cứ lịm dần đi, rồi em cảm thấy mình bắt đầu lên cơn sốt. Cuối cùng thì em chẳng còn cảm giác gì nữa. Sau đó ... sau đó em cảm thấy có người đang lột quần áo của mình... Em muốn chống cự, muốn kêu cứu nhưng dường như không có chút tác dụng nào cả... Sau đó ... em... bị cưỡng hiếp...” Nói đến đây, giọng Mạt Mạt trở nên rất nhỏ, rất nhẹ. Thậm chí cổ ấy không dám nhìn thẳng vào mắt tôi. Tôi vòng tay Ôm chặt lấy hai vai cổ ấy. Tôi cảm thấy rõ ràng đôi vai nhỏ bé ấy đang run lên. Không cần nghĩ ngợi nhiều, tôi cũng có thể cảm nhận được sự tuyệt vọng của Mạt Mạt lúc đó. “Mặc dù lúc đó còn nhỏ nhưng em cũng lẽ mớ đoán được người đó đang làm chuyện gì với mình, em chỉ biết khóc, cuối cùng nước mắt của em cũng đã cạn hết rồi, em chỉ hy vọng người đó đâm một nhát dao để em được chết đi thôi. Em nghĩ tới mẹ, giờ này liệu có phải mẹ đang ở nhà đợi em về ăn cơm ? Em không về nhà đúng giờ, liệu mẹ có lo lắng chạy đến trường tìm em không ...? Lúc đó em có cảm giác như mình sắp chết, em chắc chắn sẽ chết, thân thể không phải là của em nữa, linh hồn cũng không phải là của em nữa rồi ...” Nghe tới đó, mặt tôi cũng tối sầm lại, tôi có thể cảm nhận và hình dung được cảm giác tuyệt vọng của cổ ấy lúc đó. Mà lúc bấy giờ, cổ ấy mới mười bốn tuổi. Nếu tôi biết người đã cưỡng hiếp Mạt Mạt là ai... Tôi nhủ thầm trong lòng, chắc chắn tôi sẽ băm vằm hắn ra trăm mảnh!

Nhiều năm sau, khi biết được người đã cưỡng hiếp Mạt Mạt là ai, tôi lại không đủ dũng khí để băm vằm người ấy.

Tôi để Mạt Mạt nép sát vào lòng mình, nhẹ nhàng, không dám thở mạnh, dường như cổ ấy là một chiếc lồng vũ mỏng manh, chỉ cần nhẹ thổi một cái cũng có thể bay đi mất. Mạt Mạt ngược mắt lên hỏi tôi: “ Anh có cảm thấy con người em rất bẩn thỉu không ?”. Đôi mắt long lanh, trong sáng vừa được gột rửa bằng những giọt nước mắt của cổ ấy càng khiến tim tôi đau nhói.

Tôi không nói gì, chỉ cúi xuống hôn lên khuôn mặt đầm nước mắt của Mạt Mạt.

“Em vốn đã nghĩ rằng, ban đầu hắn bắt cóc em để uy hiếp đòi tiền mẹ, sau đó, vì mẹ em không có tiền hoặc đã báo cảnh sát nên hắn mới giết chết con tin. Cũng giống như đám người xấu trong các bộ phim trên truyền hình, sau khi cưỡng hiếp xong, hắn sẽ giết chết con tin. Em sẽ chết, nhưng sẽ không ai biết. Em sẽ chết như thế nào ? Bị chìm xuống dưới nước ? Bị thiêu cháy ? Hay bị đâm bằng một nhát dao ? Lúc ấy, những hình ảnh rùng rợn đó cứ lần lượt hiện lên trong đầu em, em quá hoảng sợ và lại ngất đi”.

“Sau đó em được cứu thoát bằng cách nào ?”, tôi sốt sắng hỏi.

“Ông trời cũng không tuyệt đường sống của em, sau đó, em được một người cứu ra ngoài.” Mạt Mạt mỉm cười, nghe thấy cổ ấy đã được cứu thoát, trong lòng tôi cũng cảm thấy nhẹ nhõm, hồ hởi như đám cỏ hoa đâm chồi nảy lộc khi mùa xuân đến. “Cũng không biết đã bao nhiêu ngày rồi, em không được uống một ngụm nước nào. Lúc bấy giờ, em rơi đã vào tình trạng hôn mê sâu rồi. Bỗng nhiên, một luồng ánh sáng rơi tới khiến em chói mắt, chói đến nỗi hai mắt em không thể mở ra được. Hóa ra, tám vài bọt mắt em đã được tháo ra. Em từ từ mở mắt, thấy mình đang nằm trong vòng tay của một thanh niên trẻ, anh ấy đang bón từng ngụm nước cho em, rồi anh ấy lại bón bánh kem cho em ăn. Cho em ăn uống xong, anh ấy bịt mắt em lại, khẽ thì thầm bên tai, bảo em đừng quá sợ hãi, anh ấy nói rằng đang có đám người xấu canh giữ em ở bên ngoài, buổi tối anh ấy sẽ lên vào cho em ăn, bảo em đợi anh ấy. Nói xong, anh ấy liền đi luôn. Lúc đó, em đã hoàn toàn tuyệt vọng, bỗng nhiên gặp được một ân nhân, em vô cùng hy vọng người đó cứu em ra ngay lập tức. Nhưng người thanh niên bí ẩn đó bảo em đợi anh ấy, anh ấy sẽ tới giải thoát cho em, em không còn cảm thấy quá lo sợ nữa, em tự an ủi bản thân mình một lát rồi ngủ thiếp đi. Đến buổi tối, quả nhiên anh ấy lại đến, bón cho em ăn, nói với em vài câu. Hai đêm liền, anh ấy đều mang đồ ăn đến cho em, đến đêm thứ ba thì anh ấy nói sẽ đưa em ra ngoài. Lúc đó, em cũng không dám thở mạnh, vừa lo lắng vừa sợ hãi. Vì chân tay bị trói lâu ngày, em gần như không đứng vững được nữa, anh ấy phải vòng tay Ôm em, dìu em bước từng bước ra ngoài. Quần áo em lúc bấy giờ nhàu nát và đầy mùi hôi thối của nước tiểu nhưng anh ấy không hề tỏ ra lo sợ rằng em sẽ làm bẩn quần áo của anh ấy. Mùi dầu gội đầu trên tóc anh ấy thật dễ chịu, suốt đời này em sẽ không bao giờ quên.”

Kể đến đó, hai má Mạt Mạt ửng hồng như một thiếu nữ mới lớn đang bước vào độ tuổi yêu đương, tôi thấy lồng ngực mình nhói đau, liền hỏi cổ ấy xem có phải người thanh niên đã cứu sống cổ ấy rất đẹp trai không.

“Lúc đó trời tối quá, em cũng không nhìn rõ, nhưng sau này, khi bọn em trở thành bạn của nhau rồi, về ngoài của anh ấy ...”, Mạt Mạt nhìn tôi, cười rất tinh quái, “xấu giống anh”.

Mạt Mạt đem tôi ra so sánh với người anh hùng đã cứu mạng cô ấy, trong lòng tôi cũng cảm thấy được an ủi phần nào.

“Sau đó anh ấy nói rằng, em đã bị một nhóm xã hội đen bắt cóc, bọn chúng đang chuẩn bị mang em đến thành phố khác để bán, anh ấy vô tình nghe được thông tin đó từ một người bạn, cảm thấy không đành lòng bèn tìm cách cứu em. Em được anh ấy dìu về tận nhà. Hôm đó, anh ấy mặc một chiếc áo phông bằng vải cotton màu xanh lam. Em đoán anh ấy khoảng hai mươi tuổi. Lúc được cứu, mặc dù em còn rất yếu, còn lo sợ bị bắt lại nhưng tâm trạng em lúc đó rất phấn khởi. Nghĩ đến chuyện sắp được gặp lại mẹ, em cố gắng nói chuyện với anh ấy thật nhiều, anh ấy chỉ ân cần Ồm lấy em, dìu em bước đi, hầu như không nói gì cả. Nhưng ... về đến nhà, em mới biết ... hai ngày sau khi em bị bắt cóc, nhà em đã không may bị hỏa hoạn...và mẹ em... mẹ ... mẹ...”, nước mắt ngập tràn hai khóe mắt của Mạt Mạt, cô ấy ngửa mặt lên trời, cố gắng ngăn không cho nước mắt rơi xuống, “lúc đó mẹ đã bị chìm trong đám lửa, vĩnh viễn rời xa em...Hàng xóm nói với em rằng, trận hỏa hoạn ấy thật khủng khiếp, cột lửa cháy cao tận trời xanh, đội cứu hỏa phải huy động tới bốn xe chở nước mới dập tắt được đám cháy, ai cũng nghĩ rằng trong nhà không có người, đến khi phát hiện ra mẹ em thì... đã ...”.Mạt Mạt đưa hai tay lên Ồm mặt, nước nớc.

Tôi không nỡ khơi gợi lại vết thương đã hằn sâu trong lòng cô ấy để cô ấy phải chịu đau thêm một lần nữa. Tôi nói với Mạt Mạt rằng thôi không kể nữa, Mạt Mạt lắc đầu, cô ấy im lặng một chút để trấn tĩnh rồi cương quyết kể hết mọi chuyện.

“Nguyên nhân của vụ cháy là do bếp gas phát lửa, chắc là do mẹ vừa đun nước vừa đợi em về, chờ đợi mãi mòn mỏi quá, ngủ thiếp đi và quên tắt bếp gas... Hóa ra, trong lúc thân thể em đang phải chịu giày vò và đau khổ thì mẹ đã lặng lẽ rời xa thế giới này... Cô hàng xóm thấy em đáng thương quá, bảo em qua nhà cô ấy ở tạm vài hôm, nhưng em không chịu. Thời gian đó, cứ vài ba ngày, cảnh sát lại tới tìm em để lấy thông tin.... Em cũng không đến trường nữa... Mất đi trình tiết, lại mất đi người thân yêu duy nhất, nỗi đau đó đã khiến em suy sụp hoàn toàn. Cũng chính vào lúc em không còn muốn sống nữa, ân nhân cứu mạng đã luôn ở bên em, động viên em, bảo ban em, khuyên em phải cố gắng để sống tiếp quãng đời còn lại. Khi em không còn nhà để về, anh ấy đã đưa em về căn phòng anh ấy thuê trọ, ân cần chăm sóc em. Thời gian đó, em bị khủng hoảng tinh thần trầm trọng, không còn cảm giác gì cả, suốt ngày chỉ nằm trên giường, tự sinh tồn, tự hủy diệt. Anh ấy bảo em ăn cơm, em không ăn, anh ấy nói chuyện với em, em cũng không buồn đáp lại. Mẹ mất rồi, em như cơn gió không có phương hướng, tùy tiện xoay theo một hướng nào đó rồi tiêu tan là xong. Em không nhìn thấy bất kỳ người nào khác, không nói một câu nào, ngay cả chân tay cũng không buồn động đậy, em sống một cuộc sống thực vật, có thể tắt thở ra đi bất cứ lúc nào. Con người em đã bị bỏ đi rồi, cả thế giới đã bỏ rơi em, nhưng anh ấy thì không. Anh ấy luôn túc trực bên cạnh em, ân cần, chu đáo chăm sóc em như đang chăm sóc một người vợ bị mất trí phải nằm liệt giường. Một điều cực kỳ đáng quý là, anh ấy luôn đối xử với em rất tốt, chưa từng than vãn, chưa từng xúc phạm em và cũng chưa từng đòi hỏi em báo đáp. Cứ như vậy suốt một tháng trời, cho đến một ngày, em mở miệng nói thêm ăn món bánh canh, anh ấy mừng rỡ như bắt được vàng, vội vã chạy ngay xuống lầu đi tìm mua bánh canh. Lúc đó đã là mười giờ đêm, các quán ăn hầu như đã đóng cửa, phải rất lâu sau anh ấy mới về nhà một bát bánh canh nóng hổi, cẩn thận bón cho em ăn. Khắp người anh ấy toàn mồ hôi, anh ấy vẫn mặc chiếc áo phông bằng vải cotton đó, thấy em ăn được một miếng, anh ấy mừng đến phát khóc. Em hỏi anh ấy, tại sao lại vui mừng như vậy, anh ấy không nói gì, chỉ nhìn em rồi mỉm cười. Em bỗng thấy vô cùng cảm động, em chỉ ăn có một miếng mà có thể khiến anh ấy vui như vậy! Em hỏi anh ấy, nếu như em chết đi, anh ấy sẽ làm thế nào, anh ấy nói rằng anh ấy sẽ ân hận suốt cả cuộc đời, bởi vì anh ấy phải chứng kiến một sinh mạng đang dần dần chết đi trước mắt mình. Sau đó, anh ấy cầm tay em, nói với em rất nhiều điều, nói em phải cố gắng tiếp tục sống. Anh ấy nhắc tới mẹ em, nói rằng mẹ em chắc chắn cũng rất hy vọng em sẽ trưởng thành một cách bình an và thuận lợi. Sau đó, bỗng nhiên em òa khóc nức nở, đó là lần đầu tiên em khóc to như vậy, mọi đau khổ, mọi ảm ức, mọi tuyệt vọng đều vỡ òa trong tiếng khóc đó. Em khóc đến nỗi cổ họng bỏng rát, khóc đến nỗi thở không ra hơi nữa ... Anh ấy Ồm lấy em, cùng khóc với em, để em được giải tỏa, để em được gào thét! Anh ấy biết rằng, sau khi khóc được rồi, em mới có thể tiếp tục sống”.

Tôi nhẹ nhàng đưa tay ra, giúp Mạt Mạt lau khô dòng nước mắt đang chảy trên má. Tôi tự hỏi, sao lúc đó tôi không biết cô ấy ? Nếu lúc đó tôi quen biết cô ấy, tôi nhất định cũng sẽ ân cần, kiên nhẫn chăm sóc cô

ấy như vậy, cô ấy thật đáng thương biết bao. Dù trong lòng có chút ghen tức nhưng tôi vẫn cảm ơn người thanh niên đã cứu giúp Mạt Mạt, bởi anh ấy đã hai lần cứu sống Mạt Mạt của tôi.

“Sau đó thì sao?”, tôi hỏi.

“Sau đó em ở trong căn nhà anh ấy thuê một thời gian. Anh ấy đối xử với em rất tốt, thường xuyên mua những thứ mà em thích ăn. Em nghĩ anh ấy chắc cũng không có nhiều tiền, em cũng chưa từng hỏi anh ấy làm nghề gì. Lúc đó, em đã chết đi một lần rồi, vừa được một niềm tin cứu sống, anh ấy chính là niềm tin giúp em tồn tại. Em hoàn toàn phụ thuộc vào anh ấy. Mỗi lần anh ấy có việc phải đi ra ngoài, ở nhà một mình, em luôn có cảm giác đứng ngồi không yên. Anh ấy cũng rất ít khi ra ngoài. Hầu hết thời gian trong ngày, chúng em đều ở nhà. Xem ti vi, em đĩa, nghe anh ấy kể chuyện. Anh ấy bảo em gọi anh ấy là anh trai. Mọi quan hệ của chúng em rất khó hiểu, vừa giống anh em lại vừa giống một đôi tình nhân. Nhưng chúng em đều không hề có những hành động đi quá giới hạn cho phép, cả hai cũng chưa hề có những lời tâm sự, bộc bạch cảm xúc dành cho nhau. Mọi quan hệ của chúng em thuần khiết giống như chiếc áo phông một trăm phần trăm cotton của anh ấy. Nhưng hình ảnh trẻ trung, căng tràn sức sống của anh ấy, chiếc áo phông nhạt màu mỗi lần anh ấy mặc, hề có gió thổi, lớp áo lại khẽ lay động, rồi cả tính cách sâu muộn, chần chẫn của anh ấy nữa, tất cả những điều đó đã khiến hạt mầm tình cảm trong em nảy nở. Lúc đó, em mới chỉ là một cô bé mười bốn tuổi, rất tò mò về tình yêu, muốn được khám phá điều kỳ diệu đó. Em vừa ngưỡng mộ vừa sung bái người anh hùng đã cứu mạng em nhưng lại vừa tự ti vì bản thân mình không còn trong sạch, sợ anh ấy coi thường mình. Em cũng không biết anh ấy có yêu em hay không. Tính cách của anh ấy rất kỳ lạ, mặc dù đối xử với em rất tốt nhưng anh ấy thường xuyên ngồi ngẩng người một mình, mỗi lần ngồi như vậy thường kéo dài vài giờ đồng hồ, không biết anh ấy suy nghĩ điều gì mà nghĩ tới nỗi thất thân, khuôn mặt lộ rõ vẻ đau khổ và chán nản. Thần kinh anh ấy cũng rất yếu, chỉ một tiếng chuông điện thoại thôi cũng đủ khiến anh ấy giật nảy mình. Tiếng còi xe ngoài đường càng khiến anh ấy sợ hãi toát mồ hôi hột. Em hỏi anh ấy, phải chăng là đã có chuyện gì, anh ấy nói với em rằng anh ấy cãi nhau với bố mẹ rồi bỏ nhà đi, bố mẹ có thể đến bắt anh ấy về nhà bất cứ lúc nào, nhưng anh ấy lại không muốn về nhà. Thế là em liền vỗ ngực mà nói rằng, sau này em sẽ chăm sóc cho anh ấy. Anh ấy nhìn em, dường như cũng rất cảm động. Hai chúng em giống như hai anh em sống dựa vào nhau, lại giống như một cặp vợ chồng trẻ đang chung sống dưới một mái nhà, anh ấy chỉ có em, em chỉ có anh ấy. Chúng em cùng mua thức ăn, cùng nấu cơm, cùng nhìn ánh đèn đường mỗi buổi chiều tối, nhìn khói bếp nhà hàng xóm mỗi buổi nấu cơm, nhìn dáng vẻ sâu muộn, trẻ trung của anh ấy mỗi lần mặc chiếc áo phông chất cotton... Đó là lúc em đang bước vào độ tuổi của một thiếu nữ, tình cảm của em dành cho anh ấy từ tình cảm của một người em dành cho anh trai đã dần dần chuyển sang tình yêu dành ột người khác giới. Có một lần, anh ấy hẹn gặp bạn bè để ăn cơm, lần đó, anh ấy dẫn em đi theo. Đám bạn anh ấy trêu đùa hỏi xem có phải em là bạn gái bé nhỏ của anh ấy không, anh ấy chỉ cười mà không hề phản bác lại. Thế là đám bạn anh ấy thi nhau gọi em là chị dâu khiến em ngượng chín cả mặt. Nhưng em vẫn ngoan ngoãn đi theo sau anh ấy, luôn miệng gọi anh ấy là anh trai, mọi người lại càng cảm thấy mối quan hệ của chúng em vô cùng bí ẩn. Em cảm nhận được tình yêu của mình dành cho anh ấy, mà dường như anh ấy cũng yêu mến em, thế là em đã chính thức ngổ lời cùng anh ấy. Từ nhỏ, em chịu nhiều ảnh hưởng của mẹ, rất thích viết lách. Em đã viết cho anh ấy rất nhiều thư tình nhưng anh ấy làm ra vẻ như không nhìn thấy, không hề lên tiếng về chuyện đó. Em cảm thấy bồn chồn, không kiềm chế được, bèn chạy tới trước mặt anh ấy, hỏi anh ấy có thích em không. Anh ấy chỉ nhìn em, nói rằng chúng em không hợp nhau... Lúc đó, trong lòng em đầy áp nỗi mặc cảm, em biết mình chỉ là một đứa con gái mồ côi, lại từng bị người khác cưỡng hiếp, không họ hàng thân thích, không có khả năng kiếm sống, sao có thể đòi hỏi tình yêu của anh ấy. Nếu đã không thể trở thành người yêu của nhau, em dựa vào đâu mà bắt anh ấy phải nuôi dưỡng mình như vậy chứ... Em cố gắng chôn giấu cảm xúc của mình, làm ra vẻ như không có chuyện gì xảy ra, vẫn ngồi ăn cơm cùng anh ấy. Ăn cơm xong, em đem chiếc áo phông chất cotton đã mặc bẩn của anh ấy đi giặt thật sạch sẽ rồi về phòng ngủ. Đêm hôm đó, em đã lặng lẽ bỏ đi.”

Mạt Mạt nói đến đó rồi khẽ thở dài một tiếng, hai tay cô ấy đang nghịch chiếc cúc áo mới mua cho tôi, đôi mắt trở nên vô cùng hiền từ, dịu dàng. Dường như người đang đứng trước mặt cô ấy bây giờ chính là người thanh niên mặc chiếc áo phông chất cotton màu xanh lam đã dìu cô ấy bước ra khỏi địa ngục hồi ấy.

23. Chương 23

Toi không thể tưởng tượng nổi, lúc đó, một cô bé ở độ tuổi vị thành niên, không họ hàng

thân thích, không nơi nương tựa, trong tay không có tiền như cô ấy sẽ sống như thế nào. Tôi bèn đem thắt mắc đó hỏi Mạt Mạt.

“Bán hoa mà! Ban này chẳng phải em đã nói rồi hay sao!” Cô ấy vẫn giữ một thái độ thờ ơ bất cần như vậy.

Tôi hỏi: “Có phải đã rất cay đắng?”

Mạt Mạt lạnh lùng nhìn tôi rồi nói đùa: “Chỉ cần anh thử chết đi một lần, thì dù có cay đắng thế nào cũng không được coi là cay đắng nữa. Nhiều lắm thì cũng chỉ không được coi là ngọt ngào mà thôi”. Bộ dạng cố tỏ ra thoải mái của cô ấy lại càng khiến tôi đau lòng.

Tôi ôm ghì cô ấy vào lòng, than thở: “Nhất định là rất khốn khổ rồi!”

“Đừng có ngắt lời em! Anh có muốn nghe tiếp câu chuyện khkhkh không vậy!” Mạt Mạt đầu môi, điệu bộ ấy thật khiến người khác yêu mến. Cô ấy lại gọi những đau khổ đã qua của mình là “câu chuyện”.

“Có nghe, có nghe, em nói đi”, tôi vội nói.

“Lúc đó, trong túi em chỉ có ba mươi nhân dân tệ, nhất thời cũng chẳng biết phải làm gì. Em mua vài cái bánh bao, ngủ qua đêm trên một chiếc ghế đá trong khuôn viên bệnh viện. Em nhớ mẹ, em nhớ tới người đã giải thoát cho em, vừa nhớ vừa khóc, khóc mãi, khóc mãi rồi ngủ thiếp đi. Sáng sớm ngủ dậy, em rửa mặt bằng nước ở đài phun nước... Bây giờ nghĩ lại, lúc đó em thật giống một con mèo hoang bé nhỏ. Lúc đó em đã nghĩ rằng, liệu mình có chết đi không,, thế giới rộng lớn như vậy nhưng lại không có chỗ nào dành cho em. Em cũng đã nghĩ rằng, nếu không còn mẹ nữa thì em sẽ chết, nhưng em lại không chết, ý thức sinh tồn của con người quả thật mãnh liệt. Em không những không chết mà còn kiên cường sống tiếp, sống một cách khỏe mạnh, đàng hoàng như hôm nay!” Cô ấy bật cười, vẫn còn tâm trạng dễ trêu đùa tôi. Còn tôi thì đang đau khổ đến nỗi sắp phát khóc. “Khi trong túi em chỉ còn lại mười đồng, em liền ý thức được rằng không thể cứ tiếp tục sống bằng các mua vài cái bánh bao như vậy được, nếu không, em sẽ chết vì đói mất. Thế là trong đầu em nảy ra ý định buồn bán một thứ gì đó. Việc đầu tiên em nghĩ tới là bán hoa. Bởi vì trước đây mẹ em đã từng làm công việc đó, chỗ lấy hàng của mẹ, em cũng đã quen biết. Em bám riết theo bà chủ cửa hàng bán buôn hoa suốt một ngày trời, vừa năn nỉ vừa khóc lóc, cuối cùng bà ấy đồng ý bán chịu cho em mười bông hoa hồng. Vì chưa có kinh nghiệm, lại ngại ngùng mỗi lần mở miệng mời khách mua hoa, phải tới tận đêm khuya em mới bán hết mười bông hoa hồng đó. Lần đầu tiên trong đời, em tự kiếm được một món tiền. Mặc dù chỉ có một trăm lẻ năm đồng nhưng nó đã khiến em thực sự cảm nhận được mùi vị chua, cay, mặn, ngọt của cuộc sống. Em trả được món nợ cho bà chủ cửa hàng hoa, số tiền còn lại, em dồn hết cho việc buôn bán hoa. Ban ngày em lấy hàng, sau đó kiếm một chiếc ghế đá trong bệnh viện tranh thủ nghỉ ngơi, buổi tối bắt đầu xách giỏ đi bán hoa. Em nhỏ người, lại chỉ có một mình, thường xuyên bị người khác lườm nguýt, bị người ta coi thường, lại còn bị đám bán hoa lâu năm đã phân chia lãnh địa hoạt động bắt nạt nữa. Cũng có lúc ế hàng, em bị lỗ vốn. Nhưng sau mỗi ngày lăn lộn kiếm sống, em lại rút ra được vài kinh nghiệm và tiểu xảo khi bán hoa. Ai đã từng phải chịu đói rét khổ sở, sẽ không còn giữ sĩ diện trước đồng tiền nữa. Hồi ấy, để kiếm được chút tiền, em thường bất chấp tất cả, đi vào các nhà hàng, nhìn thấy đàn ông liền chủ động chạy tới, rót rượu cho họ, lúc cần thiết còn hôn tặng họ một cái, dù người phụ nữ bên cạnh họ có béo, có xấu tới cỡ nào thì em cũng phải khen họ xinh đẹp không tiếc lời. Vì vậy, hoa của em thường bán hết trước với giá cao nhất. Sau đó, em học theo đám con gái t hời thượng, cũng học đòi trang điểm phấn son. Em được thừa hưởng làn da trắng từ mẹ nhưng vẫn cổ 1 tình thoa thêm một lớp phấn thật dày, thật trắng. Em cố trang điểm inh trở nên già dặn và hấp dẫn, khóa lên tấm thân gầy gò như que củi của mình một chiếc áo hai dây, hề nhìn thấy đàn ông là em chạy tới, vòng tay níu lấy cổ anh ta hỏi xem có muốn mua hoa không. Không ai biết được tuổi thực của em, cũng chẳng có ai thực sự quan tâm tới điều này. Sau đó, em bỏ ra một trăm đồng, thuê một căn phòng nhỏ, tốt xấu gì cũng coi như có một “ngôi nhà” rồi, cả ngày mệt mỏi, tối về cũng có thể nằm lên giường, dang chân, dang tay nằm thư giãn. Em đã tự kiếm tiền để nuôi sống bản thân mình bắt đầu bằng mười bông hoa hồng mua chịu như vậy đấy.”

Tôi ngồi ngây người lắng nghe. Tôi nghĩ, gia đình tôi mặc dù không được liệt vào hàng ngũ những nhà giàu có nhưng từ nhỏ, tôi chưa bao giờ phải lo nghĩ về chuyện cơm ăn áo mặc chứ chưa nói gì đến chuyện phải bươn chải tự kiếm sống một cách nhọc nhằn như vậy. Chỉ nghĩ thôi mà cũng đủ thấy thật khó tưởng tượng rồi. Nếu đưa cho tôi ba mươi đồng vào lúc tôi mười bốn tuổi và bảo tôi hãy tự kiếm sống thì có lẽ giờ đây, thế giới này đã không có cái thằng tôi tồn tại nữa rồi. Tôi bỗng cảm thấy vô cùng khâm phục cô gái nhỏ bé, yếu ớt đang ngồi trước mặt.

“Em nhanh chóng quên được người đã cứu mạng mình như thế hay sao?”, tôi hỏi.

“Suốt đời này, em không thể nào quên được anh ấy”, Mạt Mạt điềm nhiên trả lời, “Hình ảnh của anh ấy mãi mãi nằm trong trái tim em”.

“Lúc cuộc sống gặp khó khăn, sao em không quay lại tìm anh ấy? Anh ấy nhất định sẽ giúp đỡ em mà.”

“Haha, em là một đứa con gái cực kỳ hướng bình, em đã quyết định làm gì thì sẽ không bao giờ hối hận, cũng không bao giờ chịu thua. Cho dù em có chết vì đói rét, em cũng không bao giờ chủ động quay lại tìm anh ấy”, Mạt Mạt nói.

Tôi nghĩ thâm, tính nét bướng bỉnh của em, anh cũng được nếm trải rồi. “Sau đó, em còn gặp lại anh ấy không?”

“Đã gặp rồi... Thực ra, mỗi buổi tối, trước khi đi ngủ, em đều nhớ và nghĩ tới anh ấy”. Mạt Mạt nói một cách rất vô tư, nhưng câu nói ấy lại khiến tôi cảm thấy vô cùng ghen tức dù không dám biểu hiện ra ngoài. “Ban đầu, ý định đi bán hoa của em chỉ là kiếm tiền nuôi sống bản thân, sau đó, em có mục đích lớn hơn, đó là tự mình mở một cửa hàng hoa, gây dựng một sự nghiệp đàng hoàng rồi quay lại tìm gặp anh ấy. Khi đã có mục tiêu để phấn đấu, công việc mình làm sẽ không còn cảm thấy nhàm chán và đơn điệu nữa. Thế là em miệt mài và nỗ lực hết sức để kiếm tiền. Kiếm được chút tiền nào, em đều dành dụm, không dám tiêu một đồng. Đôi khi, nhìn bạn bè đồng trang lứa đeo cặp sách, bước chân sáo sau lưng bố mẹ, tíu tít bàn luận về chuyện học lên phổ thông trung học rồi đại học; hoặc mỗi lần nhìn thấy những cô gái trẻ mặt mày tươi rói, nũng nịu khóa tay bạn trai đi bên cạnh, em lại cảm thấy vô cùng chua xót. Đêm về, khi nằm lên giường, mọi hoài niệm, nỗi cô đơn, tâm trạng lo sợ, cảm giác bơ vơ, nỗi niềm đau khổ mới được dịp bùng phát. Đã vài lần, khi bừng tỉnh trong giấc ngủ, em mới phát hiện ra chiếc gối dưới đầu mình ướt sũng nước mắt. Cứ sống vất vả, lay lắt như vậy suốt một năm trời... em đã sớm quen với sự lạnh lùng và coi thường của mọi người. Cuộc sống đó, anh có hiểu và cảm nhận được không?”, Mạt Mạt hỏi tôi.

Đầu tiên, tôi ngây người ra gật đầu, sau đó lại chậm chậm lắc đầu. Tôi nghĩ, chắc không ai có thể hiểu rõ được những gì mà cô gái này đã phải trải qua.

“Mặc dù em rất nhớ anh ấy nhưng em tuyệt đối không quay lại làm phiền anh ấy khi bản thân mình vẫn đang nghèo khó. Thế nên em không quay lại tìm anh ấy. Nhưng em cũng không ngờ được rằng, một năm sau em lại có thể được gặp anh ấy! Thực ra trước đó, mỗi lần nhớ tới anh ấy, em cũng đã từng mường tượng ra không biết bao nhiêu tình huống trùng phùng một cách tình cờ, đã từng mơ tưởng đến nét mặt vui vẻ, hồ hởi của anh ấy khi thấy em đã biết sống tự lập... Nhưng em hoàn toàn không thể ngờ rằng, khi anh ấy nhìn thấy em, lại chính là hình ảnh của một đứa con gái sa đọa, trơ trẽn, không biết xấu hổ. Đêm hôm đó, đã hơn mười hai giờ mà trong giỏ của em còn hơn mười bông hoa nữa chưa bán được, trong lòng bỗng cảm thấy lo lắng. Lúc đó là đầu hè, em mặc một chiếc váy liền màu đỏ, lê những bước chân mệt mỏi dọc theo mấy quán ăn đêm trên phố. Chủ những quán ăn đêm đó thường coi những đứa bán hoa dạo như chúng em là bọn ruồi muỗi, lúc nào cũng sợ bọn em mè nheo khách mua ahoa khiến khách hàng bức mình, ảnh hưởng tới việc kinh doanh của quán nên chưa bao giờ họ có cái nhìn thiện cảm dành cho bọn em cả. Lúc bấy giờ, em nghe thấy trong một quán ăn vẫn còn vọng ra tiếng chơi oản tù tì, thế là vội vàng bước vào theo tiếng ồn đó, em cũng không buồn để tâm đến cái nguyệt mất kéo dài của bà chủ quán. Bên trong quán vẫn còn khoảng bốn, năm thanh niên, tuổi chưa lớn lắm, đi cùng hai cô bạn gái, cách đó một cái bàn ê hề đồ ăn uống thừa là hai thanh niên đang chơi trò oản tù tì bằng chất giọng Ồm Ồm của đám thanh niên mới lớn. Bên trong cũng có một người đang nằm bò trên bàn, chắc là do đã uống quá nhiều, say quá nên mới nằm bò ra như vậy. Lúc đó, em đã rất mệt mỏi, chỉ muốn xử lý đồng hoa thừa một cách thật nhanh chóng. Thế là em vội tiến về phía họ, quỳ xuống bên cạnh một thanh niên đang ngồi cạnh bạn gái, đầu tiên em đưa tay giúp anh ta rót đầy cốc rượu, sau đó mời anh ta mua hoa tặng cô bạn gái xinh đẹp đang ngồi bên cạnh kia. Đám thanh niên đó lập tức dồn hết mọi ánh nhìn lên người em, họ bắt đầu nhón nháo hết lên:

"Không mua, không mua, bọn anh không phải là những cặp tình nhân, quan hệ trong sáng, đừng có lại gần rót rượu nữa". Tiếng ồn ào đó đã khiến người thanh niên đang nằm bò trên bàn giặt mình, ngược đời mắt mơ màng vì đang say rượu lên nhìn em. Tay em run lên, thiếu chút nữa thì đánh rơi chiếc giỏ hoa xuống đất. Anh ấy..." Nói đến đó, Mặt Mạt khẽ ngẩng đầu lên nhớ lại, cảnh tượng lúc đó như đang hiện ra rõ ràng trước mắt cô, "Anh ấy vẫn mặc chiếc áo phông chất cotton, màu trắng... Rõ ràng đó chính là người đã cứu mạng em! Nhưng em nghĩ, mình đã trang điểm kỹ, anh ấy lại uống say như vậy, nhất định sẽ không nhận ra em, vậy là em liền trấn tĩnh lại, vòng tay Ôm cổ người thanh niên bên cạnh, hôn lên má anh ta một cái, cả bàn bỗng ồ lên vỗ cùng hồ hởi, đồng thanh nói, "Đã hôn nhau rồi, tiếp theo phải thuê nhà nghỉ thôi! Lên giường rồi sẽ mua hoa". Em liếc về phía anh ấy, anh ấy đang cầu mày nhìn em, dường như đang nghĩ ngợi điều gì đó. Em thấy đám người này không có ý định mua hoa, lại sợ bị anh ấy nhận ra nên quay người định bước đi. Vừa quay người bước đi, em bị anh ấy gọi giật lại. Em giặt mình, đứng yên nhìn về phía anh ấy. Anh ấy giơ tay chỉ vào chỗ ghế trống cạnh mình, chậm rãi nói từng chữ, yêu cầu em ngồi xuống đó, anh ấy muốn mua hoa. Đám người xung quanh lại được dịp ồ lên, huyết sáo cổ vũ nồng nhiệt. Em vốn nghĩ rằng, mình đã sớm tê dại với thế giới xung quanh rồi, nhưng trước cái nhìn lướt qua của anh ấy, trước tiếng cười đùa của đám người xung quanh, khuôn mặt em bỗng đỏ ửng. Anh ấy thấy em vẫn đứng yên không nhúc nhích bèn vỗ vỗ vào chiếc ghế bên cạnh mình, hỏi em không muốn bán hoa hay sao. Lúc bấy giờ em mới ngoan ngoãn bước về phía đó, xúc động đến nỗi hai tay run lên bần bật, không biết anh ấy có nhận ra em không. "Sao em không hỏi anh có mua hoa hay không?", anh ấy nghiêng mặt liếc nhìn em một cái, chậm rãi nói. Lúc đó em rất căng thẳng, miệng lưỡi cứng đờ. Mãi lâu sau mới thốt lên được lời mời mua hoa. Sau đó, anh ấy lại chỉ tay vào người thanh niên ban nãy được em hôn lên má rồi nói: "Ban nãy em đối với anh ta như thế nào, sao không làm như vậy với anh?". Đám người xung quanh lại được dịp ồ lên, họ nói rằng không ngờ một người hiền lành giống hòa thượng như anh ấy mà cũng là một con quỷ háo sắc. Em nhìn vào mắt anh ấy, thấy trong đó tràn đầy sự chế nhạo. Nghĩ đến chuyện đã một năm không gặp nhau, nghĩ đến nỗi ám ức và sự mong nhớ chồng chất trong một năm ấy, em cảm thấy vô cùng chua xót, nước mắt cứ thế trào dâng lên khóe mắt. Thấy em có vẻ sắp khóc, đám người xung quanh không ngớt chỉ trích anh ấy đã làm khó dễ cho cô bé bán hoa, anh ấy đáp lại một cách rất vô tình, "Tôi đâu có làm khó cô ta, tôi còn nghĩ rằng đó là công việc của cô ta đấy chứ! Vì tiền mà bất cứ phép tắc, đạo đức gì cũng không cần nữa!". Em biết anh ấy có ý chế nhạo mình, em tức giận ghé sát vào má anh ấy hôn một cái. Quả nhiên anh ấy rất đàng hoàng rút từ một trăm đồng ra, đưa cho em. Em không nhìn tờ tiền đó, xách giỏ hoa đứng lên đi thẳng. Anh ấy gọi em đứng lại, em cũng không để ý, lao thẳng ra cửa, hoa mình vào trong đêm tối. Anh ấy đã đuổi kịp, túm chặt lấy tay em, mặc kệ em giãy giụa, chửi mắng, anh ấy lôi thẳng em về căn nhà nơi anh ấy thuê trọ. Em quay lại căn phòng đó sau đúng một năm bỏ đi nhưng dường như tất cả không hề thay đổi, thời gian dường như cũng chưa hề trôi đi, người đàn ông trước mặt dường như vẫn là người thân duy nhất của em ... Chỉ là mình đã sống một cuộc sống lưu lạc suốt một năm thôi. Em đăm mắt nhìn xung quanh, thôi không còn gào thét nữa nhưng nước mắt vẫn không ngừng tuôn rơi. Anh ấy nhẹ nhàng gọi tên em, hỏi tại sao em bỏ anh ấy ra đi mà không một lời từ biệt. Em không kiềm chế được nữa, lại òa lên khóc nức nở. Hóa ra, ngay từ giây phút đầu tiên, anh ấy đã nhận ra em. Em lăn lộn bươn chải ngoài đời một năm trời, anh ấy cũng đi tìm em suốt một năm trời! Anh ấy hỏi em lý do tại sao em ra đi, em nói rằng bởi em không xứng đáng được anh ấy nuôi dưỡng. Sau đó, anh ấy đau khổ hét lên một tiếng, lớn tiếng mắng em tại sao lại ăn mặc, trang điểm lòe loẹt như một yêu nữ như vậy. Anh ấy hỏi em không còn cần đến lòng tự trọng, không cần đến sự trong sáng nữa hay sao. Em nói rằng em sớm đã không còn trong sạch nữa rồi, cũng chính vì em không còn trong sạch nữa mà anh ấy mới không cần đến em. Anh ấy bỗng nhiên bật khóc, hai tay túm chặt lấy tóc em, em sợ quá, không biết phải làm thế nào. Sau đó, anh ấy lại ôm ghì lấy em, điên cuồng hôn lên môi em, rồi luồn miệng xin lỗi em... Đêm hôm đó, cũng là lần thứ hai em dâng hiến thân thể của mình cho người khác. Anh ấy đối với em vô cùng nhẹ nhàng, dịu dàng. Ân ái xong, anh ấy ân cần hỏi em một năm qua đã sống như thế nào rồi chăm chú lắng nghe em kể lại mọi chuyện, khi nghe tới những khó khăn mà em đã gặp phải, hai mắt anh ấy rưng rưng nước mắt. Em cũng khóc. Em nằm gọn trong vòng tay anh ấy, trong lòng cảm thấy vô cùng hạnh phúc. Em biết rằng, chỉ có vòng tay anh ấy mới chính là bến bờ hạnh phúc và an toàn nhất cho em. Anh ấy chưa bao giờ thề thốt hay hứa hẹn điều gì với em cả, câu nói khiến em vui sướng nhất trong đêm hôm ấy là, "Cô bé bán hoa xinh đẹp của anh, khuôn mặt em còn kiều diễm hơn cả những bông hoa của em nhiều".

Nghe người con gái mình yêu mến kể lại kỷ niệm ngọt ngào với bạn trai cũ quả thực chẳng phải là một cảm giác thích thú gì. Nhưng khi nhìn thấy khuôn mặt dịu hiền đang đắm chìm trong cảm giác hạnh phúc của

Mạt Mạt, tôi thực sự không đành lòng ngắt quãng câu chuyện, cố gắng làm ra vẻ không bị kích động, tôi lẳng lặng nắm chặt bàn tay lại, móng tay tôi đâm sâu vào lớp thịt trong lòng bàn tay, sự đau đớn đó cũng không giúp tôi tê liệt được.

24. Chương 24

Sau đó thì sao? Sao em không ở bên anh ấy nữa? ^^Anh ấy đối xử không tốt với em hay sao?”, toi sốt sáng hỏi tiếp.

“Không, anh ấy luôn đối xử với em rất tốt, chưa bao giờ nặng lời với em, cũng không nỡ để em phải đi bán hoa nữa. Chúng em dọn về sống chung với nhau. Thời gian chung sống là hai tháng. Sáu mươi ngày ngắn ngủi đó là quãng thời gian vui vẻ nhất, khó quên nhất trong cuộc đời em. Anh ấy rất thương em, biết em còn ít tuổi, anh không nỡ để em phải làm bất cứ việc gì, ngay cả việc giặt quần áo cũng tranh giành với em. Anh ấy cũng không cho em gọi anh ấy là anh trai nữa mà bảo em gọi anh ấy bằng tên, anh ấy...anh ấy triu mến gọi em là bé con, anh ấy nói: ”Bé con, bé con, sao em vẫn còn nhỏ như vậy, sau này, ngộ nhỡ anh không còn sống nữa, một mình em có thể tự trưởng thành được không, sao em mãi

vẫn chưa trưởng thành thế?”. Em không thích cách anh ấy đưa ra giả thiết như vậy, nhưng lại rất thích mỗi lần được anh ấy âu yếm gọi là bé con. Lúc nào anh ấy cũng thương yêu và quý mến em. Anh ấy nói em còn nhỏ nên chúng em rất ít khi ấu ái. Anh ấy không nỡ chạm vào người em, nói rằng hễ chạm vào em, anh ấy có cảm giác như đang phạm pháp...Mỗi lần đi ra ngoài, anh ấy đều nắm chặt tay em, sợ em lại bỏ đi mất. Chúng em rất ít khi ra ngoài, chỉ ra ngoài mua thức ăn, về nấu cơm rồi lại ở lì trong nhà. Ban ngày, anh ấy là đại anh hùng, là người đàn ông của em, không có vấn đề gì của em mà anh ấy không giải quyết được. Chỉ đến tối, anh ấy mới có biểu hiện của một đứa trẻ không nơi nương tựa, giúp đỡ. Anh ấy thích được ôm em thật chặt, rúc đầu vào lồng ngực em. Đôi khi, anh ấy thường run rẩy mỗi lần ngủ mê, thường xuyên gặp ác mộng. Nếu tỉnh dậy, không thấy em ở bên cạnh, anh ấy sẽ lớn tiếng gọi em vì sợ rằng em lại bỏ đi mất. Thực ra, em cũng không thể rời xa anh ấy được, chúng em như hai sinh linh bé nhỏ không ai biết đến ở nơi heo hút nhất thành phố, cùng nương tựa vào nhau, cùng sưởi ấm cho nhau. Thế giới ngoài kia dù phát triển chóng mặt hay hỗn loạn cũng không liên quan gì tới chúng em. Những ngày tháng chung sống cùng nhau thật thanh bình, nghèo khổ nhưng bình thường cũng khó mà hình dung nổi.

Tôi bỗng có một cảm giác vô cùng khó tả, mối quan hệ giữa Mạt Mạt và người con trai kia dường như còn thân mật hơn nhiều so với tưởng tượng của tôi, đó là tình cảm của những người đồng cam cộng khổ với nhau, lại là mối tình đầu, là ân nhân cứu mạng..., giữa hai người bọn họ liệu có còn chỗ cho tôi chen vào hay không? Mạt Mạt đã nói rằng người con trai kia đối xử với cô ấy rất tốt, tại sao bây giờ cô ấy lại phải cô đơn lưu lạc giữa dòng đời?

“Lúc đó em mới mười lăm tuổi, vẫn chỉ là một đứa trẻ chưa hiểu biết gì. Em cứ nghĩ rằng, cuộc sống như vậy sẽ tiếp diễn mãi đến tận cuối đời, mãi đến già, chúng em vẫn sẽ ở bên nhau, anh ấy vẫn sẽ âu yếm gọi em là bé con. Anh ấy nói rằng anh ấy yêu em, dù thế nào cũng không xa rời em... Nhưng cuối cùng, anh ấy cũng đã bỏ rơi em. Yêu chính là anh ấy, hận cũng chính là anh ấy. Người cứu sống em là anh ấy, người gây tổn thương cho em cũng chính là anh ấy.” Mạt Mạt thản nhiên nhếch khoe môi lên. Cô ấy cười như vậy, ngoài những khi kể về mẹ, còn tất cả những đau khổ và thất vọng đều được cô ấy chôn giấu thật kỹ.

” Bởi vì người con gái khác ư?”tôi hỏi.

Mạt Mạt khẽ lắc đầu, nói: “Không biết, thực ra, vì lý do gì mà anh ấy bỏ rơi em, em cũng không rõ nữa. Vài hôm trước khi anh ấy ra đi, bọn em còn rất vui vẻ, chưa hề xảy ra tranh cãi hay mâu thuẫn gì cả. Một ngày trước hôm anh ấy ra đi, anh ấy nhận được một cuộc điện thoại, sau đó một mình ra khỏi nhà rất lâu, đến tối mới trở về. Khi về nhà, em nhận thấy anh ấy rất mệt mỏi, rất khủng hoảng. Sau đó, anh ấy gọi em lại nói chuyện, đôi mắt ấy hằn lên những tia máu đỏ, anh ấy nhìn em rất lâu nhưng không tìm được lời

nào để mở đầu cả. em gắng hỏi mãi thì anh ấy bảo em hãy dọn đi, em không đi, em ôm anh ấy và hỏi xem phải chăng đã có chuyện gì xảy ra. Anh ấy bắt đầu quanh co nói dối, lúc thì nói người nhà đã tìm thấy anh ấy rồi, muốn anh ấy trở về nhà; lúc lại nói muốn đi thật xa để làm ăn với mấy người bạn; lúc lại nói bạn gái cũ đến tìm, anh ấy phải giải thích mọi chuyện cho cô bạn gái kia. Em hỏi anh ấy, có phải anh ấy đã có bạn gái khác rồi không. Anh ấy lắc đầu, rồi lại gật đầu. Em nhất quyết không chịu buông ta, cứ níu chặt anh ấy gắng hỏi xem có phải anh ấy không cần em nữa không, anh lấy lạc cả giọng đi khi thừa nhận điều đó. Suốt đời này, em không bao giờ quên được hình ảnh của anh ấy lúc đó. Khi anh ấy thừa nhận đã yêu người con gái khác, khi anh ấy thừa nhận sẽ xa rời em, ánh mắt anh ấy dường như cố tình lảng tránh em, không dám nhìn thẳng vào mắt em, gân xanh hai bên thái dương anh ấy nổi lên cuộn cuộn trông thật đáng sợ. Dường như anh ấy đang phải chịu một sự dày vò rất lớn. Toàn thân anh ấy run lên. Em đã nói là tính nết em rất bướng bỉnh mà. Anh ấy đã nói như vậy, em cũng không gào khóc vật vã, không kể lể hay gây áp lực để anh ấy phải giữ em ở lại. Em chỉ lạnh lùng "ừ" một tiếng. Anh ấy quay lại hỏi em tại sao không cố gắng níu giữ. Em nói điều đó không còn cần thiết nữa khi anh ấy đã quyết định rồi. Sau đó, em bắt đầu thu dọn đồ đạc. Tư trang cá nhân của em vốn đã chẳng có gì, tất cả cho hết vào một cái ba lô là xong. Anh ấy ngồi hút thuốc trên sofa, không bảo em dừng thu dọn nữa, cũng không íup em thu dọn đồ đạc... Thu dọn đồ đạc xong, em mở cửa bước ra ngoài. Em vốn nghĩ rằng, lúc đó, anh ấy sẽ lên tiếng bảo em ở lại, ít nhất thì cũng giữ em ở lại qua đêm rồi sáng mai hãy đi... Nhưng anh ấy không hề làm như vậy, anh ấy chỉ im lặng. Thái độ của anh ấy lạnh lùng và xa lạ một cách đáng sợ, anh ấy không còn là người đàn ông hết mực yêu thương, luôn âu yếm Ồm em vào lòng và gọi em là bé con nữa rồi. Đàn ông hê nói thay đổi là thay đổi được ngay, khi đã thay đổi rồi thì lòng dạ trở nên sắt đá. Mười lăm tuổi, em đã được nếm trải và hiểu được điều đó. Trong giây phút đưa tay đóng cửa, em nghe thấy tiếng đập phá đồ đạc trong phòng. Em cắn chặt môi để không bật khóc, nhưng khi đưa tay lên vuốt mặt, em mới phát hiện ra khuôn mặt mình đã đầm đìa nước mắt.

Tôi há hốc miệng ngạc nhiên, không dám tin vào tai mình. Người đàn ông này biến đổi nhanh tới nỗi một người ngoài cuộc, chỉ ngồi nghe như tôi còn không tiêu hoa nổi, huống chi là người trong cuộc.

Tôi nắm chặt tay Mạt Mạt, tỏ ý rằng tôi sẽ giữ đúng lời hứa của mình, sẽ không dễ dàng bỏ rơi cô ấy.

Tôi hỏi: "Sau đó thì sao? Em có gặp lại anh ấy không?"

"Không, cho tới tận bây giờ, em vẫn chưa gặp lại anh ấy... Sau lần chia tay đó, dường như anh ấy đã biến mất khỏi thế gian này. số điện thoại di động đã thay đổi, căn phòng trọ cũng đã được trả lại. Em thường xuyên qua lại quán ăn, nơi lần thứ hai em và anh ấy tình cờ gặp nhau nhưng cũng không thấy anh ấy xuất hiện ở đó nữa. Thành phố này rộng lớn như vậy, dù không muốn tránh mặt, chưa chắc chúng em đã gặp được nhau, huống chi anh ấy lại muốn biến mất như vậy. Có thể, anh ấy đã sớm đi đến một thành phố khác rồi. Em vốn cũng chẳng biết rõ về gia cảnh của anh ấy. Hoặc cũng có thể, anh ấy chỉ là một con quỷ háo sắc chuyên đi lừa gạt những cô gái vị thành niên, chỉ muốn lợi dụng em, chơi bời cho thõa thuê rồi phủ tay, không muốn chịu trách nhiệm nữa."

Mặc dù ngoài miệng, Mạt Mạt nói rằng, người mà cô chôn giấu nơi sâu thẳm tâm hồn bấy lâu nay chỉ muốn chơi bời lợi dụng cô ấy thôi nhưng tôi vẫn không thể tui vào điều đó. Mà đôi mắt u buồn, sâu thẳm của Mạt Mạt kia cũng đang khẳng định với tôi rằng, cô ấy cũng không tin đó chỉ là trò lừa dối, cô ấy tin đó là tình yêu. Một cuộc tình nồng nàn, sâu đậm, bỗng chốc chấm dứt tại đây. Mặc dù tình địch của tôi chưa kịp có những hành vi lợi dụng nào đã vội vã ra đi nhưng tôi vẫn không thể nào có cảm giác thoải mái được. Tâm hồn tôi trở nên trĩu nặng trước cặp lông mày thanh thú đang cong lên của Mạt Mạt. Tôi hỏi Mạt Mạt tên của người con trai ấy, nếu anh ấy là người ở thành phố này, biết đâu tôi cũng từng quen anh ấy.

Mạt Mạt nhìn tôi rất lâu với đôi mắt đầy ẩn ý nhưng lại lạnh lùng lắc đầu: "Những thứ đó giờ đây đã không còn quan trọng nữa rồi".

Tôi nghĩ, như vậy cũng đúng. Cho dù hỏi đó, người con trai kia có những công việc gấp gáp như thế nào đi nữa, cũng không thể bỏ rơi bạn gái của mình mà không hề quan tâm tới cô ấy, mà cô bạn gái ấy lại còn rất ít tuổi, lại coi anh ta như người thân duy nhất trên thế giới này. Cho dù vì bất cứ lý do gì, đều không thể tha thứ được.

"Đó là mối tình đầu của em, không được trước sau trọn vẹn, cũng chẳng thấy vui tươi thanh thản..." Mạt Mạt lại nhìn tôi cười rất tươi, kết luận về mối tình đầu của cô ấy. Tôi nghĩ cô ấy đã quá khiêm tốn rồi, so

với mỗi tình đầu của tôi hay của những người khác, mỗi tình đầu của cô ấy chắc chắn được xếp vào hàng kinh thiên động địa.

“Sau đó, công việc bán hoa của em rất thuận lợi, làm ăn phát đạt phải không?”, tôi hỏi.

Mặt Mạt phá lên cười trước câu hỏi của tôi, cô ấy nói tôi ngốc nghếch, “Ngốc ạ, làm gì có chuyện chạy đi chạy lại bán vài bông hoa mà có thể làm ăn phát đạt được?”.

“Vây, tại sao em lại có thể...” Ý tôi muốn nói là tại sao bây giờ, cô ấy lại có thể tiêu tiền như rác thế. Trong đầu tôi bất giác hiện lên hình ảnh cô ấy mình mình đến quán bar tìm trai bao, thậm chí đoán xem có phải cô ấy đã sa vào chính con đường mà trước đây mẹ cô ấy từng lo lắng.

“Sau khi rời xa anh ấy, em lại bắt đầu bán hoa, dường như em cũng chỉ nghĩ được một việc là bán hoa. Không còn mục tiêu để phấn đấu nữa, em trở nên lười biếng, có khi cả ngày chạng buồn bước chân ra khỏi cửa, cứ nằm lì trên giường, miên man suy nghĩ, nghĩ đến khi trời tối đen như mực mới chạy ra ngoài, ngồi trên lan can cầu vượt, thử xem có đủ dũng khí để nhảy xuống dưới không. Hồi đó, em thường xuyên có suy nghĩ rằng, nếu em nhảy từ trên cầu vượt xuống dòng xe cộ đông đúc dưới lòng đường, nhất định sẽ chết một cách “vang dội”, sẽ được đăng trên trang nhất của mục tin tức, được đăng trên báo, phát trên truyền hình, sẽ trở thành một tâm điểm gây chú ý. Lúc đó, anh ấy sẽ biết em đã chết, có thể anh ấy sẽ cảm thấy áy náy, sẽ ân hận... Nhưng sau một hồi đắn đo suy nghĩ, em vẫn không đủ dũng khí để nhảy từ trên cầu xuống. Em nghĩ tới cái chết không chỉ một lần, nhưng em không thể chiến thắng bản năng sinh tồn của mình. Không còn mục tiêu để phấn đấu, em cũng không muốn dành dụm tiền bạc nữa. Có những lần, bán được hoa với giá cao, em đen hết tiền mua quần áo, đồ trang điểm. Nhưng cũng có những lúc hết tiền, vài ngày liền em sống với cái bụng trống rỗng. Không người thân, không nơi nương tựa, cuộc sống không có mục đích, không có gì để chờ đợi, cũng chẳng có sự thất vọng. Tê dại mất tri giác, dần dần em mất đi cả kỹ năng bộc lộ cảm xúc, mất đi cả khả năng vui sướng lẫn đau khổ. Cảm thấy cuộc sống chỉ là ngày ngày chờ mặt trời mọc rồi lại mong đến lúc mặt trời lặn, rồi cuối cùng, ngay cả việc mặt trời mọc hay lặn cũng chẳng còn liên quan gì tới em nữa. Một ngày của nửa năm sau đó, đúng lúc công việc bán hoa không được thuận lợi, trong túi em chỉ còn vài chục đồng, chủ nhà lại liên tục đòi tiền thuê nhà, thực tế là em không có khả năng trả nợ. Em đã cãi nhau một trận kịch liệt với chủ nhà. Buổi tối, khi đi bán hoa về, đang trong lúc tâm trạng chán nản thất vọng, em bỗng nhận được một chiếc phong bì, không có dấu

bưu điện, cũng không có dòng chữ nào ghi trên đó cả. Rõ ràng là người đưa phong bì đến đã ném nó qua ô cửa thông gió trên cánh cửa ra vào. Em mở phong bì ra xem, bên trong là một xấp tiền dày toàn tờ bạc mệnh giá một trăm đồng!”

Nghe đến đó, tôi không kiềm chế được, ngạc nhiên kêu “Hả” một tiếng.

Mặt Mạt lại kể tiếp: “Lúc đó, em cũng thấy giật mình sợ hãi, đếm đi đếm lại, đúng hai vạn đồng chẵn. Ngoài tiền ra, bên trong không có lấy một dòng chữ. Em nhủ thầm, lẽ nào ai đó đã để nhầm vào nhà mình. Em gói bọc tiền lại, không lấy một đồng nào rồi đem cất giữ cẩn thận, đợi xem có ai đến tìm lại bọc tiền không. Một tuần sau đó, vẫn không có ai tìm đến đòi tiền. Em bắt đầu suy nghĩ và đoán xem số tiền đó là của ai, cuối cùng, em đoán đó là tiền của anh ấy... Có thể anh ấy coi số tiền đó là tiền bồi thường cho việc chia tay, bồi thường cho những ngày tháng mà một cô bé còn ít tuổi như em phải phục vụ anh ấy! Chỉ có điều, như vậy là anh ấy cũng đã quá trân trọng em rồi, những hai vạn đồng kia mà! Đối với một đứa như em lúc bấy giờ, số tiền ấy quả là quá lớn”. Mặt Mạt tự chế giễu bản thân mình, chế giễu thứ tình cảm mà cô cho là tình yêu khi đó.

Tôi lại “Á” lên một tiếng, trong lòng thầm ngạc nhiên tự nhủ, ai lại có thể hào phóng như vậy, vô duyên vô cớ lại đưa tiền ột cô gái không chút dây mơ rễ má tomg thành phố này, rốt cuộc là có ý đồ gì đây.

”Ha ha, thật khó hiểu phải không nào. Lúc đó, em cũng không thể nào hiểu nổi. Nhưng tiền đã đem đến cho em rồi, em cũng chạng buồn suy nghĩ nhiều để làm gì, lại nhiệt tình tiêu hết số tiền đó. Kiếm tiền rất khó nhưng tiêu tiền dường như là bản năng trời phú của loài người. Lúc đó, em còn ít tuổi, suy nghĩ lại nông cạn, hơn nữa em đã không còn hy vọng gì vào cái thế giới này rồi, em cũng không sợ rằng số tiền đó không có nguồn gốc rõ ràng. Một tháng sau đó, lại có người đem hai vạn đồng đến cho em một cách rất đúng hẹn. Cho đến tận bây giờ, chưa một tháng nào là em không nhận được tiền cả. Đó chính là lý do tại sao, một đứa con gái sống một mình như em, lại có thể có một cuộc sống xa hoa như vậy. Nhưng càng về

sau, em càng loại trừ dần khả năng số tiền đó là của anh ấy. Cho tới một ngày, trên phong bì xuất hiện một chữ vô cùng trào phúng - Bố.

Tôi như vừa bừng tỉnh, “ồ” lên một tiếng, “Hoa ra là bố của em?”

Mặt Mặt cười chua chát: “Bố? Thật buồn cười! Em còn có bố sao? Hoa ra em vẫn còn có bố cơ đấy! Từ khi được sinh ra và lớn lên, em đều chỉ có mẹ bên cạnh, khi em bị người ta bắt cóc, cưỡng hiếp, mẹ bắt ngờ ra đi, em bơ vơ lưu lạc nơi đầu đường xó chợ, bố của em đang ở đâu? Cho tới tận bây giờ, ông ấy chỉ đều đặn gửi cho em một tập tiền lạnh lẽo, chưa bao giờ xuất đầu lộ diện, dường như ông ấy sợ em mè nheo, bám riết theo ông ấy vậy. Ông ấy rõ ràng biết đến sự tồn tại của em, biết những hoạn nạn mà em gặp phải, ông ấy âm thầm để ý tới em, tận mắt chứng kiến những nỗi đau tận cùng mà em phải chịu đựng khi chỉ là một cô bé, nhưng ông ấy chỉ bàng quang đứng nhìn, cuối cùng, có thể là do ông ấy sợ rằng, sau này chết đi sẽ bị dày xuống địa ngục, nên mới mở lòng từ bị, đem chút tiền bạc chu cấp cho em, danh chính ngôn thuận thêm vào một chữ ”Bố“, chắc ông ấy sợ em quên mất việc tạ ơn! Đúng vậy, đây là câu chuyện buồn cười nhất mà em đã từng nghe! Nếu ông ấy không nói cho em biết ông ấy là ai thì em còn chút cảm kích trước hành động nghĩa hiệp ấy. Nhưng khi em đã biết đó là bố của mình thì ông ấy có nghĩa vụ phải nuôi dưỡng em. Từ nhỏ, ông ấy đã chang quan tâm nuôi dưỡng em, bây giờ, em nhận của ông ấy một chút tiền cũng là chuyện đương nhiên mà thôi! Thế là em cứ mạnh tay tiêu tiền, chỉ có điều, một năm sau đó, em mua cửa hàng hoa này, và trở thành bà chủ tiệm hoa. Ban ngày, em nhàn nhã với những khóm hoa tươi, làm công việc buồn bán nhỏ lẻ, buổi tối rồi rã, buồn buồn em lại tìm đến quán bar để giết thời gian. Đám đàn ông thấy em có chút nhan sắc đều tỏ ra hào phóng, muốn được vây quanh em để tiêu khiển. Em dần dần cũng quen việc him sâu vào con đường sa đoá đó. Sinh mạng đối với em chẳng còn quan trọng nữa rồi. Em cũng không biết sau này, cuộc đời mình sẽ ra sao. ít nhất, em cũng không thể nhân từ độ lượng mà tha thứ cho những người đã không phải với em khi đó. Em cũng không còn oán hận người con trai đã cứu sống sinh mạng mình nữa rồi. Tất cả đều được em chôn giấu thật sâu dưới đáy lòng, được bao phủ bởi một lớp bụi dày của thời gian. Ngoài người đàn ông chưa bao giờ lộ diện, từ xưng là bố em và vẫn đều đặn chu cấp tiền cho em ra, anh là người đầu tiên được biết những chuyện này”.

Mặt Mặt vừa nói vừa nhìn tôi. Tôi ngẩng người ra, không đáp lại được một lời nào. Nhưng gì cô ấy phải trải qua thật phức tạp, thật trắc trở. Tôi vẫn đang chìm sâu trong cái cò ấy gọi là “câu chuyện”, mãi vẫn chưa tự thoát được ra ngoài.

“Sao em lại kể cho anh nghe những chuyện đó?” Sau khi lấy lại được một chút tinh thần, tôi khẽ hỏi.

“Bởi vì anh là Công Trị Hi.” Cô ấy nhìn thẳng vào mặt tôi, nói một cách chân thành.

Bởi vì tôi là Công Trị Hi? Câu này nghe quen quá, dường như tôi đã nghe cô ấy nói một lần rồi.

Bởi vì đó là tôi, bởi vì tôi khác với những người khác? Bởi vì tôi đã thật lòng rút hết toàn bộ tám nghìn đồng có được cho cô ấy mượn? Bởi vì tôi là người đàn ông thứ hai sau người đàn ông trong mối tình đầu tiên đến được với trái tim cô ấy?

Tôi không có một cơ sở nào để khẳng định, cũng không dám hỏi thêm cô ấy điều gì nữa.

25. Chương 25

Phải mất đồn ba giờ đồng hồ, Mạt Mạt mới kể xong những gì mà cô ấy đã phải trải qua. Cô ấy tươi cười nhìn rồi chờ đợi tôi phát biểu một câu tổng kết nhưng tôi lại chẳng thốt ra được lời nào. Đầu óc tôi đang rất rối loạn, lồng ngực tắc nghẽn.

~~~~~

Mạt Mạt vốn là một cô gái rất yếu ớt, được cưng chiều từ nhỏ, vậy mà hiện thực cuộc sống đã biến cô ấy ở trên lạnh lùng, vô tình. Khuôn mặt của cô ấy chỉ hiện lên vẻ ngây thơ, trong sáng khi nói về mẹ, và hiện lên vẻ dịu dàng, thúy mị khi nói về người đàn ông đầu tiên của cô ấy. Điều đó khiến tôi vô cùng đau lòng, tôi ôm ghì lấy tấm thân bé nhỏ của cô ấy và nói tất cả đều đã qua rồi.

“Cái gì đều đã qua rồi?” Mạt Mạt có làm ra vẻ mơ hồ không hiểu, nhưng kỳ thực, tôi dám khẳng định rằng cô ấy đã hiểu hết câu nói đó.

“Khổ nạn, buồn đau đều đã qua rồi. Hận cũng vậy mà yêu cũng vậy, đều đã qua rồi. Em hãy tiếp tục chôn giấu câu chuyện của em đi, quãng đời sau này của em, sẽ luôn có anh bên cạnh! Hãy tin anh.” Tôi xúc động nắm chặt tay cô ấy, nói lời thể thốt với Mạt Mạt một cách chân thành.

Mạt Mạt vui sâu gương mặt của cô ấy trong lòng tôi, tôi không thấy được nét biểu cảm nào trên khuôn mặt ấy, cũng không đoán được cô ấy đang nghĩ gì. Cô ấy không nói một lời nào, không thể nguyên sẽ mãi mãi bên tôi, cũng không lên tiếng chối bỏ những lời bày tỏ của tôi. Tại sao cô ấy đã dốc hết bầu tâm sự với tôi, đã nói rõ thân phận cho tôi hay nhưng lại vẫn giữ khoảng cách với tôi như vậy? Cô ấy quả nhiên vẫn là Ngải Mạt. Thế giới nội tâm của cô ấy sâu đến nỗi không thể dự đoán được, cũng không dễ dàng để bất kỳ ai xâm chiếm.

“Chúng mình sống chung nhé, anh thật lòng muốn được ở bên em.” Tôi nhất quyết không chịu buông tha, kì kèo bám riết bằng được.

Mạt Mạt bỗng nhiên bật cười, giống hệt như tia nắng sớm mai, sau tiếng cười là câu nói “Được”.

Tôi bỗng cảm thấy vô cùng hưng phấn, bé bỏng cả cơ thể bó nhỏ gầy yếu của Mạt Mạt lên, xoay xoay mấy vòng khắp phòng, vừa xoay vừa hét toáng lên: “Bắt đầu từ” hôm nay, anh thề rằng sẽ không để em phải chịu bất kỳ sự ảm ức nào nữa! Anh muốn được che chở cho em suốt đời! Em cũng phải tránh xa tất cả những người đàn ông khác!”.

Suốt cuộc đời, đó không phải là lời nói vui miệng của tôi. Từ trước tới giờ, tôi chưa bao giờ nói những lời thể thốt như vậy, trừ phi tôi đã dám chắc về điều đó. Nhưng cô gái đang đứng trước mặt

tôi lại dễ dàng khiến tôi trở nên can đảm như thế.

a n

Mạt Mạt vòng hai tay quanh cổ tôi] cười khanh khách, tiếng cười lạnh lạnh như tiếng chuông, giòn giã và chắc chắn nói: “Được”.

Nỗi niềm xúc động đang trào dâng trong lòng tôi thật khó diễn tả thành lời. Phải rất lâu sau đó, sau khi trấn tĩnh lại, tôi mới đành lòng buông Mạt Mạt ra. thấy vừa thoát ra khỏi vòng tay mình, tôi vội vàng nói: “Từ giờ phút này, em đã là bạn gái của anh rồi đấy!”.

Mạt Mạt mím môi lại mỉm cười, không trả lời. Cô ấy nhẹ nhàng bước đến bên cửa sổ, đưa tay kéo hết rèm cửa sang hai bên rồi nheo mắt lại nói: “Cuối cùng lại được nhìn thấy ánh nắng rực rỡ như thế này rồi”.

Mạt Mạt đứng trong thời tiết mùa xuân, nắng vàng chiếu lên mái tóc của cô ấy tạo thành một vầng hào quang nhẹ nhẹ, đôi mắt trong sáng của cô ấy khẽ chớp. Đây đâu phải là cô chủ cửa hàng hoa mà tôi phát hiện ra ở phía nam thành phố? Đây cũng đâu phải là cô bạn gái mà phải khó khăn lắm tôi mới theo đuổi được? Cô ấy rõ ràng là thiên sứ mới được phái xuống trần gian! Rõ ràng là cô ấy đang giấu sau lưng một đôi cánh trắng ngần của thiên sứ.

Thiên sứ nói, cô ấy lại được nhìn thấy ánh nắng rực rỡ như thế này rồi. Tôi hiểu hết ý nghĩa của câu nói đó. Buồn khổ bao nhiêu năm, nhằn nại bao nhiêu năm, khô tận cam lai. Giờ đây, tâm hồn ẩm ướt, tâm tối

của cô ấy đã được ánh nắng mặt trời chiếu rọi, sưởi ấm. Mà những lời hứa của tôi đối với cô ấy, không phải chỉ là những lời nói cho xong chuyện.

Mạt Mạt bỗng le lưỡi, vỗ nhẹ lên đầu, thốt lên rằng đã quên mất việc nấu cơm. Điều bộ tinh nghịch ấy mới đúng là những hành động của một cô gái mới mười chín tuổi.

Khi Mạt Mạt nấu cơm, tôi bè ghế ra ngồi phía sau đơ ngắm cô ấy. Mạt Mạt không cho tôi giúp một tay, bảo tôi ngồi yên một chỗ, cô ấy nói rằng chân tay vụng về của tôi sẽ làm hỏng hết mọi chuyện. Khi ỉt lên những câu nói đó, cô ấy thể hiện rõ tư thế của một cô vợ trẻ đang nũng nịu với chồng. Sau đó, tôi thoải mái ngồi nhìn cô ấy tất bật trong bếp chuẩn bị nấu nướng như một chú ong thợ chăm chỉ. Tôi chỉ có mỗi một việc là hồ hởi ngồi chờ mâm cơm được dọn sẵn mà thôi.

Khi nấu cơm, Mạt Mạt không giống với Uyển Nghi, không đeo tai nghe MP3 rồi ngân nga hát theo những bài hát của Trương Tín Triết, thậm chí cô ấy còn chẳng buồn để ý tới tôi, chỉ chăm chú vào công việc đang làm. Đúng là mỗi người đều có một phong cách riêng. Tôi chưa bao giờ mong ước một cách xa vời rằng Mạt Mạt sẽ là một người phụ nữ nu tú ngay cả trên giường lẫn trong bếp, nhưng món thịt bò kho mà cô ấy làm thì quả là không chê vào đâu được!

Khi chúng tôi ăn cơm trưa thì đồng hồ đã chuyển sang những thời khắc của buổi chiều. Không biết là do quá đói hay vì tài nấu nướng của Mạt Mạt, hôm đó, Mạt Mạt chỉ ăn vài miếng đã kêu no bụng rồi, còn tôi, cả một nồi cơm đầy lẫn một mâm thức ăn thịnh soạn đã được tôi ngốn hết sạch.

Mạt Mạt nheo mắt mỉm cười nhìn tôi ăn uống, cô ấy nói, việc ngồi nhìn tôi ăn một cách thú vị như vậy cũng là một cách để thư giãn.

Ăn cơm xong, tôi lại ôm Mạt Mạt vào lòng, nói với cô ấy rằng, hơn hai mươi năm qua, đây là bữa cơm đầu tiên tôi cảm thấy thư thái, mãn nguyện như vậy.

Mạt Mạt đột nhiên nhảy lên một cách đầy hưng phấn rồi nói với tôi, “Chúng mình hẹn hò nhé”.

Được hẹn hò với nữ thần trong lòng mình bấy lâu nay đã khiến tôi vô cùng xúc động, nhưng ngay sau khi nhận lời với cô ấy, tôi lại cảm thấy lo lắng. Mạt Mạt vốn quen tiêu xài thoải mái, còn tôi chỉ là một sinh viên nghèo, cô ấy mà dẫn tôi đến những chỗ cô ấy thích thì sao tôi có thể kham nổi? Lỡ nào lại trở trên đến nỗi để bạ gái rút ví ra trả tiền ư? Thế là tôi giả bộ đòi hỏi, đi chơi ở đây bây giờ.

Thấy nét mặt ảm đạm khó coi của tôi, Mạt Mạt nói một cách rầu rĩ: “Anh sợ đi cùng em ra ngoài phố sẽ bị người khác bắt gặp hay sao?”.

Thấy cô ấy hiểu lầm, tôi cuống cả lên, kéo vội tay cô ấy rồi nói: “Anh sợ gì chứ? Sau này, hễ có em bên cạnh, anh sẽ nắm chặt tay em! Anh muốn cho cả thế giới biết rằng, người con gái mang tên Mạt Mạt có sắc đẹp hoa nhường nguyệt thẹn này đã thuộc về anh!”.

Bấy giờ, Mạt Mạt mới mỉm cười mãn nguyện.

Thấy cô ấy vui vẻ, tinh thần của tôi cũng phấn chấn hẳn lên, nói: “Đi thôi! Em yêu, em muốn đi đâu, anh sẽ đưa em tới đó!”.

Tôi vốn nghĩ rằng, Mạt Mạt sẽ đòi đưa đi mua sắm ở những trung tâm thương mại cao cấp, ai ngờ cô ấy lại nói: “Chúng mình đi chơi thả diều, được không anh?”.

Thà diều thì có gì khó cơ chứ, của đỡ tốn tiền vừa vui vẻ, còn có thể rèn luyện sức khỏe, tắm nắng, diệt vi trùng...Đường nhiên tôi vui vẻ đồng ý ngay.

Mạt Mạt liền hàn hoan vỗ tay, tung tăng nhảy nhót, vô tư như một đứa trẻ. Điều bộ sinh động, tươi tắn của Mạt Mạt khiến tôi ngồi ngây ra ngắm cô ấy một hồi lâu.

Mạt Mạt quả nhiên đã ngoan ngoãn đồ tôi nắm tay cô ấy đi ngoài phố. Tôi cao ngạo bước đi trên đường, tay nắm chặt tay cô bạn gái Mạt Mạt, người có sắc đẹp thiên phú không thua kém gì Phấn Đại ngày xưa của mình.

Vừa bước ra khỏi cửa, chúng tôi đã gặp ngay hai chú chó đang hứng tình. Nhìn thấy cánh ấy, Mạt Mạt vội quay mặt đi chỗ khác. Tôi thật sự cảm thấy rất hứng thú với hành động tỏ vẻ xấu hổ đó của cô ấy.

Ánh nắng cuồn cuộn tháng Ba thật tuyệt vời. Vào mùa này, đám cây bạch dương hai bên đường đã bắt đầu bung ra những sợi bông trắng muốt. Ánh sáng trắng của mặt trời xuyên qua từng kẽ lá, rọi thẳng xuống mặt đường không chút khói bụi, gió nhẹ thổi từng sợi bông bay lượn trong không trung. Hít một hơi thật sâu, tôi bỗng cảm thấy vô cùng sảng khoái.

Rất nhiều năm sau, mỗi lần nhớ lại những năm tháng ngông cuồng của tuổi trẻ, trong đầu tôi vẫn hiện rõ những hình ảnh của quãng thời gian đó: Có ánh nắng, có gió nhẹ, có hàng cây bạch dương cao lớn, có những sợi xơ bông bay lượn trong cả giấc mơ, có em, có tôi...đẹp biết bao.

Khoảnh khắc mùa xuân ngắn ngủi đó, vì có Mạt Mạt ở bên bỗng trở nên phong tình dào dạt.

Trên quần trường, người đến chơi thả diều chủ yếu làm đám trẻ nhỏ, thi thoảng cũng có một vài đôi tình nhân. Trên nền trời cao xanh thăm thẳm. điểm xuyết vài cánh diều giấy, màu sắc sặc sỡ, cùng đua nhau khoe sắc.

Trò chơi thả diều đã thuộc về ký ức của những năm tuổi thơ, dễ thương cũng phải đến hơn mười năm rồi tôi không chạm tới nó. Cái trò chạy thực mạng, sau đó kéo dây dè cánh diều tự do tự tại bay lên cao theo chiều gió, với tôi bây giờ đã mang một ý nghĩa khác rồi.

Bà bán diều cầm trong tay rất nhiều loại diều giấy khác nhau, giá cả cũng không thống nhất. Mạt Mạt nhất định chọn chiếc diều theo kiểu phổ biến nhất mang hình đầu hổ, thân hồ được dán bằng giấy, xương hồ được đan bằng những nan tre.

Tôi trầm nghĩ, mình dường dường là mạt đắng nam nhi, mặt mũi bành bao, lại tranh giành chạy tới chạy lui trong đám trẻ con lít nhít kia để thả diều e rằng hơi mất thể diện, thế là tôi bèn ngồi xuống bãi cỏ, nhìn Mạt Mạt tung tăng chạy nhảy.

Mạt Mạt không phải là nam giới, cô ấy không cần phải để ý đến thể diện như tôi.

Cô ấy giờ cao con diều hình đầu hổ, chạy tới chạy lui trong làn gió xuân, mắt chăm chú nhìn cánh diều, miệng cười ha ha trong ánh nắng mặt trời, một điệu cười vô cùng thoải mái, không một chút e ấp của thiếu nữ nhưng lại vô cùng thuần khiết, tự nhiên...Chốc chốc, cô ấy chạy sang bên này, rồi lại chạy sang bên kia, dù con diều chưa bay được lên cao, nhưng mỗi lần có một cơn gió mạnh, thôi chiếc diều bay lên khỏi mặt đất chừng bốn, năm mét, cô ấy đã cuồn cuộn vui mừng phấn khởi, cô ấy sẽ quay lại nhìn về phía tôi, ánh mắt như muốn nói với tôi rằng, “Thế nào, em giỏi đấy chứ”, rồi chờ đợi tôi khen ngợi. Nhìn đôi má đỏ ửng lên dưới ánh mặt trời của cô ấy, tôi thật không thể tưởng tượng nổi cô ấy lại chính mà Mạt Mạt, người con gái mới đêm qua thôi còn lả lơi đến Blue 18 tìm trai bao tiêu khiển! Cho đến tận bây giờ, khi cô ấy vui tươi chạy dưới ánh nắng mặt trời, hình ảnh của một thiếu nữ mười chín tuổi trong con người cô ấy mới thực sự bao trùm lấy cơ thể đang vui vẻ nhảy nhót kia, mới đúng vũng lại trên sự sống đang hồi sinh của cô ấy.

Tôi đang cầm giúp cô ấy gói kẹo bạc hà và một chai nước suối. Mạt Mạt cảm thấy khát sẽ chạy lại chỗ tôi, đón lấy chai nước mát trong tay tôi, ngửa cổ uống ừng ực, rồi lại chìa tay về phía tôi đòi một viên kẹo, sau đó cô ấy nhoẻn miệng cười với tôi rồi không kịp đợi tôi nói gì đã chạy biến đi, lẫn vào trong ánh nắng mặt trời.

Một ngày mùa xuân dịu dàng, một buổi chiều oi nồng, ánh nắng mặt trời chói chang, những viên kẹo bạc hà sáng lấp lánh. Những cánh diều mỏng manh, nhiều màu sắc bay lượn đầy hào phóng, em ngược mắt thả dây, lòi, kéo, mỗi bận tâm của anh cũng dài như đoạn dây diều Ương tay em...

Chúng tôi hoa hợp giống như một cặp tình nhân thanh mai trúc mã, cùng vô tư lớn lên bên nhau. Chỉ cần cô ấy liếc nhìn, tôi hiểu ngay cô ấy muốn gì. Cô ấy không nói chuyện nhiều với tôi, chỉ tập trung vào trò chơi thả diều nhưng tôi lại không hề cảm thấy buồn chán. Trước đây, tôi không biết rằng, một trò chơi mà tôi đã chán ngấy từ hồi nhỏ qua tay Mạt Mạt lại biến thành một thứ đồ chơi sinh động và đầy hứng khởi như vậy. Cô ấy cười, tôi cũng không thể ngăn được khoe môi mình nhếch lên theo. Trong lúc ngồi nhìn Mạt Mạt chơi thả diều, Uyển Nghi gọi điện cho tôi hai lần. Tôi ập a ập ứng nói rằng đang đi chơi cùng một người bạn. Tôi vốn không khéo léo trong việc nói dối, sở dĩ Uyển Nghi phát hiện ra nên vội vàng tắt máy.

Nghĩ tới Uyển Nghi, tôi lại cảm thấy đôi chút rầu rĩ.

Dùng lúc đó, cánh diều của Mạt Mạt đã bay lên cao. Con diều hình đầu hổ được làm bằng giấy của chúng

tôi, cuối cùng cùng đã tìm được một chỗ đứng tí tẹo trên không trung bao la. Mạt Mạt đắc ý cầm sợi dây điều khiển lại bên tôi, chờ đợi ở tôi một lời khen ngợi.

Tôi nói với cô ấy như đang nựng một đứa trẻ: “Giỏi quá, mau cởi áo khoác ngoài ra, không lại bị cảm đấy”.

Mạt Mạt ngoan ngoãn cởi bỏ lớp áo khoác ngoài, cô ấy mặc chiếc áo thun màu trắng ngà ở bên trong, tay áo xắn cao, lộ hai cánh tay trắng nõn nà. Sau đó, cô ấy lại cởi đôi giày cao gót màu đỏ ra, đưa dây điều khiển cho tôi cầm, để chân trần nằm ngay xuống thảm cỏ, bên cạnh tôi, luôn miệng kêu mệt quá. Mạt Mạt chống đôi chân dài, săn chắc của mình lên, bầu ngực phập phồng nhô lên rồi hạ xuống theo từng nhịp thở, đôi môi hồng khe khẽ cong lên, hàng mi khép hờ chốc chốc lại rung rinh...Nhìn Mạt Mạt lúc đó thật trẻ trung, tươi vui. Cô ấy nằm ngay cạnh tôi, trông giả bộ thư thả dịu dàng nhưng lại khiến người ta không thể xoa đi ham muốn dục vọng, đó chính là một sự báng bổ.

Mạt Mạt nhắm mắt lại hỏi tôi, anh có vui không?

Tôi nói tôi rất vui, tôi hỏi lại cô ấy, thế còn em?

Mạt Mạt quay sang nhìn tôi, hai mắt khẽ nheo lại vì ánh sáng mặt trời, chân thành bày tỏ sự biết ơn: “Cảm ơn anh, đã lâu rồi, em chưa được vui như thế này”.

Tôi nói, “Ngốc ạ, cảm ơn gì cơ chứ”.

Sau đó, Mạt Mạt nhắm mắt lại, xa xăm hồi tưởng lại: “Còn nhớ, lúc em còn nhỏ, khi mẹ vẫn còn sống, mẹ thường đưa em đi chơi thả diều, hồi đó, em cũng có một con diều hình đầu hổ. Con diều đó là do mẹ em tự làm, nó còn đẹp hơn những chiếc diều bày bán ngoài chợ. Tròn bãi cát cạnh bờ sông, em cũng chạy qua chạy lại như thế này, con diều thường quay vòng vòng, không bay lên cao được nhưng em lại cảm thấy vô cùng vui vẻ. Trẻ con thường vô lo vô nghĩ, không biết vì sao cứ chạy qua chạy lại như vậy cũng đã thấy vui rồi”. Cô ấy quay sang nhìn tôi một cái rồi tiếp tục nhắm mắt lại, “Anh rất giống với mẹ em, ha ha, mẹ em cũng như vậy, mẹ rất nhỏ nhả yếu ớt, không bao giờ chạy theo em, mẹ thường ngồi một chỗ nhìn em chạy qua chạy lại, ánh nhìn không bao giờ rời khỏi người em. Mỗi lần quay lại nhìn mẹ, em đều thấy mẹ đang nhìn em gật gật đầu, động viên, dùng khẩu hình nói với em rằng ”Con gái mẹ giỏi quá”. Trên tay mẹ luôn là những đồ ăn ngon. Em chạy mệt rồi, liền chạy về bên mẹ...mẹ giúp em lau mồ hôi, đưa nước cho em...giống như anh...Cảm ơn anh...Dù rằng mẹ em chưa bao giờ cùng chơi với em, nhưng em cũng đã rất vui và cảm thấy thật an lòng.. Bởi em biết rằng, mẹ lúc nào cũng ở bên cạnh em, chỉ cần ngoảnh đầu nhìn lại, là em có thể thấy hình ảnh của mẹ...đang chờ đợi em, đang nhìn theo em...em cười, mẹ cũng cười theo...em giống như một cánh diều đang bay lượn trong gió, còn trong tay mẹ là sợi dây gắn kết giữa mẹ và em, dù em có chạy bao xa đi nữa, mẹ chỉ cần thu sợi dây lại, em đã có thể quay về bên mẹ...em đã rất lo sợ nếu sợi dây đó đứt...đến hôm nay thì sợi dây đó đã đứt thật rồi...mẹ không còn nữa, sợi dây cũng chẳng thấy đâu, còn em, em không biết đã bị gió thổi cho phiêu bạt tận nơi nào rồi...không còn có thể quay trở về bên mẹ được nữa... . Lúc ấy, một giọt nước mắt trong vắt từ đuôi mắt Mạt Mạt chảy xuống, lăn vào trong tai. Tôi xót xa đưa tay lau giúp cô ấy.

Tôi hỏi cô ấy, “Em chạy qua chạy lại lâu như vậy có mệt không?”.

“Mệt, càng mệt càng tìm lại được cảm giác từ thời thơ ấu! Em vẫn muốn được trải nghiệm lại một lần nữa! Em vẫn luôn hy vọng rằng, kí ức của mình chỉ có quãng thời gian khi còn bé đó, có trời xanh mây trắng, còn có cánh diều của em, em cố gắng chạy đi chạy lại, ánh diều sẽ có thể bay cao hơn, cao hơn...Nhưng tại sao,bây giờ em lại thay đổi, trở thành một con người như thế này...”, Mạt Mạt khe khẽ thì thầm, dường như đang hỏi tôi, lại như đang tự hỏi bản thân mình.

“Em không thay đổi mà, em vẫn là một cô bé ngoan, nếu không, sao anh có thể yêu quý em cơ chứ?”, tôi an ủi cô ấy một cách chân thành. Mạt Mạt mím môi lại, không trả lời, dường như cười mà không phải cười.

“Thế hồi nhỏ, khi em thả diều bay cao rồi, chạy mệt rồi sẽ làm thế nào nữa?”, tôi hỏi.

“Sà vào lòng mẹ, ngủ một giấc ngon lành! Ha ha ha...” Mạt Mạt nói xong, phá lên cười vui vẻ, còn tôi, tôi cũng bị lây nhiễm sự ngây thơ trong sáng đó, từ khuôn mặt đến suy nghĩ của tôi lúc đó, tất cả đều được bao phủ một vẻ đơn thuần. Tôi ôm cô ấy vào lòng và nói, em hãy ngủ một chút đi.

Sau đó, quả thực cô ấy đã ngủ thiếp đi, gối đầu lên đùi tôi, một lát sau tôi đã nghe thấy tiếng thờ đều đặn của cô ấy. Tôi sợ ánh nắng mặt trời chiếu vào làm nhức mắt cô ấy bèn lấy tay che ánh

sáng. Tôi cũng sợ cô ấy bị nhiễm lạnh nên đã lấy chiếc áo khoác cô ấy vừa cởi ra, đắp lên người cô ấy.

Ngay từ nhỏ, tôi đã quen sống trong cánh có người phục vụ cơm ăn áo mặc. Trong tâm trí tôi, chỉ có người phục vụ tôi chứ tôi chưa bao giờ biết đến việc phải quan tâm tới người khác. Vậy mà lúc này đây, tôi đang cam tâm tình nguyện chăm sóc cho cô gái đang gối đầu lên đùi tôi ngủ một cách ngon lành. Tôi thấy mình như một thiếu niên mới lớn, lần đầu sa vào lưới tình, suy tính thiệt hơn, cẩn thận tỉ mỉ nhưng không kém phần ân cần, dịu dàng. Nếu không phải đã quen biết nhau từ kiếp trước, nếu không phải chút ân lành đã an táng cho nhau dưới tấc đất vàng từ kiếp trước, sao tôi lại có thể có cách đối xử đặc biệt với cô gái này như vậy?

Mặt trời ẩn sau những đám mây rồi lại xuất hiện, khoe khuôn mặt cười rạng rỡ; gió lúc thổi lúc ngừng. Tôi ngồi yên, không dám nhúc nhích, chỉ sợ làm ảnh hưởng tới giấc mơ đẹp của cô gái đang gối đầu trên đùi mình kia. Nghĩ tới thân thể của Mạt Mạt, nghĩ tới những chỗ đau, bất hạnh không phải ai cũng biết mà cô ấy đã trải qua, chỉ cần một biểu hiện nhỏ của cô ấy như khẽ nhăn mặt hay chau mày cũng đủ khiến tôi thương cảm vô cùng. Nhìn điệu bộ ngủ say sưa một cách yên lành của cô ấy, thuần khiết như thể không chút tranh giành gì với thế sự, tôi có muốn thôi cũng không được.

Chắc hẳn cô ấy đã mệt lắm rồi, một mình cô ấy đã phải vật lộn bao nhiêu năm ròng trong cõi trần tục, một lần đi thà điều, tìm lại chút ký ức từ khi còn ở bên cạnh mẹ mới có được một khoảnh khắc ổn định và an lành như vậy.

Tôi vốn dĩ vẫn cho rằng, mình không phải là một người đàn ông phong tình, nhưng sau khi gặp Mạt Mạt, tôi bỗng trở nên nặng tình như vậy. Thực ra, trên thế giới này không có người đàn ông khô khan, chẳng qua họ chưa gặp được một nửa của mình mà thôi. Đợi đến khi gặp được rồi, dù có là người đàn ông cứng rắn, máu lạnh đến đâu, họ cũng đều tự nguyện rơi vào đầm lầy “anh em thăm thiết” mà thôi.

Mạt Mạt giống như một cây dây leo mỏng manh, yếu đuối, nõn nà nhất trong mùa xuân này, cô ấy đã chọn một mảnh đất màu mỡ và mềm yếu nhất trong trái tim tôi, cứ miên man, vẫn vút vươn dài.

Con điều giấy hình đầu hổ mà Mạt Mạt phải mất rất nhiều công sức mới khiến nó bay lên cao được giờ đã lắc la lắc lư rơi xuống mặt đất phía xa kia, nơi tận cùng của ánh nhìn...Nghĩ đến việc Mạt Mạt tự so sánh mình là một cánh điều, tôi cảm thấy vô cùng đáng yêu, bất giác mỉm cười một mình.

Giờ đây, Mạt Mạt vẫn là một cánh điều đang bay lượn mông lung trong gió, chỉ có điều, tôi cần mãi mãi nắm chặt sợi dây gắn kết với cô ấy trong tay.

## 26. Chương 26

Cô bé ngốc nghếch này chắc hẳn đã rất mệt, nằm xuống ngủ là ngủ luôn ba tiếng đồng hồ. Khi cô ấy tỉnh dậy, trời đã chập choạng tối, còn khi đầu cô ấy vừa rời khỏi hai chân tôi, nửa người dưới của tôi dường như đã mất hết cảm giác vì tê mỏi.

Mạt Mạt áy náy nhìn tôi, lò lười nói rằng cô ấy không cố ý làm vậy.

Nhìn cô gái đang liên tục làm bộ mặt chọc ghẹo mình, tôi lại nhớ lúc cô ấy tỏ ra lạnh lùng, kiêu ngạo. Khi cô ấy quyết định thôi không vẫy vùng trong chốn hồng trần ấy nữa, cô ấy có thể trở nên linh hoạt, nhí nhảnh vô cùng; nhí nhảnh đến nỗi, tôi cảm thấy vô cùng yêu thích, cô ấy cũng có thể nghịch ngợm, nũng nịu, châm chọc, thể hiện rõ ban lính lương thiện nhưng vẫn ngây thơ như những cô gái bình thường khác.

Đây mới chính là con người đích thực của Ngái Mạt. Tôi xúc động khi tự mình cảm nhận và phát hiện ra con người thật của cô ấy đằng sau lớp vỏ bọc dày đặc của son phấn. Mạt Mạt giống như một báu vật được

tàng giữ, chỉ cần bạn quyết tâm tìm kiếm, cô ấy sẽ mang đến cho bạn những bất ngờ thú vị.

Sau đó, Mạt Mạt ngồi cạnh tôi thêm một lát nữa, vẻ mặt như đang hồ thẹn. Đôi mắt biết nói của cô ấy chốc chốc lại liếc trộm sang tôi. Nhìn sâu vào đôi đồng tử đang thiết tha bịn rịn của cô ấy, tôi bỗng muốn hôn cô ấy ngay tại đây.

Đúng lúc tôi đang từ từ nghiêng người, định nuốt trọn đôi môi hồng xinh của cô ấy, thì một giọng nói lạnh lẽo vang lên trên đầu tôi: “Anh ơi, mua một bông hoa nhé!”. Tôi giật mình, vội buông Mạt Mạt ra, hóa ra là một cô bé bán hoa. Cô bé khoảng trên dưới mười tuổi, đang nặng nề xách một giỏ hoa, nước da ngâm đen, tết hai bím tóc đuôi sam, đôi mắt chăm chú nhìn tôi, “Anh ơi, anh xem, chị ấy xinh quá, anh mua hoa tặng cho chị gái xinh đẹp đi!”.

Dang lúc nồng thắm thì bị ngắt ngang, trước giờ tôi chưa gặp phải tình huống khó xử như thế nào bao giờ. Trước đây, mỗi lần gặp những người bán hàng rong, tôi đều từ chối lời mời của họ. Không những thế, Mạt Mạt ngồi cạnh tôi đây còn mở cửa hàng hoa, vậy là tôi xưa tay tỏ vẻ từ chối như một phản xạ có điều kiện.

Liếc sang nhìn Mạt Mạt, tôi thấy cô ấy đang chăm chú nhìn cô bé bán hoa, thần sắc rất khác thường, lộ rõ vẻ thương cảm với những người cùng cảnh ngộ. Sau đó, cô ấy lập tức chuyển ánh nhìn sang tôi, nũng nịu giơ ba ngón tay của bàn tay phải lên và nói: “Được không anh? Em chọn hoa hồng, ba bông!”.

Lúc bấy giờ, tôi mới chợt nhớ ra, trước đây Mạt Mạt cũng từng đi bán hoa dạo, cô ấy chắc chắn sẽ hiểu được nỗi vất vả của những cô bé bán hoa.

Cặp đồng tử long lanh của Mạt Mạt đang toát lên những tia hy vọng, dịu dàng, ấm áp, vừa hay nó kích động vào đúng cảm giác muốn được chinh phục của đàn ông. Không những thế, câu nói ngọt ngào “được không anh”, lại càng khiến tôi bay bổng, mơ màng, không còn biết mình đang ở nơi nào nữa. Có một người vợ dịu dàng như vậy, tôi còn mong đợi gì hơn? Dù nói là ba bông, ngay cả ba trăm bông tôi cũng tuyệt đối không thối thốt ra từ “không” được.

Thế là tôi vui vẻ rút ví mua ba bông hoa.

Cô bé bán hoa dường như vẫn còn rất ngượng ngùng, cầm lấy tiền rồi chạy biến mất, quên cả nói cảm ơn. Mạt Mạt ngồi ngầy ra nhìn theo bóng dáng của cô bé ban nãy.

Tôi hỏi cô ấy, có phải là đang nhớ tới thời kì phải đi bán hoa dạo trước đây không?

Ban đầu, Mạt Mạt không nói gì, một lúc lâu sau mới từ từ gật đầu. Cô ấy ngược mắt lên nhìn bầu trời, bầu trời buổi chiều vẫn còn xanh thẫm thẫm, vậy mà bây giờ đã tối đen như mực, cô đặc lại thành một khối, lác đác vài ngôi sao nhỏ, cũng chẳng có ánh sáng của mặt trăng. Những người bộ hành xung quanh đang dần dần lùi xa, phía tối tăm xa xa kia, thấp thoáng bóng dáng của cô bé bán hoa ban nãy đang nắm ni một đôi tình nhân qua đường mua hoa...

“Sau này, nếu gặp bất kì cô bé bán hoa nào, anh cũng đều phải mua ba bông, có được không?” Mạt Mạt bỗng nhiên quay sang nhìn tôi.

Tôi gãi gãi đầu, thật thà nói: “Nếu không có em bên cạnh, cũng phải mua sao? Nói thực là trước đây, anh cảm thấy rất phiền mỗi lần bị người ta năn nỉ, giữ lại...”. Nói xong câu đó, tôi lại cảm thấy ân hận vô cùng. Nói những cô bé bán hoa là người đi làm phiền người khác, thế khác nào chạm phải điều đại kỵ của Mạt Mạt hay sao!

Tôi trầm nghĩ, thế nào Mạt Mạt cũng sẽ nổi giận cho xem.

Ai ngờ, Mạt Mạt không hề nổi giận, cô ấy còn bật cười khanh khách: “Đúng là phiền thật, đó là một đám người ngây thơ đáng ghét!”. Cô ấy nhìn về phía cô bé bán hoa phía xa xa. Tôi biết, nếu lần theo ánh nhìn của cô ấy, tôi có thể tìm về Mạt Mạt của năm mười bốn tuổi - tay xách giỏ đựng hoa, trong giỏ là hy vọng của ngày mai, bán được thêm một bông, sẽ có thêm một miếng ăn...I Toa hồng mềm mại tươi tắn, nhưng nói hồng là có thể hồng được ngay, nếu không bán nhanh, e rằng không kịp nhìn thấy lý tưởng xa vời nữa...Còn người thanh niên mặc áo phông chất cotton ấy nữa, đã ở bên Mạt Mạt suốt những tháng ngày của tuổi thanh xuân, tôi có cần phải loại bỏ đi không?

Tôi khẽ ho một tiếng, chỉ vào ba bông hoa hồng trên tay Mạt Mạt, chuyển câu chuyện sang hướng khác: “Sao lại phải mua ba bông? Ba...có nghĩa là thay lòng đổi dạ...”.

“Ba bông có nghĩa là tôi yêu bạn”. Mạt Mạt nhìn vào mắt tôi, mỉm cười, có một chút ngượng ngùng, như vừa gặp gió xuân.

Mạt Mạt nói, ba bông có nghĩa là tôi yêu bạn, tôi còn không kịp nghĩ ngợi xem ý nghĩa của câu nói đó là ai yêu ai đã dần dần đắm đuối trong nụ cười hút hồn của cô ấy.

Tôi không còn nhớ đến sự vắn vưng với Uyển Nghi, không còn nhớ tới những ân tình của bố mẹ, cũng chẳng còn nhớ tới kẻ tình địch thích mặc chiếc áo phông chất cotton màu nhạt đã ở bên cạnh Mạt Mạt thời thiếu nữ nữa...Trong mắt tôi, trong lòng tôi lúc đó, chỉ có nụ cười của cô ấy, nụ cười mang mùa xuân đến, trăm hoa đua nở.

Ba từ tôi yêu bạn vắn vưng vắn bèn tai, mãi vẫn không mất đi.

Buổi chiều, Mạt Mạt chạy nhiều quá, ra nhiều mồ hôi rồi lại ngu thiếp đi ngay, chắc là đã bị cảm lạnh. Khi lôi đưa cô ấy về đến nhà, Mạt Mạt bắt đầu bị sốt. Tôi giúp cô ấy uống một chút nước ấm, đứng nhìn khuôn mặt cô ấy đang đỏ ửng lên, mệt mỏi nằm trên giường, liên tục kêu lạnh.

Tôi đem tất cả những thứ có thể đắp được ở nhà đắp lên người Mạt Mạt, phải rất lâu sau, cô ấy mới có cảm giác trở lại. Mạt Mạt yếu ớt giơ tay ra hiệu bảo tôi đi về.

“Anh về đi, Trần Uyển Nghi chắc đang lo lắng lắm.”

Nghĩ đến việc Uyển Nghi chắc chắn đang ở nhà đợi tôi, vì sợ sẽ bị nao núng khi Uyển Nghi liên tục gọi điện dò hỏi nên đã sớm đổ điện thoại ở chế độ rung rồi. Một chút áy náy thoáng qua. Nhưng Mạt Mạt đang bị ốm, bộ dạng yếu ớt như thế này, tôi sao nỡ bỏ về?

Tôi vô cùng đau lòng, nghĩ thầm, sức khỏe của cô ấy quả thực rất kém. Tôi nhằn mày trách mắng: “Sức khỏe của em yếu quá, rốt cuộc là em có ý thức giữ gìn sức khỏe cho bản thân không hả? Mới chạy một chút đã bị sốt rồi, thế là thế nào!”.

Mạt Mạt dịu dàng nhìn tôi, mỉm cười. Cô ấy bỗng đưa bàn tay nhỏ bé nóng bỏng ra, nắm lấy tay tôi: “Em uống một chút nước, ngu một giấc là khỏi thôi. Cảm xoàng ấy mà, anh đừng bận tâm. Cảm an anh. Đã bao nhiêu năm rồi, anh là người duy nhất thật sự quan tâm tới em”. Những câu nói chưa xốt như rút từ gan ruột, được thốt ra từ đôi môi trắng bệch, khô rát của Mạt Mạt...Nếu như ban nãy, tôi còn phân vân không biết nên về hay ở lại, còn do dự giữa hai người con gái đều đang cần tôi, thì lúc này đây, thực sự tôi đã quên mất cô bạn gái đang ở nhà đợi tôi, quên mất tên của cô ấy là Trần Uyển Nghi.

Tôi nhẹ nhàng giúp Mạt Mạt đắp chăn lại cẩn thận, nói cô ấy cố gắng ngủ một chút.

Mạt Mạt yếu ớt gật đầu, nhắm mắt lại.

Tôi nhẹ nhàng đi ra, khép chặt cửa lại. Vừa chạm phải bầu không khí lạnh mạnh, ầm ướt bên ngoài, tôi bèn co chân chạy thục mạng tới hiệu thuốc gần đó, lo lắng kê hết bệnh tình của Mạt Mạt cho cô bán thuốc nghe.

Cô bán thuốc khoảng năm mươi tuổi. Bàn đầu, nhìn bộ dạng hớt hơ hớt hải, người ngợm nhể nhại mồ hôi của tôi khi chạy đến, cô cứ tưởng nhả tôi có người ốm tắt thở nhất sinh đang đến hồi nguy kịch. Sau khi hỏi kỹ lại, khẳng định rõ ràng Mạt Mạt chỉ bị cảm sốt thông thường liền lườm tôi một cái, nói: “Cô lại cứ nghĩ là bệnh tình gì ghê gớm lắm cơ chứ”. Cô ấy không hề tỏ ra lo lắng, vội vàng như tôi, cứ chậm rãi giới thiệu với tôi các loại thuốc cảm cúm, hạ sốt, thuốc trị sổ mũi, trị ho, ho có đờm hay không đờm...Tôi mơ hồ chọn vài loại đắt nhất, cầm túi thuốc chạy thẳng về nhà.

Chỉ sợ chậm vài giây thôi, Mạt Mạt của tôi sẽ không thể gắng gượng được nữa, đã tắt thở mất rồi.

Khi về đến cạnh giường Mạt Mạt, bộ dạng tôi đã giống như một chú bò đực vừa chạy đua xong, đang hồng hồng hần hần thở.

Mạt Mạt vốn đang thiu thiu ngủ, nghe thấy tiếng tôi quay lại bèn nhìn tôi ngạc nhiên nói: “Em tưởng là anh đã về rồi mà”. Tôi trả lời một cách vô cùng cương quyết: “Tối nay anh sẽ ở lại đây để chăm sóc em”.

Mạt Mạt nhúu đôi lông mày lại, định nói điều gì đó nhưng lại bị vẻ mặt đầy nghiêm nghị của tôi ngăn lại. Tôi nói: “Người bệnh không được nói chuyện!”.

Mạt Mạt dường như đã thoa hiệp rồi, thái độ cũng bớt căng thẳng hơn, thay vào đó mĩa một khuôn mặt tràn đầy nét dịu dàng và sự cảm kích.

Sau đó, tôi đi rót một cốc nước sôi, trong lúc chờ nước nguội, tôi tranh thủ nghiên cứu đồng thuốc vừa mới mua từ hiệu thuốc về.

Tôi chăm chú như đang tập trung toàn bộ suy nghĩ để giải bài toán có số điểm cao nhất trong bài kiểm tra cuối kỳ vậy.

Mạt Mạt vẫn không nói gì, chỉ yên lặng ngắm nhìn tôi.

Tôi cẩn thận chọn mấy loại thuốc, bón cho Mạt Mạt uống. Lúc uống thuốc, Mạt Mạt vô cùng ngoan ngoãn, cũng không cần nhìn xem trong tay tôi đang cầm những loại thuốc gì, tôi bảo cô ấy uống mấy viên, cô ấy liền uống đúng chùng ấy, giống hệt như một đứa trẻ con chưa hiểu biết gì nhiều. Tôi thích cảm giác được cô ấy dựa dẫm như thế.

Uống thuốc xong, tôi giúp Mạt Mạt đắp chăn cho ngay ngắn rồi đợi cô ấy toát mồ hôi. Tôi ngồi bên cạnh giường nhìn Mạt Mạt, khuôn mặt vô cùng nghiêm túc khi nói rằng nếu hai tiếng nữa cô ấy vẫn chưa toát mồ hôi thì phải đi bệnh viện để khám.

Mạt Mạt bỗng nhiên lại cảm ơn tôi, cô ấy nói: “Cảm ơn anh”.

Tôi chăm chú nhìn cô gái đã không được biết đến sự ấm áp của nhân gian từ năm mười bốn tuổi kia. Tôi thầm nghĩ, hóa ra em lại có thể dễ dàng thỏa mãn như vậy sao, những thứ em cần chỉ ít ỏi vậy thôi sao. Tôi chỉ làm một ngĩa vụ thông thường nhất qua một người bạn khi cần giúp đỡ người khác thôi cũng đủ khiến cô ấy vô cùng cảm kích rồi.

Nơi ở của Mạt Mạt là khu hà ở của công nhân, được xây dựng vào nhũn năm chín mươi. Toa nhà không được xây cao tầng, xung quanh là những hộ dân sống bằng nghề chợ búa thật thà, chất phác, ngạp lặn ở vùng ven của thành phố phồn hoa. Những người quản lý khu nhà rất tích cực, mỗi khi có bất kì hoạt động mới nào, họ đều cử người vác loa đi tuyên truyền khắp nơi.

Tối hôm đó, chúng tôi nghe nhân viên của Bán quản lý oang oang đọc thông báo trên loa: “Thông báo: Xin mời mọi người, đúng ngày thứ Bảy, tập trung tại đầu phố của khu nhà ở để kiểm tra sức khỏe sinh sản miễn phí... Thông báo: Xin mời mọi người, đúng ngày thứ Bảy, tập trung tại đầu phố của khu nhà ở để kiểm tra sức khỏe sinh sản miễn phí...”. Ngay sau đó, tiếng mấy người đàn ông tán gẫu với nhau vọng cá vào trong phòng, “Kiểm tra sức khỏe sinh sản? Đàn ông thì kiểm tra ở chỗ đi tiểu, đàn bà thì kiểm tra ở đâu nhỉ?”. Một người đàn ông khác hồ hởi tiếp lời, “Chẳng bằng cứ để anh em mình kiểm tra giúp bọn họ nhỉ”.

Tôi ngượng ngùng liếc Mạt Mạt một cái, mặt cô ấy cũng đang đỏ ửng, không khí có phần nóng lên dần khiến tôi không thể không liên tưởng, suy nghĩ miên man được.

Nhưng, rốt cuộc, Mạt Mạt của tôi lại đang bị ốm, chẳng mấy chốc, cô ấy lại ngủ thiếp đi. Dường như, cô ấy đang ngủ mơ, chốc chốc lại nhúu đôi lông mày lại, giống như đang giãy giụa trong sự đau khổ, giống như đang cầu xin một ai đó. Rốt cuộc cô ấy đã phải chịu bao nhúu đau khổ, ngay cả trong giấc mơ cũng không được thanh thản hay sao.

Tôi thực sự muốn giúp cô ấy gạt bỏ hết mọi ký ức trước đây để cô ấy chỉ nhìn thấy tôi của hiện tại và hạnh phúc mà tôi có thể mang lại cho cô ấy. Tôi đã quá để tâm tới cô ấy, đã quá sốt sắn để cô ấy có thể cam nhận được sự ấm áp của thế giới này. Nhưng dường như có chút hoang mang luống cuống, lực bất tòng tâm.

Sống đến hơn hai mươi tuổi rồi, tôi chưa bao giờ có cảm giác như thế này, chưa từng có hình ảnh người con gái nào cứ vấn vương trong tâm trí tôi như Mạt Mạt. Không còn nghi ngờ gì nữa, đó chính là tình yêu.

Thực ra, tôi không thối đã, bảo chắc chắn rằng tôi có thể đi cùng Mạt Mạt tới tận cuối cuộc đời, cứ cho là rất nhiều năm sau này, tôi và Mạt Mạt đã chia tay nhau, cho dù cô ấy không nhớ nổi tên tôi thì Mạt

Mạt cũng không thể ngăn cản được nỗi nhớ da diết của tôi dành cho cô ấy...không một chút oán hận.

Tôi ngồi ngây ra ngắm nhìn Mạt Mạt đang cuộn tròn trong chăn, chỉ để hở khuôn mặt thanh tú, bất giác tôi cũng bò lên giường, nằm xuống và ngủ thiếp đi.

Tôi không biết là mình đã ngủ thiếp đi bao lâu, khi tỉnh dậy, tôi thấy Mạt Mạt đang tròn xoe mắt, chăm chú nhìn tôi với một nụ cười đầy ẩn ý. Cô ấy tình nghịch chớp chớp mắt. Tôi vội vàng đưa tay quạt dòng nước dãi chảy quanh khoe miệng, nói: “Em tỉnh rồi à? Sao anh lại ngủ thiếp đi được nhỉ! Em cảm thấy đỡ hơn chưa? Hay là chúng mình đến bệnh viện kiểm tra!”.

Mạt Mạt nhú nhú lông mày lại, nói: “Chân tay không còn mồi nữa rồi, cũng không cảm thấy lạnh nữa, em thấy rất nóng!”. Nói xong Mạt Mạt bắt đầu hắt tung tấm chăn đang đắp ra.

Đương nhiên tôi không cho phép cô ấy làm vậy, tôi đành phải năn nỉ, dỗ dành, động viên cô ấy cố gắng thò một chút nữa.

Đôi môi nhỏ xinh của Mạt Mạt khê bĩu ra, nói muốn uống nước.

Mạt Mạt ra rất nhiều mồ hôi. Lúc này, cô ấy càng giống một nữ yêu tinh đã chìm sâu vào giấc ngủ nghìn năm vừa mới tỉnh dậy, chuẩn bị sát hạt hàng loạt đàn ông trên thế gian này. Mồ hôi khiến tóc trên trán Mạt Mạt ướt thêm, dính vào má, còn khuôn mặt đỏ hồng của cô ấy lại giống quả vải đã chín mọng, có thể vắt được thành nước. Đôi má lúm đồng tiền xinh xắn thoát ẩn thoát hiện theo những tiếng lẩm rầm của Mạt Mạt, còn đôi môi hồng xin xắn hơi cong lên đòi uống nước nữa chứ...Thật hấp dẫn vô cùng! Tôi cảm thấy hoang mang khi nghe những tiếng mè nheo không ngớt của Mạt Mạt: “Khát quá...em muốn uống nước mà...”, thiếu chút nữa thì tôi cũng quên mất mình đang ở đâu.

“Em khát quá!” Mạt Mạt cất giọng to hơn, lúc bấy giờ tôi mới chợt bừng tỉnh, quay người ngồi dậy đi tìm nước, trống ngực vẫn đang đập thình thịch.

Mạt Mạt uống nước xong lại kêu đói, đòi ăn táo.

Nữ thần cần tôi giúp đỡ nhiều như vậy, tôi đương nhiên cảm thấy vô cùng vinh hạnh. Tôi vui vẻ gọt táo mà không hề cảm thấy một chút mệt mỏi. Nếu cô ấy đồng ý, tôi có thò hau hạ cô ấy suốt đời.

Từ khi biết nhận thức, đây là lần đầu tiên trong đời tôi tự gọt táo. Trước đây, táo tôi ăn là do mẹ gọt vỏ, khi không có mẹ bên cạnh, Uyển Nghi là người gọt táo cho tôi ăn. Nếu không có hai người phụ nữ đó, tôi chỉ việc rửa qua quả táo rồi ăn cả vỏ.

Cuối cùng, tôi tay vụng về của tôi cũng gọt xong quả táo. Tôi đem quả táo đã bị méo mó ghi gọt xong bỏ ra thành từng miếng nhỏ, đút vào miệng cho Mạt Mạt.

Tôi đã hiểu việc mẹ tôi trước đây hay làm, mỗi lần có thức ăn ngon, bà thường không ăn, chỉ ngồi nhìn tôi ăn nhưng khuôn mặt lại rạng ngời vẻ mãn nguyện còn hơn cả người được thưởng thức.

Nhìn người mình yêu thương nhai giòn tan trong miệng, đặc biệt là sau mỗi lần nhai xong lại là câu “muốn ăn nữa”, trong lòng cảm thấy vô cùng ấm áp.

Bỗng nhiên tôi liếc về phía ba bông hồng được cắm vào chiếc lọ hoa sau khi Mạt Mạt vừa về đến nhà. Những bông hồng đang độ nở, e ấp khoe sắc dưới ánh sáng ấm áp của đèn điện. Vừa đúng ba bông, ba bông có nghĩa là tôi yêu bạn.

Mạt Mạt đã nói như vậy.

## 27. Chương 27

Ănáo xong, bệnh tình của Mạt Mạt có vẻ đã đỡ hơn, tuy \*

nhiên, cô ấy vẫn còn rất yếu, một lát sau, cô ấy lại mê man chìm vào giấc ngủ. Đường nhiên, tôi vẫn túc trực bên cạnh, tình nguyện giúp cô ấy làm tất cả mọi việc.

Bỗng tôi nghe thấy tiếng Mạt Mạt khẽ nói: "Lên giường cùng ngủ đi".

Tôi thừa nhận mình rất háo sắc, chỉ vì một câu nói quan tâm bình thường của Mạt Mạt, tâm hồn tôi đã bay bổng lên chín tầng mây và bắt đầu suy nghĩ miên man.

Mạt Mạt thấy tôi vẫn ngồi yên không nhúc nhích, khẽ hè mắt, hỏi tôi bằng một cây đầy hàm ý: "Không muốn ngủ cạnh em à?". Bộ dạng có phần khiêu khích của cô ấy giống như một chú báo cái đang hứng tình, ánh mắt hoang dại khiến tôi được một phen xao động.

Thế là, tôi cũng không tỏ ra khách khí nữa, vội vàng cởi bỏ quần áo ngoài, chui vào trong chiếc chăn ấm áp và thơm dịu cùng Mạt Mạt.

Ban đầu, tôi tỏ ra khá thật thà, nằm bất động như một chú cá đã chết bên cạnh Mạt Mạt. Nhưng mỗi lần Mạt Mạt cử động hay xoay người, tôi như ngọn đuốc vừa được châm lửa, phải chịu không biết bao nhiêu dày vò. Nhưng cứ nghĩ đến việc Mạt Mạt còn đang bị ốm, dù có là loài cầm thú tôi cũng không thể động vào cô ấy trong lúc này. Mạt Mạt cảm nhận được sự kìm nén của tôi, nở một nụ cười xấu xa. Tên yêu nữ này chắc chắn biết trong lòng tôi đang nghĩ gì, cô ấy thản nhiên lật người, nằm song song với tôi, Ôm chặt lấy tôi, tì chiếc cằm xinh xắn lên ngực tôi, rồi ngược đời mắt ướt ướt lên nhìn tôi và hỏi một cách vô tội: "Anh sao thế, nóng quá! Anh cũng đang sốt^^". J^

Tôi thầm kêu khổ trong bụng, giọng đầy ai oán: "Em hư quá, em hư quá!".

Mạt Mạt cười khúc khích, "Em ngoan ngoan lắm mà, đâu có hư gì đâu."

Sau đó, người đẹp trời sinh lại chủ động dâng hiến đôi môi đỏ mọng của mình cho tôi. Một nụ hôn nồng thắm, thêm vào đó là sự đụng chạm liên tiếp từ tấm thân nóng bỏng của Mạt Mạt lên người tôi, đôi tay bé nhỏ của cô ấy cứ vuốt ve khắp người tôi từ trên xuống dưới. Cô ấy có đôi mắt dịu dàng, kín đáo của những người đẹp phương Đông nhưng lại tinh nghịch và năng động như những cô gái châu Âu mắt xanh tóc vàng hiện đại, điều này lại càng khiến tôi không thể kiềm chế nổi nữa.

Mạt Mạt có lúc giống như một chú cá đã bị phơi nắng trên bãi cát rất lâu, nay gặp được một vũng nước, thế là tha hồ vẫy vùng thỏa thích; lúc lại giống như một chú mèo lười nhác vừa tỉnh dậy sau một giấc ngủ trưa, đang bình thản rướn người, nhe nanh múa vuốt; có lúc lại giống như một dòng chảy hiền hòa, nhìn bên ngoài CỐ vẻ dịu dàng, êm đềm như đi sâu vào mới biết nó rất dữ dội...Đúng lúc ngọn lửa dục vọng trong người tôi sắp sửa bùng cháy thì Mạt Mạt bỗng nhiên chủ động dừng nụ hôn lại, chăm chú nhìn vào mắt tôi, nói: "Em có ba từ này, bây giờ nhất định phải nói với anh". Cô ấy còn cố ý thu hút bằng cách dùng đầu lưỡi liếm môi trên. Cô ấy chắc chắn biết rằng, hành động đó của mình sẽ khiến người đàn ông nào cũng ham muốn phát điên lên.

"Là...gì vậy?" Lời nói vừa thốt ra, chính tôi cũng giật mình bởi giọng nói khản đặc vì dục vọng của mình. Tôi sốt sắng chờ đợi Mạt Mạt thốt lên ba chữ mang ý nghĩa của ba bông hoa hồng...Tôi tự tay nhủ thầm, đợi cô ấy nói xong, tôi sẽ lập tức chồm lên, nuốt gọn lấy tên yêu nữ không biết sống chết là gì này.

"Đó chính là...em ngủ đây." Nói xong, cô ấy gục đầu xuống và ngủ thiếp đi.

Tôi trợn tròn mắt lên hồi lâu, không kịp có phản ứng gì. Cảm giác lên bổng xuống trầm thế này thật quá kích thích. Giống như đang trong biển lửa lại bị rơi ngay vào một hố băng muôn đời muôn kiếp khôn trở lại được. Trong khi đó, cơ thể đang bị căng phồng bởi dục vọng của tôi thật khó chịu nhưng lại không dám mạo phạm tới người con gái đang bị ốm này!

Rất lâu sau, khi đã trấn tĩnh lại, tôi mới hiểu rằng mình lại bị cô gái này lừa một vố! Cô ấy biết rõ rằng mình đang bị ốm, tôi sẽ không dám động đến nhưng cô ấy lại thản nhiên khiêu khích tôi!

Đợi đến khi dục vọng trong người tôi cháy lên, cô ấy lại quay người ngủ mất! Sao lại có một người con gái đáng ghét như vậy cơ chứ! Tôi quả thật vừa yêu lại vừa hận Mạt Mạt nhưng tôi cũng chẳng có cách nào đối phó với cô ấy cả. Trước mặt cô ấy, tôi mãi mãi chỉ là một cậu nhóc mới lớn, lần đầu tiên chạm vào ngưỡng cửa tình yêu, còn mơ mơ màng màng với tình ái, cứ ngỡ người ra mặc cho cô ấy sao xếp, sai khiến và ngoài ba từ “Em hư quá! Em hư quá!” ra, tôi thực sự chẳng làm được gì cả.

Lúc bấy giờ, không phải tôi đang tồn tại mà đang bốc cháy. Bốc cháy ngùn ngụt như ngọn lửa gặp phải hơi xăng.

Rùng rục, rùng rục. Phải rất lâu sau đó, tôi mới khống chế được ngọn lửa dục vọng của mình một cách khó nhọc. Còn thủ phạm gây cháy đã chìm sâu vào giấc ngủ với khuôn mặt thản nhiên, yên bình.

Tôi ngắm nhìn khuôn mặt khi ngủ thật thuần khiết như khuôn mặt của một đứa trẻ của Mạt Mạt, trong lòng trào dâng một tình cảm khó diễn tả bằng lời. Tôi cúi đầu, hôn lên trán cô ấy.

“Nhưng, anh yêu em!”, tôi nói, thành khẩn như đang cây nguyện vạy.

Tôi nói để người tôi yêu đang trong giấc mộng nghe thấy, nói để bản thân mình cũng nghe thấy.

Sáng hôm sau, khi mở điện thoại ra xem, tôi thấy có tới ba mươi cuộc gọi nhỡ. Ngoài một cuộc điện thoại của mẹ ra, tất cả đều là số điện thoại của Uyển Nghi. Tôi bị cảm giác phạm tội xâm lấn tâm hồn khiến toàn thân đổ mồ hôi lạnh toát. Mạt Mạt để hở phần thân trên, hững hờ nhìn vào chiếc điện thoại di động của tôi, sau đó dùng tay vuốt vuốt cằm, chậm rãi nói: “Mau về đi, còn chần chừ gì

Quả thực, trong lòng tôi cũng có đôi chút lo lắng vì rốt cuộc, tôi và Uyển Nghi vẫn chưa chính thức chia tay. Tôi vội vàng mặc quần áo vào, vừa mặc vừa nói với cô gái ngồi trên giường, đang nhìn tôi bằng một ánh mắt dịu dàng, trìu mến: “Em cứ tin anh, có được không!”.

Mạt Mạt không trả lời, chỉ chăm chú nhìn tôi.

Tôi cũng không nói nhiều, chỉ muốn dùng hành động để chứng minh.

Đã ba ngày tôi không về nhà, cũng không nói rõ với Uyển Nghi là đi đâu hay đi cùng ai. Tôi sợ trong một phút kích động,

Uyển Nghi đã làm điều gì đó đại dột.

Mặc quần áo xong, tôi định hôn lên má Mạt Mạt một cái nhưng cô ấy đã né tránh kịp thời. Tôi nghiêng răng lại nói: “Em cứ đợi đấy!”.

Nói xong, tôi đẩy cửa bước ra ngoài.

Không khí buổi sáng sớm thật trong lành và mát mẻ. Những người phải đến công sở làm việc đang hối hả đạp xe, miệng vừa ngậm chiếc quẩy rán vừa chen chúc nhau trên đường. Ngược lại, tôi không cảm nhận được không khí hối hả của buổi sáng sớm.

Tôi giống như một người đàn ông vừa trở về từ nhà của nhân tình: Kiểm tra kỹ xem trên quần áo của mình còn vương tóc của phụ nữ hay trên đầu mình còn vương mùi son phấn của phụ nữ hay không...Sau đó, cụp đuôi cụp cúp chạy về với vợ, đón nhận sự tra hỏi của chính thất.

Về nguyên nhân biến mất ba ngày vừa rồi, tôi nghĩ mãi mà vẫn không tìm ra lý do nào hợp lý, quả thực tôi rất lo lắng. Tôi nghĩ, dù sao tôi cũng đã quyết định chọn Mạt Mạt rồi, chỉ bằng, ngày hôm nay, tôi dứt khoát với Uyển Nghi cho xong.

Tôi gơ tay vẫy một chiếc taxi, đi thẳng về nhà.

Tiếng mở cửa của tôi khiến Uyển Nghi đang nằm ngủ trên sofa bừng tỉnh dậy. Hoa ra, đêm nào, cô ấy cũng nằm trên ghế chờ tôi về.

“Chồng về rồi à? Anh gọi điện ẹ đi, anh không nghe máy...em nói dối mẹ rằng anh đang đi thực tế với giá sư ở tỉnh khác, quên không mang điện thoại.” Uyển Nghi ngồi trên ghế, nói với tôi bằng một giọng vô cùng bình thản, nó khiến tôi cảm thấy thật chẳng ra sao.

Tôi nói một câu cảm ơn rồi gọi điện ngay ẹ, báo cáo tin đã về nhà bình an.

Xong việc, tôi thận trọng quay sang nhìn Uyên Nghi, cô ấy đang nhìn tôi, bình thản đến nỗi khiến tôi lo lắng.

Tôi ho khan một tiếng, hắng giọng, nhẹ nhàng ngồi xuống ghế. Tiếng động phát ra từ chiếc sofa khi tôi ngồi xuống khiến tôi sờn da gà.

“Anh chưa ăn sáng phải không?”, Uyên Nghi hỏi. Giọng nói không to nhưng lại khiến tôi giật mình.

“Hả? À! Ồ ờ! Chưa ăn!” Tôi lắp ba lắp bắp nói, bất giác lại đứng lên. Thực ra, Uyên Nghi vẫn giống như mọi ngày, vẫn dịu dàng chu đáo như vậy. Nhưng không hiểu sao, việc nói chuyện với cô ấy lúc này khiến tôi cảm thấy lo lắng.

Con người, quả là không thể làm những việc sai trái. Lúc này, Uyên Nghi càng dịu dàng như mọi khi, tôi càng cảm thấy cô ấy khác thường.

Sau đó, Uyên Nghi lấy sữa tươi từ trong tủ lạnh ra, cho vào lò vi sóng hâm nóng, cô ấy lại cắt một khoanh bánh mì, giúp tôi quét sẵn mứt hoa quả lên đó. Cô ấy đặt sẵn đồ ăn sáng lên bàn trà trước mặt tôi như mọi buổi sáng thường ngày trước đây, lại đưa thêm cho tôi một tờ báo buổi sáng, tôi có thói quen vừa ăn sáng vừa đọc báo mà.

Tôi thấp thỏm đón lấy tờ báo, trong lòng cảm thấy vô cùng cảm thấy khó chịu. Thà rằng cô ấy hai tay chống nạnh, lớn tiếng quát mắng tra hỏi tôi một hồi, tôi còn thấy dễ chịu hơn nhiều. Nhưng đằng này, rõ ràng tomg lòng có nghi vấn, nhưng cô ấy lại không nói gì, điều đó khiến tôi lòng dạ không yên, không biết mưa to gió lớn bao giờ đập xuống đầu mình. Uyên Nghi bước đến bên cạnh, nhắc tôi đang cầm ngược tờ báo rồi.

“Ồ...Ồ!”

“Anh mau uống sữa đi, kéo nguội hết bây giờ.” Cô ấy nói rồi mỉm cười duyên dáng

“Ồ ờ!” Tôi không dám nhìn thẳng vào cô ấy, cô ấy nói gì, tôi đều làm theo đúng như vậy, không biết cô ấy đang có ý định gì. Có câu “Không đánh người đang cười”. Cô ấy đang mỉm cười, quả thực tôi không biết phải làm thế nào. Lẽ nào một người vừa đi khỏi nhà mấy đêm liền không về lại có thể quát mắng một trận rồi đuổi người con gái đang nương tựa vào mình ra khỏi nhà được sao?

“Buổi trưa anh muốn ăn gì? Để em đi chợ mua về nấu”, Uyên Nghi hỏi tôi.

Cứ như chưa hề có chuyện gì xảy ra vậy. Cô ấy càng dịu dàng ngoan ngoãn, tôi càng bồn chồn như đang ngồi trên đồng lửa.

“Không cần đâu!”, tôi vỗ trán, ra vẻ như vừa nhớ ra một điều gì đó, “Anh nhớ ra rồi! Buổi chiều anh còn có việc ở trường, anh phải ở lại trường! Buổi trưa ăn cơm ở nhà ăn được rồi, không cần phải nấu cơm làm gì cho phiền phức nữa!”

Tôi nhủ thầm, tạm thời đến trường để trốn tránh ánh nhìn vừa thuần phác vô tội vừa sắc sảo của Uyên Nghi cũng tốt.

“Em đã giúp anh xin nghỉ học một tuần ở trường rồi”, Uyên Nghi bình thản nói.

“Cái gì? Sao lại xin nghỉ lâu như vậy?”, tôi cất cao giọng hỏi

“Buổi trưa anh thích ăn gì?” Cô ấy vẫn kiên nhẫn với câu hỏi của mình.

“Ăn gì cũng được.” Tôi nhìn theo bóng Uyên Nghi đang vào nhà thay quần áo để đi ra ngoài, trong lòng thầm nghĩ, ăn gì bây giờ cũng đâu còn quan trọng nữa.

“Chồng ơi!” Uyên Nghi lại đi tới, kéo tay tôi, “Dù sao anh cũng chẳng bận gì, chúng mình cùng đi chợ nhé”.

“Anh không muốn động...” Tôi thực sự cảm thấy mệt mỏi, chỉ muốn nằm phịch xuống sofa mà thôi.

“Mệt rồi à?” Uyên Nghi nhìn tôi xót xa, đôi mắt to long lanh toát lên sự thuần khiết vô tội nhưng lại giống như đã hiểu tâm can

Tôi sợ cô ấy sẽ nghĩ lung tung, mặc dù, sự thật đúng là như vậy...

Không nghĩ ra được lý do gì thích hợp, tôi đành đứng lên đi mua thức ăn cùng cô ấy.

Uyển Nghi xách theo một cái túi nhỏ, thân thiết nắm lấy cánh tay tôi. Chúng tôi đi giữa buổi sớm mai như một đôi tình nhân. Mặc dù, hiện tại, chúng tôi vẫn đang được coi là một đôi tình nhân, nhưng trong lòng tôi, giới hạn đã được tôi phân chia một cách rất rõ ràng rồi.

Uyển Nghi rất xinh đẹp, Uyển Nghi là hoa khôi của khoa, cô hoa khôi rất xinh xắn ấy đang thân thiết, ân cần nắm tay tôi, tôi nhiên nhí nhảnh nói cười với tôi, đó là niềm ao ước của những người xung quanh. Chỉ có riêng tôi đang thầm kêu khổ trong lòng.

Uyển Nghi dẫn tôi ra chợ. Tôi cảm thấy một người đàn ông trẻ trung phong độ như tôi lại chui qua chui lại trong một khu chợ với những hàng quán nhỏ lẻ thật mất thể diện, vậy là tôi đề nghị Uyển Nghi đi vài siêu thị mua đồ ăn.

“Mẹ nói rồi, mua thức ăn thì phải ra chợ, thức ăn vừa tươi vừa rẻ.” Uyển Nghi nghiêm túc dẫn lời của mẹ để bịt miệng tôi, điệu bộ nghiêm túc như một bà chủ gia đình có nề nếp thật sự.

Giờ đây, mẹ tôi cũng được Uyển Nghi gọi là mẹ rồi. Cô ấy gọi một cách thuận miệng như vậy, như thể cô ấy nghĩ mình chắc chắn sẽ trở thành con dâu trong nhà tôi. Nghĩ tới việc mẹ tôi cũng rất yêu quý Uyển Nghi, tôi lại càng cảm thấy phiền lòng.

Sau đó, tôi bị Uyển Nghi lôi đi lôi lại trong khu chợ tôi tàn, đầy rẫy những vũng nước vàng vọt, cáu bẩn, nghe cô ấy mặc cả đi mặc cả lại dù chỉ là ba hào hay năm hào, nghe cô ấy tranh cãi không thôi với người bán hàng khi cân thiếu vài lạng. Những ngày tháng chúng tôi sống chung, chỉ có một mình cô ấy đi mua đồ ăn. Tôi trước giờ chưa từng đích thân ghé thăm cái nơi nồng nặc mùi hôi thối này. Không biết từ bao giờ, Uyển Nghi lại có thể sử dụng mọi loại cân một cách thành thục như vậy. Cô ấy vốn là con gái của Viện trưởng Toa án nhân dân tối cao, là cành vàng lá ngọc. Nhớ lại Mạt Mạt đã từng miêu tả về Uyển Nghi hồi nhỏ - là một công chúa kiêu căng.

Thời gian và không gian thay đổi, một người từng là công chúa, giờ đây đang vén váy ngồi xuống đất chọn củ cải. Bởi vì tôi thích ăn củ cải.

Mới hôm qua, tôi còn nằm cạnh Mạt Mạt, còn đưa cô ấy đi thả diều, mua hoa hồng, tặng cô ấy ba bông có nghĩa là tôi yêu bạn, còn chăm sóc cô ấy, cho cô ấy uống thuốc...

Quảng thâm quanh mát Uyển Nghi chứng tỏ mấy ngày vừa qua, cô ấy không ngủ được. Tôi nhìn người con gái đang ngồi xõm trên mặt đất, chăm chú lựa chọn củ cải kia, rõ ràng cô ấy đã gầy đi nhiều.

Một cảm giác áy náy lại trào dâng, lan toa khắp cơ thể tôi. Cô ấy luôn mong chờ được ở bên tôi, không hề phạm phải một sai lầm nào, còn tôi lại vì một người con gái khác mà muốn chia tay với cô ấy, tôi sao có thể mở miệng nói ra được.

Nhưng cái gì đến sẽ phải đến. Tôi nợ Mạt Mạt một lời hứa sẽ chăm sóc cô ấy, tôi nợ Uyển Nghi một mối tình sâu. Tôi chỉ có một cơ thể, không thể chia đôi thành hai phần được. Sự hổ thẹn và áy náy đối với Uyển Nghi, tôi chỉ có thể bù đắp ở kiếp sau.

Nếu có kiếp sau, tôi nhất định sẽ biến thành một cây hoa đào, bù đắp những điều hổ thẹn mà tôi đã gây ra cho cô ấy.

## 28. Chương 28

Uyển Nghi chen chúc trong đám người đồng đúc trước phản thệ để mua xương. Tôi đứng cách đó chừng ba, bốn mét để hút thuốc. Mắt nhìn theo cô ấy nhưng không biết tâm trí tôi đang trôi dạt tận nơi nào rồi.

Tôi bỗng nhiên nghe thấy tiếng kêu thất thanh của Uyển Nghi: “Á! ông làm cái gì vậy!”.

Định thần lại, tôi thấy Uyển Nghi đang trợn mắt giận dữ nhìn một gã đàn ông trung niên. Gã đàn ông đó cười một

cách bí ối, nói: “Em gái, anh đang cân thịt nạc đây! Sờ vào thịt một chút có được không, anh có làm gì đâu?”.

Uyển Nghi quay sang nhìn tôi một cái, tôi lập tức chạy lại, đứng sát cổ ấy, hỏi xem có chuyện gì đang xảy ra.

“Hắn ta giở trò dê tiện!” Uyển Nghi giận run người, chỉ tay về phía gã đàn ông đó.

Tâm trạng tôi vốn đang rối bời, mà gã đàn ông này lại ngang nhiên bắt nạt Uyển Nghi ngay trước mắt tôi! Vậy là cơn tức nổi lên, tôi lao tới túm lấy cổ áo của hắn” “Mày làm cái gì với cô ấy thế hả?!”.

“Cô ta... cô ta là cái gì của mày! Thằng ranh... đừng có xen vào chuyện của người khác!”. Gã đàn ông đó thấp hơn tôi một cái đầu, lại gần năm mươi tuổi, sức lực và hình thể chắc chắn không thể đấu lại với tôi được, bị tôi quát một tiếng đã trở nên lắp ba lắp bắp.

“Cô ấy là cái gì của tao á? Mở to đôi mắt chó của mày ra mà nhìn! Cô ấy là người của tao!” Tôi giáng một cú thật mạnh về phía gã đàn ông đó, đến nỗi hắn ta không đứng vững được nữa, loạng choạng lùi lại vài bước rồi ngã phịch xuống đất. Mọi người xung quanh bắt đầu xúm lại, chỉ trỏ bàn tán về chúng tôi.

Lúc bấy giờ, Uyển Nghi kêu “Á!” lên một tiếng rồi bật khóc. Tôi biết cô ấy đã phải chịu ảm ức, trong lòng càng giận dữ, tôi định dạy cho gã đàn ông kia một bài học nữa.

“Đừng đánh nữa.” Uyển Nghi nức nở ôm lấy cánh tay tôi, nước mắt lưng tròng nhìn tôi rồi nói. “Chúng mình về nhà thôi”.

Gã đàn ông kia nhồm dấy, hắn học nhìn tôi, mặt mũi đỏ lựng, xấu hổ đến nỗi tức giận, lớn tiếng mắng mở: “Đồ thần kinh!”. Tôi giơ tay ra về muốn sẵn tới chiến đấu với lão ta, lão ta liền co giò chạy mất, vừa chạy vừa chửi mắng, nói rằng sẽ gọi người tới xử lý tôi.

Uyển Nghi khóc nức nở, nước mắt rơi lã chã như những hạt ngọc, tôi dắt cô ấy về nhà, vừa đi vừa giúp cô ấy lau nước mắt.

“Đừng khóc nữa, ban nãy, lẽ ra em không nên ngăn cản anh, lẽ ra phải dạy thêm cho hắn mấy bài học nữa!” Tôi ôm lấy Uyển Nghi, khe khẽ khuyên nhủ, cô ấy lại càng khóc to hơn, dường như chưa hề phải chịu sự áp bức và sỉ nhục như

Uyển Nghi mềm yếu đến thế, khi xa tôi rồi, cô ấy sẽ phải làm sao đây?

Nghĩ đến đó, tôi càng ôm cô ấy chặt hơn.

“Em... em không phải là vì... bị bắt nạt mà khóc... em... là vì... ” Uyển Nghi dừng bước, run rẩy nhìn tôi nói: “Là bởi vì... anh... ban nãy khi bảo vệ em... nói rằng... em là người... người của anh... Em vui quá... Vui quá!”. Nói xong,

cô ấy nhắm mắt lại, nước mắt lại không ngừng chảy trên hai gò má.

Chắc chắn cô ấy biết rõ rằng mấy ngày qua tôi đã đi đâu, chắc chắn cô ấy cũng biết tôi sẽ dứt khoát với cô ấy... Một câu nói là người của tôi, đã khiến cô ấy vô cùng cảm động, còn cô ấy khóc như vậy, là do lo sợ rằng, sẽ không níu giữ được điều đó.

LÚC này, cô ấy đang đứng trong gió, nước mắt nhuộm ướt hai hàng mi dày. Đó không phải là những giọt nước mắt, đó là trái tim đang tan ra thành từng mảnh của cô ấy. Cô ấy cúi đầu xuống, giống như bông hoa sen trong gió thu, mang một vẻ đẹp mềm mại, yêu kiều.

Lòng tôi nhói đau, không biết phải nói gì, tôi chỉ biết kéo cô ấy vào lòng, vỗ nhẹ lên lưng. Tôi lại nghĩ theo một chiều hướng khác, Uyển Nghi là một cô gái tốt như vậy, đã xinh đẹp, gia cảnh lại rất tốt, sau này chắc chắn sẽ gặp được nhiều người đàn ông tốt hơn tôi, sẽ yêu cô ấy và chăm sóc cô ấy.

Mạt Mạt... cả thế giới này, cô ấy chỉ có mình tôi.

Uyển Nghi có được sự thừa nhận của cả thế giới, nhưng lại không lọt được vào tầm mắt tôi; Mạt Mạt đã bị cả thế giới vứt bỏ, vì vậy, tôi phải trở thành thế giới của cô ấy.

Vedền nhà, Uyển Nghi chui ngay và bếp, dùng đôi tay mềm mại, xinh xắn vốn từ nhỏ không phải làm việc nhà để nấu cơm cho tôi. Tôi bỗng cảm thấy mình thật khốn nạn. Uyển Nghi vốn là một tiên nữ không màng tới khói lửa của nhân gian, tôi đã cố tình kéo cô ấy xuống phàm trần, nhuộm đắm cô ấy trong khói dầu của thế tục, tận hưởng hết những nét thanh xuân tươi đẹp, cuối cùng, khi tiên nữ đã biến thành người phàm tục, tôi nói không cần là không cần luôn.

Trước đây, tôi không hiểu, màng trinh tượng trưng cho điều gì, không biết thứ đó quan trọng như thế nào đối với một người con gái. Tôi chỉ có cảm giác rằng, phá thủng được lớp màng ấy là thỏa mãn được ham muốn chinh phục của người

đàn ông, đơn giản như một đứa trẻ chiêm được một món đồ chơi mới mà nó yêu thích vậy. Bây giờ thì tôi đã hiểu, sau khi một người con gái đã dâng hiến sự trinh tiết ột người đàn ông, thì người đàn ông đó cần phải có trách nhiệm nặng nề và trọng đại: đó là chăm sóc bảo vệ người phụ nữ đó.

Tôi là một người đàn ông không tốt.

Buổi trưa, lúc ăn cơm, Uyển Nghi cố gắng tỏ ra vui vẻ, cố gắng tìm những câu chuyện vụn vặt nói với tôi. Tôi hồ hững đáp lại, trong lòng đang suy nghĩ xem phải mở đầu chuyện chia tay như thế nào để có thể giảm nhẹ sự tổn thương đối với cô ấy một cách thấp nhất.

“... Sau đó, anh chàng đó không dám tới tìm gặp em nữa, bọn bạn em đều nói, lúc em từ chối anh chàng đó, trông thật ”hoàn hảo”! Ha ha.” Uyển Nghi ngậm đầu đũa trong miệng, mặt mày rạng rỡ kể lại câu chuyện có một nam sinh trong trường theo đuổi cô ấy.

Tôi hoàn toàn không hề chú tâm lắng nghe. Chỉ tiện miệng ậm ừ vài tiếng.

“Nhưng nghe đâu, anh chàng đó đá bóng rất cừ, là chủ lực trong đội bóng của trường đấy.” Uyển Nghi lại nói tiếp, chăm chú nhìn tôi đầy ẩn ý. Câu này thì quả thực tôi đã để tâm lắng nghe. Tôi hỏi một cách nghiêm túc: ” Chủ lực của đội bóng trong trường? Vậy cũng không tồi đấy chứ! Người đó tính cách như thế nào?”.

Uyển Nghi sưng người lại một chút, khẽ nói: “Em không rõ lắm”.

“Có thể tìm hiểu một chút mà!”, tôi nửa đùa nửa thật nói.

Uyển Nghi không nói gì, chỉ nhìn tôi bằng một ánh mắt rất phức tạp, tôi chợt dạ như đang mọc gai sau lưng, vội nói: “Có người đàn ông tốt hơn anh, đương nhiên là không thể làm em lỡ dở được”.

Khó khăn lắm mới có được một cơ hội tốt như thế này, tôi không để ý tới ánh mắt đang phải chịu tổn thương của Uyển Nghi, tôi muốn nói sâu hơn về vấn đề này.

Uyển Nghi sa sầm nét mặt: “Anh có còn coi em là bạn gái của anh nữa không?”.

Tôi thấy tên đã nằm trên dây cung, không thể không bắn. Tôi bèn buông đũa xuống, nói với Uyển Nghi một cách rất nghiêm túc: “Uyển Nghi, anh muốn nói với em một chuyện”.

“Em phải gọi điện ẹ của chúng ta, mẹ nhờ em mua giúp một loại thuốc, loại thuốc này là do bố em nhờ người quen mua từ tận Tây Tạng về đấy.” Uyển Nghi lóng ngóng lôi điện thoại di động ra, tôi thấy rõ hai tay cô ấy đang run lên.

Tôi kiên nhẫn chờ cô ấy gọi điện xong, tôi vừa mở lời nói: “Uyển Nghi, anh...”.

“Tốt nhất là cuối tuần này, chúng mình về nhà một chuyến nhé, tận tay đưa thuốc về cho bố mẹ. Anh xem có được không?” Uyển Nghi lại khéo léo đưa câu chuyện sang hướng khác, có vẻ như rất cố ý làm vậy. Cô ấy không muốn tôi có cơ hội mở miệng. Chắc chắn cô ấy đã đoán được tôi sẽ nói gì, cô ấy không muốn chấp nhận, cũng không muốn nghe thấy điều đó.

“Uyển Nghi! Anh thật sự có chuyện muốn nói với em, em nghe anh nói đã!” Tôi kéo sự chú ý của cô ấy lại.

“Không nghe, không nghe!”, cô ấy bỗng gào thét lên với tôi.

Tôi ngạc nhiên ngẩng đầu lên nhìn, vừa hay bắt gặp đôi mắt tròn xoe của Uyển Nghi đã ngân ngấn nước.

“Em không muốn nghe...” Uyển Nghi nhẹ nhàng nhắm mắt lại, nước mắt bắt đầu rơi xuống long lanh như thủy tinh.

“Xin lỗi, anh cũng không muốn như vậy, nhưng...”

”Không cần phải nói nhưng... Em không muốn nghe, không muốn nghe... Đừng nói nhưng với em nữa! Những lời

anh nói với em trước đây, anh đã quên hết rồi sao? Những lời hứa của anh dành cho em đã bị gió cuốn đi rồi sao? Sao anh có thể làm như vậy? Nói lời nuốt lời? Không ngừng gây tổn thương cho em!” Uyển Nghi nói xong câu cuối cùng liền buông đầu xuống rồi chạy vào phòng ngủ, nằm sấp trên giường khóc nức nở.

“Uyển Nghi...” Tôi đi vào theo cò ấy, muốn an ủi cò ấy, muốn vỗ về trên lưng cò ấy nhưng khi tay vừa giờ ra lưng chừng, tôi nghĩ thế nào lại thu tay về. Lần này, tôi phải thật dứt khoát, không thể cứ do dự không quyết đoán giữa Uyển Nghi và Mạt Mạt được. Tôi càng mềm yếu thì tổn thương tôi gây ra cho cò ấy càng lớn.

“Em làm không tốt hay sao... Em làm vẫn không tốt hay sao...”, Uyển Nghi ghen ngào thốt lên. Tôi nghĩ đến chuyện từ khi quen cò ấy đến giờ, nghĩ đến tất cả những chuyện cò ấy đã làm cho tôi, tôi cảm thấy thật đau lòng. Nhưng tôi vẫn không nói gì cả.

“Em biết mấy ngày qua, anh đã đi đâu! Em biết anh đã ở cùng với ai! Anh nhìn lại cò mình xem, anh đã làm gì, trên đó đều nói rõ hết... Em đã biết hết mọi chuyện, anh vừa về đến nhà... mùi nước hoa trên quần áo... Em biết, em biết hết! Nhưng... làm sao đây? Em phải làm thế nào? Em không xa anh được, em không vô tình như anh, nói thôi là có thể thôi luôn được... Em đang cố gắng đấy chứ! Em đã giả vờ như không biết gì hết, vẫn đối tốt với anh, chỉ hy vọng có thể dàn xếp cho yên, chỉ muốn được tiếp tục ở bên anh... Nhưng anh thì sao... anh nhất định phải rời xa em ư?” Nói đến những câu cuối cùng, Uyển Nghi từ chỗ trách mắng đã chuyển sang tự vấn, “Anh dựa vào đâu mà có thể đối xử với em như vậy... Anh chẳng qua cũng chỉ ý lại vào tình yêu của em!”.

Tôi không biết phải nói lại như thế nào, nhìn Uyển Nghi khóc khản cả tiếng, kiệt cả sức, nghe cò ấy nói một cách bất lực rằng: “Anh chẳng qua cũng chỉ ý lại vào tình yêu của em”, lòng tôi trở nên trĩu nặng. Nhưng nếu tôi không dứt khoát với Uyển Nghi, Mạt Mạt sẽ lại là người bị tôi làm tổn thương.

Quãng đời ngắn ngủi trước đây của Mạt Mạt đã phải chịu bao đau thương rồi, tôi đã hứa sẽ đem lại cho ấy một tương lai tươi sáng... Nếu nhất định phải có người chịu tổn thương, tôi thà rằng người phải chịu đau đó chính là tôi.

Uyển Nghi đã khóc gần một tiếng đồng hồ, tôi trước sau vẫn không hề lên tiếng an ủi, thậm chí cũng không đưa tay lên người cò ấy vỗ về. Tôi ngồi ở một đầu giường, nắm chặt tay lại, trong lòng đang rỉ máu, tôi không biết đã nói bao nhiêu lần lời xin lỗi đối với Uyển Nghi.

“Xin lỗi, em yêu, anh xin lỗi...” Nhưng xin lỗi thì có tác dụng gì?

“Đừng tàn nhẫn như thế... em bỏ qua hết cả lòng tự trọng, bỏ qua sự kiêu ngạo, bỏ qua sự cố chấp, tất cả chỉ vì em không thể rời xa anh... Đừng nói đến chuyện chia tay nữa...” Khuôn mặt Uyển Nghi giàn giụa những giọt nước mắt vô vọng. Khi ngẩng đầu lên, cò ấy lại bắt gặp tôi đang ngồi xoay lưng về phía cò ấy, chứng tỏ rằng tôi rất cương quyết

với ý kiên của mình. Uyển Nghi đã bị kích động thực sự, cò ấy điên cuồng tháo chiếc nhẫn mà mẹ tôi tặng cò ấy ra, ném vào người tôi: “Thôi được, chúng ta chấm dứt, anh được tự do rồi, tôi đi!”.

Ngay sau đó là tiếng thu dọn đồ đạc của Uyển Nghi, xen vào đó là những tiếng nức nở mặc dù cò ấy đã cố gắng kìm nén lại. Tôi vẫn không hề thốt lên một tiếng, vẫn quay lưng lại với những việc đang xảy ra.

Cũng không có những lời chào tạm biệt trân trọng, cũng không có sự chia ly nuối tiếc, cũng không có những lời trách móc thù hận, cũng không có những lời chúc phúc lẫn nhau... Một tiếng sập cửa “Rầm” một cái đã tuyên bố dứt khoát rằng, tôi và Uyển Nghi đã chính thức kết thúc. Cò ấy đã mang theo tất cả đồ đạc của

cỏ ấy ở đây, ngay cả bàn chải đánh răng của cỏ ấy cũng đã được vứt vào sọt rác, cỏ ấy không để ỉnh có bất kỳ cơ hội "em còn chút đồ ở chỗ anh, em muốn

quay lại lấy" để quay lại nữa. Cỏ ấy đã vứt bỏ tất cả mọi khả năng còn có thể liên quan tới tôi.

Tôi hít hà mùi hương của Uyển Nghi còn lưu lại trong không gian, nhớ lại những kỷ niệm giữa tôi và cỏ ấy. Chính trên chiếc giường này, Uyển Nghi đã tình nguyện hiến dâng trinh tiết cho tôi, còn những lần chúng tôi cãi vã rồi lại làm hòa như lúc ban đầu, còn lần thứ hai, khi tôi lồng lộn chiếc nhẫn vào tay cỏ ấy và trịnh trọng nói: "Từ hôm nay, anh chỉ yêu em", còn lời nói ban nãy tôi vừa nói "người của tôi" nữa. Tất cả những kỷ niệm đó khiến tôi cảm động rơi nước mắt...

Tôi giam mình vào trong phòng tắm, để làn nước ấm xoa dịu bớt trái tim đang trĩu nặng vì bị giày vò của mình. Tôi cởi quần áo ra, nhìn lại mình trong gương - những dấu vết thâm tím của nụ hôn vương đầy trên cổ, trên ngực tôi, giống như những bông hoa anh túc đang độ nở rộ tới nhức mắt. Những dấu vết khiến người khác nhìn vào cũng phải giật mình. Đó chính là những dấu vết mà đêm qua, Mạt Mạt đã cố ý lưu lại.

Còn Uyển Nghi, đối diện với những dấu vết mà người con gái khác để lại trên người tôi, vẫn cầu xin tôi quay lại với cỏ ấy.

Tôi đưa hai tay lên Ôm đầu, luồn sâu những ngón tay vào trong mớ tóc rối, khóc không thành tiếng.

Uyển Nghi có lẽ là người con gái yêu tôi nhiều nhất trên thế gian này, còn tôi, tôi lại tận tay dắt cỏ ấy ra khỏi cửa. Hình ảnh trẻ trung của cỏ ấy trong chiếc váy xếp nhiều ly, đôi chân thon dài, đi tất cotton sẽ mãi mãi lưu lại trong ký ức về một thời của tôi.

"Anh là đồ tồi! Anh dựa vào đâu mà có thể đối xử với em như vậy? Anh chẳng qua cũng chỉ lý lại vào tình yêu của em mà thôi!"

Nhớ lại những lời nói của cỏ ấy dành cho tôi, đến tận bây giờ, tôi mới hiểu hết được hàm ý của những câu nói đó. Trong việc cân nhắc tình cảm giữa hai bên, tôi chẳng có chút thái độ tích cực nào, nhưng lại vẫn có thể tồn tại giữa hai người con gái. Điều duy nhất mà tôi có thể dựa vào mà không lo sợ gì cả, đó chính là sự ỷ lại, dựa dẫm vào tình yêu không oán, không hận của Uyển Nghi dành cho tôi.

Tôi cảm thấy đầu óc rối bời, tâm trạng mệt mỏi. Hình ảnh của hai người con gái cứ trĩu nặng trong tâm trí tôi. Mỗi người đều mang một đôi mắt ướt nhèm với bao nỗi ám ức, đánh thẳng vào trái tim yếu mềm của tôi.

Tôi thậm chí cũng không muốn nhanh chóng ở bên Mạt Mạt ngay như vậy. Tôi sợ những ham muốn ích kỷ của mình sẽ kích động đến Uyển Nghi, càng sợ rằng nó sẽ ăn mòn tình cảm vốn có giữa tôi và cỏ ấy. Tôi không muốn hành động một cách tuyệt tình như vậy. Trước đây, tôi ghét nhất những kẻ vô tình bạc nghĩa, vừa chia tay người tình cũ đã vội tìm đến với người tình mới. Tôi đã từng thầm khinh bỉ bọn họ.

Nhưng khi Mạt Mạt gọi điện, dịu dàng nói rằng: "Ngày mai là Tết Thanh minh. anh đi thăm mồ mẹ với em nhé"; khi đến ngày hôm sau, Mạt Mạt quỳ xuống trong bầu trời râm mát, lặng lẽ dọn những ngọn cỏ dại mọc xung quanh mộ mẹ, nói rằng: "Mẹ ơi, con đang sống rất tốt"; khi cỏ ấy cố gắng kìm nén những giọt nước mắt, hỏi mẹ xem trên thiên đàng, mẹ có cảm thấy cỏ đơn không... , ngay lập tức tôi đã quên Uyển Nghi, quên hết cả những câu nói đau lòng Uyển Nghi. Tôi chuyên tâm thương cảm, hồi tưởng cùng Mạt Mạt.

Nếu nói rằng, Uyển Nghi có thể khiến tôi thấp thỏm, áy náy thì Mạt Mạt lại có thể không chế tuyệt đối tình cảm của tôi. Tôi thực sự yêu thích và thực sự bận tâm về điều đó. Có Mạt Mạt ở bên, tôi không còn mong muốn gì hơn nữa.

## 29. Chương 29

Uyển Nghi nói rất đúng, tôi đúng là đồ tồi.

Thế là, con người tồi tệ của tôi đã làm cái việc mà mới trước đó thôi, tôi còn thầm cảm thấy khinh bỉ. Sau khi vừa chia tay với bạn gái cũ Uyển Nghi, tôi đã chính thức qua lại với Mạt Mạt. Chúng tôi quyết định sống chung. Có lúc, cô ấy qua chỗ tôi, có lúc, tôi lại qua đêm ở nhà Mạt Mạt. Mặc dù Mạt Mạt đối với tôi không thể ân cần chu đáo như Uyển Nghi, nhưng cũng có thể coi là cô ấy đã ngoan ngoãn, phục tùng.

Tôi không còn một chút liên hệ nào với Uyển Nghi nữa. Tôi sợ những thứ liên quan tới cô ấy sẽ khiến tâm trí tôi hoảng loạn. Vậy là tôi xóa địa chỉ email của cô ấy đi, số điện thoại của cô ấy cũng bị tôi đưa ra khỏi danh bạ. Mạt Mạt nhìn tôi thấy tôi xóa số điện thoại, ánh mắt cô ấy như muôn nói, đàn ông, khi đã nhân tâm thì cũng thật tuyệt tình. Tôi sợ phụ nữ thường hay ghen tị, tôi sợ cô ấy nghi ngờ lung tung nên cũng không bình luận gì thêm nữa.

Mặc dù tôi và Uyển Nghi học chung một trường, thi thoảng vẫn có thể chạm mặt nhau, nhưng chúng tôi dường như đã có một sự hiểu ngầm, không ai chào hỏi ai, chúng tôi làm ra vẻ như chưa từng quen biết nhau. Trên đường đi, rõ ràng cô ấy đã nhìn thấy tôi từ xa rồi, nhưng cô ấy không hề tỏ vẻ bồn chồn như tôi, vẫn cười nói vui vẻ, tự nhiên, có thể đi cùng vài người bạn, mắt nhìn thẳng, thản nhiên đi qua tôi. Phụ nữ quả thật rất lợi hại, nói quên là có thể quên được ngay. Còn tôi, người đàn ông tồi tệ đã bị gắn với biệt danh phong lưu đào hoa kia lại lặng lẽ nhìn theo bóng dáng Uyển Nghi, đợi cô ấy dần dần đi xa rồi, tôi mới thu ánh nhìn lại. Chỉ cần nghe thấy có ai đó nhắc đến thông tin gì liên quan tới hoa khôi Uyển Nghi, tôi đều chăm chú lắng nghe, thậm chí còn làm bộ dò hỏi xem cô ấy sống có tốt không nữa.

Nghe nói, cô ấy sống rất tốt, đã thi đỗ tiếng Anh cấp tám rồi; lại nghe nói khi hoa khôi trở thành người tự do, đã có rất nhiều người theo đuổi cô ấy, thậm chí còn có nam sinh của các trường khác thường xuyên túc trực ở cổng trường chỉ để ngắm nhìn dung nhan của hoa khôi. Hai tháng sau đó, tôi lại nghe nói cô ấy đã hẹn hò với anh chàng cầu thủ chủ lực trong đội bóng của trường, người đã theo đuổi cô ấy rất ráo riết... Mỗi lần đến thư viện, đi qua sân vận động của trường, tôi đều có thể nhìn thấy Uyển Nghi với mái tóc dài xoa vai, mặc một chiếc váy trắng đang đứng bên sân vận động, mặc chiếc áo phông đôi với chàng cầu thủ cao gầy đang chạy trên sân. Cô ấy ôm chiếc áo khoác của bạn trai trong lòng, gió đùa nghịch trên mái tóc, ánh mắt cô ấy dịu dàng, ấm áp theo dõi một hình ảnh trên sân. Trong mắt cô ấy chỉ có anh ta, còn anh ta, chốc chốc lại liếc về phía Uyển Nghi, quả là một hình ảnh hạnh phúc không gì sánh kịp.

Tôi yêu Mạt Mạt, điều đó không còn nghi ngờ gì nữa, mà giờ đây, tôi đã được ở cùng người con gái mà tôi yêu nhất, tôi cũng là người hạnh phúc. Nhưng dù sao, Uyển Nghi cũng là bạn gái cũ của

tôi, tận mắt nhìn thấy cô ấy rơi vào vòng tay của người đàn ông khác chỉ trong một tháng ngắn ngủi, nếu tôi nói là không bận tâm cũng không đúng. Điều đó khiến tôi bất giác nảy sinh hoài nghi - cô ấy không yêu tôi như những gì mà cô ấy đã thể hiện.

Nhưng, chỉ cần cô ấy thực sự tìm được hạnh phúc mà cô ấy mong muốn, tôi không còn ý niệm gì khác nữa.

Đại T nắm bắt tin tức không được nhanh nhạy lắm. Vì rất thích Uyển Nghi, Đại T đã từng căn dặn tôi tuyệt đối không được làm tổn thương Uyển Nghi, vì vậy, việc tôi và Mạt Mạt sống chung với nhau, tôi không dám nói cho cậu ấy biết. Đại T bồn chồn hỏi tôi qua điện thoại: “Tên tiểu tử, sao lâu rồi không thấy đến Blue chơi thế? Điều kỳ lạ nhất là người con gái mà cậu để ý cũng lâu rồi không thấy xuất hiện nữa!”.

Tôi đem lời của Đại T về kể cho Mạt Mạt nghe, Mạt Mạt cười và nói rằng thôi thật xấu xa, nói rằng để xem tôi giấu được đến khi nào.

Mạt Mạt nói, cô ấy giống như một người vợ nhỏ bị tôi giấu kín trong nhà, không được nhìn thấy ánh sáng mặt trời.

Tôi giải thích rằng bởi vì tôi vừa chia tay Uyển Nghi, tạm thời hãy chịu khó chịu thiệt thòi một chút.

“Đợi thêm một thời gian nữa, anh không những dẫn em đi gặp tất cả bạn bè của anh, mà còn đưa em về nhà, để bố mẹ anh còn gặp được con dâu tương lai nữa chứ!”.

Mạt Mạt nghi nghe thấy mấy từ đưa về nhà, bỗng trở nên run rẩy, ngồi ngây ra nghĩ ngợi một hồi lâu rồi hỏi: “Nhà anh có mấy người?”.

“Bốn người, bố mẹ anh, anh, còn có một anh trai nữa. Nhưng anh trai của anh không có ở nhà.”

“Anh ấy đi đâu?”, cô ấy hỏi.

“Bắc Kinh, anh trai anh vốn là sinh viên của Đại học Bắc Kinh đấy! Sau khi tốt nghiệp, anh ấy ở lại Bắc Kinh làm việc luôn.” Nhắc đến anh trai, đó là niềm kiêu hãnh của cả gia đình tôi.

Mạt Mạt khẽ “ồ” lên một tiếng rồi ngồi ngây ra rất lâu. Tôi sợ cô ấy không tin lời mình bèn giơ ba ngón tay lên trời thề rằng: “Anh xin thề, Công Trị Hi anh tuyệt đối thật lòng với em! Anh luôn mong muốn được đưa em về nhà ra mắt bố mẹ!”.

“Anh đã đưa Trần Uyển Nghi về thăm nhà bao giờ chưa?”, Mạt Mạt hỏi.

“Đã đưa về rồi”, tôi thành thật trả lời.

“Lúc đó, anh cũng rất thật lòng với Uyển Nghi đúng không?”

Tôi không biết phải nói lại như thế nào, tôi muốn nói sự thật nhưng lại sợ Mạt Mạt suy nghĩ lung tung. “Dù sao, bây giờ anh chỉ yêu một mình em”.

“Bây giờ anh chỉ yêu em, lúc đó anh cũng nói với cô ấy như vậy. Còn sau này thì sao...” Câu hỏi của Mạt Mạt khiến tôi không biết phải trả lời như thế nào nữa.

Thấy vẻ mặt tôi có phần khó chịu, Mạt Mạt thôi không gặng hỏi nữa. Mạt Mạt là một người rất biết điều. Cô ấy cũng rất tò mò muốn

biết về những chuyện tình cảm của tôi trước đây, nhưng không bao giờ gặng hỏi tới cùng như những người con gái khác. Cô ấy ngồi trên đùi tôi, khẽ thở dài một tiếng, mỉm cười rất tươi với tôi, “Em rất mong được hòa nhập với anh, với gia đình anh”.

Tôi cảm ơn sự khoan dung của cô ấy, cô ấy đã không truy đuổi tôi tới cùng đường, vậy là tôi liên tục gật đầu thật mạnh.

Phải nửa tháng sau đó, Đại T mới hay tin, tôi vì Mạt Mạt mà đã chia tay với Uyển Nghi. Đại T tức giận hét lên với tôi trong điện thoại, cậu ấy nói tôi đúng là loài cầm thú.

Đã có một Uyển Nghi mắng tôi là đồ tồi rồi, bây giờ, người anh em thân thiết nhất của tôi lại mắng tôi là loài cầm thú.

Tôi nói với cậu ấy rằng Uyển Nghi bây giờ sống còn tốt hơn tôi, cô ấy đã có bạn trai mới rồi.

Đại T liền mắng rồi là đồ thối tha.

”Cái đồ thối tha này! Cậu ở với Uyển Nghi lâu như vậy mà vẫn không biết cô ấy là người như thế nào hay sao hả? Uyển Nghi là

loại con gái tùy tiện như vậy hay sao? Cô ấy chỉ làm như vậy cho cậu xem thôi! Cô ấy không muốn cậu phải chịu giày vò đấy! Mẹ kiếp, cậu cho rằng ai cũng cầm thú, có mới nới cũ nhanh như vậy hay sao hả!”.

Tôi sững người lại, mỗi lần nhìn thấy Uyển Nghi ở bên một người con trai khác, tôi chỉ cảm thấy lòng tự trọng của một người đàn ông bị thử thách, còn về việc Uyển Nghi có thực sự yêu người con trai đó không, tôi cũng không bận tâm lắm.

Tôi hỏi, “Vậy cậu bảo tôi phải làm thế nào? Tôi đã lựa chọn Mạt Mạt rồi”.

Sau đó, Đại T lại hét toáng lên trong điện thoại, nói rằng cậu ấy phải đi an ủi Uyển Nghi, nói rằng giờ đây, Uyển Nghi rất cần người tới an ủi. “Bố mày đây phải giành lại Uyển Nghi! Bố mày cũng bất chấp đó là vợ của bạn nữa rồi! Nhớ đấy. Uyển Nghi là do mày không cần đến nữa! Sau này không thể trách người anh em được.”

Tôi nghĩ đến Uyển Nghi và Đại T thực sự đên được với nhau, tôi cũng cảm thấy thoải mái hơn rất nhiều. “Vậy cậu hãy theo đuổi Uyển Nghi đi.”

“Bố mày đã định theo đuổi cô ấy rồi! Mày không cần phải ra lệnh!”

” Vâng vâng, tôi đâu dám ra lệnh cho cậu...”

Tâm trạng của Đại T giờ đây đang bị kích động, tôi đành phải nhường cậu ấy. Tôi còn chưa kịp khuyên cậu ấy hãy bỏ nghề trai bao đi, kiếm một công việc ổn định còn nuôi vợ con, cậu ấy đã cúp điện thoại rồi.

Tối hôm sau, Đại T hẹn tôi đi uống rượu. Tôi nghĩ, việc tốt chẳng lẽ lại thành công nhanh chóng như thế sao?

Trước khi đi, Mạt Mạt dặn dò tôi phải cẩn thận, tôi cười nói: “Em không hiểu được tình cảm của bọn anh đâu, anh và Đại T thân thiết lắm! Không chừng, bây giờ cậu ấy và Uyển Nghi đã thành một

đôi rồi. Nếu Uyển Nghi cũng ở đó, anh sẽ gọi điện cho em, em cũng đến đó ngồi chơi nhé”.

Mạt Mạt lặng lẽ nhìn tôi, tỏ rõ một sự quan tâm, cô ấy vẫn nhẹ nhàng nói: “Anh phải cẩn thận một chút”.

Sau đó tôi hồn nhẹ lên trán Mạt Mạt, nói rằng tôi đi thăm một người bạn thân thiết chứ có phải tìm đến chỗ chết đâu.

Khi gặp Đại T, tôi mới biết rằng, những lo lắng của Mạt Mạt quả là không thừa. Nhìn thấy Đại T, tôi mới biết rằng mình thực sự đang tìm đến chỗ chết.

Đại T hẹn tôi ra một quán ăn nhỏ ở ngoại thành. Khi tôi chưa đến, trên bàn cậu ấy ngồi đã có hai chai bia trống không rồi.

Đại T thuộc loại người hề uống bia rượu là mặt mũi đỏ tía cả lên. Thấy tôi đến muộn, Đại T dúm vào tay tôi một chai bia, lim dim đôi mắt đỏ tía như hoa đào, hét lên bằng một giọng thô lỗ: “Uống đi, uống rồi tôi sẽ xử lý cậu”.

Tôi hỏi rốt cuộc đã có chuyện gì xảy ra vậy. Tôi nhìn quanh một vòng, không có bóng dáng của một người con gái nào cả.

Đại T không trả lời, cầm chai bia lên, ngửa cổ lên trời tu ừng ực. Thấy người anh em như vậy, tôi cũng không dám chậm trễ nữa, nhẩn mày uống cạn chai bia.

“Xứng đáng là anh em!”, Đại T đã uống hết chai của mình, hét lên với tôi.

Vì uống vội quá, không chịu được, tôi nôn hết ra ngoài. Không đợi tôi kịp trấn tĩnh lại, Đại T lại mở tiếp một chai nữa, đưa cho tôi, “Tiếp tục!”.

Sau đó, cậu ấy lại ngửa cổ uống trước.

Tôi hơi hoang mang, nhưng khi người anh em đang uống rượu giải sầu, tôi cũng đành phải tuân lệnh uống cùng bạn.

Uống hai chai bia vào bụng mà chưa có chút thức ăn gì, dạ dày tôi bắt đầu sôi lên ừng ực.

Tửu lượng của Đại T khá hơn tôi rất nhiều, nhưng trước khi tôi đến, cậu ấy đã uống hết ba chai rồi, vì vậy bây giờ cũng đã ngà ngà say, đầu lưỡi đã bắt đầu tê cứng.

Đại T ném mạnh vỏ chai xuống bàn kêu choang một tiếng, bà chủ quán hét lên sợ hãi.

“Kêu cái gì! Chốc nữa cứ tính hết vào hóa đơn thanh toán!” Đại T hòa phóng vừa chỉ tay về phía bà chủ quán vừa hét lên, giận dữ quát mắng. Đại T là người mặt mũi hiền lành, tuấn tú nhưng hành động lại nóng nảy, thô lỗ. Trước đây, nhiều người bị lừa bởi vẻ mặt lương thiện của cậu ấy, sau khi bị một trận ẩu đả mà vẫn không dám tin rằng cậu thanh niên mặt mũi nho nhã hiền lành ấy lại có thể thượng cẳng chân, hạ cẳng tay như vậy.

“Mày đi ra đây. Bố mày!! phải dạy cho thằng con một bài học.” Đại T lạnh lùng túm lấy cổ áo tôi. Tôi vốn dĩ không định phản kháng, ngoan ngoãn đi theo cậu ấy ra ngoài.

Khi chân vừa chạm đất, tôi lại cảm thấy hoa mày chóng mặt, hai chai bia uống một cách vội vàng đã khiến tôi say mềm. Gió đêm thổi tới, tôi khom người nôn thốc nôn tháo bên đường.

Đại T lạnh lùng nhìn tôi, đợi tôi nôn hết, hỏi tôi đã xong chưa.

Tôi cũng cảm thấy Đại T có phần khác thường, tôi lão đảo đưa tay lên quẹt ngang miệng rồi nói: “Xong rồi, cậu có chuyện gì nói thử xem”.

“Nói cái mẹ gì hả? Bố mày gọi mày ra đây để xử lý mày đấy!” Đại T chưa nói hết câu đã tung ngay một cú đấm trời giáng vào mặt tôi.

Những người đã uống rượu thường ra đòn rất mạnh, tôi bị đánh đến nỗi sống mũi cay sè, mắt mũi tối tăm, ngã nhào xuống đất, mãi vẫn không gượng dậy nổi. Trước khi đánh còn mời nhau uống rượu? Điều này là logic mẹ gì vậy?

Khi đánh nhau, Đại T thường ra tay ác liệt, mặc dù vậy, xem ra cậu ấy còn rất khoan dung với tôi. Thấy tôi ngã nhào xuống đất, cậu ấy cũng không tiếp tục tấn công nữa. Bản thân cậu ấy cũng đang lão đảo đứng không vững nhưng vẫn cố hết sức đến nỗi quần áo tôi, nhất định kéo tôi đứng lên bằng được.

“Mày đứng dậy cho ông! Mẹ kiếp! Hừ! Còn giả bộ nằm ăn vạ dưới đất nữa hả? Đứng lên! Đánh!” Đại T dựng tôi dậy, còn chưa đợi tôi kịp đứng vững đã nện tiếp cho tôi một cú nữa. Lần này, tôi đã có sự đề phòng nên không bị ngã xuống đất.

Hơi men đã bay đi một nửa, tôi thấy mũi mình ngứa ngứa, có chút gì đó âm ỉ chảy ra, tôi đưa tay lên quẹt một cái, là máu. “Hừ! Mẹ kiếp, ông uống nhầm thuốc rồi hả!” Tôi phẫn nộ hét lên với cậu ấy, “Tự nhiên lại thượng cẳng chân, hạ cẳng tay!”.

“Cổng Trị Hi! Bố mày mà ra tay thật sự, liệu mày còn có thể đứng vững nữa không hả? Bố mày tìm mày không phải để đánh người, mà là để đánh nhau!”

“Ông thân kinh rồi hả?” Tôi bị kích động khiến người giật sùi, hét toáng lên, vừa đưa tay quẹt dòng máu đang chảy từ mũi ra, vừa lao tới giáng một cú đấm thay lời chào hỏi lên người Đại T.

“Bố mày nói muốn xử lý mày! Mày nói xem, mày đã làm gì Uyển Nghi hả! Mày đúng là loài cầm thú không một chút lương tâm!”

“Uyển Nghi? Uyển Nghi làm sao?” Nghe thấy tin liên quan tới Uyển Nghi, tôi sơ ý đã bị trúng ngay một đòn của Đại T, một cú đấm mạnh vào bụng, tôi đau tới nỗi gập cả người lại.

”Mày đã nhận lời với bố mày cái gì hả? Lần trước, mày đã hứa với bố mày là sẽ đối tốt với Uyển Nghi! Thằng đàn ông như mày nói chuyện như đánh rắm ý, mày còn không bằng đám đàn bà con gái! IqL-Ấ

“Cò ấy đâu cần đối tốt với cò ấy đâu! Cò ấy có bạn trai mới rồi cơ mà!”.

“Ông tổ mày! Mẹ kiếp! Mày còn dám nói những lời đó hả!”.

Đây không phải là lần đầu tiên chúng tôi đánh nhau. Nhưng trước đây, tôi và Đại T cùng chung một chiến tuyến để đối phó với những gã thanh niên khác. Không ngờ, sau khi tốt nghiệp đại học, tôi và Đại T lại đánh nhau hai lần chỉ vì một người con gái! Tôi đau khổ xót xa cho tình cảm anh em, nhưng tôi cũng hiểu rõ tính cách Đại T. Đại T là một người đàn ông có tính cách cương trực, cậu ấy có thường có thói quen dùng bạo lực như thời nguyên thủy để giải quyết sự việc. Cậu ấy gọi đó là cách thức của đàn ông. Tôi để đánh nhau, điều đó chứng tỏ rằng cậu ấy vẫn còn coi tôi là bạn. Nếu như đến đánh nhau cũng không buồn đánh nữa, điều đó chứng tỏ giữa chúng tôi đã không còn gì để nói nữa rồi.

Thế là cả hai chúng tôi cùng điên cuồng lao vào đấm đá nhau, không ai chịu nhường ai, cũng không nhẹ tay với đối phương chút nào, miệng không ngừng lời đối phương ra mà chửi mắng. Chúng tôi đánh cho tới khi mặt mũi tím bầm, sưng húp, không còn sức để đánh nữa, máu lẫn mồ hôi nhễ nhại trên mặt, đưa tay quẹt ngang rồi nằm phịch xuống đất, thở hổn hển.

“Uyển Nghi không hề hẹn hò với anh chàng kia”, Đại T bỗng nhiên mở lời.

“Cái gì?”

“Bố mày hôm nay quay về trường, mày làm cò ấy bị tổn thương nặng nề lắm rồi!” Nói đến đó, Đại T đấm mạnh bạn tay phải xuống đất một cái.

Còn tâm trạng của tôi, khi nghe tin Uyển Nghi không hẹn hò với chàng trai kia, nó giống như một lọ ngũ vị hương đã được trộn đều, vô cùng phức tạp.

### 30. Chương 30

Tôi và Đại T đã một nhồi sau trận đánh nhau, cả hai năm sống

soài như hai chữ đại trên hè phố. Gió lạnh thổi tới giúp chúng tôi hạ nhiệt, hạ nổi tức giận. Chốc chốc, một vài đôi nam nữ la cà ở các quán đêm đi ngang qua, nhìn thấy hai chúng tôi đang nằm dài trên đường, đều hét lên một tiếng sợ hãi, sau đó đưa tay vỗ vỗ ngực rồi nhanh chóng đi khỏi đó.

“Ông mày muốn chúng ta tuyệt giao! Mẹ kiếp, mày đã bắt nạt Uyển Nghi một cách quá đáng lắm rồi!”, Đại T nói một cách phẫn nộ.

” Tuyệt giao cái gì?” Tôi mỉm cười nhắc lại, đưa mắt lên nhìn những ngôi sao thưa thớt, tâm trạng không còn trĩu nặng như trước đó nữa.

“Nhưng khi quân tử tuyệt giao, không để lại tiếng ác. Ông mày là quân tử, lại không nhận được việc chữ mắng người! Nói người là đồ khốn nạn!”

Tôi biết, khi Đại T đã nói như vậy, có nghĩa là chúng tôi không tuyệt giao nữa rồi. Tôi cười và hỏi lại: “Hôm nay cậu về trường làm

gì?”

“Trở về... xem cô ấy sống có tốt không.” Nhắc đến Uyển Nghi, giọng Đại T trở nên nhẹ nhàng hơn.

“Vậy cậu làm sao biết được cô ấy chưa có bạn trai mới? Cả trường đều nhìn thấy hai người bọn họ thành một đôi mà! Là cái cậu trong đội bóng đá của trường ấy!”

“Mày đã từng quan tâm tới cô ấy chưa? Mày đã thật lòng muốn thăm dò cô ấy chưa?”, Đại T lại hét lên với tôi.

Tôi nghĩ, tôi và Uyển Nghi đã chia tay nhau rồi, còn lý do gì để quan tâm, nghe ngóng về nhau nữa. Nghĩ vậy nên tôi cũng không nói gì.

“Hom nay, ông mày lại chui trộm vào ký túc xá nữ một lần nữa.”

“Cái gì?” Tôi quay đầu nhìn cậu ấy một cách khó hiểu.

Chui trộm vào ký túc xá nữ là chuyện xảy ra khi chúng tôi học năm thứ hai đại học. Lúc ấy, Đại T vẫn chưa đi làm trai bao, vẫn là một sinh viên với bao hoài bão và lý tưởng cho tương lai như những thanh niên khác trong trường.

Hồi đó, Đại T thầm yêu một em sinh viên khoa Tin học năm thứ nhất. Buổi tối của ngày lễ tình nhân năm đó, cậu ấy muốn tặng hoa

cho bạn gái. Cả đêm hôm trước, Đại T trăn trọc không ngủ, nghĩ xem phải tặng hoa bằng cách nào để có thể khiến cô gái đó cảm động và bị chinh phục. Thế là, chẳng biết ma xui quỷ khiến thế nào, tối hôm đó, Đại T đã chui trộm vào khu nhà ở của ký túc xá nữ. Hồi đó, bên ngoài cửa sổ tầng hai của khu ký túc xá nữ có một mái hiên, tiếp giáp với một toa nhà giảng đường. Tiếng gọi của tình yêu đã khiến Đại T dũng cảm nhảy từ tầng ba của giảng đường xuống mái hiên tầng hai, sau đó chui qua cửa sổ của một phòng nữ để đi vào khu nhà ở. Vì bố cục của khu ký túc xá nữ khác với khu ký túc xá nam, trong lòng Đại T bỗng cảm thấy hoang mang, sợ khi đi vào sẽ bị lạc trong khu ký túc xá nữ. Tên tiểu tử hồi ấy đơn giản đến độ ngốc nghếch, cứ đơn thương độc mã ngang nhiên xông xáo khắp các phòng trong khu nhà của nữ sinh, hề nghe thấy tiếng hét thất thanh của con gái, cậu ấy lại đóng sập cửa lại. Đại T hồi ấy cũng rất bộp chộp,

chỉ biết rằng người trong m ồng ở trên tầng sáu, ngay cả phòng số bao nhiêu cũng không hỏi rõ ràng, bèn lần lượt gõ từng phòng một của tầng số sáu... Lúc đó đang là mùa hè, theo lời kể lại của người đã tận mắt chứng kiến, lúc đó, các nữ sinh không hề biết rằng có một nam sinh đột nhập như nhà ở, vừa nghe tiếng gõ cửa, họ đều nghĩ rằng bên ngoài là một người khác giới, thế là chỉ mặc mỗi quần áo lót ra mở cửa. Khi mở cửa ra lại nhìn thấy một anh chàng có biểu hiện gian manh, đứng dựa lưng vào khung cửa như điệu bộ của Châu Nhuận Phát, miệng ngậm một bông hoa hồng, cất giọng lơ mơ không rõ hỏi tên một bạn gái nào đó có ở phòng này không.... Hành động đó đã ngay lập tức khiến các cô gái sợ tái cả mặt. Cái giá cho lần miễn nhân đó của Đại T khá nặng, bị nhà trường ghi một án kỷ luật, còn yêu cầu mời phụ huynh đến trường

làm việc. Bỏ của Đại T vốn là một công nhân, trước giờ chưa hề nhẹ tay mỗi lần đánh con. Đại T năn nỉ nhà trường bỏ qua, cậu ấy nói phạt cậu ấy với hình thức thế nào cũng được, chỉ có điều đừng thông báo với phụ huynh. Nhưng lãnh đạo nhà trường nhất định không đồng ý, nói rằng nếu không mời phụ huynh đến sẽ bị đuổi học. Đại T không còn cách nào khác, đành phải giấu giếm gọi điện ẹ. Kết quả là mẹ của Đại T cũng thật bất hạnh, bà không biết con trai đã phạm phải lỗi lầm như thế nào ở trường học, trong lòng lo lắng không yên, vội vàng lên đường đến trường ngay bất kể ngày đêm. Kết quả là bà đã bị một chiếc xe đâm vào ngay trên đường vòng trước cổng trường học, tử vong ngay tàu hiện trường. Hôm mẹ Đại T gặp tai nạn, tất cả chúng tôi đều có mặt ở đó. Mẹ cậu ấy mặc chiếc áo hoa nhỏ màu xanh đã bạc mảy vì giặt đi giặt lại quá nhiều lần, nằm sõng soài trong vũng máu, cơ thể nát bét, vũng máu tươi xung quanh khiến cả bầu trời cũng như đã bị nhuộm đỏ. Người dẫn ồng mạnh mẽ Đại T quỳ go trước thi thể của mẹ, khóc lóc thảm thiết, ngất đi tỉnh lại mấy lần liền. Nhà trường thấy sự việc đã trở nên nghiêm trọng chủ động đứng ra lo tang sự ẹ của Đại T, vài tháng sau lại xóa bỏ án kỷ luật của Đại T trong sổ học bạ. Mẹ của Đại T đã phải dùng máu của mình để rửa sạch những lỗi lầm mà con trai mình phạm phải lúc tuổi trẻ bồng bột. Từ đó về sau, hình ảnh của Đại T đã trở nên vĩ đại trong con mắt của các nữ sinh khác, thêm vài đó, ngoại hình cao lớn, nho nhã của cậu ấy khiến số lượng các cô gái theo đuổi cậu ấy không ngừng gia tăng. Cuối cùng, cô gái mà Đại T để ý đã biết hết mọi chuyện, cũng lén lút gửi cho Đại T một bức thư tình ủy mị. Nhưng sau khi người mẹ thân yêu qua đời Đại T đã trở nên lầm lì trong suốt một năm, không buồn nói

chuyện với bất cứ một người con gái nào. Đám bạn bè chúng tôi đã lo lắng không biết có phải cậu ấy bị miễn nhiệm với phái nữ không, có bị vấn đề gì về sinh lý không. Ai ngờ sau đó, cậu ấy lại chạy tới quán bar làm trai bao, ngày nào cũng vậy vùng trong đám đàn bà con gái. Thế là, Đại T đã dùng tiền bán thân của mình để lo học phí cho cậu em trai còn đang theo học trung học. Trong việc này, nhà trường có phần đuối lý, khi biết Đại T làm trai bao ở quán bar cũng đành nhắm mắt làm ngơ, coi như không hề hay biết và cũng không truy cứu thêm nữa.

Ai trong lúc tuổi trẻ mà chẳng có một vài hành động điên cuồng? Vốn dĩ chỉ là một chút bồng bột của tuổi trẻ, cuối cùng lại biến thành một bi kịch hết sức sống động. Cũng không biết là do ồng ười không có mắt hay số mệnh của Đại T đã mang sẵn cái nghiệp như vậy.

Vì vậy, nỗi oán hận của Đại T đối với trường học cũng có thể lý giải dễ dàng, bài học cho lần đột nhập vào khu ký túc xá nữa cũng khiến cậu ấy trở nên thận trọng hơn. Nhưng vài năm sau đó, vì Uyên Nghi, Đại T lại quay trở lại trường, lại lần đột nhập vào khu ký túc xá nữa thêm một lần nữa! Cậu ấy cũng không sợ làm linh hồn của mẹ trên trời cao phải tức giận thêm một lần nữa.

“Cậu lại đột nhập vào đó làm gì nữa?” Tôi ngạc nhiên hỏi lại.

“Tìm ngăn đồ đồ của Uyên Nghi... Tìm thấy cái này...” Sau đó, Đại T cẩn thận rút từ trong lồng ngực ra một quyển sổ có bìa màu tím.

Cậu ấy đưa nó cho tôi với một vẻ vô cùng nghiêm túc. Tôi biết, đó là quyển sổ của Uyên Nghi.

Uyên Nghi là một cô gái có thói quen viết nhật ký hằng ngày, điều này thì tôi biết rất rõ. Trong khi mọi người bây giờ đều quen sử dụng máy vi tính thì Uyên Nghi vẫn giữ thói quen hằng ngày dùng bút mực ghi lại những chuyện đã xảy ra. Tôi đã từng trêu chọc cô ấy rằng không biết hưởng thụ thành quả của công nghệ cao. Uyên nghi đã nói, mỗi buổi tối, ghi lại những hỷ nộ ái lạc sau một ngày trước khi đi ngủ cũng là một cách hưởng thụ, là một tài sản tinh thần quý báu khi con người ta trở về già.

Tôi cũng rất tò mò với tình hình hiện nay của Uyên Nghi, vội đón lấy cuốn nhật ký, lật giở từng trang dưới ánh đèn đường vang vọt.

Một trang giấy giở qua, là một ngày trời di, trang nào cũng nói về nỗi nhớ nhung của cô ấy dành cho tôi, trang nào cũng là những hồi ức trong máu và nước mắt về những kỷ niệm đã có giữa hai chúng tôi. Còn có cả những lần chúng tôi vô tình đi qua nhau trong rừng nữa, cô ấy giả vờ như không nhìn thấy tôi nhưng thực sự trong lòng đã vô cùng đau khổ. Còn có cả chuyện cô ấy đã phải thuyết phục anh chàng cầu thủ trong đội bóng như thế nào để cậu ấy đồng ý đóng giả làm bạn trai của cô ấy để tôi yên tâm, không bị lương tâm cắn rứt khi ở bên Mát Mát...

Ngày thứ ba, sau khi chúng tôi chia tay, cô ấy đã viết rằng, “Đại Ngọc chồn hoa, chẳng qua cũng chỉ là chồn lấp cội lòng tự trọng, tự thương xót bản thân mình. Còn nỗi thương nhớ của tôi sau khi chia tay, lại là nỗi thương nhớ vụn vặt nhất có liên quan tới anh... mỗi lần nhớ tới một chút, lại đau thêm một chút”.

Tuần thứ ba sau khi chúng tôi chia tay, cô ấy đã viết rằng, “Sau này của sau này, tôi không dám tìm gặp anh nữa, tôi chỉ còn lại những hồi ức, hoài niệm. Nghiền ngấm hồi ức trong những hoài niệm; giải bày và miêu tả hoài niệm trong những hồi ức, thế là, chẳng còn niềm vui nữa rồi”.

Mỗi trang giấy đều lưu đầy dấu vết của những giọt nước mắt. Sự hy sinh của Uyển Nghi dành cho tình yêu, sự vĩ đại của cô ấy, đến tận bây giờ, tôi mới thật sự hiểu được. Vậy mà tôi đã nghĩ rằng, cô ấy thực sự đã hẹn hò với anh chàng cầu thủ kia, còn tằn trạch cô ấy đã sớm vội vàng có bạn trai mới, làm tổn thương tới anh dự của người bạn trai cũ là tôi.

Tôi quả thực rất đáng bị đánh! Đại T hôm nay đánh tôi một trận quả thực không oan ức gì!

Trong cuốn sổ có một bài thơ đoạn tuyệt do Uyển Nghi viết, tôi đọc xong mà cảm giác như hàng vạn mũi tên đang đâm vào tim mình:

Em có thể kiêu hãnh nói rằng,

Thế giới của anh, em đã từng có được.

Cũng có những vết tàn phá ỉảip nơi. Cũng có nhiều yêu thương nồng đượm. Không nên tự vạch kế hoạch cho tình yêu. Không nên để lời nói dối trở thành lời hứa. Em chưa từng biết tình yêu là gì.

Tình yêu chưa bao giờ ban phát cho những nhân vật phụ.

Anh yêu,

Hôm nay em đã phải ra đi.

Em ra đi lặng lẽ.

Không mang theo bất cứ thứ gì.

Ke cả cái ôm còn gửi lại trong gió.

Ke cả cả tương lai mà em rất muốn được nói đến.

Đừng khóc hỏi người thân yêu nhất của em.

Rốt cuộc tình yêu có còn tồn tại.

Em vẫn không thể nào bước vào tận rai tim anh.

Kiếp trước em đã nợ anh rất nhiều tình cảm.

Kiếp này em phải trả hết cho anh.

Cho dù nụ hôn cuối cùng anh dành cho em.

Là vô tình hay hữu ý.

Cho dù năm tháng có như bóng câu, hay như con trôi, như con quay.

Anh mát của em vẫn hướng về nơi anh.

Dừng lại bên đám lá vàng xơ xác.

Đó là nơi lòng của em.

Nếu có khóc cũng chỉ là trong giấc mộng.

Là những giọt nước mát rơi bên gối.

Tất cả đều đã rất xa anh.

Ngày mai, khi ánh mặt trời chiều rọi. Em vẫn phải thản nhiên rạng rỡ mỉm cười. Từ đó về sau,

Anh ôm ấp người con gái đó trong lòng.

Anh có thể cầm tay cô ấy.

Khốn khó đỡ nhau.

Tương thân tương ái.

Anh có thể không nhớ nơi

những gì đã tổn tại giữa chúng ta.

Không còn nhớ buổi đầu gặp gỡ lúc hoàng hôn.

Không còn nhớ nỗi mong chờ khi sáng sớm.

Không còn nhớ cốc sữa mà em rất lưu tâm trong tủ lạnh.

Có thể không còn nhớ nơi cả tên em.

Tất cả, tất cả đều là ngoài ý muốn.

Chỉ là...

Mong anh hãy luôn ghi nhớ rằng: Sau này của rất lâu về sau. Khi em còn đang yêu anh nhất. Anh lại muốn em ra đi. Sương thu đêm qua rơi sớm. Hoa mùa hạ hôm nay đã nở. Sông hồ rộng lớn. Sông hồ biển cả. Làm thế nào, có thể quên anh?

Tôi đã quên hết những cảm giác đau đớn từ những vết thương bị Đại T đánh, tôi đã quên mất rằng lúc này đây, tôi đang nằm trên

đường phố có người qua lại, khi tôi đang đọc từng câu từng chữ chứa buồn đau của Uyển Nghi: “Khi em còn đang yêu anh nhất, anh lại muốn em ra đi”. Những nỗi đau nhức trên cơ thể tôi đây, so với nỗi bất lực của cô ấy, so với nỗi đau khổ mà cô ấy phải chịu đựng, so với tình yêu mà cô ấy nỗ lực gào thét nhưng vẫn không lấy lại được đó... có thấm thía gì đâu?

“Cảm giác thế nào?” Rõ ràng Đại T đã đọc hết cuốn nhật ký rồi, không những thế, chắc chắn cậu ấy còn đọc nó kỹ hơn tôi. Cậu ấy hỏi tôi bằng một giọng khản đặc. Tôi nghĩ một hồi lâu mới thốt ra được một câu: “Cậu đánh tôi thế vẫn còn chưa đủ?”.

“Thôi đi, hôm nay chẳng còn sức lựa nữa rồi, khi nào muốn xử lý cậu, tôi lại tiếp tục đánh! Tôi còn sợ đánh chết cậu rồi, Uyển Nghi chắc sẽ hận tôi suốt đời”, Đại T nhìn lên bầu trời cao, mơ mơ, màng màng nói.

“Uyển Nghi có biết cậu thích cô ấy không?”, tôi bỗng nhiên cất giọng hỏi.

Đại T sững người lại, lác lác đầu.

Tôi hỏi: “Cậu thích Uyển Nghi như vậy, tại sao không nói với cô ấy? Hôm qua, chẳng phải chính cậu đã nói rằng sẽ theo đuổi cô ấy hay sao?”

“Ha ha”, Đại T cười đau khổ, “tôi không thể theo đuổi cô ấy được.

Hôm qua là do tôi cô ý muốn khiêu khích cậu. Uyển Nghi không thể ở bên tôi được, sẽ thiệt thòi cho cô ấy. Nếu muốn theo đuổi cô ấy, tôi đã hành động ngay từ ba năm trước, còn đợi cậu có thời gian làm tổn thương cho cô ấy hay sao?”

Tôi còn muốn truy hỏi lý do tại sao, nhưng không đợi tôi kịp mở lời. Đại T đã lật ngửa người đứng lên. Chìa tay ra kéo tôi dậy, dùng bàn tay thô kệch dụi dụi vào đôi mắt đỏ ngầu, nói: “Người anh em, đi! Tiếp tục uống!”

Hôm đó, tôi và Đại T uống một trận say mềm. uống đến khi không còn biết gì nữa, dù đó là Uyển Nghi hay Mạt Mạt, cuốn xéo hết những người phụ nữ, cuốn xéo hết cái gọi là tình yêu, cuốn xéo hết những nỗi oán hận liên miên vô vọng!

Uống đến khi không còn chút sức lực để đi thuê nhà nghỉ qua đêm, hai anh em dìu nhau ngạt ngưỡng ra khỏi cửa quán ăn liền đổ vật xuống đất.

Chúng tôi nôn thốc non tháo, nôn ra một bãi nhầy nhụa. Nôn xong lại gục xuống đó, ngủ thiếp đi ngay trong bãi chất thải bẩn thỉu và hôi thối đó. Cũng may khi đó mới là tháng Sáu dương lịch, gió đêm cũng không lạnh lắm, không ai bị cảm lạnh. Chúng tôi giống như hai kẻ lang thang bụi đời, như hai kẻ say không nhà không cửa, không ham muốn, không mong đợi gì cả đã nhìn thấu hết cả cõi hồng trần.

Chỉ trong sâu thẳm tâm hồn mỗi chúng tôi đều biết, chúng tôi cũng có những ham muốn, mong đợi. Tôi vì Mạt Mạt, cậu ấy vì Uyển Nghi

Tôi đã từng nói rằng, kiếp trước, tôi được Mạt Mạt đem đi an táng. Vì vậy, kiếp này, tôi phải cam tâm tình nguyện yêu cô ấy suốt đời mà không có bất kỳ đòi hỏi nào khác.

Còn kiếp trước của Uyển Nghi, có phải là tôi đã an táng cho cô ấy? Vậy nên đời này, kiếp này, cô ấy cũng phải gần kề bên tôi, không oán không hận, muốn rời xa cũng không được.

## 31. Chương 31

Tôi và Uyển Nghi vừa chia tay được vài hôm, mẹ đã gọi điện

đến hỏi tôi, có phải là tôi lại bắt nạt Uyển Nghi rồi không. Hoa ra, mặc dù đã chia tay tôi nhưng Uyển Nghi vẫn đích thân mang số thuốc mà bố mẹ tôi nhờ mua đến tận nhà cho hai người. Mẹ nói, hai mắt Uyển Nghi lúc đó sưng húp, chỉ Ồm lấy mẹ rồi khóc. Mẹ hỏi có phải chúng tôi đã cãi nhau không.

Lúc đó, tôi còn chưa biết rõ đầu đuôi câu chuyện, nhưng tôi cũng lười không muốn giải thích rõ ràng mọi chuyện ẹ nghe nên nói đại là không có chuyện gì xảy ra.

Mẹ cũng tin ngay lời tôi. Tính cách ưa làm nũng của Uyển Nghi, mẹ cũng đã biết rõ. Vậy nên mẹ chỉ nghĩ, chúng tôi đã cãi nhau một trận rất to, cãi nhau đấy rồi lại làm lành ngay thôi nên mẹ cũng không để tâm đến nữa.

Hai tháng sau, mẹ cảm thấy có điều gì đó bất thường, lại hỏi tôi, có phải tôi và Uyển Nghi đã chia tay rồi không.

Tôi nói làm gì có chuyện đó.

“Không có? Đừng giàu mẹ nữa! Hai tháng rồi cũng không thấy Uyển Nghi đến nhà chơi, số điện thoại cũng thay đổi rồi! Mỗi lần con về nhà, con bé cũng không về theo, rốt cuộc hai đứa đã xảy ra chuyện gì hả?”, mẹ chất vấn một cách vô cùng thông minh.

“Con và Uyển Nghi đã chia tay lâu rồi, con đã có bạn gái mới, cô ấy tên là Ngải Mạt”, tôi nói.

“Cái gì? Chia tay rồi?”

“Vâng.”

“Bạn gái mới của con cũng học cùng trường à?”

“Không, cô ấy không đi học nữa, tự mình mở một cửa hàng hoa...”

Mẹ nghe xong, trầm ngâm hồi lâu mới ngẩng đầu lên, nhìn tôi đầy kinh ngạc: “Mày bỏ con gái của Viện trưởng Tòa án nhân dân tối cao để đi tìm một cô gái bán hoa? Uyển Nghi là một cô gái tốt như vậy, mày

còn chưa hài lòng? Mày bị lú lẫn rồi hay sao hả? Mẹ nói ày nghe, thằng tiểu tử này, đừng nói là mẹ không đồng ý, cứ cho là mẹ có gặt đầu đi nữa thì bố mày cũng không để ày được yên đâu. Mày cứ liệu đó mà làm”.

Bất đắc dĩ, tôi đành phải kể hết mọi chuyện ẹ nghe. Từ chuyện tôi đã gặp Mạt Mạt như thế nào đến thân thể đáng thương tội nghiệp của cô ấy. Đương nhiên, tôi đã bỏ qua những chi tiết Mạt

Mạt đến quán bar tìm hoan lạc.

Tôi vốn nghĩ rằng, sau khi nghe kể về thân thể của Mạt Mạt, mẹ sẽ rất đồng cảm với cô ấy, có thể chấp nhận Mạt Mạt. Nhưng không ngờ, mặc dù mẹ cũng xuýt xoa vài câu thương cho số phận đáng thương của Mạt Mạt nhưng vẫn cương quyết với ý kiến của mình -con dâu của bà không thể là Mạt Mạt.

Suy cho cùng, mẹ tôi là một người mẹ luôn nghĩ đến lợi ích của con cái, sau đó mới là một người phụ nữ có tấm lòng lương thiện, đa sầu đa cảm.

Quả nhiên, thái độ của bố tôi còn rõ ràng hơn: ngoài Uyển Nghi ra, bất kỳ người con gái nào khác đều không thể bước qua bậc cửa nhà tôi được.

Bố tôi là một người đàn ông lương thiện, chính trực. Bố cho rằng, Uyển Nghi đã hiến dâng sự trong trắng cho tôi, một lòng một dạ theo tôi, nên dù thế nào, tôi cũng phải có trách nhiệm với cô ấy.

Tôi thầm cảm thấy lo lắng. Trước đây, tôi chỉ biết rằng, bố mẹ rất thích Uyển Nghi, không ngờ, họ thật sự đã bị hình mẫu con dâu lý tưởng từ Uyển Nghi mê hoặc rồi! Dù tôi có áp dụng mọi biện pháp như uy hiếp hay chiến tranh lạnh, đều chẳng có tác dụng gì, cả bố và mẹ đều quyết tâm đứng về trận tuyến đối lập với tôi, không thể nào lay chuyển được.

Tôi nói rằng, Mạt Mạt cũng là một cô gái rất đáng yêu, bỏ mẹ rồi cũng sẽ thích ngay. Nhưng cả hai đều không đồng ý gặp mặt. Mẹ bắt đầu phát huy cái lưỡi trong nghề kịch hát của bà, hết nước hết cái làm công tác tư tưởng cho tôi. Mẹ nói: “Con thử nghĩ xem, gia cảnh, nhân cách của Uyển Nghi, có chỗ nào không được không? Chưa nói đến tình cảm nó dành cho con nữa. Hi hi, con biết mẹ không phải là người cổ hủ, thích can thiệp vào chuyện hôn nhân tình cảm của con cái, bố mẹ cũng không tán thành với hủ tục cha mẹ đặt đâu con ngồi đó! Con và Uyển Nghi trước đây là bạn bè với nhau, mối quan hệ của hai đứa được xây dựng trên cơ sở tình bạn! Con còn trẻ, chỉ là nhất thời bị đứa con gái ỉa mê hoặc mà thôi! Không nhìn rõ được mối quan hệ lợi hại. Mẹ cũng không phải là người háms lợi, con đừng nghĩ rằng mẹ chỉ nhìn thấy bố của Uyển Nghi là quan chức cấp cao, nhưng xã hội này là thế con ạ. Con còn trẻ, sau này trưởng thành rồi, con sẽ hiểu hết ý mẹ. Đứa con gái con chọn bây giờ, thân thể không rõ ràng, nhiều điều mờ ám, thời gian quen biết và chung sống còn chưa dài, tính cách, đạo đức như thế nào, con còn không nói rõ được, con bảo bố mẹ yên tâm làm sao được? Hãy nghe lời mẹ, nhân lúc Uyển Nghi còn đang nặng lòng với con, hãy quay lại với nó. Thật lòng mà nói, mẹ rất thích con bé Uyển Nghi, vừa ngoan ngoãn lại vừa hiểu biết...”. Sau đó là phần tính lược của biết bao tính từ đẹp dùng để miêu tả một cô gái có giáo dục, có văn hoa, có hiểu biết.

Bố thì chỉ lạnh lùng ngồi nhìn, chốc chốc lại rít một hơi thuốc, thở dài: “Gia môn bất hạnh”.

“Hơn nữa, chỉ còn hai tháng nữa, anh trai con sẽ về nhà, bỏ và mẹ rất phấn khởi, đừng để bố mẹ phải phiền lòng vì những chuyện vặt vãnh của con nữa. Con tự giải quyết đi. Cứ cho là đứa con gái mà con thích đáng thương hay đáng ca ngợi, đáng trân trọng cũng được. Nhưng bố mẹ chỉ có một câu thế này: phải đưa Uyển Nghi về nhà. Nếu không, con cũng đừng về nhà nữa, đi bán hoa cả đời với bạn gái của con đi.”

“Anh con sắp về nhà à? Lần này không đi xa nữa chứ?” Tôi vừa nghe tui anh trai sắp về, vừa ngạc nhiên vừa mừng rỡ, từ khi anh trai lên Bắc Kinh học đại học, học xong ở lại đó làm luôn, đã sáu năm rồi chưa về nhà, tôi quả thật cũng rất nhớ anh.

“Chưa chắc chắn, chỉ là về thăm chúng ta thôi. Ở nhà một thời gian chắc phải quay lại Bắc Kinh. Đến lúc đó, cả nhà quây quần đoàn viên, con nhớ đừng dẫn đứa con gái khác về, làm chướng mắt bố mẹ đấy! Con dẫn Uyển Nghi về cho anh trai xem mặt một chút!”

Tôi thấy hai bậc bề trên có vẻ rất cương quyết, trong bụng nhủ thầm, tường thành cao này khó công phá rồi đây. Vậy là, tôi quyết định chọn con đường lui quân, chờ đợi thời cơ khác, đợi sau khi anh trai về, tôi sẽ tìm anh trai nói chuyện, nhờ anh ấy làm thuyết khách, thuyết phục hai nhân vật cổ lỗ này.

”Còn ngồi ngây ra đó nữa à, con có nghe rõ không hả? Lúc đó nhờ dẫn Uyển Nghi về đây! Con cũng biết bố mẹ mong ngóng anh trai con biết bao nhiêu năm rồi, đừng để đến lúc cả nhà quây quần thì

vui vẻ, con lại đẹp hết hứng thú của bố mẹ đây! Khó khăn lắm, lần này anh trai con mới về được, không biết lần sau bao giờ mới gặp lại nhau... Con nói xem, bố mẹ nuôi hai anh em mày, sao không đứa nào để bố mẹ bớt lo lắng thế hả?” Mẹ nói đến đó, hai mắt đỏ hoe.

“Vâng, vâng ... Oi dào, con biết rồi thưa lão thái bà.” Tôi trả lời qua quýt cho xong, trong lòng vò cùng phiền muộn, chỉ mong cho qua chuyện, rồi tìm cách khác sau.

Chớp mắt một cái lại đến tháng bảy, trong trường lại ngập tràn hương hoa dành dành và những nỗi thương cảm ly biệt.

Mỗi buổi chiều tối, tôi lại thấy cảnh những sinh viên năm cuối khoác trên mình chiếc ba lô to kèn, bước ra hòa nhập vào xã hội, không kịp lưu luyến, không ai dám quay đầu nhìn lại. Ánh chiều tà nhạt như hoa, nhuộm hết cả ưu sầu. Cũng giờ này của năm say, tôi sẽ tốt nghiệp cao học, điều chờ đợi tôi ngoài kia sẽ lại là những con sóng to gió lớn của biển cả cuộc đời, còn có cả những rối rắm vướng víu của việc đấu tranh, giành giật quyền lợi, chức tước... Nhìn thần sắc thần thờ như người mộng du của những sinh viên vừa tốt nghiệp khi bước ra khỏi cổng trường, tôi có phần hiểu hàm ý trong những lời nói của mẹ. Người mẹ bắt tôi chọn lựa Uyển Nghi, người mẹ coi trọng quyền lợi nhưng lại không được tôi lưu tâm.

Trước kỳ nghỉ hè một vài ngày, tôi không thấy Uyển Nghi đứng đợi cậu bạn trai là cầu thủ nữa. Mỗi hôm lại có một cô gái khác nhau đứng Òm quần áo cầu thủ, nhưng tôi không nhìn thấy hình bóng của

Uyển Nghi nữa. Là do anh chàng cầu thủ đó giờ trở, không muốn đóng giả làm bạn trai của cô ấy nữa ư?

Tôi cũng chỉ muốn xác định rõ xem cô ấy sống có tốt không, nếu biết rằng cuộc sống của cô ấy không thuận lợi, tôi sẽ càng thêm áy náy.

Thậm chí tôi rất muốn tác hợp cho Đại T và Uyển Nghi, bọn họ mới đúng là một cặp nam thanh nữ tú, một cặp trời định. Mà hơn nữa, tôi không hề nghi ngờ tình cảm của Đại T dành cho Uyển Nghi. Chưa biết chừng, khi đã có bạn gái rồi, khi đã có mục tiêu để phấn đấu rồi, Đại T sẽ không còn vầy vũng trong vũng lầy tình sắc, dục vọng đó nữa.

Nghĩ đến đó, tôi càng quyết tâm trở thành ông mai. Tôi dự định vào năm học mới sẽ tìm gặp Uyển Nghi nói cho cô ấy biết tình cảm của Đại T, thử thăm dò ý tứ của cô ấy xem sao.

Hai tháng nghỉ hè, tôi đăng ký XUI thực tập tại một công ty có quy mô không nhỏ. Lần đầu tiên, tôi làm quen sơ bộ với áp lực và sự căng thẳng của xã hội.

Mặt Mặt quả nhiên rất biết giữ lời hứa, cô ấy không qua lại với bất kỳ người đàn ông nào khác nữa. Không ham muốn gì nhiều, một lòng một dạ ở bên tôi. Ban ngày, cô ấy đến cửa hàng hoa, tính đúng giờ tôi tan sở, về nhà nấu cơm cho tôi.

Ban ngày, tôi nỗ lực làm việc, tôi về nhà có vợ yêu chờ đợi bên mâm cơm dẻo, canh nóng. Cho dù tôi có về nhà muộn như thế nào, trong khoảnh khắc ngược đầu lên nhìn, tôi vẫn thấy ánh sáng tràn trề hát ra từ khung cửa sổ, nó cũng giống như nỗi lòng đang ngập tràn hạnh phúc của tôi. Có một người vợ đảm đang hiền hậu như vậy, tôi còn lời lẽ nào than vãn hay không hài lòng nữa đây?

Tôi vốn nghĩ rằng, khi biết được quá khứ của Mặt Mặt rồi, tôi có thể hiểu hết được toàn bộ con người cô ấy. Nhưng trên thực tế, ngoài lần đưa cô ấy đi thả diều, sau khi cô ấy có thể cười tươi như áng mây hồng rạng rỡ ấy, Mặt Mặt không hề thổ lộ tâm tư với tôi lần nào nữa.

Cô ấy vẫn không thích để lộ tâm tư tình cảm của mình, không câu giện cũng không quá vui mừng, mà tôi lần nào cũng muốn tìm hiểu tâm tư của cô ấy, đều là những lần vô kế khả thi.

Mặc dù Mặt Mặt không nhìn tôi bằng ánh mắt lạnh lùng như trước đây, nhưng tôi thường xuyên thấy cô ấy lặng lẽ ngồi một mình bên cửa sổ, nhìn theo dòng người hối hả đi lại ngoài phố, không nói một lời nào. Giống như một chú chim đang bị nhốt trong lồng vậy. Chim thường mong muốn được tự do bay lượn, còn tôi lại không thể biết được, cô ấy đang mong muốn được gì.

Tôi hỏi cô ấy, em đang buồn phải không, cô ấy chỉ nhìn tôi bằng đôi mắt đẹp, không khẳng định cũng không phủ định. Tôi chỉ có thể đoán rằng, phải chăng cô ấy đang nhớ mẹ, phải chăng cô ấy sợ tôi

cũng sẽ ruồng bỏ cô ấy như những người đàn ông khác... Điều tồi tệ nhất là, cô ấy đang nhớ tới mối tình đầu của mình, nhớ tới ân nhân cứu mạng của cô ấy. Tôi biết, có hỏi cô ấy cũng không nói, vì vậy tôi cũng không hỏi nhiều nữa. Về phương diện tình cảm, tôi là người tự ti và nhát gan. Tôi sợ nghe đáp án sau câu hỏi, vậy nên tôi chọn cách im lặng, để thời gian xoa sạch những vết hằn đau thương trong tâm trí của cô ấy. Tôi chỉ cần cô ấy vẫn ở bên tôi là tôi đã mãn nguyện lắm rồi. Chỉ cần có cô ấy ở bên.

Thời gian chúng tôi chung sống với nhau càng lâu thì những lần nói chuyện của chúng tôi càng ít đi, thậm chí cô ấy còn từ chối làm tình với tôi. Nói ra nghe thật nửa cười, sau khi tôi và Mạt Mạt chính thức hẹn hò, cô ấy không cho phép tôi được động vào người cô ấy nữa. Mỗi lần gần gũi, tới thời khắc quan trọng, cô ấy lập tức giật mình tỉnh lại trong cơn say sưa mơ màng, kiên quyết đẩy tôi ra, dường như người vừa hôn tôi không phải là cô ấy, mà là một người khác. Tôi nghĩ, cô ấy bị cưỡng hiếp từ nhỏ, chắc cũng có ít nhiều sợ hãi đối với việc đụng chạm thân xác nên cũng không miễn cưỡng.

Tôi cam tâm tình nguyện ở bên cô ấy khi cô ấy ngồi một mình, thưởng trà, ngắm nhìn cô ấy dịu dàng, tao nhã chìm đắm trong dòng suy nghĩ, giống một nữ nhi cô lập định trần ai. Chỉ cần có cô ấy bên cạnh, tôi không còn mong muốn gì hơn. Để một tên háo sắc như tôi rơi vào một mảnh ruộng cỏ quanh không chút ham muốn dục vọng, chỉ là chuyện trước đây, cũng chỉ được coi là một câu chuyện cười để mỗi lần mang ra bình luận mà thôi.

Sau một thời gian dài chung sống, tôi cũng dần quen với điều đó. Tôi biết rằng tuổi thơ của cô ấy rất trắc trở, trong một thời gian ngắn, cô ấy không thể thoát ra khỏi cái bóng ảm đạm của thời thiếu nữ. Tôi cũng không mong mỗi cô ấy phải hoạt bát nhanh nhẹn như những cô gái bình thường khác. Mà chỉ cần Ngải Mạt có thể tình nguyện ở bên tôi, tôi đã cảm thấy mãn nguyện lắm rồi.

Thi thoảng, khi tinh thần vui vẻ, ăn cơm tối xong, không có việc gì bận, tôi cũng dẫn Mạt Mạt tới Blue 18 ngồi một lát. Mạt Mạt cũng trang điểm một chút, dung mạo xinh đẹp của cô ấy luôn khiến hàng loạt những người đàn ông khác quay đầu lại nhìn.

Mặc dù đã có tôi ngồi bên cạnh nhưng sắc đẹp khuynh quốc khuynh thành của cô ấy vẫn khiến rất nhiều nam khác vây quanh bắt chuyện. Những lúc đó, Mạt Mạt thường chỉ về phía tôi, nói với những người đến mời cô ấy nhảy rằng: “Cảm ơn, nhưng tôi đã có bạn trai đi cùng rồi”.

Tôi rất vui sướng, đắc ý. Nhớ lại lần đầu tiên gặp lại Mạt Mạt ở đây, chứng kiến cuộc sống thác loạn của cô ấy, nhớ lại cảnh cô ấy nhỏ bé, cô đơn chống trả lại bọn ác bá đến đòi nợ, nhớ đến trận đánh nhau với người anh em thân thiết cũng vì cô ấy... tất cả đều mơ hồ như trong giấc mộng, dường như mới chỉ xảy ra ngày hôm qua, dường như lại cách xa cả kiếp người, lại như chưa từng xảy ra. Giờ đây, tôi có thể quang minh chính đại ôm người con gái mà mình ngưỡng mộ từ lâu, cô ấy cũng chỉ cho phép tôi được ôm, chỉ uống rượu mà tôi rót, chỉ dựa sát vào tôi khi khiêu vũ, vẻ đẹp kiều

diễm của cô ấy, chỉ là của một mình tôi mà thôi.

Trong lúc tâm trạng tôi đang cao hứng vì cảm giác chiến thắng khi giành được người đẹp về tay mình, quay đầu nhìn sang bên cạnh, tôi bất gặp Mạt Mạt đang ngồi ngây ra đờ đẫn.

Tôi nhìn thấy đôi đồng tử lạnh lẽo buồn rầu của Mạt Mạt trong ánh đèn mờ của quán bar. Tôi nhủ thầm, cô ấy còn điều gì không hài lòng nữa đây.

Tôi dẫn cô ấy ra ngoài, hỏi xem cô ấy có chuyện gì vậy.

“Về nhà đi”, cô ấy chỉ nhẹ nhàng nói. “Em mệt quá”.

Bây giờ đang là giữa mùa hè, gió đêm vẫn mang đầy hơi nóng bỏng rát. Mạt Mạt mặc một chiếc váy liền màu kem, cặp lông mày thanh tú khẽ nheo lại, trông giống một bông hoa nhài thả vào chén nước đường, gợi lên những vòng sóng nhỏ lăn tăn, không thể đếm hết được những nét u sầu đang giãn ra trên khuôn mặt xinh đẹp mỹ miều kia.

Cô ấy đi trước, tiếng giày cao gót gõ xuống đường lộp cộp. Đêm khuya thanh vắng, ít người qua lại, tiếng động càng trở nên linh hoạt kỳ ảo.

“Em có cảm giác, hình như anh ấy xuất hiện rồi”, Mạt Mạt bỗng nhiên khe khẽ nói.

“Anh ấy? Anh ấy nào?” Tim tôi khẽ lên một cái, tôi chạy lại gần Mạt Mạt và hỏi.

“...”Cò ấy lại không nói gì nữa.

“Là ân nhân đã cứu mạng em đó ư?”9 tôi căng thẳng hỏi. Cò ấy chậm rãi gật đầu.

“Em làm sao biết được anh ta đã xuất hiện rồi? Anh ta liên lạc với em à? Đã đến tìm em sao? Mạt Mạt, em đừng ngốc nghếch như vậy, năm đó, anh ta đã bỏ rơi em, điều đó chứng tỏ anh ta không phải là người tốt! Hay là em đã do dự rồi? Đã mềm lòng rồi? Anh ta chỉ đùa giỡn với em mà thôi!” Tôi thực sự lo lắng, tôi biết rõ vị trí của người đàn ông đó trong trái tim của Mạt Mạt.

Cò ấy lại không nói gì nữa, cứ tiếp tục đi về phía trước. Cò ấy luôn có thể tỏ ra vô cùng điềm tĩnh, không hề nóng vội trước những thời khắc căng thẳng như thế này.

Thái độ của cò ấy... đã mặc nhận rồi ư? Lòng ngực tôi nghẹn lại, nhưng nếu cò ấy đã không chịu mở miệng, tôi cũng chẳng còn cách nào khác để ép buộc cò ấy. Tôi bỗng nhớ lại, ngoài lần đầu tiên làm tình với Mạt Mạt, cò ấy thốt lên câu em yêu anh ra, suốt quãng thời gian sau này, cò ấy không hề có một lời bày tỏ tình cảm chân thật nào cả. Những lúc cò ấy vui vẻ, tôi cũng thích giả vờ một chút,

cũng muốn cò ấy phải nói “Em yêu anh” cho tôi nghe nhưng đều bị cò ấy khéo léo lảng tránh. “Anh đúng là dung tục.” Cò ấy nói đến nỗi tôi cảm thấy vô cùng xấu hổ.

Sống với nhau lâu như vậy, tôi là người như thế nào, cò ấy chắc chắn đã biết rất rõ. Vậy mà tôi vẫn không thể sánh được với một lần quay đầu lại của người tình cũ hay sao?

Thấy tôi vẫn chần chừ không bước theo, Mạt Mạt quay đầu lại mỉm cười, giọng nói của cò ấy mềm mại vừa ngọt ngào như miếng bơ tươi: “Đi thôi, chúng ta về nhà”.

Tôi bỗng thấy trái tim mình ấm lại, như vừa được ban phát một ân huệ lớn lao, tràn đầy xúc động, vội vội bước đuổi theo. Chúng ta về nhà, một câu nói thật bình thường nhưng lại vô cùng ấm áp, đó là viên thuốc an thần tốt nhất cho tôi.

Cò ấy sẽ không rời xa tôi.

## 32. Chương 32

Học kì mới bắt đầu rồi, đâu đâu trong trường cũng bắt gặp những quang cảnh tấp nập nhộn nhịp. Ánh mặt trời chiếu rọi lên những vầng trán non nớt trên khuôn mặt của đám sinh viên mới, phát ra những màu sắc khác nhau, điều đó khiến đám nghiên cứu sinh năm cuối, sắp tốt nghiệp như chúng tôi không ngớt ngưỡng mộ.

Tuần sau là sinh nhật lần thứ năm mươi của mẹ tôi. Anh trai cũng kịp từ Bắc kinh về chúc mừng sinh nhật mẹ. Tôi không thể trả lời ngay được rằng đã bao nhiêu năm tôi chưa được gặp anh trai, năm năm hay là sáu năm nữa. Tôi rất nhớ anh, nhưng nỗi nhớ của tôi dành cho anh trai chưa thấm thía gì so với nỗi nhớ của mẹ. Không cần nghĩ cũng biết, lần sinh nhật này, được gặp lại con trai, mẹ tôi vui mừng như thế nào. Bà xúc động đến nỗi đêm nào cũng không ngủ được, cứ dặn đi dặn lại tôi phải đưa Uyển Nghi về nhà ăn cơm.

Từ khi học kì mới bắt đầu đến giờ, tôi chưa hề gặp Uyển Nghi ở trong trường. Tôi loáng thoáng nghe bạn bè nói rằng, cò ấy đang thực tập ở một công ty liên doanh rất lớn. Tôi có thể tưởng tượng ra cảnh Uyển Nghi xinh đẹp trong chiếc áo vest công sở vừa vặn, để lộ đầu gối trắng trẻo, xinh xắn dưới chiếc váy ngắn, trên cổ áo thắt một chiếc nơ bằng dải lụa, giỏi giang, già dặn và hết sức chuyên nghiệp. Nghĩ đến chuyện cò ấy đang sống rất tốt, tận đáy lòng tôi cũng cảm thấy vui vẻ. Dù sao chúng tôi cũng đã có một thời gian

sống chung với nhau lâu như vậy, sự gắn bó thân thiết đó không thể nào bị xoa nhòa được, nhưng điều đó lại không liên quan tới tình yêu.

Không ngờ, buổi sáng hôm đó, tôi dậy sớm đi công chuyện, không kịp chuẩn bị gì lại tình cờ gặp Uyên Nghi. Trên con phố đi bộ ồn ào náo nhiệt, từ xa tôi đã thấy một bóng dáng quen thuộc, nhìn kỹ lại thì người đó quả nhiên là Uyên Nghi, trong lòng tôi bỗng cảm thấy xốn xang đôi chút, do dự không biết có nên chào cô ấy hay không. Thực ra, tôi rất muốn biết tình hình hiện nay của cô ấy như thế nào nhưng tôi lại sợ cô ấy không thèm để ý đến tôi, sợ bị cảm cửa không đón tiếp.

“Hi!” Không ngờ Uyên Nghi lại chủ động chào tôi trước, cô ấy đang đứng trong ánh nắng ấm áp của buổi sáng sớm, nở một nụ cười thân thiện. Không giống như trong tưởng tượng của tôi, Uyên Nghi không mặc bộ đồng phục già dặn, cứng nhắc mà ăn vận rất thoải mái: áo sơ mi trắng và quần bò. Hai cúc cổ áo sơ mi còn được mở ra, càng tăng thêm nữ tính.

“Uyên Nghi, chào em!” Tôi vừa có phần cảm động vừa vui mừng, không giấu nổi vẻ ngạc nhiên.

“Đi đâu vậy?” Thần sắc của Uyên Nghi không hoảng loạn như tôi, cô ấy tỏ ra rất điềm tĩnh, còn nở một nụ cười nữa. Dường như chúng tôi chưa từng hẹn hò với nhau, dường như cô gái đã từng nói với tôi những lời van nài, trách cứ trước kia đã trở thành một con người khác! Cô ấy giống như một người bạn cũ đã lâu không gặp, tự nhiên hỏi thăm lẫn nhau.

“Đi...có chút việc.” Tôi đúng là người không biết giấu giếm. Tôi trả lời một cách căng thẳng và thấp thỏm, không còn giữ được phong cách ăn nói gãy gọn, thoải mái pha trò khiến cô ấy cười nghiêng cười ngả nữa.

Sửa một chút im lặng, giọng nói của Uyên Nghi nhẹ lướt qua tai tôi: “Anh...và Mạt Mạt vẫn tốt chứ?”.

Tôi liếc nhìn cô ấy, khuôn mặt cô ấy khẽ ửng đỏ, hai mắt đang nhìn xuống. Uyên Nghi rốt cuộc cũng không phải là cô gái có thể che giấu kín đáo tất cả mọi tâm sự, chỉ một câu nói là có thể lộ ra hết.

“Ừ, vẫn tốt. Còn em?”, tôi hỏi.

Cô ấy vẫn cúi đầu không đáp, không khí bỗng trở nên vô cùng gượng gạo.

“Cái đó...Anh có việc thì đi đi.” Uyên Nghi cuối cùng cũng mở miệng, dịu dàng nhìn tôi.

Lòng ngực tôi lại nhói đau, tôi liếc thấy đôi vai gầy nhỏ bé của cô ấy đang run run. Gió lại thổi tới, gió thu không hề biết thương hoa tiếc ngọc, cứ tùy tiện đùa nghịch trên mái tóc của cô ấy. Uyên Nghi trước mắt tôi giống như một chú bướm mỏng manh, chập hờn bay lượn, khẽ run run trong gió.

Sau đó, không biết ma xui quỷ khiến thế nào, tôi lại nói một câu: “Em gầy quá”.

Lời vừa nói ra, tôi liền cảm thấy hối hận. Lẽ ra, tôi không nên lộ rõ sự quan tâm thái quá tới bạn gái cũ, hơn nữa lại là cô bạn gái còn đang nặng lòng với mình.

Quả nhiên, vừa nghe xong câu nói đó, toàn thân Uyên Nghi đã run lên bần bật, đôi mắt to đã nhanh chóng được bao bọc bởi một lớp nước, trông thật đáng thương. Tôi liếc nhìn đồng hồ, vẫn còn rất sớm, tôi hỏi Uyên Nghi, cô ấy cũng chưa ăn sáng, thế là tôi hỏi một cách cẩn trọng: “Hay là...anh mời em đi ăn nhé?”.

Uyên Nghi ngạc nhiên nhìn tôi, tôi bỗng cảm thấy đôi chút ân hận, tôi sợ cô ấy sẽ hiểu lầm. Thực ra, tôi chỉ muốn mời cô ấy ăn cơm, tiện thể hỏi thăm về tình hình gần đây của cô ấy mà thôi.

Cuối cùng, Uyên Nghi cũng không từ chối lời mời của tôi, tôi đề nghị đi ăn đồ ăn Tây, cô ấy ngoan ngoãn nghe theo.

Chúng tôi sánh vai đi về phía nhà hàng, từ đầu tới cuối cô ấy vẫn giữ khoảng cách với tôi. Khi đến trước cửa nhà hàng, tôi lịch sự đưa tay kéo cửa cho Uyên Nghi, cô ấy gật đầu với tôi ra chiều cảm ơn. Hành động khách khí đó, vừa lịch sự vừa xa cách, đó là cái được gọi là người lạ quen thuộc nhất...Không cần nói ra cũng có thể hiểu được.

Sau đó, chúng tôi trò chuyện với nhau giống như hai người bạn cũ có mối quan hệ bình thường, không nồng nhiệt cũng không lạnh nhạt. Chúng tôi tránh nói về vấn đề tình cảm hết sức nhạy cảm. Chúng tôi chỉ nói về hiện tượng nóng lên bất thường của thời tiết, nói về chuyện nhà trường đang xây dựng để mở rộng thư viện, nói đến công việc hiện tại của cả hai đứa, đương nhiên chúng tôi vẫn có thể nói chuyện một cách vui vẻ,

hoa hợp. Chúng tôi nói chuyện hoa hợp như hai người bạn lâu ngày gặp lại, hoa hợp đến độ vừa gõ phách đã hoa nhịp, tôi còn say sưa đến độ gác chân lên để nói chuyện.

Cử chỉ của Uyên Nghi từ đầu tới cuối đều rất đoan trang, so với vẻ mềm mại, yếu ớt hồi mới chia tay, giờ đây cô ấy đã có phần trưởng thành hơn, cách nói chuyện lại càng thoải mái, gợi cảm. Bước đầu đã hình thành hình ảnh một cô gái xinh đẹp, trí thức, tốt nghiệp từ một trường đại học danh tiếng. Chỉ đến khi, tôi hỏi Uyên Nghi, tại sao lại thay đổi số điện thoại, thần sắc của cô ấy mới trở nên ảm đạm.

“Anh cũng đã gọi điện cho em à?” Cô ấy liếc nhìn tôi qua hàng mi.

“nghe mẹ anh nói vậy.” Tôi thật thà kể lại, không phải là tôi không muốn gọi điện cho cô ấy mà quả thực là tôi không dám. Tôi sợ Mạt Mạt nghĩ ngợi, tôi cũng sợ bản thân mình bị mềm lòng.

“Ồ.” Gương mặt xinh đẹp của cô ấy khẽ cuối xuống một cách nhẹ nhàng rồi than thở một cách đáng thương: “Em lại cứ tưởng anh giấu bạn gái, liên lạc trộm với em chứ”.

“Ha ha...”, tôi cười trừ. Câu nói này khiến tôi có phần ngượng ngùng. Uyên Nghi trước đây đôi lúc ăn nói sắc sảo, nhiều khi khiến tôi không kịp chống đỡ. Đen giờ cô ấy vẫn giữ thói quen

“Mẹ...mẹ anh vẫn khỏe chứ?” Cô ấy thật giống như một người vợ mới ly hôn chồng, còn chưa kịp thay đổi cách xưng hô về mẹ chồng, cần phải dùng từ “mẹ anh, mẹ em”, một cách gọi xa lạ, không liên quan gì tới nhau để xưng hô mới phải.

“Cũng có thể coi đó là mẹ em đi! Cũng không biết em đã dùng quỹ kế gì mà khiến hai ông bà lúc nào cũng nhắc đến em! Mạnh rất nhớ em, ngày nào cũng mắng em, nói em nhân tâm, em ngay cả mẹ cũng không cần nữa rồi...”

Câu nói của tôi bị những giọt nước mắt của Uyên Nghi làm gián đoạn. Cuối cùng, tôi nói rằng, bố mẹ tôi đều rất khỏe.

“Em cũng rất nhớ hai bác đấy chứ!” Uyên Nghi mỉm cười, cô gắng tỏ ra thoải mái, cất giọng to hơn để che giấu sự run rẩy.

Đúng lúc đó, tôi nhớ đến chuyện anh trai sắp về thăm nhà, mẹ có dặn tôi phải đưa Uyên Nghi về nhà ăn cơm dù trước đó, chưa bao giờ tôi có ý định này, lúc ấy nếu tôi không đồng ý với bố mẹ thì chẳng qua cũng chỉ là muốn nói cho xong chuyện mà thôi. Nhưng lúc này, nhìn đôi mắt chân thành của Uyên Nghi, tôi bỗng xúc động thốt lên câu nói: “Tuần sau về nhà anh ăn cơm nhé!”.

Uyên Nghi ngạc nhiên nhìn tôi: “Vì sao?”.

Lúc này tôi mới kịp định thần lại, nếu chẳng may Mạt Mạt biết được chuyện này thì nguy. Vậy là tôi lại cảm thấy hối hận, nhưng lời nói đã thốt ra rồi, làm sao lấy lại được đây. Tôi vội vàng nói: “Thực ra là do mẹ anh rất nhớ em, anh trai anh cũng sắp về thăm nhà.. .Nhưng nếu em không có thời gian thì thôi vậy”.

Trong lòng tôi thầm cầu mong cô ấy sẽ từ chối.

Uyên Nghi lại không kịp suy nghĩ gì nhiều, trả lời rất dứt khoát: “Được!”.

Lần này thì không thể lật ngược lại tình thế nữa. Uyên Nghi thấy mặt tôi có vẻ thiếu ngủ bèn cẩn thận giải thích: “Đừng lo, chẳng qua vì em nghe nói anh trai anh về thăm nhà. Anh nói anh trai anh rất đạo trai mà...em chỉ tò mò về ông anh đẹp trai của anh thôi!”.

“ừ, rất đẹp trai. Có cần anh giới thiệu để hai người làm quen không?” Tôi vốn chỉ thuận miệng nói ra rồi mới giật mình phát hiện, đây có khi lại là một ý hay! Thế là tôi cảm thấy vô cùng hưng phấn, “Anh nói thật đấy!”.

Uyên Nghi lại phẩy tay, kéo trẻ khoe môi xuống một cách dờ dẫm, “Em không còn hứng thú với những người đàn ông mang họ Công Trị nữa rồi”. Không có hứng thú với đàn ông trong nhà tôi, đương nhiên cũng bao gồm cả tôi, không biết tôi nên vui hay nên buồn đây.

“Em nghĩ cho kỹ nhé, nếu em đi cùng anh về nhà, mẹ anh nhất định sẽ giới thiệu với anh trai rằng em là bạn gái của anh.” Tôi ngầm ám chỉ tầm quan trọng về sự trinh trắng của người con gái.

“Thế thì đã sao nào?” Uyển Nghi dường như không hề chú ý tới vấn đề thân phận. “Đúng rồi, nếu em đi thì anh sẽ ăn nói thế nào với Ngải Mạt? Hay là giấu không cho cô ấy biết?”

“Còn chưa nghĩ ra...” Tồi day day huyết thái dương, tỏ vẻ đang rất phiền não, trong lòng tôi thầm mong Uyển Nghi vì thế mà bỏ qua cho.

Nhưng Uyển Nghi càng nói càng hăng say, hồ hởi phấn khởi giúp tôi tìm cách nói dối Mạt Mạt. Sau đó, hẹn cụ thể ngày giờ, địa điểm để tôi đến đón cô ấy. Khuôn mặt cô ấy bắt đầu ửng hồng lên vì hưng phấn.

Sau đó, tôi ăn mà không còn cảm thấy ngon miệng nữa. Trong lòng tôi nghĩ xem phải nói thế nào để qua mặt được Mạt Mạt. Tôi không muốn lừa dối Mạt Mạt. Nhưng nhìn khuôn mặt rạng rỡ như hoa hồng đang kỳ nở rộ của Uyển Nghi, tôi lại không nỡ nhẫn tâm từ chối cô ấy.

Chỉ sợ tôi nhất thời mềm yếu, nếu âm mưu bị bại lộ, cái giá nặng nề phải trả chắc chắn sẽ khiến tôi ân hận cả đời.

Vậy là tôi cứ rón ra rón rén, tâm thần bất định.

Buổi tối, khi trở về nhà, Mạt Mạt tự đứng lại chuẩn bị mót mâm cơm thịnh soạn, toàn những món mà tôi thích ăn. Cô ấy chủ động lấy bia từ trong tủ lạnh ra, mở giúp tôi một chai. Tôi vừa thỏa lòng vừa cảm thấy thấp thỏm không yên.

Nhớ lại trước đây, khi còn là bạn trai của Uyển Nghi, những cuộc gặp gỡ vụng trộm với Mạt Mạt khiến tôi thấp thỏm không yên; giờ đây, khi đối diện với vẻ hiền dịu của bạn gái chính thức là Mạt Mạt, một người chỉ tiện thể đi ăn một bữa với người bạn bình thường là Uyển Nghi như tôi cũng bắt đầu có tật giật mình.

Tôi sợ cô ấy biết được, tôi sợ tình ngay lý gian. Lại ăn cơm cùng bạn gái cũ nữa, điều này chẳng hợp lý chút nào cả.

Hoa ra đó không phải là sự rối rắm giữa Uyển Nghi và Mạt Mạt, mà là cuộc chiến giữa chính thất và tình nhân.

Tôi ngẫm quan sát Mạt Mạt, ngoài thái độ dịu dàng, ân cần hơn mọi khi ra, cô ấy chẳng có biểu hiện gì khác thường. Nhưng sự dịu dàng đầy mê hoặc đó nặng nề đến nỗi khiến tôi thở không ra hơi!

Ăn cơm xong, Mạt Mạt giành lấy việc rửa bát. Tôi đề nghị cùng ra ngoài đi dạo nhưng cô ấy lắc đầu từ chối. Cô ấy lại phong tình lả lướt kéo tôi vào nhà tắm, cùng nhau tắm tiên. Đã mấy tháng nay, tôi chưa đụng chạm tới phụ nữ rồi. Từ sau khi Mạt Mạt chính thức trở thành bạn gái của tôi, cô ấy không làm tình với tôi nữa. Cô ấy dường như luôn cảm thấy sợ hãi và chán ghét đối với vấn đề tình dục. Mà cảm giác nén nhịn bức bối khi hằng đêm, được Ôm người con gái mình yêu để ngủ, được vuốt ve âu yếm nhưng không được đi quá đà ấy, chẳng nói cũng hiểu.

Vậy mà hôm nay, Mạt Mạt bỗng nhiên lại chủ động mời gọi! Mặc dù vô cùng ngạc nhiên nhưng tôi không thể cưỡng lại được sự mê hoặc đó. Vậy là chúng tôi quấn quýt với nhau một hồi lâu trong nhà tắm.

Buổi tối, khi đã lên giường, cô ấy lại quấn lấy tôi, nhất định không chịu buông tha, tôi vừa hùng hổ làm tình vừa khẽ mắng yêu cô ấy đúng là yêu tinh chuyên hút máu đàn ông.

Mạt Mạt không nói gì, chỉ mở to đôi mắt mòng lung, nhìn tôi qua lớp sương mù nồng ấm. Tôi vừa dỗ dành cô ấy, vừa hỏi cô ấy có yêu tôi không? Cô ấy vẫn không nói gì cả. Tôi không thể nào tự thoát ra khỏi cơ thể tinh xảo đến từng đường nét của cô ấy được nên cũng không bận tâm dò hỏi đến cùng. Phản ứng của Mạt Mạt trong buổi tối hôm ấy không phải là phản ứng của một người khi biết bạn trai mình đi gặp bạn gái cũ. Nếu nói có điều gì bất thường trong ấy, điều đó chính là sự dịu dàng! Đêm hôm đó, cô ấy không nói nhiều, nhưng không hề lạnh lùng, có thể khiến người đối diện cảm nhận được sự dịu dàng, mong muốn được làm vừa lòng người khác, thêm vào đó là một sự biết ơn.

Mỗi lần ân ái xong, đôi mắt cô ấy nhìn tôi sâu hằm như bầu rượu, dịu dàng, mê hoặc lòng người. Còn mỗi lần tôi đi sâu vào trong, Mạt Mạt bỗng trở nên vô cùng hưng phấn, không ngừng gọi tên tôi, cô ấy kêu lên rằng: “Cồng Trị Hi...Cồng Trị Hi! Xin lỗi...”, lúc thì nhỏ nhẹ thiết tha, lúc lại cao giọng đầy huyền ảo, nồng nàn đắm mê...Đôi mắt ướt ướt của cô ấy dường như muốn nói với tôi một điều gì đó, nhưng khi cảm hứng tình dục đang cao trào, tôi cũng không bận tâm chú ý nhiều tới điều đó. Còn cô ấy thì lại không nói gì cả.

Đêm hôm đó, chúng tôi giống như những người lần đầu tiên làm tình với nhau, nỗ lực cho và nhận. Cả hai chúng tôi đều không nói gì, hành động của chúng tôi đã chứng tỏ một điều rằng, đã có một tình cảm tồn tại giữa hai người. Vì vậy không cần phải nói quá nhiều, chúng tôi chỉ dùng những phương thức đơn giản nhất, nguyên thủy nhất để thể hiện nỗi nhớ nhung dành cho nhau, cho đến khi không còn chút hơi sức nào nữa, cho đến khi mệt mỏi rũ rỏi. Rồi sau đó, tôi Ôm người con gái tôi yêu vào lòng, gió thu đùa giỡn trên khuôn mặt, ánh trăng tha thướt dịu dàng, cơn buồn ngủ kéo đến, tôi chìm sâu vào giấc ngủ, không mang theo bất kỳ sự phiền muộn nào.

Cảm giác bình an khi nằm Ôm bạn tình ngủ, đơn giản mà mãn nguyện tới mức khó có thể miêu tả được.

Đối với phản ứng dịu dàng khác thường của Mạt Mạt, tôi cho rằng nguyên do là vì cô ấy biết tôi và Uyển Nghi cũng đi ăn cơm, thế là cô ấy lặng lẽ dùng hành động dịu dàng của mình để nắm giữ trái tim tôi, khiến tôi ân hận, để lương tri tự xét xử tôi.

Tôi không sao ngờ rằng, chuỗi hành động dịu dàng đó lại chính là sự lưu luyến cuối cùng mà Mạt Mạt dành cho tôi. Kết thúc hoan lạc, ai đi đường nấy, cô ấy bỏ lại tôi, một mình lặng lẽ ra đi. Cũng không để lại một mẩu giấy nói rõ lý do, ngoài một không gian còn đầy ắp mùi hương của cô ấy...

Một người nhẵn tâm như cô ấy, không để lại bất cứ thứ gì.

### 33. Chương 33

Sáng sớm hôm sau, khi tôi tỉnh dậy, trời đã chuẩn bị ang trưa. Phát hiện ra cơ thể yêu kiều không còn nằm trong vòng tay của mình nữa, tôi bèn hắng giọng gọi vài câu, không có tiếng đáp lại. Tôi nghĩ, chắc Mạt Mạt đã xuống lầu mua đồ ăn sáng rồi. Vậy là tôi bình thần ra khỏi giường. Hai chân tôi có phần tê mỏi, nhớ lại thần sắc và vẻ dịu dàng của Mạt Mạt đêm qua, khi chúng tôi cùng điên cuồng làm tình, máu nóng trong người tôi lại sôi lên sùng sục.

Bước ra khỏi phòng ngủ, tôi mới cảm thấy có điều gì đó bất thường. Kem dưỡng da, sữa rửa mặt của Mạt Mạt để trong phòng tắm đều nhất loạt biến mất! Đầu óc tôi không kịp nghĩ ra điều gì, tôi vẫn không nghĩ rằng Mạt Mạt đã bỏ đi, chỉ cảm thấy có việc gì đó không ổn. Sau khi lật tung cả căn nhà lên, tôi mới đổ gục người xuống giường như một đồng giẻ rách. Hề thứ gì có liên quan tới Mạt Mạt, đều không còn xuất hiện nữa! Sau một hồi hoang mang thất thần, tôi vội vàng gọi điện vào số di động của cô ấy, tắt máy... Tôi tìm kiếm khắp nhà xem có mẩu giấy nào của Mạt Mạt để lại không, nhưng đến một nửa câu tạm biệt cũng không có. Vậy là trong lòng tôi lại cảm thấy còn một chút cơ may. Hàng loạt từ ngữ phi lý như “biến mất một cách ly kỳ, biến mất trong không trung” trong những cuốn tiểu thuyết bắt đầu xuất hiện trong đầu tôi. Nhưng từ đầu tới cuối, tôi vẫn không chịu tui rằng, chính trong lúc tôi ngủ say, cô ấy đã dọn dẹp tất cả rồi bỏ đi.

Anh nang tháng Mười không còn quá gay gắt, chiếu vào trong phòng, hiện rõ những hạt bụi nhỏ li ti, tất cả trở nên vô cùng tĩnh lặng, còn Mạt Mạt biến mất trong ánh sáng lộng lẫy nửa hư nửa thực đó.

Đến khi tôi ý thức được rằng, Mạt Mạt đã bỏ đi thật rồi, tôi mới bắt đầu trở nên hoảng loạn. Tôi lập tức nghĩ rằng chuyện hôm qua đã bị bại lộ, Mạt Mạt đã biết tôi đi ăn cơm cùng cô bạn gái cũ Uyển Nghi. Tôi liền gọi điện thoại cho Uyển Nghi chất vấn, hỏi xem có phải cô ấy đã tiết lộ điều gì với Mạt Mạt hay không. Uyển Nghi bực dọc trả lời rằng cô ấy không nói gì cả, đồng thời còn phẫn nộ và thất vọng mắng tôi qua điện thoại, rằng trong mắt tôi, cô ấy là một người bỉ ổi như vậy sao?

Tôi không còn tâm trí để an ủi cô bạn gái cũ đang phẫn nộ kia, toàn bộ tâm trí của tôi bây giờ đều đặt hết vào Mạt Mạt. Tôi chỉ mong mau chóng tìm thấy cô ấy. Ba ngày sau đó, Mạt Mạt vẫn không xuất hiện. Ở trường lại có những tiết học không thể vắng mặt được, tôi đành phải lê thân mình đến giảng đường, ngồi trong lớp nhưng tâm trí tôi đã trôi dạt về tận nơi xa xăm nào đó rồi.

Mỗi lần tiếng chuông điện thoại vang lên, tôi lại gai65t thót mình, vội vội vàng vàng gỡ điện thoại ra xem. Khi phát hiện ra đó không phải là cuộc gọi của Mạt Mạt, tôi vội cùng thất vọng. Mỗi khi trở về nhà, tôi lại thầm cầu nguyện, cầu mong ông trời phù hộ cho Mạt Mạt bình an xuất hiện trong căn nhà của tôi, cầu mong cô ấy chỉ đi chơi đâu đó vài ngày, bây giờ đã trở về, mọi chuyện lại như xưa.. Nhưng mỗi lần trở về nhà, đối diện với tôi vẫn là một không gian tối mịt, một bầu không khí lạnh giá...Tôi ở giữa sự mong ngóng và thất vọng, cứ xoay chuyển từ thái cực này sang thái cực khác, mỗi lần hy vọng đều được đáp trả bằng một nỗi thất vọng lạnh lùng. Trái tim của tôi nhỏ bé như vậy, nó sắp không chịu nổi những kích động và những cú sốc như vậy nữa rồi.

Những lúc không phải đến trường, tôi chạy đi khắp nơi tìm Mạt Mạt, nhưng người mất tích đã hoàn toàn biến mất.

Cô ấy ra đi như vậy, ngay cả một câu một chữ cũng không để lại cho tôi! Rốt cuộc là có nguyên nhân gì, hay là cô ấy cảm thấy chán ghét tôi rồi? Là do bản thân không cho phép hay đây chỉ là một trò đùa? Trường phạt vì tôi đã lén đi ăn cơm cùng bạn gái cũ.. Nếu vậy, tôi thà bị cô ấy giận dữ đánh ột trận còn hơn.

Mang trong đầu những suy nghĩ liều mạng đó, tôi mất ngủ suốt hai ngày liền, quầng mắt càng ngày càng thâm si.

Ông trời cũng có mắt. Đến buổi chiều của ngày thứ ba, cuối cùng tôi cũng nhận được tui tức từ Mạt Mạt. Mặc dù chỉ là hai chữ đơn giản nhưng sức hủy diệt của nó lại vô cùng chuẩn xác và to lớn.

Mạt Mạt nói: “Chia tay”.

Tôi lập tức gọi lại cho cô ấy, cô ấy cũng lập tức tắt máy, gọi lại lần nữa.. tắt máy hoàn toàn.

Tôi bắt đầu nỗ lực nhắn tin cho cô ấy, cầu xin, nhận lỗi, trách mắng, giả vờ bị bệnh...những cách có thể dùng được, tôi đều đem ra dùng hết, những lời nói tình cảm, thề thốt có thể nói được, tôi cũng đều đem ra nói hết. Vậy mà những dòng chữ dày đặc như đàn kiến ấy vẫn chỉ như vài viên sỏi ném vào biển khơi.

Sự ra đi lần nào của Mạt Mạt là một cú giáng rất mạnh xuống tâm hồn tôi. Tôi bỗng nhiên quên mất cửa hàng hoa. Nếu không có Đại T nhắc nhở, tôi còn chẳng nghĩ đến việc chạy tới cửa hàng hoa mà tìm người nữa.

Cửa hàng hoa là gốc rễ sinh mệnh của Mạt Mạt, cô ấy có thể rời bỏ tôi, nhưng cô ấy không thể rời xa cửa hàng hoa đó được!

Nghĩ đến việc bản thân mình còn không sánh bằng mấy bông hoa kia, trong lòng tôi cũng cảm thấy chua xót.

Tôi vật vờ chờ đợi trước cửa hàng “Nhân đới hoa nở” suốt mấy ngày liền, giống như một kẻ lang thang khốn khổ. Tôi chờ đợi suốt cả ngày lẫn đêm, đến mức hồn xiêu phách lạc, tự lẩm bẩm một mình: “Vợ ơi, em đang ở đâu?”. Tôi không bỏ qua bất kì cơ hội nào để có thể gặp được Mạt Mạt, mơ ước rằng chỉ trong nháy mắt thôi,tôi có thể gặp lại được khuôn mặt đã khiến tôi vấn vương thương nhớ đó.

Nhưng người con gái nhắn tâm đó dường như chưa hề xuất hiện trên thế giới này vậy. Cô ấy đã hoàn toàn biến mất rồi! Ngay cả cửa hàng hoa cũng không quay trở lại.

Qua lớp cửa kính, tôi nhìn thấy những bông hoa do chính tay Mạt Mạt chăm sóc hàng ngày, chúng đang thoi thóp tàn ủa, hoặc vẫn đang mãnh liệt trỗi dậy.

Tiết trời tháng Mười, loài hoa nở rộ nhất là hoa thu hải đường. Từng khóm, từng khóm đỏ thắm, tinh tế như lớp son trang điểm được các cô gái khéo léo vẽ lên mặt.

Không ít cánh hoa đã rụng tả tơi xuống nền đất, giống như trái tim đang tả tơi tan nát của tôi.

Một cảm giác tê lương lại trào dâng trong lòng, em đã từng là bà chủ xinh đẹp của cửa hàng hoa, em không cần anh nữa, nhưng ngay cả đám sinh linh nhỏ bé đang chờ đợi được chăm sóc này, em cũng không cần nữa hay sao?

Rốt cuộc, cô ấy đã đi đâu?

Một tuần đã trôi qua, tâm trạng tôi chuyển dần từ trạng thái không dám tin lúc ban đầu, đến hoang mang bối rối, đến đau khổ tuyệt vọng, và giờ đây là nhụt chí nản lòng. Tôi nhớ cô ấy, nhưng tôi lại không làm được bất cứ điều gì, thậm chí tôi cũng không biết bây giờ cô ấy có yên ổn không, không biết tâm trạng bây giờ của cô ấy như thế nào. Nỗi tuyệt vọng đó, thật khó có thể diễn tả bằng lời.

Mẹ gọi điện nhắc tôi rằng mai là sinh nhật của bà, mẹ nói anh trai đã về nhà rồi, hỏi tôi sao vẫn chưa về. Giọng của mẹ trong điện thoại rất bí mật, nói rằng lần này về thăm nhà, anh trai tôi còn dẫn theo cả bạn gái về ra mắt nữa. Người mẹ đã sống được một nửa cuộc đời, luôn mong ngóng con trai trở về này đã rất tự hào khi nói về bản lĩnh của con mình: “Con bé ấy trông xin xắn lắm!”

Anh trai tôi đã trở về rồi sao? Tình cảm giữa hai anh em tôi từ trước tới giờ vẫn tốt, lần này anh về, tôi không đi đón anh, bởi vì người con gái tôi yêu mến nhất đã bỏ đi...Mặt Mặt đã biến mất, cô ấy đi rồi, còn mang theo cả linh hồn của tôi đi nữa.

Tôi ậm ừ qua quýt cho xong chuyện. Chẳng còn điều gì khiến tôi cảm thấy hứng thú nữa rồi. Thêm vào đó, sau một tuần không ăn không ngủ đi tìm Mặt Mặt, toàn thân tôi mệt mỏi rã rời như đã bị rút hết gân cốt.

Nhưng ngày sinh nhật lần thứ năm mươi của mẹ, tôi không thể và cũng không dám vắng mặt. Tôi nói với mẹ rằng ngày mai tôi sẽ về nhà.

“Nhớ dẫn theo cả Uyển Nghi về đây nhé!” Trước khi cúp điện thoại, mẹ còn không quên dặn dò tôi.

~~~~~

Tôi vốn nghĩ rằng Uyển Nghi đã giận và sẽ không theo tôi về nhà nữa, không ngờ cô ấy không nói gì, chỉ ngoan ngoãn đi theo tôi về nhà, dường như cô ấy đã quên mất câu chuyện xảy ra ngày hôm đó. Uyển Nghi còn chu đáo giúp tôi chuẩn bị một món quà rất ý nghĩa để tặng mẹ nữa.

“Chắc chắn anh vẫn chưa mua quà tặng mẹ, ờ, em đã chuẩn bị giúp anh rồi đây”, Uyển Nghi cười và nói.

“Điều này đã bị em đoán trúng rồi. Em quả là chu đáo...” Tôi nghĩ, về việc đối nhân xử thế, Uyển Nghi chắc chắn hơn hẳn Mặt Mặt. Nghĩ đến người đã mất tích, tôi lại không giấu được nỗi buồn phiền.

Lúc đến đón Uyển Nghi, vừa nhìn thấy tôi, cô ấy đã giật nảy mình: “Trời ơi! Cồng Trị Hi, sao trông anh lại tiêu tụy như vậy?”. Một chút thương cảm chợt thoáng qua giữa đôi lông mày của cô ấy.

Tôi cười đau khổ, linh hồn tôi đã bị cuốn đi rồi, chỉ còn lại thân xác thối rữa, làm sao có thể hào hoa phong nhã được nữa.

Tôi thậm chí còn không đủ sức lực để trả lời cô ấy.

Sau đó, Uyển Nghi lại cầu mày, nói rằng khuôn mặt nhăn nhó khổ sở của tôi trông giống như một tên quan hoạn vậy!

Tôi miễn cưỡng nhếch khoe môi lên.

“Đừng cười nữa, nhìn anh cười còn khó chịu hơn cả khóc nữa đấy!”, Uyển Nghi đùa với tôi một cách khoa trương.

Tôi vẫn không buồn đáp lời.

Ngồi trong taxi, Uyển Nghi hỏi tôi một cách đầy nghiêm túc, “vẫn chưa có tin tức gì về Ngải Mặt sao? Một chút cũng không có à?”.

Tôi lắc đầu, thần thờ nhìn ra ngoài cửa xe, tôi bỗng dưng muốn nhảy ra khỏi xe để chết đi cho rồi. Đó là nỗi bức bối và thất bại bị đè nén trong tim suốt một tuần qua, không có chỗ để phát tiết, không có ai để giải bày, thậm chí không biết rõ nguyên nhân của nó nữa! Nhưng tôi là một người đàn ông đã trưởng thành, là đàn ông thì không được yếu mềm mất tinh thần vì chuyện ái tình nam nữ, không được vẩn vương thương nhớ chỉ vì một người con gái, nếu không sẽ bị coi là ấu trĩ, sẽ bị coi là đáng xấu hổ...Điều duy nhất tôi có thể làm được chỉ là ngồi cô đơn một mình nơi góc tối, lặng lẽ nhớ thương, hối hận. Nỗi đau trong lòng tôi không thể nói với bất kì ai, hướng hồ đó lại là Uyển Nghi - người đã từng vẩn vương tình cảm với tôi? Vậy là mặc dù ruột đau như cắt nhưng tôi vẫn oải làm ra vẻ như không có chuyện gì. Đường ông thường hay kiêu hãnh.. .nhưng cũng lại rất cô đơn.

“Thực ra, anh cũng đừng nghĩ vấn đề phức tạp quá, chưa biết chừng, cô ấy chỉ giận dỗi đôi chút mà bỏ nhà ra đi thôi”, Uyển Nghi lại chủ động an ủi tôi.

“Bỏ nhà ra đi?” Tôi cân nhắc câu nói đó một cách chậm chạp.

Uyển Nghi thấy tôi đã chịu nói chuyện bèn say sưa nói: “Đúng vậy, trước đây em thường rất hay bỏ nhà đi! Thông thường thì chẳng bao lâu sau lại tự tìm về nhà trong trạng thái nguyên vẹn, không thương tích, không ốm yếu. Chẳng qua cũng chỉ là đi ra khỏi nhà, giải toa một chút thôi mà!”.

Tôi như người chết đuối vớ được cọc, níu lấy cánh tay Uyển Nghi, sốt sắng hỏi: “Vậy lý do em bỏ nhà ra đi là gì?”. Đường như người mất tích chính là Uyển Nghi vậy.

“Rất nhiều lý do khác nhau, tâm trạng không vui, bài thi được điểm kém chẳng hạn, hoặc là bị bố mẹ mắng này, bị oan ức tủi thân này, đôi khi cũng chẳng phải bởi lý do gì nhưng vẫn muốn một mình ra khỏi nhà, thay đổi không khí vài ngày! tâm tư của phụ nữ rất khó đoán định, nghĩ đến cái gì là có thể làm ngay cái đó.”

“Thật vậy sao? Thật là chỉ như vậy thôi sao? Vài ngày sẽ quay về ư?”s tôi nhắc đi nhắc lại một cách ngây ngô.

“Dù sao, em là như vậy...Khi anh nói Ngải Mạt biến mất rồi, nói thật là em thấy anh có đôi chút việc bé xé ra to, cô ấy nhất định sẽ quay trở về...Chưa biết chừng là ngay ngày mai cũng nên...Trông bộ dạng như ma quỷ của anh thế này, cô ấy mà nhìn thấy anh lại chẳng cần anh nữa đâu!”, Uyển Nghi vừa nói vừa mỉm cười.

Tôi liếc nhìn khuôn mặt mình qua gương chiếu hậu, quầng mắt thâm đen, râu ria lởm chởm, thần sắc tiêu tuỵ, nói bộ dạng của tôi như ma quỷ cũng không quá đáng.

Dù rằng Uyển Nghi không nói rõ được Mạt Mạt đã đi đâu,

không thật sự giúp giải quyết được vấn đề, nhưng lại thành công

trong việc giảm bớt áp lực đang đè nặng trong tâm trí tôi. Tôi không

hiểu được tâm tư của phụ nữ, nhưng cùng là phụ nữ, những lời nói

của Uyển Nghi chắc cũng có lý.

Mạt Mạt chắc chắn sẽ quay trở về. Lúc đó, tôi đã vững tâm với một niềm tin như vậy.

Vậy là tôi cảm kích nắm lấy bàn tay của Uyển Nghi, xúc động đến nỗi không biết phải làm thế nào mới phải.

“Uyển Nghi, em quả là một cô gái tốt!”, tôi bày tỏ sự cảm kích từ đáy lòng.

“Ha ha, chẳng qua em cũng chỉ hy vọng anh sẽ sống vui vẻ thôi mà”, cô ấy nhẹ nhàng nói.

Tôi hiểu rõ những gì cô ấy đang suy nghĩ, nếu tôi rời xa cô ấy mà không được vui vẻ thì sao xứng với sự dày vò đau khổ của Uyển Nghi khi cô ấy phải chia tay tôi để tác thành cho tôi và Mạt Mạt?

Nhưng hình ảnh của Uyển Nghi trong tim tôi lúc này đã trở nên nhỏ bé như một con sóng nhỏ trong hồ nước, gió thổi thì gợn sóng, gió ngừng thì lại trở nên yên ả.

Khi tôi và Mạt Mạt còn ở bên nhau, tôi còn có thể gửi một ánh nhìn quan tâm tới Uyển Nghi, còn khi Mạt Mạt đi rồi, mọi tâm tư tình cảm của tôi lại không thể san sẻ dù chỉ một giây một phút cho bất kì người con gái nào khác.

Khi vừa đến cửa, Uyển Nghi bỗng nhiên vòng tay níu lấy cánh tay tôi. Sau phút ngạc nhiên, tôi định rút tay ra thì cửa nhà đã được mở. Khuôn mặt tươi cười rạng rỡ của mẹ hiện ra, thấy chúng tôi có vẻ thân mật, mẹ vui đến nỗi cười không khép miệng lại được. về rồi hả? Mau vào đi, mau vào đi! Uyển Nghi! Mẹ nhớ con muốn chết đi được! Hai đứa cùng về là tốt rồi! Người về là mẹ vui lắm rồi, lần sau đừng bày vẽ mua bán cái gì, lãng phí tiền bạc!”. Mẹ đón món quà từ tay chúng tôi, dẫn chúng tôi vào nhà.

Uyển Nghi sà vào lòng mẹ tôi, nũng nịu: “Mẹ...con thật sự cũng rất nhớ mẹ!”. Không biết là cảm xúc thật sự hay do cô ấy diễn kịch mà nước mắt đã ngân ngấn hai khoé mắt của Uyển Nghi.

“Vậy sao con không về thăm mẹ! Đe mẹ nhớ con muốn chết! Con gái đáng yêu này thật nhẩn tâm quá!”

“Mẹ...con xin lỗi!” Sau đó, Uyển Nghi lại thút thít khóc, mẹ thấy cô ấy khóc thật, cũng cảm thấy tủi lòng, không trách mắng cô ấy nữa: “Cũng không thể trách Uyển Nghi của chúng ta được, là do cái thằng ranh kia không tốt! Mẹ đã phê bình, đã dạy cho nó một bài học rồi! Uyển Nghi đừng sợ, đã có mẹ ở bên rồi!”

“Hu hu, mẹ, con thật sự rất nhớ mẹ, đã nhiều lần con muốn về thăm mẹ, nhưng lại sợ...” Uyển Nghi vòng tay ôm chặt lấy cổ mẹ tôi, dường như cô ấy là con gái ruột của bà vậy, tôi thì lại giữ kẽ và gò bó như con rể về thăm bố mẹ vợ.

“Sợ cái gì?” Mẹ âu yếm gí tay vào đầu mũi cô ấy hỏi.

“Sợ...” Uyển Nghi cố tình kéo dài âm cuối cùng, đưa mắt liếc về phía tôi.

“Việc gì phải sợ nó! Để chút nữa mẹ xử lý nó!” Mẹ tung hứng nhịp nhàng với Uyển Nghi. Không khí trong nhà lại lập tức trở nên vô cùng ấm áp.

Không buồn để tâm tới cảnh trùng phùng của hai người phụ nữ, tôi hỏi: “Anh đâu ạ”.

“Đang ở trong phòng cùng chị dâu con. Hai đứa nó tình cảm khăng khít lắm!” Mẹ bật cười hì hì.

Tôi mắng yêu mẹ rằng lão thái bà không nghiêm túc gì cả, nhưng cũng không dám tự tiện mở cửa phòng bè đứng bên ngoài hét toáng lên: “Anh, em về rồi! Ra đây đi!”.

Cửa phòng ngủ dường như được mở ra ngay lập tức, người anh trai đã đi xa năm, sáu năm trời nay đang đứng trước cửa phòng.

Đã không còn hình ảnh thư sinh nho nhã khi mới xa nhà nữa, anh trai đã trở thành một người đàn ông trưởng thành, dày dặn, không những thế, trên khuôn mặt còn hằn rõ những nét khắc khổ thường có của người tha hương đi làm ăn tận phương Bắc xa xôi.

Anh trai nhìn vừa đen vừa gầy, thậm chí trông còn tiêu tụy hơn tôi. Tôi thấy mắt mình nóng lên, tiến về phía trước, Ôm chầm lấy anh: “Anh ở Bắc Kinh ăn không no à? Sao lại gầy thế?”.

Thực ra, anh trai trông còn cường tráng hơn tôi, anh cũng xúc động dùng cánh tay đen trũi của mình vỗ vỗ lên lưng tôi, nói rằng không ngờ tôi đã cao lớn thế này rồi.

Tôi đang trong tâm trạng phấn khích xúc động khi gặp lại người anh đã xa cách lâu ngày, không chú ý rằng sau lưng anh còn có một bóng dáng nhỏ bé, cô ấy đứng sau lưng anh, để lộ vạt váy màu xanh nhạt, giống như một chú chim đang bám vào chủ nhân.

Anh trai sau khi buông tôi ra, lập tức đẩy cô ấy lên: “Đây là chị dâu của em”.

“Xin chào.” Một giọng nói quen thuộc đến nằm mơ tôi cũng không thể quên được vang lên từ phía sau lưng anh tôi, âm thanh dù không to nhưng cứ vang vọng mãi bên tai tôi. Ngay sau đó là một cô gái với nụ cười rạng rỡ bước ra, diễm tĩnh đưa tay về phía tôi.

“Em...em...” Tôi tròn mắt ngạc nhiên mà không kịp suy nghĩ gì cả. Uyển Nghi đang đứng sau lưng tôi cũng không thể kìm nén được, kêu lên kinh ngạc. Tôi tui chắc rằng Uyển Nghi cũng bị kinh động như tôi. Người mà tôi phải gọi là chị dâu kia lại chính là cô chủ cửa hàng hoa đã mất tích mấy ngày hôm nay! Hay là trên thế giới này lại có hai người giống nhau đến như vậy?

“Xin chào, tôi là Ngải Mạt, cứ gọi tôi là Mạt Mạt được rồi.”

Lời tự giới thiệu của cô ấy khiến tôi và Uyển Nghi há hốc miệng ngạc nhiên.

34. Chương 34

Tôi là Ngải Mạt, sau này cứ gọi tôi mà Mạt Mạt được rồi.” Hoàn toàn đối lập với vẻ bất ngờ không kịp đề phòng của tôi, cô ấy tỏ ra thờ ơ, điềm tĩnh, nở một nụ cười lạnh nhạt, để lộ hai lúm đồng tiền xinh xắn. Cô ấy cố tình không để ý đến cơ thể đang run lên vì bị kích động của tôi.

Cô gái đang đứng trước mặt tôi trang điểm một lớp phấn mỏng, mái tóc đen dày được buộc gọn gàng sang một bên, bờ hững vắt lên một bên vai, chiếc váy dài màu xanh nhạt, đôi giày cao gót thanh mảnh, nhỏ nhắn không làm mất đi vẻ trang trọng, trong sáng thuần phát mà lại vô cùng nữ tính gợi cảm. Chỉ bằng vài nét đơn giản là có thể phác họa nên hình ảnh của một giai nhân phong nhã hào hoa hơn đời rồi.

“Em... Mạt Mạt?” Tôi vẫn không biết phải hình dung vẻ lúng túng khó xử của mình như thế nào, miệng lưỡi của tôi dường như đã tê cứng lại, không còn nói được câu nào nữa.

“Ôi cái thằng này, chẳng biết lớn bé gì cả, Mạt Mạt là cách để em gọi đấy ư? Phải gọi là chị dâu mới đúng chứ!” Anh trai tôi đắc ý dang tay ôm Mạt Mạt vào lòng, Mạt Mạt ngoan ngoãn nép vào vòng tay của anh.

Dù rằng không hiểu tại sao, khi tôi dùng trăm phương nghìn kế, không quản ngày đêm đi tìm Mạt Mạt thì cô ấy lại xuất hiện trong nhà tôi; dù rằng không hiểu tại sao, một tuần trước đây, cô ấy còn là bạn gái của tôi, bây giờ lại biến thành chị dâu, dù rằng trong thời điểm hiện tại, đầu óc tôi hầu như không còn nghĩ ra được điều gì nữa, nhưng khi tôi nhìn thấy anh trai tôi vòng tay ôm ngang eo Mạt Mạt, trái tim tôi như bị hàng nghìn hàng vạn mũi kim đâm phải vậy, đau đớn vô cùng.

Đã có những giây phút, tôi còn nghi ngờ rằng cô ấy liệu có phải là Ngải Mạt của tôi không, cho dù về bề ngoài, giọng nói của cô ấy hoàn toàn giống, cả thái độ lạnh lùng khách khí của cô ấy nữa, điệu bộ như không quen biết tôi vậy. Tôi không tin, trên thế giới này lại có một người mới một tuần trước còn nũng nịu trong vòng tay tôi, còn nương tựa vào tôi mà sống, còn nằm dưới người tôi rên rỉ ân ái, một tuần sau lại có thể giả vờ như không quen biết tôi được!

Tôi nhìn cô ấy chằm chằm, cố gắng trấn tĩnh lại, kiềm chế mọi sự phản kích. Tôi chỉ dám dăm dăm nhìn về phía cô ấy, lúc này tôi đã không thể tìm được một câu nào thích hợp để biểu đạt ý mình muốn nói nữa rồi.

“Sao? Hai người quen nhau à?” Thấy thần sắc tôi có vẻ khác thường, anh trai tò mò hỏi.

“0, anh ấy là một khách hàng của em, thường xuyên qua cửa hàng em mua hoa ấy mà.” Cô ấy lạnh lùng nói, vẫn ngoan ngoãn đứng yên trong vòng tay của anh trai tôi.

“Kinh doanh không tồi, khách hàng của em rất đông mà!” Anh trai cọ cọ vào sống mũi cô ấy, Mạt Mạt mỉm cười e lệ trong lòng anh trai một cách điềm nhiên như không có ai bên cạnh. Điều bộ ngây thơ, nũng nịu yêu kiều đó, trước đây, tôi chưa bao giờ được nhìn thấy.

Lúc này, tôi đã có thể khẳng định chắc chắn, cô ấy chính là...chính là cô chủ Mạt Mạt của cửa hàng hoa “Nhàn đợi hoa nở”, chính là Mạt Mạt một tuần trước đây đã chia tay tôi rồi đột nhiên biến mất! Chính là Mạt Mạt đã khiến tôi ngày đêm thương nhớ! Chính là Mạt Mạt mà tôi cứ nghĩ là chỉ bỏ nhà ra đi vài hôm, khi nào bình tâm sẽ quay trở về! Chính là Mạt Mạt của tôi! Sao tôi có thể nhận nhầm người được? Nhưng, Mạt Mạt lại nói với anh trai tôi rằng, tôi chỉ là một khách hàng đến mua hoa ở cửa hàng hoa của cô ấy? Thế còn tình yêu đến tận bây giờ, lẽ nào chỉ là giấc mơ của một mình tôi mà thôi?

Toàn thân tôi bắt đầu run lên, không rõ là do phẫn nộ hay bị kích động. Anh trai tôi vẫn không hiểu rõ nguyên nhân tại sao, thấy bộ dạng của chúng tôi như vậy bèn hỏi xem tôi đang khó chịu ở chỗ nào không. Tôi còn không hiểu rõ mọi chuyện hơn cả anh trai, tại sao anh trai mới về được vai hòm, Mạt Mạt lại có thể đến nhà tôi dự tiệc với tư cách là bạn gái của anh được!

“Em...em...” Tôi chỉ vào mặt Mạt Mạt, ngón tay tôi cũng run lên bần bật. Mạt Mạt nhìn lướt qua mặt tôi một cái rồi tập trung ánh nhìn vào khuôn mặt đang ngạc nhiên của anh trai.

Ngay lúc đó, Uyển Nghi bỗng níu lấy cánh tay không ngừng run rẩy của tôi, lên giọng trách móc: “Hi Hi! Sao anh không chịu giới thiệu em với anh trai hả!”

“Ồ! Em là Uyển Nghi phải không?” Anh trai hào hứng nói, “Anh nghe mẹ nhắc đến em suốt, đúng là một cô gái xinh đẹp! Hi Hi cũng có con mắt tinh đời đấy chứ!”

“Anh trai.” Uyển Nghi ngọt ngào gọi anh tôi một tiếng là anh trai, tôi đang định mở miệng nói với Mạt Mạt, Uyển Nghi lại khe khẽ thì thầm bên tai tôi một câu: “Bố mẹ anh đều đang có ở đây, đừng gây thêm chuyện nữa”.

Lúc bấy giờ, tôi mới nhớ ra hôm nay là sinh nhật lần thứ năm mươi của mẹ đang đứng nhìn bốn chúng tôi với một vẻ mặt rất ngạc nhiên. Tôi thật sự không muốn làm mẹ đau lòng, nói nhỏ với anh trai: “Đây là Uyển Nghi, vợ của em”. Bà từ cuối cùng, tôi vừa nói vừa nhìn Mạt Mạt, âm thanh được rít qua kẽ răng.

Nào ngờ, người con gái đó cũng chẳng buồn nhìn lại tôi một cái! Quả nhiên rất lạnh nhạt như đối với một người xa lạ. Tôi tức đến nỗi toàn thân run lên bần bật, Uyển Nghi cố gắng cấu vào tay tôi, ra hiệu cho tôi cố gắng kiềm chế lại.

Anh trai tôi tiện miệng phụ họa theo: “Hay quá, hay quá, hai người đúng là hai đại mỹ nhân”.

Đúng lúc đó, mẹ gọi chúng tôi vào ăn cơm, mẹ dùng chất giọng vua cao vừa dài của những diễn viên hát kịch để hét lên: “Ăn cơm thôi, các nam thanh nữ tú! Lại đây vừa ăn vừa nói chuyện nào!”. Uyển Nghi vội vàng chạy lại giúp mẹ tôi dọn mâm bát. Mẹ nói một cách hạnh phúc: “Chỉ mỗi con gái là ngoan, biết đến giúp đỡ mẹ! Hôm nay chỉ có người trong nhà, không mời người ngoài, thức ăn cũng không làm nhiều, mọi người ăn tạm vậy! Cứ tự nhiên nhé!”

“Thịnh soạn quá! Vừa nhìn là đã biết rất ngon rồi!” Uyển Nghi vỗ vỗ tay khen ngợi, chu môi về phía tôi, khe khẽ lắc đầu, ngầm ra hiệu rằng người nhà tôi vẫn đang ở đây.

Bây giờ tôi mới miễn cưỡng bỏ đi chỗ khác. Lúc đi qua chỗ Mạt Mạt đứng, tôi trợn mắt lên nhìn cô ấy một cái, cô ấy vội vàng cúi đầu xuống, khẽ thở dài một tiếng. Đây là hành động mất tự nhiên đầu tiên của cô ấy kể từ khi cô ấy cố tình đóng vai một người xa lạ, bất giác khiến tim tôi nhói đau. Trong thời khắc ngắn ngủi khi bốn mắt giao nhau đó, tôi nghĩ, nếu cô ấy có thể giải thích cho tôi về hoàn cảnh khó xử của cô ấy, tôi sẽ tha thứ hết tất cả mọi đau khổ và nỗi bất hạnh mà cô ấy mang lại cho tôi.

Để thể hiện cho sự công bằng của mình, mẹ để Uyển Nghi và Mạt Mạt lần lượt ngồi hâu bên, ngay cạnh mẹ. Sau đó, mẹ cười tươi nói: “Ngồi giữa hai cô gái trẻ xinh như hoa như ngọc thế này, mẹ cũng thấy mình trở nên trẻ trung hơn nhiều”.

Uyển Nghi lập tức cao giọng phụ họa theo: “Mẹ, mẹ đâu có già”

Mạt Mạt không hay nói chuyện, cô ấy chỉ khẽ mỉm cười. Anh trai ngồi bên cạnh, ân cần, dịu dàng gấp thức ăn cho cô ấy.

Mặc dù cô ấy ăn rất ít, nhưng chỉ cần đó là món do anh trai tôi gấp cho, cô ấy đều vui vẻ nếm một chút. Trong suốt thời gian ngồi ăn, cô ấy hầu như chỉ ngồi yên lặng, bên bàn tiệc, hễ ai nói gì, cô ấy lại hướng ánh mắt vô tư nhìn về phía người đó.

Câu chuyện trong bàn tiệc chủ yếu xoay quanh anh trai tôi, một mình anh ấy phải học hành và làm việc ở Bắc Kinh xa xôi, những nỗi khó khăn, tủi nhục mà anh ấy gặp phải, không cần nói chắc ai cũng hiểu cả. Thực ra, anh trai chỉ hơn tôi hai tuổi nhưng cách ăn nói và hành động lại già dặn hơn tôi rất nhiều, giống như một lữ khách đã trải qua biết bao sóng to gió lớn, vượt qua bao khó khăn thử thách để trở về quê hương vậy. Anh trai tôi nói rằng, anh muốn ở lại Bắc Kinh gây dựng sự nghiệp nhưng lại không có chỗ dựa, không có người quen biết thì khó khăn như phải bắc thang lên trời vậy. Câu đó được nói ra, ánh mắt của mọi người đều tập trung về phía anh trai, mẹ tôi thì đã rơm rớm nước mắt.

Tôi cũng bị cảm động bởi vẻ kiên cường toát ra từ những người quyết tâm bắc tiến như anh trai. Ở thủ đô, họ luôn tự ti, luôn không có cảm giác an toàn, nhưng hễ về đến quê hương, về trong vòng tay của những

người thân, họ lại có thể thoải mái nói cười, mang thêm một chút tự tui của người đàn ông đã đi nhiều hiể rộng, và chút cảm động của người đi xa lâu ngày trở lại quê hương. Không khí đoàn viên hoa hợp như vậy, sự quan tâm lo lắng của những người thân khiến đôi mắt anh trai càng thêm hoe đỏ. Tôi biết rõ rằng, những người đến Bắc Kinh nhập cư, cho dù họ có thành công thế nào đi nữa cũng có những lúc đêm khuya thanh vắng, trong lòng trời dậy nổi khát khao mong ước được trở về, không gốc rễ, không hộ khẩu, không thân phận, dù bạn có lao động, cống hiến, vất vả hơn người khác nhiều lần, bạn cũng không thể vượt qua được một cuốn sổ mỏng manh của người chính gốc - sổ hộ khẩu. Bạn vẫn bị coi là dân ngoại tỉnh.

Khi anh trai tôi nói chuyện, Mạt Mạt thường xuyên nhìn anh chăm chú. Dự dục dằng và trù mến trong mắt cô ấy khiến tôi cảm thấy xa lạ đến tuyệt vọng. Mọi biểu hiện của một thiếu nữ như ngưng đọng, mơ mộng, thêm vào đó là sự ngưỡng mộ đều được thể hiện một cách khóong hề giấu diếm trên khuôn mặt của Mạt Mạt. Giống như một thiếu nữ khuê các, si mê theo dõi đức lang quân trong lòng mình.

Với tôi, cô ấy chưa bao giờ có được thần sắc như vậy.

Tôi ngồi bên cạnh Uyển Nghi nhưng lại chăm chăm nhìn về phía Mạt Mạt, khổng hề rời mắt một phút nào. Uyển Nghi chốc chốc lại nhắc tôi không được để mắt tư thế.

“Ở lại đi, đừng đi nữa.” Mạt Mạt bỗng nhiên mở miệng, giọng nói của cô ấy rất nhẹ nhàng, bao hàm trong đó là một tình cảm sâu nặng, ngoài ra còn mang chút sắc thái thỉnh cầu. Hoàn toàn không giống cách đối đáp của một đôi tình nhân mới chỉ quen nhau một tuần mà giống như một người vợ đã từng làm bạn với chồng mình mười năm, đang quyến luyến với người chồng của mình trong lúc chia ly vậy.

Đối với việc Mạt Mạt tự nhiên bỏ đi, sau đó lại bất ngờ xuất hiện bên cạnh anh trai, trong lòng tôi đang cố gắng kìm nén một suy đoán, suy đoán đó rất mơ hồ và chưa được định hình.

Tâm trạng tôi lúc đó vô cùng phức tạp, rất nhiều lần, tôi muốn đứng lên, túm tay Mạt Mạt rồi kéo đi. Nhưng nể mặt mẹ và anh trai, tôi lại cố gắng kìm nén lại.

Ngoài một người tâm trạng khác thường là ngoài tôi ra, mọi người hôm nay đều tỏ ra rất vui vẻ. Đã lâu lắm rồi, gia đình tôi chưa có được không khí đoàn viên ấm áp như thế này.

Bữa cơm hôm nay, ai cũng được phép uống rượu. Đây là lần đầu tiên, tôi và anh trai uống rượu với nhau từ sau khi đã trưởng thành. Anh trai tỏ ra rất hưng phấn, liên tục mời rượu. Thực ra, không được anh trai mời, chỉ cần anh ấy khẽ chạm vào Mạt Mạt một cái, tôi liền gồng mình rót thêm ỉnh một ly rượu.

Người bố vẫn yên lặng từ đầu tới giờ chỉ nói một câu uống chậm chậm thôi rồi cũng để mặc anh em tôi tự nhiên. Thấy không có ai phản đối, tôi càng uống nhiều hơn, ý chí càng giảm sút.

Tôi luôn tìm cơ hội để được nói chuyện với Mạt Mạt, nhưng mỗi lần tôi gờ ky rượu về phía cô ấy, đều bị anh trai chặn lại: “Chị dâu em không uống được rượu, để anh uống thay chị!”. Sau đó anh trai ngửa cổ, mót hơi uống cạn ly mom.

Cô ấy không uống được rượu ư? Tâm trí tôi lại quay về với quãng thời gian trước đây.

Đêm hôm đó, là ai đã uống say mềm ở Blue 18 rồi nửa đêm kéo tôi ra ngoài đường, đau khổ rên rỉ: “Em ở đây, anh đang ở đâu?”.

Đêm hôm đó, là ai đã cô đơn khổ nỗi ngồi trước cửa nhà tôi, chờ đợi tôi đến trong đêm cuối năm khi nhà nhà đoàn viên vui vẻ, rồi sau đó đã đụng chạm da thịt lần đầu tiên với tôi.

Ngày hôm đó, là ai đã ngồi đối diện với tôi, uống trà thưởng hoa, không màng gió trăng, chẳng màng thời gian.

Vậy mà giờ đây, cô ấy đang ngồi đối diện tôi, nhận sự quan tâm chăm sóc từ một người đàn ông khác.

Tôi nhìn cô ấy một cách hằn học. Nỗi oán hận dâng tràn, nỗi lòng đau thương sâu nặng, nhưng lại không có cách gì để bày tỏ.

Sau này, Uyển Nghi có nói lại với tôi rằng, hai mắt tôi trong bữa ăn cơm hôm đó đỏ ngầu như máu.

Sau đó, không hiểu sao, chủ đề câu chuyện lại chuyển sang tôi, lại nói về chuyện hôn nhân giữa tôi và Uyển Nghi. Mẹ nói rằng mẹ đã xem ngày lành tháng tốt rồi, tuổi tác của hai chúng tôi cũng rất hợp nhau. Tôi

đã uống ngà ngà say, thấy Mạt Mạt nhìn tôi không chút biểu cảm, tôi hơi chột dạ, nhẵn mày nhẵn mặt hét lên với mẹ: “Lão thái bà, mẹ đừng có nhiều chuyện nữa! Ai nói là con muốn lấy cô ấy hả!”.

Trong lòng tôi đang bức bối, đang có hàng nghìn hàng vạn điều muốn hỏi Mạt Mạt cho rõ ràng, tại sao lại lặng lẽ bỏ đi, tại sao lại rời xa tôi để lựa chọn anh trai tôi? Nhưng lại chẳng có cơ hội nào để nói với cô ấy dù chỉ là nửa câu, đúng lúc đó, mẹ lại nói đến chuyện hôn nhân của tôi và Uyển Nghi, rõ ràng là muốn là bìa đỡ đạn rồi.

Mẹ hoàn toàn không ngờ tôi lại lớn tiếng quát mẹ như vậy, bà sững người lại, mãi lâu sau mới kịp định thần. Anh trai cũng rất bức mình, cố gắng kìm giọng lại dạy bảo tôi:” HI HI! Sao em lại ăn nói với mẹ như vậy!”. Bố không nói gì, chỉ sa sầm nét mặt.

Bị bạn tai mới của Mạt Mạt giáo huấn trước mặt cô ấy, dù cho đó là anh trai của tôi, tôi cũng cảm thấy thật mất mặt. Hơi men khiến tôi trở nên bạo gan hơn, tôi rướn cao cổ họng, đập bàn hét lớn: “Ai bảo mẹ tự ý bày trò! Em nói là em không kết hôn với người khác!”.

“Vậy rốt cuộc mày muốn cưới ai? Cưới cái con bé bán hoa không rõ lai lịch ấy ư?” Mẹ cũng đang bị kích động, hét lên thất thanh.

Sau đó, tôi nhìn thấy chiếc thìa sứ trong tay Mạt Mạt rơi “keng” một tiếng xuống bát, anh trai tôi cũng đang nhú mày lạng người đi, há hốc miệng ngạc nhiên định hỏi điều gì đó, còn Uyển Nghi thì đã đầm đìa nước mắt rồi.

Uyển Nghi dừng khóc nữa, dừng khóc nữa, con gái ngoan! Cái thằng con bất hiếu này thật không biết nghe lời! Con yên tâm, có mẹ đây, mẹ sẽ bên vực cho con!” Mẹ nhẹ nhàng vỗ về an ủi Uyển Nghi. Cô ấy đang cố gắng kìm nén tiếng nức nở.

“Mẹ, mẹ đừng nói nữa! Con xin mẹ đừng nói nữa! Con...con vẫn còn chưa đủ xấu hổ hay sao? Con cũng chưa từng nói là sẽ lấy anh ấy mà!” Uyển Nghi gục mặt vào lòng mẹ tôi, nức nở một cách âm ức.

“Hừ...Hừ, con còn không mau khuyên nhủ Uyển Nghi đi”, mẹ nói với tôi.

Lúc bấy giờ tôi mới chợt tỉnh ra vài phần, mới ý thức được rằng mình đã không chú ý tới cảm nhận của Uyển Nghi, đã không nể mặt người ta chút nào cả. Biết rằng mình đã quá tàn nhẫn với Uyển Nghi, tôi định quay sang nói với cô ấy vài câu an ủi, để cô ấy đừng khóc nữa, nhưng khi ngẩng đầu lên, tôi bắt gặp ánh mắt trong sáng của Mạt Mạt nên đã dừng lại ngay. Tôi không thể vỗ về người con gái khác trước mặt Mạt Mạt được. Vậy là tôi cứ ngồi yên tại chỗ, chỉ biết ngửa cổ uống rượu.

“Mày định gây tội ác gì vậy hả!” Bố đập bàn đứng lên, vừa cất lời đã kinh thiên động địa, chỉ thẳng vào mặt tôi quát mắng.

Ly rượu không to nhưng khá nặng. Vì quá tức giận nên bố đã dùng hết sức để ném về phía tôi. Tôi bị ném mạnh đến nỗi hoa mắt chóng mặt, một lát sau tôi thấy có chất dịch lỏng gì đó tiết ra từ trên trán, chảy ra từ những kẽ tay tôi đang giơ lên bịt vết thương, cuối cùng chảy xuống đầy cả mặt.

Mẹ thấy bố đánh tôi liền lớn tiếng trách móc, hốt hoảng chạy lại bên tôi, ưa kiểm tra vết thương của tôi vừa khóc oán trách bố tôi nhẫn tâm. Bố thấy vết thương của tôi không nhẹ, cũng có phần hối hận nhưng vẫn ngồi yên không nhúc nhích, thở dài náo nức, chốc chốc lại nhìn về phía tôi, cố giữ vẻ uy nghiêm của một người chủ gia đình.

Uyển Nghi cũng vô cùng sợ hãi, xót xa nhìn khăn mùi soa bịt miệng vết thương lại cho tôi, hỏi tôi bằng một giọng vẫn còn nghẹn ngào: “Đau không, anh có đau không?”.

Anh trai điềm tĩnh nói phải đưa tôi đến bệnh viện để khâu vết thương lại, sau đó, dưới sự giúp đỡ của mọi người, tôi đi ra khỏi nhà trong tiếng khóc thút thít của mẹ và Uyển Nghi.

Lúc đi ra cửa, tôi lén liếc trộm về phía Mạt Mạt một cái, lúc bắt gặp ánh mắt của tôi, đôi lông mày thanh thú của cô ấy khẽ nhíu lại, một chút quan tâm khẽ thoáng qua trong đôi mắt.

Nếu như em có thể cảm nhận được nỗi đau của anh, vậy thì, dù cho biển trời cách biệt, cho dù máu chảy thành sông, anh cũng có thể chịu đựng được.

Anh trai và Mạt Mạt đi ra sau cùng. Khi nhìn thấy anh trai và Mạt Mạt nắm chặt tay nhau, tôi cảm thấy sống mũi cay cay, không kiềm chế được, hai mắt tôi trở nên đỏ hoe.

Đó là Mạt Mạt của tôi đấy ư!

Mẹ thấy bộ dạng đau khổ của tôi, xót xa vỗ vỗ vào lồng ngực tôi: “Con trai, đau lắm hả? Cái lão già tội đáng hàng nghìn nhát dao đâm kia, hổ dữ còn không ăn thịt con! Vậy mà lão ấy lại đánh con mình dã man như thế này! Cứ như không phải là con ruột của mình nữa! Con trai, mẹ chưa bao giờ thấy con đau như thế này, mẹ còn đau lòng hơn con ấy chứ!”.

Tôi rất muốn chế diễu mẹ vài câu kiểu như: “Lão thái bà đa sầu đa cảm của con ơi, đừng ướm át uy mị như thế nữa mà...” nhưng tôi đã nuốt chí nản lòng ánh mắt dờ dẩn, toàn thân bất lực, không còn nói được câu gì nữa rồi. So với quãng thời gian Mạt Mạt mất tích, nỗi đau này còn sâu sắc hơn, rõ ràng hơn, nặng nề hơn và tàn nhẫn hơn nhiều.

Mẹ chỉ cho rằng, tôi đau vì vết thương ở trên đầu, mẹ đâu biết rằng, nỗi đau từ vết thương đang rỉ ra từ trên trán kia, làm sao sánh được với nỗi đau của trái tim đang tan nát và rỉ máu của tôi bây giờ?

35. Chương 35

Vết thương mặc dù sâu nhưng rất may là không lớn. Chỉ có điều, máu chảy hơi nhiều khiến tôi cảm thấy chóng mặt đôi chút.

Khâu bốn mũi tại bệnh viện xong, mẹ một mực yêu cầu tôi phải truyền thêm chút thuốc tiêu viêm, mẹ nói sắc mặt tôi trông rất kém.

Bấy giờ đã là hai giờ sáng, anh trai đưa mẹ và Uyển Nghi về nhà nghỉ ngơi, bất ngờ sắp đặt Mạt Mạt ở lại bệnh viện túc trực bên tôi khi truyền dịch. Trước khi về, anh trai nắm tay Mạt Mạt, nói một câu: “Đợi anh”. Mạt Mạt mỉm cười gật đầu, đưa mắt dõi theo bóng anh trai cho đến khi anh đi khỏi. Tôi thầm nhạo báng: Khúc hát này ở đâu ra nhỉ?

“Mười tám lần đưa tiễn?”, tôi lạnh lùng ngân nga một câu.

Cô ấy không nói gì, ngồi trên chiếc ghế cách chỗ tôi nằm khoảng một mét. Đón nhận ánh mắt đầy phẫn nộ của tôi, không hề hoảng sợ hay né tránh.

Tôi chăm chăm nhìn cô ấy, hàng nghìn hàng vạn lời muốn nói, oán hận, nghi hoặc, mãi vẫn không tìm được mồi mở đầu. Còn chưa kịp mở miệng, ánh mắt sắc lạnh của tôi đã bị làm mềm đi theo

khuôn mặt có phần mệt mỏi của cô ấy. Đêm thu gió lạnh, lớp váy áo mỏng manh của cô ấy dường như không đủ để chống trả khiến cô ấy run lẩy bẩy. Nỗi oán hận của tôi đối với cô ấy lại chuyển

thành một nỗi niềm quan tâm thương cảm. Tôi nhồm dậy, với tay đóng cánh cửa sổ đầy áp gió.

Một đêm không trăng, bầu trời sáng trong, không khí thắm

đậm mùi vị ẩm ướt, bịn rịn.

Rất lâu sau đó, chúng tôi vẫn hoàn toàn im lặng. Trong phòng bệnh toàn mùi nước tẩy trùng, nhưng mùi hương man mác quen thuộc của Mạt Mạt cứ quanh quẩn nơi sống mũi tôi.

Tôi đã từng nghĩ ra không biết bao nhiêu hoàn cảnh có thể tương phùng nhưng không sao có thể hình dung được, chúng tôi lại gặp nhau trong trường hợp như thế này.

“Ăn táo không?”, Mạt Mạt hỏi. Tôi gật đầu, cô ấy bèn khéo léo gọt vỏ táo cho tôi.

Nhớ lại khi xưa, sau khi Mạt Mạt đi thả diều về và bị sốt, khi tỉnh lại cũng muốn ăn táo, tôi cũng ngồi bên cạnh giường gọt táo cho cô ấy ăn như thế này.

Trong phút chốc, không kịp nén được, sống mũi tôi lại cay xè. Tôi quay mặt đi, không để cô ấy nhìn thấy.

Thi thoảng, đôi môi thô ráp của tôi chạm phải những ngón tay của cô ấy, tôi cảm nhận được tay cô ấy đang lạnh ngắt.

“Anh không có gì để hỏi sao?” Mạt Mạt vừa gọt táo vừa khe khẽ hỏi, cũng không nhìn tôi, dường như đang tự độc thoại một mình, nói những lời chẳng liên quan gì đến tôi, “Bọn họ đều không có ở đây”.

“Em không có gì để nói sao?” Tôi mở miệng đón lấy miếng táo như một cái máy, cố gắng kiềm chế tâm trạng mấy lần suýt bị kích động.

“Em nói rồi, chúng ta chia tay.” Cô ấy nói câu ấy đúng vào lúc đưa miếng táo vào miệng cho tôi.

Tim tôi nhói đau, tôi gờ tay gạt miếng táo cô ấy vừa bón tới, miếng táo trắng ngần rơi xuống, lăn vài vòng dưới đất. Mạt Mạt không hề có chút động tĩnh gì trước sự thô lỗ của tôi. Chỉ ở trước mặt anh trai tôi, cô ấy mới thể hiện rõ hình ảnh của một cô gái trẻ trung, năng động, hoạt bát; còn trước mặt tôi, cô ấy mãi mãi chỉ có một khuôn mặt ảm đạm như vậy.

“Tại sao?” Tôi sa sầm nét mặt, cố gắng kiềm chế bản thân để không ôm chầm lấy cô ấy.

“Em không yêu anh”, cô ấy nói.

“Chưa...từng yêu?”, tôi khó nhọc thốt lên.

“Um!” Cô ấy nhất định không biết được rằng, sự khẳng định một cách nhanh chóng mà không cần suy nghĩ của cô ấy sẽ đem đến cho tôi nỗi đau lớn như thế nào. Cô ấy quả nhiên đúng là Ngải Mạt, một Ngải Mạt chỉ trong nháy mắt cũng đủ khiến tôi bay bổng tận chín tầng mây nhưng cũng chỉ trong chốc lát đã có thể ném tôi xuống vực sâu không bao giờ quay trở lại được!

“Em còn nhớ không, em đã từng nói em yêu anh trong lần đầu tiên của chúng ta...Lúc ấy...” Tôi cố gang khơi gợi lại trí nhớ của cô ấy.

“Em coi anh là anh ấy.” Mạt Mạt chẳng buồn suy nghĩ, nói ngay một câu khiến một người đàn ông cảm thấy bị sỉ nhục nhất!

Trái tim tôi nhanh chóng trở nên buốt giá, giống hệt như đám mây đen trước cơn mưa bão.

“Một chút cảm giác cũng chưa từng có ư?”, tôi vẫn không nản lòng, quyết tâm dò hỏi, trong giọng nói đã mang chút âm sắc cầu khẩn. Biết rõ rằng có hỏi nhiều cũng vô ích, nhưng tôi vẫn muốn nắm bắt được một chút gì đó. Trong tình yêu lớn lao của tuổi thanh xuân, tôi không cam tâm, không tình nguyện. Lúc đó chỉ có chuyện yêu đương nam nữ, không có sự tôn nghiêm của đàn ông.

Lúc này, Mạt Mạt không nói gì nữa, dứt khoát không nhìn tôi.

“Vậy tại sao em lại ở bên anh? Đùa giỡn anh ư?” tôi hần học nghiêng rằng hỏi lại.

“Lúc đó em nói rồi, bởi vì anh là Công Trị Hi.” Mạt Mạt trả lời rất trôi chảy, không hề có chút hổ thẹn áy náy.

Nhớ lại lần tôi đánh nhau với Đại T ở Blue 18 vì cô ấy, trong lúc tôi đi ra, khi Mạt Mạt biết được tên tôi, cô ấy cũng bấm riết không rời để truy hỏi về ba chữ Công Trị Hi đó, “Anh là Công Trị Hi? Công Trị Hi mang họ kép công trị phải không?”.

“Anh là Công Trị Hi thì sao nào?” Lời vừa nói ra, trong đầu tôi bỗng hiện lên một ý nghĩ, lúc đó, suy đoán của tôi càng rõ ràng hơn, “Em...đã quen biết anh trai anh từ lâu rồi sao?”.

Tôi tên là Công Trị Hi, anh trai hơn tôi hai tuổi tên là Công Trị Thần. Trong thành phố này, những người mang họ kép Công Trị không nhiều. Tôi và anh trai có ngoại hình khá giống nhau. Bây giờ thì tôi có thể hoàn toàn khẳng định, cô ấy đã sớm biết tôi là em trai của Công Trị Thần.

“Năm em mười bốn tuổi, chính anh ấy đã cứu em thoát khỏi bọn bắt cóc.” Mạt Mạt nói, khuôn mặt cô ấy thật thanh tú, ánh mắt dịu dàng, tình cảm. Sắc thái vui vẻ toát ra từ ánh mắt đẹp kia khiến tim tôi giá lạnh. Tôi yêu biết bao bộ dạng si mê vì tình yêu đó của cô ấy, tôi lại cảm hận biết bao khi khuôn mặt si mê đó lại dành ột người đàn ông khác.

“Hóa ra, ân nhân cứu mạng mà em không quên được đó lại chính là anh trai của anh!” Tôi thần thờ lắm lắm, nhớ đến quãng thời gian Mạt Mạt và anh trai tôi chung sống với nhau, nương tựa vào nhau, mỗi tình đầu ngây thơ trong sáng của hai người.. Người đàn ông khiến tôi luôn phải đề phòng, là chính là anh trai ruột của mình. Tôi lấy gì ra để tranh giành đây? Lòng ngực tôi đau nhói, bàn tay tôi nắm chặt lại một cách vô thức, phát ra những tiếng kêu răng rắc.

Nếu em yêu anh trai của anh như vậy, tại sao mấy năm vừa rồi, em lại sống một cuộc sống buông thả như thế?” Tôi tích cực chứng minh cho cô ấy thấy rằng, có lẽ chính bản thân cô ấy cũng không biết, thực ra, cô ấy không yêu anh trai tôi đến vậy.

Câu trả lời của cô ấy khiến tâm trạng tôi vô cùng phức tạp: “Ngoài anh ra, không có ai chạm được vào người em. Tin hay không tùy anh”.

Tôi đương nhiên rất tin, chỉ cần do cô ấy nói ra, tôi luôn tin tưởng một cách vô điều kiện.

“Anh và anh trai anh rất giống nhau...” Cô ấy nhìn tôi, ánh mắt đã trở nên dịu dàng.

“Em đã sớm biết anh là em trai của Công Trị Thần rồi, đúng không? Vì vậy mới tiếp cận anh? Tại sao em lại làm như vậy?”, tôi đau khổ hỏi.

Từ khi tôi biết được rằng, cô ấy làm tình với tôi chỉ vì một người đàn ông khác, trái tim tôi như phải chịu sự giày vò tàn khốc nhất dưới những tầng địa ngục.

“Khi mới quen biết anh, em chỉ cảm thấy anh rất giống với anh ấy, cũng không ngờ anh là em trai của anh ấy. Em rất nhớ anh ấy, còn anh thì lại giống anh ấy như vậy...Em không kiềm chế nổi, đã tiếp cận gần anh hơn một chút”, Mạt Mạt chậm rãi nói, không hề thấy chút áy náy nào cả.

“Sao em lại tàn nhẫn như vậy?”, tôi không dám tin vào tai mình, hét toáng lên.

“Em chưa bao giờ nói em lương thiện cả.” Mạt Mạt nhìn tôi, không hề phủ nhận.

Đúng vậy, cô ấy chưa từng nói mình là thiên sứ. Đôi cánh thanh khiết đằng sau lưng cô ấy là do tôi tự tưởng tượng, tự thêm vào mà thôi!

Mạt Mạt liếc nhìn tôi nói tiếp: “Sau khi biết được tên anh, em đã chắc chắn anh là người thân của anh ấy rồi, vậy là em chấp nhận anh, khi ở bên anh, nghe anh nói anh còn một người anh trai, em xúc động đến nỗi không thể tưởng tượng nổi, em biết, người anh trai mà anh nhắc tới chính là anh ấy!”. Mạt Mạt nói xong, khẽ mỉm cười, khuôn mặt thoáng ửng đỏ. Cô ấy không ngần ngại thể hiện tình yêu đối với anh trai ngay trước mặt tôi. Có thể thấy, trong trái tim cô ấy, hình ảnh của tôi bé nhỏ như thế nào, nhỏ bé vô cùng. Tôi bỗng cảm thấy xót thương cho thứ tình yêu mà tôi tự nguyện nhận, tự biên tự diễn. Tôi vốn nghĩ rằng, mình đã tìm được tình yêu đích thực. Tôi bất chấp tất cả để rượt đuổi theo thứ tình yêu đích thực bị cả thế giới cười nhạo đó, để cuối cùng thương tích đầy mình. Tôi đã từng nghĩ Mạt Mạt là một thiên sứ, không hiểu gì về tình yêu, thậm chí không biết phải mỉm cười e lệ trước người mình yêu như thế nào. Giờ đây tôi mới biết rằng, không phải là cô ấy không biết cười, mà là không thể cười trước mặt một người khác. Bởi vì tôi không phải là người cô ấy yêu thương.

“Rốt cuộc, tại sao em lại sống chung với anh? Em muốn có được điều gì?” Tôi dùng chút sức lực còn lại, cất giọng khản đặc

”Anh là em trai anh ấy, em thông qua anh để tiếp cận anh

“Đơn giản thế thôi sao?” Tôi vẫn cảm thấy không thể nào lý giải nổi.

“Um...”, Mạt Mạt nhẹ nhàng gật đầu, ”bởi vì em không tìm thấy anh ấy”.

Lần đầu tiên lên giường với tôi, bởi vì tôi giống anh trai; sau đó hẹn hò với tôi, bởi vì tôi có thể giúp cô ấy tìm anh trai.. Tôi bỗng nhiên muốn cười phá lên thành tiếng!

“Tại sao em không trực tiếp nói với anh?” Mắt tôi đỏ ngầu, lời nói thoát ra từ kẽ răng.

“Em nói với anh rồi, anh có cần em nữa không? Có để em tìm được Thần không? Nếu em nói với anh rồi, anh có để em tiếp tục được ở bên anh không, có để em lúc nào muốn gặp thần là có thể danh chính ngôn thuận gặp anh ấy không? Nói thực lòng, trước khi gặp lại Thần, em cũng không chắc anh ấy có còn tình cảm với em hay không, bởi dù sao, năm đó, anh ấy đã nhấn tâm ra đi...Em nghĩ, cứ cho là anh ấy không còn yêu em nữa, nhưng nếu vẫn thường xuyên được nhìn thấy anh ấy cũng tốt, lấy tư cách hay thân phận gì cũng không quan trọng, kể cả với tư cách là em dâu cũng được.” Mạt Mạt buồn bã nói với tôi về sự hy sinh của cô ấy trong tình yêu, hoàn toàn không nghĩ đến nỗi đau xót của người đang nghe là tôi đây!

Tôi trầm nghĩ, Ngải Mạt, em đã không hiểu tình yêu của tôi dành cho em rồi, nếu giờ đây em hồi tâm chuyển ý, tôi cũng sẽ vẫn yêu em.

Chỉ có điều, câu nói đó, tôi mãi mãi không thể nói thành lời được.

“Em cứ lấy anh ra làm bàn đạp như vậy ư? Anh đối với em không có chút ý nghĩa gì sao?” Cuối cùng tôi cũng không thể kiềm chế nổi, lộ rõ nỗi tuyệt vọng của mình, bởi vì đòi đồng tử lấp lánh xảo trá của Mạt Mạt, cô ấy chắc chắn không biết được rằng, vết thương cô ấy mang đến cho tôi sâu đến thế nào.

Nghe câu nói đó, Mạt Mạt hơi sững lại, sau đó lại mỉm cười đầy phong tình, giống như lần đầu tiên tôi gặp cô ấy, gợi cảm, yêu kiều. “Em có ý nghĩa gì với anh không? Không có em, một tuần sau, anh có thể đưa bạn gái về nhà chơi mà.”

Tôi nhất thời không biết phải đối đáp như thế nào. Như những gì cô ấy chứng kiến, thậm chí tôi còn bị tước đoạt cả cái quyền được yêu cầu một câu “xin lỗi”. Chỉ bằng vài ba câu nói, tình yêu giữa tôi và cô ấy đã hoàn toàn bị phủ nhận rồi.

“Em quyết định sẽ ở bên anh trai của anh ư?” Tôi trấn tĩnh lại, cuối cùng cũng cất giọng hỏi cô ấy. Thực ra, câu trả lời đã rất rõ ràng, chỉ là tôi muốn được nghe đích thân cô ấy trả lời mà thôi.

Quả nhiên, Mạt Mạt không nói, chỉ nhanh chóng gạt đầu, vô cùng kiên định.

Về cương quyết không thể lay chuyển của cô ấy đã khiến tôi nổi giận, cuối cùng, tôi không thể tự kìm nén bản thân được nữa, mặc kệ sự tôn trọng, mặc kệ mọi sĩ diện, tôi ngồi bật dậy, hần học rút tung mũi kim, lao tới túm lấy tay cô ấy, hét toáng lên: “Vậy tại sao em lại đến quấy rối anh! Tại sao? Không có sự dẫn đường của anh, em vẫn có thể gặp được anh trai một cách thuận lợi cơ mà! Không cần thân phận em dâu, em vẫn có thể gặp được người trong mộng đấy chứ? Vì cái gì mà em đùa giỡn với anh? Em nói đi! Mẹ kiếp, em cho rằng anh là ai hả! Mẹ kiếp, em cho rằng anh yêu thương em như vậy là vì cái gì hả?”. Tôi túm lấy tay cô ấy, dồn hết sức lắc thật mạnh, trong lòng tôi cảm thấy cô ấy không thể được tha thứ. Cô ấy có thể nhanh chóng thay đổi tình cảm, có thể lựa chọn tình cũ, có thể bỏ đi, có thể nhanh chóng giả thành người xa lạ, nhưng việc cô ấy phủ nhận tất cả những gì đã có giữa hai chúng tôi thì không thể tha.

“Anh ấy đã đến tìm em”, Mạt Mạt nói, khuôn mặt không hề che giấu niềm hạnh phúc. “Ban đầu, anh ấy để lại một mẫu giấy trước cửa hàng hoa, không ký tên người gửi, em đã biết là anh ấy đã quay trở về rồi! Anh ấy quả nhiên đã quay trở về tìm em! Công Trị Hi, anh trai anh đã trở về rồi! Em không thể từ chối anh ấy được! Em...em đã đợi anh ấy sáu năm rồi mà!”

“Anh ta không cần em thì bỏ đi, khi cần em, chỉ cần vẫy tay một cái, là em lập tức quay lại sao?” Tôi phẫn nộ hét lên, quên rằng từ “anh ta” vừa thoát ra khỏi miệng đó chính là để chỉ anh ruột mình. Trong thời khắc ngắn ngủi đó, trong lòng tôi, anh ấy chỉ đơn giản là một kẻ tình địch.

“Anh ấy cũng có nỗi khổ tâm riêng của mình!”

“Nỗi khổ tâm gì?”, tôi hỏi.

Mạt Mạt lắc đầu, “Anh ấy không nói, nhưng em biết, anh ấy nhất định là có nỗi khổ tâm riêng”.

“Vậy còn anh thì sao?” Câu nói vừa rồi, mang theo cả sự cầu khẩn mà ngay cả bản thân tôi cũng không ngờ tới.

Mặt Mặt liếc nhìn tôi, khe khẽ thở dài, “Anh và Uyển nghi chẳng phải cũng rất tốt hay sao?”.

Quả nhiên là sau khi người tình cũ quay trở lại, cô ấy điềm nhiên bỏ rơi tôi, lại nhân cơ hội đó đẩy tôi sang ột người con gái khác!

Vậy kỷ niệm tay trong tay đi bộ dưới những sợi xơ bông lất phất bay trong gió, dưới ánh nắng mặt trời là giả sao? Đề nghị tôi mua ba bông có ý nghĩa là tôi yêu bạn cũng là giả sao? Còn không biết bao nhiêu đêm vòng tay Ôm ấp, vỗ về nhau khi ngủ...đều là giả sao? Cô ấy sao có thể một nét xóa sạch hết tất cả những gì đã qua như vậy!

Tôi tức giận điên cuồng, còn cô ấy, chỉ trong giây phút ngắn ngủi, khi tôi túm lấy cô ấy, khẽ nhú mồm một cái, ngoài ra không có bất kì một phản ứng nào khác. Không khóc lóc, không gây lộn, không gào thét cũng không sợ hãi. Cô ấy cứ thản nhiên nhìn tôi, đối lập rõ ràng với vẻ kích động của tôi. Quả nhiên là chỉ có một mình tôi đang yêu đơn phương.

Về đêm tĩnh lặng nhất của Mặt Mặt từ đầu tới giờ đã thực sự khiến tôi bức tức, tôi giơ tay giáng vào mặt cô ấy, “Bốp” một tiếng.

“Bây giờ, chúng ta đã chấm dứt rồi.” Giọng nói của cô ấy không một chút ảm áp. Sau đó, cô ấy cầm lấy túi xách rồi nhanh chóng ra khỏi phòng bệnh.

Từ đáy lòng mình, tôi coi thường những người đàn ông đánh phụ nữ. Những người đàn ông vô tích sự mới động tay động chân với phụ nữ, vậy mà tôi lại tát cô ấy, người con gái mà tôi yêu.

nhất...Tôi đứng ngây ra tại chỗ, nghe tiếng giày cao gót của Mặt Mặt gõ xuống một cách vội vàng rồi nhỏ dần, nhỏ dần ngoài hành lang, cho đến khi cô ấy đã đi xa hẳn, biến mất.

Cô ấy nói, chúng tôi chấm dứt rồi...mỗi người đi một ngã, từ ngay về sau, chúng tôi không còn chút liên hệ gì nữa rồi. Giống như hai đường thẳng song song không bao giờ gặp nhau...chỉ tự vươn dài về phía trước, cứ tiếp diễn như vậy.

Một lát sau, anh trai tới đón tôi, thấy kim truyền bị vứt trên giường, nước thuốc đã rỉ ra làm ướt một mảng ga giường lớn, còn tôi vẫn đứng ngây ra tại chỗ. Anh trai ngạc nhiên hỏi tôi Mặt Mặt đâu.

“Đi rồi.” Tôi nói, nói cho anh nghe, nói cho bản thân tôi nghe.

“Em sao vậy?” Anh trai cảm thấy khó hiểu.

“Anh...”, tôi không trả lời anh, ánh mắt mệt mỏi nhìn vào khuôn mặt đầy nam tính, khắc họa rõ những vết vả theo thời gian của anh, “anh có thật lòng yêu Mặt Mặt không?”. Nói xong, hai chân tôi đã mất đi cảm giác, thất vọng ngồi phịch xuống bên cạnh giường, tôi đã bị mối tình đơn phương đó đánh bại hoàn toàn, toàn thân mệt mỏi rã rời.

Anh trai không nói gì, chỉ nhìn tôi, nghi hoặc không hiểu tại sao một người đàn ông lại nói những lời ướt át ủy mị yêu hay không yêu trước mặt một người đàn ông khác. Anh ấy đâu biết rằng tôi vừa cùng với người con gái tôi yêu nhất trên đời này nói chuyện lần cuối cùng về tình yêu, từ nay mỗi người đi một ngã.

36. Chương 36

Sau đó, anh trai và Mặt Mặt cùng nhau chung sống hạnh phúc.

Lần này, anh trai tôi về thăm nhà hai tháng. Anh và Mặt Mặt rất tình cảm, anh đi đâu cũng dắt theo Mặt Mặt đi cùng. tôi không muốn về nhà, đôi khi về thăm nhà, tôi đều cố gắng tránh mặt hai người. Nhưng

vẫn có hai lần, tôi chạm mặt họ. Mạt Mạt vẫn làm ra vẻ không quen biết tôi, không xa cách cũng không gần gũi. Cô ấy dường như không kể chuyện của chúng tôi cho anh trai nghe. Anh trai vẫn đối xử với tôi rất nhiệt tình, lúc ăn cơm vẫn gấp thức ăn cho Mạt Mạt rồi lại gấp thức ăn cho tôi. Cả hai chúng tôi đều là người thân không thể mất đi của anh ấy. Anh thương cậu em trai duy nhất của mình, anh sợ khi tôi ra xã hội sẽ bị người ta bắt nạt. Anh thường xuyên kể cho tôi nghe những mối nguy hiểm từ tâm địa của con người ngoài xã hội, đến lúc cao hứng anh lại quàng tay lên vai Mạt Mạt một cách vô thức.

Ngoài mặt, tôi cố gắng tỏ ra bình thản, tự cho rằng mình đã che giấu được sự oán hận một cách hoàn hảo, nhưng không ngờ vẫn bị mẹ phát hiện. Mẹ hỏi tôi, giữa hai anh em rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì mà chúng tôi không còn thân mật như hồi nhỏ nữa. Tôi cười nói với mẹ rằng, ai rồi cũng sẽ lớn lên, có gia đình riêng của mình mà.

Tôi cảm thấy mình đã trở nên thâm trầm hơn nhiều sau cái đêm hôm đó. Kết thúc một tình yêu khắc cốt ghi tâm thời tuổi trẻ, tôi tập trung hết tâm trí của mình vào công việc, không chuyện trò với những người không liên quan, không dễ dàng tiếp xúc với chuyện yêu đương nam nữ trong thành phố nữa.

Tôi cũng không gặp lại Uyển Nghi. Từ sau hôm ở bệnh viện trở về, hai chúng tôi đều tự ngẫm hiểu, không liên lạc với nhau. Cuối cùng tôi cũng hiểu được, hồi đó, khi tôi bỏ rơi cô ấy, những giọt nước mắt của cô ấy mang nhiều đau thương như thế nào. Đến tận bây giờ, khi tôi đã đích thân trải nghiệm cảm giác đó, tôi mới cảm nhận được hết... Có một thời gian, Đại T thường xuyên gọi cho tôi, bảo tôi đi thăm Uyển Nghi, dạo này cô ấy sống không được tốt lắm. Năm nay, thành phố mở chiến dịch loại bỏ tham quan rất quyết

liệt, hàng loạt quan chức giữ chức vụ lớn bị hạ bệ. Cuộc chiến tranh chính trị tàn khốc đã biến danh vị có bố làm viện trưởng Toàn án nhân dân tối cao của Uyển Nghi rơi vào tình trạng hết sức nguy cấp. Có thể tưởng tượng được gia đình cô ấy đang rơi vào tình cảnh nước sôi lửa bỏng như thế nào.

Tôi muốn gọi điện thoại cho Uyển Nghi, hỏi thăm về tình hình của cô ấy. Rất nhiều lần tôi đã bấm số rồi lại tắt đi. Tôi không còn mặt mũi nào để đối diện với cô ấy nữa.

Nếu như tôi và Mạt Mạt vẫn ân ái mặn nồng, tôi sẽ có thể ngẩng cao đầu, ban tặng Uyển Nghi một chút quan tâm: “Dạo này có ổn không?”. Nhưng sau khi tôi ruồng bỏ Uyển Nghi, tình yêu của tôi cũng theo đó mà lâm vào cảnh khốn cùng, không để tôi kịp níu kéo, tình yêu của tôi đã bị anh trai mang đi một cách hết sức nhẹ nhàng. Tôi không còn cách nào để gặp lại cô ấy nữa. Mặc dù tôi biết rằng, Uyển Nghi sẽ không cười nhạo tôi, sẽ không vui trong tai họa của người khác.

Sự tôn nghiêm còn sót lại của người đàn ông đã được tôi bảo vệ như một người bị tai trộm chuồng một cách thật nực cười.

Trong lần họp lớp đầu tiên sau khi tốt nghiệp đại học, tôi được gặp bạn gái của Đại T, đó là người tôi đã từng quen biết.

“Người anh em, đây là bạn gái tớ.” Đại T giới thiệu với tôi, sau đó cậu ấy Òm cò bạn gái vào lòng, nửa đùa nửa thật một cách kỳ quặc: “Hai người đừng có tình cũ không rủ cũng tới đấy nhé!”.

Cô gái đó nhẹ nhàng thanh thoát, trang điểm lộng lẫy, tự nhiên thoải mái chào hỏi tôi, nụ cười nở trên môi, nói: “Công Trị Hi, chào anh”.

Tôi nói: “Uyển Nghi, chào em”.

Mặc dù mọi người đều biết rằng, trước đây, tôi và Uyển Nghi đã từng yêu nhau nhưng đều tự hiểu, tuyệt đối không nhắc đến chuyện đó, có lẽ họ sợ làm Đại T nổi giận. Riêng Đại T lại rất sáng khoái, rượu uống ngà ngà say bèn nói với mọi người: “Hôm nay, ai muốn nhắc tới người tình cũ của vợ tớ, tớ sẽ đấu với người ấy!”. Sau đó, cậu ấy Òm lấy vai tôi, hơi rượu tỏa ra nồng nặc, “Công Trị Hi, người anh em, chén rượu này cậu phải uống hết, tôi mời cậu...”, tôi đưa chén rượu lên môi liền nghe cậu ấy nói tiếp, “Cám ơn người anh em trước đây đã thay tôi chăm sóc Uyển Nghi!”.

Tôi sững người lại, liếc mắt nhìn, thấy Uyển Nghi cũng đang nhìn tôi, ánh mắt không rõ vui hay buồn, vậy là tôi ngửa cổ uống cạn chén rượu.

Ban đầu, mọi người còn e dè trước mối quan hệ của tôi và Uyển Nghi, không dám bình luận gì nhiều. Sau đó, thấy tôi thực sự không lưu tâm, rượu đến nửa chừng liền bắt đầu thoải mái bình luận, xúi giục Đại T kể

chuyện chinh phục hoa khôi, họ ca ngợi Đại T và Uyên Nghi đúng là một cặp kim đồng ngọc nữ, chúc phúc cho Đại T và Uyên Nghi sống với nhau đến đầu bạc răng long...Đại Thòm đó bưng bưng khí thế, lịch thiệp, thoắt đặt vòng tay ôm bạn gái bên cạnh, chốc hốc lại hôn lên má cô ấy, không khí của buổi tiệc nóng lên khi xoay quanh chủ đề tình yêu của hai người bạn họ. Đại T nói: “Ông đây thâm yêu hoa khôi của chúng ta đã nhiều năm rồi! Von nghĩ rằng đó là hoa khôi, một đoá hoa mà, có chữ hoa bên cạnh thì sẽ khó chinh phục, không ngờ, chỉ cần đọc thuộc quyển nhật ký của cô ấy một lần là ông đây đã có thể chinh phục được người đẹp rồi! Ha ha ha!”. Mọi người cũng được một trận cười nghiêng ngả.

Chỉ có tôi biết được rằng, quyển nhật ký đó của Uyên Nghi không dưới mười vạn chữ, đằng sau câu nói đơn giản của Đại T “Đọc thuộc quyển nhật ký của cô ấy mà thôi”, là biết bao nhiêu công sức của cậu ấy. Giờ đây, nhìn khuôn mặt đang đỏ bừng của Đại T, tôi mới một lần nữa được xem xét kỹ mỗi chân tình của Đại T đối với Uyên Nghi. Ngay cả tôi cũng bị cậu lấy làm cho cảm động

Tôi tự ăn, tự cười một mình, thi thoảng nhận được một ánh mắt đồng tình hoặc thông cảm, cũng không cảm thấy ngượng ngùng. Đại T và Uyên Nghi có thể đến được với nhau, đó là điều không thể tốt hơn được nữa.

Trong suốt thời gian dự tiệc, khuôn mặt xinh đẹp của Uyên Nghi luôn ung hờng, không hề nhìn tôi một cái. Cô ấy trách mắng Đại T một cách dịu dàng: “Anh uống ít thôi”. Cũng giống như trước đây, cô ấy đã từng ân cần dịu dàng với tôi. Đại T lập tức ghé sát vào cô ấy, gật đầu nịnh nọt: “Chỉ chén này nữa thôi, sẽ không uống nữa, không uống nữa”. Cánh tay cậu ấy khoác lên vai Uyên Nghi, dịu dàng, mơn man như ánh trăng.

Uyên Nghi quả thật lợi hại, ngay cả anh chàng thồ lổ, ương bướng như Đại T cũng được cô ấy huấn luyện đến nước trở nên mềm mại như nước.

Ăn cơm xong, không biết ai chủ trương, rủ tất cả đi hát

karaoke. Khi đến phòng được thuê riêng ở quán KTV, chỉ còn lại

một số ít các bạn, phần lớn đã về nhà cùng người thân rồi. Đêm

càng khuya, số người ở lại càng ít, đến khi trời gần sáng, chỉ còn lại

ba người.

Tôi thấy mình là người cô độc, lẻ loi một mình nên cũng chẳng muốn về sớm, Đại T và Uyên Nghi đều thích hát nên cũng ở lại.

Trong phòng KTV, Đại T đang ngủ say trên sofa, Uyên Nghi tự nhiên như không chọn vài bài tình ca, khe khẽ hát một mình.

Tôi ngồi ở đầu bên kia của sofa, mụ mị hút thuốc, nghe Uyên Nghi hát bài Yesterday once more, Càng trưởng thành càng cô đơn, Nữ nhân hoa, Đen ngày mai...

Đen ngày mai nói rằng sẽ không gặp nhau.

Ngôi trong quần cuối phố.

Một mình em gọi một cốc kỷ niệm.

Đen ngày mai chỉ có thể để tình yêu sát vai.

Khuôn mặt tươi cười của hai người.

Trước khi trời sáng biên thành tâm ảnh đã ố vàng.

Đen ngày mĩa, anh sẽ rời xa em.

Đền ngày mai, em phải một mình cầu nguyện với ngôi sao băng

Giống như một hồi kết.

Kết cục của chúng ta đúng như dự báo đầy nước mắt.

Lời hứa đã bay đi, ngày hôm qua không lấy lại được nữa rồi.

Nhưng em vẫn lý vọng kỳ tích có thể xuất hiện.

Em vẫn nhớ đến tình yêu thuở trước.
Em vẫn chờ đợi anh quay lại bên em.
Anh ở lại bên chiếc gối giá lạnh của em.
Bấm nút để thời gian dừng lại.
Cho đến khi anh xuất hiện thêm một lần nữa.
Nếu mỗi ngày không có anh.
Em sao có thể chịu đựng nơi.
Em yêu anh.
Không thể nào thay đổi được điều đó.
Em yêu anh.
Mãi mãi là như thế

Cô ấy hát bài tình ca buồn đó vào cùng thê lương, tình cảm. Tôi nhìn những con chữ lần lượt hiện lên rồi mất đi trên màn hình, liên tưởng tới tình yêu giữa tôi và Mạt Mạt, tôi lại càng cảm thấy cô đơn. Kết thúc phần đầu của bài hát, khi ngược mắt nhìn lên Uyên Nghi, tôi phát hiện ra khuôn mặt cô ấy đã giàn giụa nước mắt. Đôi mắt ướt đẫm nước mắt của cô ấy nhìn tôi, đôi vai gầy run lên, dàn âm thanh vẫn phát ra giai điệu nhạc dạo ở giữa vừa buồn vừa đau thương đó. Còn tôi và Uyên Nghi, cứ nhìn nhau như vậy, không ai nói gì. Cả hai chúng tôi giờ đây vẫn đang bối rối. Để tránh hiềm nghi, đây là lần đầu tiên tương ngày hôm nay, cô ấy nhìn tôi lâu như vậy.

Rất lâu sau, Uyên Nghi mới chậm chậm tiến lại đưa cho tôi một ly rượu.

Tôi không nói gì cả, ngửa cổ uống cạn một hơi. Cô ấy cũng uống hết chén rượu của mình, chăm chú nhìn tôi với đôi môi đỏ xinh, một giọt nước mắt long lanh vẫn vương trên cằm cô ấy.

“Em vẫn ổn chứ?”, tôi hỏi.

“Gì cơ?” Tiếng nhạc quá to, cô ấy không nghe rõ.

Sau đó, tôi mượn cơ đã có chút hơi men, kéo cô ấy vào lòng, ghé sát bên tai cô ấy thì thầm: “Em ở bên cậu ấy, có hạnh phúc không?”.

Một câu hỏi thăm khiến Uyên Nghi nghẹn ngào, khóc không thành tiếng.

Hai tay cô ấy ôm chặt lấy eo của tôi, cảm giác đó vừa quen thuộc vừa xa lạ. Tôi có thể cảm nhận được thân thể đang run rẩy, cảm nhận được mùi hương dịu dàng của cô một cách rõ ràng. Cô gục đầu thật sâu vào lồng ngực tôi, mãi vẫn không nói gì, chỉ lắc lắc đầu. Tôi không biết cô ấy lắc đầu như vậy là có ý gì, là muốn tôi không hỏi nữa hay là vì cô ấy không hạnh phúc.

Người yêu cũ đang khóc thốn thức trong lòng tôi như vậy, tôi dù có lòng gan dạ sát đến cỡ nào cũng không thể không động lòng. Khi tôi đang do dự định vòng tay ôm cô ấy thì Đại T đang nằm vật trên sofa bỗng trở mình một cái.

Tôi hoảng hốt vội đẩy Uyên Nghi ra. bây giờ cô ấy đã là bạn gái của cậu bạn thân nhất của tôi rồi. Tôi không được chạm vào cô ấy, muốn chạm cũng không được.

Uyên Nghi nhìn tôi đầu tuyệt vọng, cô ấy không nói gì cả, lặng lẽ đi về phía nhà vệ sinh. Một lát sau, khi đi ra, cô ấy đã lau khô nước mắt, trang điểm lại cẩn thận, lại là một giai nhân Phần Đại có sắc đẹp rực rỡ.

Anh mắt nhìn thẳng, Uyên Nghi lại gần Đại T, lau mồ hôi cho cậu bạn đang ngủ say, động tác vô cùng ân cần, dịu dàng.

Tôi nói một câu: “Chúc em hạnh phúc”, rồi đứng lên ra về.

Uyên Nghi không giữ tôi ở lại, cô ấy chỉ ngáng đầu, nhìn tôi đầy oán hận: “Đừng nói chúc em hạnh phúc, anh đã bỏ rơi em, anh có tư cách gì mà chúc em hạnh phúc?”.

Tôi bị ám ảnh bởi câu nói cuối cùng đầy oán hận của Uyên Nghi, lập tức đi ra rất nhanh, ra khỏi quán KTV, tôi cũng không gọi xe, chỉ rảo bước trên con phố tối đen. Không biết là do giận dữ hay tự trào, hoặc giả là đang trốn chạy...tôi cứ đi về phía trước một cách vô thức như vậy. Đầu óc tôi hoàn toàn trống trải, không nghĩ ngợi điều gì, cũng chẳng nghĩ được gì cả

Không biết đi bao nhiêu lâu mới cảm thấy mệt mỏi, tôi ngồi bệt xuống đất, xung quanh không một bóng người, ánh đèn đường vàng vọt hiu hắt. Tôi đưa tay lên xoa mặt, hai bàn tay ướt đầm, không biết là mồ hôi hay là những giọt nước mắt.

Trong chốc lát, tôi chỉ cảm thấy cô đơn lạc lõng, người yêu tôi, người tôi yêu, đều nằm trong vòng tay của người khác. Trời xanh vạn vật, tôi sống là vì ai, dốc sức quyết đầu là vì ai. Trong rừng đèn liên miên đó, cây đèn của tôi ở đâu, bao giờ mới được bật sáng...

Hơi men phát tác, tôi rã rời đổ gục xuống, ngủ thiếp đi không còn biết gì nữa.

Không biết bao lâu sau, khi tỉnh dậy, tôi chỉ thấy đầu óc quay cuồng. Mở mắt ra nhìn, cảnh vật quen thuộc như đang trong một giấc mơ vậy.

Chiếc giường nhỏ êm thấm thơm dịu, rèm cửa sổ màu xanh da trời, phẳng phất đâu đây còn có hương thơm của các loài hoa. Rõ ràng là căn phòng nhỏ của Mạt Mạt. Nếu như mỗi lần tôi uống say, đều mơ thấy mình được nằm trên giường của Mạt Mạt, tôi thà rằng đêm nào cũng uống say, say mãi không tỉnh lại. Tôi đưa mắt nhìn xung quanh, tìm kiếm hình bóng mà mình vẫn ngày đêm thương nhớ, nhưng lại phát hiện ra một bóng người cao lớn đang nằm bò ngay cạnh giường, đó chính là anh trai của tôi!

37. Chương 37

“Anh...”, tôi gọi một tiếng khô khốc.

Anh trai ngẩng đầu lên, đôi mắt còn đang nhắm ngủ, “Em tỉnh dậy rồi à?”

“Sao em lại ở đây? Em đang nằm mơ à?”, tôi hỏi.

Anh trai lườm tôi một cái, đứng lên với tay rót cho tôi cốc nước, đặt vào tay tôi: “Anh đang muốn hỏi em đây, đêm qua, lúc chị dâu em ra đóng cửa, mới phát hiện ra em nằm gục trước cửa hàng hoa, trên người nồng nặc mùi rượu. Em giờ đã biến thành sâu rượu rồi hay sao hả?”

Hóa ra, đêm qua, lúc tôi bước đi mà không hề suy nghĩ trên đường phố đó, đôi chân đã đưa tôi đến cửa hàng hoa của Mạt Mạt.

Tôi cười ngượng ngùng, “Hôm qua, lớp đại học chúng em họp mặt, nhất thời vui quá, uống hơi nhiều một chút”. Tôi giả vờ đưa mắt tìm xung quanh ngạc nhiên hỏi, “Mạt Mạt đâu rồi?”

“Đi lấy hàng. Anh vốn định đi cùng nhưng cô ấy không yên tâm, cứ bắt anh phải ở nhà túc trực bên em. Phụ nữ thường vốn rất chu đáo, biết rằng sau khi em tỉnh lại, nhất định sẽ đau đầu khát nước, bình trà xanh này là do chị dâu chuẩn bị cho em đấy.”

“Là do Mạt Mạt pha?” Tôi nhất quyết không chịu gọi là chị dâu. Ban nãy, do miệng khô cổ nóng, cũng chẳng kịp nhìn xem đó là nước gì, tôi uống liền một hơi. “Anh, em muốn uống nữa.”

Anh lại rót thêm cho tôi một cốc nữa.

Tôi cầm cốc trà trên tay, chăm chú nhìn một lát. Sắc nước màu xanh nhạt, trong suốt, phẳng phất mùi thơm dịu, nhấp một ngụm nhỏ, lập tức cảm thấy tinh thần sảng khoái. Nhớ lại cảnh trước đây cùng Mạt Mạt thưởng trà, trong lòng tôi lại cảm thấy xót xa.

“Trà của cô ấy vẫn ngon như vậy”, tôi lẩm bẩm một mình.

“Sao, trước đây em đã từng uống trà do chị dâu pha? Cô ấy là chuyên gia đấy! Anh còn không nhớ được hết hàng loạt dụng cụ pha trà lớn bé của cô ấy nữa cơ!” Anh trai mỉm cười, thẳng thắn nói, “Xem ra, hai người trước đây không chỉ quên biết sơ sơ!”

Tôi ngưng ngưng hắng giọng một tiếng, đưa cốc nước cho anh trại, lại nằm xuống giường của Mạt Mạt, không muốn nói thêm

nữa, Nghĩ đến cảnh anh trai và Mạt Mạt cũng say đắm ân ái trên chiếc giường này, tôi bỗng cảm thấy chán ghét liền bật người ngồi dậy.

“Ngủ một chút đi. Uống rượu xong chắc chắn sẽ đau đầu.” Anh trai thấy tôi ngồi dậy, gọi giật tôi lại.

“Không ngủ nữa”, tôi buồn rầu đáp.

“Đúng rồi, mẹ nói là dạo trước, em cũng mê mẩn một cô gái bán hoa. Rốt cuộc là ai vậy hả. Sao hai anh em mình lại cùng yêu những cô gái bán hoa thế nhỉ! Có duyên với gái bán hoa! Ha ha! Mẹ không có thiện cảm với cô gái bán hoa đó nhưng anh thì lại khác, hôm nào dẫn cô ấy đến chơi để anh còn biết mặt em dâu tương lai của mình chứ!”

Tôi sững người lại, chăm chú nhìn anh. Khuôn mặt đen sạm của anh đang nở một nụ cười thân thiện. Tôi nghĩ thầm, quả nhiên là Mạt Mạt đã không kể bất cứ điều gì cho anh nghe. Tôi âm ỉ cho qua chuyện, không muốn tiếp tục nói về chủ đề đó nữa.

“Cái cô bé Uyển Nghi đó... có thật là con gái của Viện trưởng Tòa án nhân dân tối cao không?” Anh trai bỗng nhiên lại hỏi đến Uyển Nghi.

“Đúng vậy”, tôi thần thờ trả lời.

“Không nên qua lại với cô ấy!” Anh trai bỗng trở nên cương quyết một cách khác thường.

“Hả? Tại sao?” Câu nói của anh trai khiến tôi vô cùng ngạc

nhien, về lý mà nói

anh trai chắc chắn không có ấn tượng xấu về Uyển Nghi.

“Không phải là anh không có thiện cảm với Uyển Nghi, anh chỉ lo về bối cảnh chính trị của gia đình cô ấy, gần đây, thành phố xử lý tham quan rất nghiêm khắc, chính trị chỉnh đốn, quan lớn gặp nạn, nếu một khi đã ngã ngựa, tương lai như thế nào không ai có thể nói rõ được...” Sau đó, anh trai lại rành rọt kể lại một ví dụ về sự tàn khốc trong việc đấu tranh chính trị mà ai ai cũng biết.

Tôi cười đau khổ: “Anh, Uyển Nghi nhà người ta đã có bạn trai mới rồi”.

Sau đó, anh trai tôi mới yên tâm dừng lại, lại chuyển chủ đề sang cô gái được coi là “em dâu” mà anh vẫn đang tò mò muốn biết: “Nói thật nhé, buổi tối dẫn em dâu tới ăn cơm đi, thử tay nghề của chị dâu em một chút!”.

Tay nghề của chị dâu... Trước đây, không những ngày nào tôi cũng được thưởng thức, mà tôi còn tưởng rằng suốt đời sẽ được ở bên cô ấy như vậy... Tâm tư lại quay trở lại chuyện trước đây, khi Mạt Mạt vẫn là bạn gái của tôi, chúng tôi cùng đi chợ nấu cơm,

Giống như một đôi uyên ương mới cưới... Tôi nghĩ mãi cho đến khi lồng ngực nhói lên từng cơn đau nhức. Nhìn về mặt hồ hởi đắc ý của anh trai, tôi thực sự chỉ muốn đâm cho anh một cái.

“Anh, em phải về trường đây. Mạt Mạt cũng sắp về rồi. Không làm phiền hai người nữa.” Nói xong, tôi sa sầm nét mặt định bỏ đi.

“Đợi một chút!” Anh gọi với tôi lại rồi nói: “Hi, có phải em có điều gì không hài lòng với lần trở về này của anh không?”. Anh trai chăm chú nhìn tôi, “Anh có cảm giác như giữa hai anh em mình đã xảy ra chuyện gì đó, hay là do anh cả nghĩ? Anhem với nhau, có điều gì em cứ nói thẳng ra đi!”.

“Đúng! Em rất không hài lòng với anh!” Cuối cùng, tôi cũng không chịu nổi nữa, hét toáng lên.

Anh trai sững người lại, không tui vào tai mình, hỏi lại: “Vì

sao?”.

“Anh dựa vào đâu mà đi biệt suốt sáu năm, không hỏi han gì đến gia đình, những năm qua, anh đã chăm sóc được bố mẹ chưa? Anh ra ngoài đã làm được gì! Bây giờ đột nhiên quay trở về, giành giật tất cả những gì đã thuộc về em!”, tôi hét âm lên.

Anh trai trợn tròn mắt, khuôn mặt lộ rõ vẻ đau khổ, rất lâu vẫn không bình tâm lại được, thần thờ nói: “Em cho rằng anh không muốn về nhà sao?”.

“Anh đã muốn đi thì đi luôn đi, tại sao còn quay về giành mất tình yêu của em!” Anh trai chỉ hơn tôi hơn tuổi, nhưng vì là anh trai, nên từ nhỏ, bố mẹ đã dạy anh phải biết nhường nhịn. Vì vậy, từ nhỏ đến lớn, có thứ gì ngon, có đồ chơi đẹp, anh đều tự giác nhường cho tôi. Còn tôi thì luôn cảm thấy rằng, việc nhường nhịn đó là chuyện tất nhiên, luân bình thân đón nhận sự nhường nhịn đó của anh. Vậy mà hôm nay, tôi lại có thể nói những lời hỗn xược như vậy với người anh hết mực yêu thương mình! Cũng chỉ vì người con gái đó.

Anh trai bị tôi quát mắng đến nổi u mê cả đầu óc, “Em... em nói cái gì thuộc về em? Em đang ghen tị vì mẹ phải không? Gần đây, mẹ có quan tâm đến anh nhiều hơn một chút, đó chỉ vì đã nhiều năm không gặp lại. Em không nên như vậy, lớn như thế này rồi còn tị nạnh? Sao mẹ lại có thể không yêu em được, ha ha! Hi Hi, sao em vẫn giống như trẻ con thế!”. Anh trai bật cười ha hả, vỗ vỗ vào vai tôi.

Tôi từ xấu hổ biến thành tức giận, vừa quẫn trí vừa hấp tấp, nhất thời không kiềm chế được, hét toáng lên: “Ai nói với anh đó là mẹ! Đó là Mạt Mạt!”.

Khuôn mặt của anh trai ngay lập tức trở nên âm trầm, anh nhìn thẳng vào tôi, hỏi: “Mạt Mạt?”.

“Chính là Mạt Mạt! Trước khi anh quay về, cô ấy là người phụ nữ của em! Anh yêu cô ấy như thế nào, em cũng yêu cô ấy như vậy! Chẳng phải anh đã hỏi em xem cô gái bán hoa mà em thích là ai sao! Bây giờ em nói cho anh nghe, đó chính là Mạt Mạt! Anh vừa về là đã cướp cô ấy đi mất, dựa vào đâu? Anh đang nhạo báng em phải không? Hả!” Khi đã nói ra khỏi miệng, tôi vừa như trút bỏ nỗi niềm vừa gào toáng lên. Tôi đã chôn giấu nỗi lòng suốt hai tháng trời, hai tháng nhìn người con gái mình yêu ân ái trong vòng tay của anh trai. Tôi đang sống trong những ngày tháng quá quý giá vậy!

“... Cái gì?” Anh trai tôi nhất thời chưa thể chấp nhận được sự thật này, đứng sững sờ tại chỗ, không hề động đậy.

“Anh trả cô ấy lại cho em!” Tôi tiện tay vớ ngay cái ghế bên cạnh mình, ném về phía anh trai.

Anh trai không tránh, chỉ lặng yên nhìn tôi, gương mặt tối sầm lại.

Dù sao anh ấy cũng là anh ruột của tôi! Tôi không thể ra tay được, vậy là đành hằn học ném chiếc ghế về một hướng khác.

“Xoảng, xoảng” tiếng rơi vỡ của những đồ bằng thủy tinh cứ vang lên không dứt trong căn phòng bé nhỏ.

Đồ nghề pha trà của Mạt Mạt đã rơi xuống đất vỡ tan tành.

Những thứ đó đều là của mẹ Mạt Mạt để lại, cô ấy luôn coi chúng như báu vật. Tôi vô cùng hoảng sợ, anh trai thì giận đến run người. Nắm chặt tay lại, anh giáng một cú đấm lên mặt tôi.

Tôi chỉ cảm thấy đau nhói vùng mặt, mọi thứ trước mắt tôi

mờ đi.

Tôi loạng choạng lùi vài bước về phía sau, ngã vật xuống giường. Không dám nhìn anh trai, anh ấy lại có thể giơ tay đánh tôi! Từ nhỏ tới giờ, anh chưa bao giờ nói nặng với tôi một câu nào, mỗi lần hai anh em mắc lỗi, bị bố mẹ phạt, anh đều đứng ra nhận hết... Vậy mà hôm nay, anh lại đánh tôi. Có thể thấy, anh đã phần nộ như thế nào.

Tôi không trách anh, cú đấm đó khiến tôi tỉnh táo lại, tôi đăm đăm nhìn vào đồng thủy tinh vỡ nát trên nền nhà, vô cùng hối hận.

Anh trai đánh tôi xong cũng cảm thấy ân hận, đến bên cạnh tôi, hỏi khẽ: “Hi Hi, em không sao chứ?”.

Trái tim tôi vừa đau vừa xót, lắc lắc đầu. Nhìn đông vờ vụn của dụng cụ pha trà trên nền nhà, tôi tưởng tượng xem Mạt Mạt sẽ cảm hận tôi như thế nào.

“Em cứ về đi, anh sẽ nói với cô ấy là do anh không cẩn thận nên đã làm đổ vỡ.” Anh trai bước lại gần, quỳ xuống, nhặt từng mảnh vụn lên, tỉ mỉ cẩn thận, cung kính tôn trọng, giống như đang sợ chạm vỡ linh hồn tôn quý, nho nhã của mẹ Mạt Mạt vậy.

Anh ấy vẫn giống như trước đây, nếu giữa hai anh em xảy ra chuyện gì, anh ấy vẫn mãi mãi một mình đứng ra chịu trách nhiệm. “Em cứ về đi, đừng sợ, để anh giải quyết.” Từ nhỏ đến lớn, câu nói này đã trở nên rất quen thuộc đối với anh, mà anh cũng thường có cách để hóa giải tình huống một cách thần kỳ. Trưởng thành dưới đôi cánh của người anh trai vĩ đại, anh ấy giống như người cha thứ hai của tôi, tôi bỗng nhiên cảm thấy bản thân mình còn thiếu một thứ có tên là gánh vác. Giống như đi trong một thảo nguyên rộng mênh mông, có anh trai dẫn đường, nơi nào có cạm bẫy, có rắn độc. anh đều đích thân thăm dò trước, và để lại cho tôi một con đường chỉ có sự an toàn.

“Anh...”, tôi áy náy gọi.

“Em về trường đi.” Anh trai không ngoảnh đầu lại, nói một câu mệnh lệnh ngắn gọn.

“Mạt Mạt sẽ rất tức giận”, tôi nói. Tôi đã có thể tưởng tượng ra khuôn mặt của Mạt Mạt khi nhìn thấy đồng đồ nát này sẽ đáng sợ như thế nào.

“Không sao đâu!”, giọng nói của anh trai dường như vẫn rất điềm tĩnh, “Em đi mau đi”. Anh vẫn quỳ ở đó, bóng dáng của anh vĩ đại đến nỗi tôi cảm thấy mình thật nhỏ bé, ti tiện.

“Anh... những lời nói vừa rồi của em...” Tôi vội cùng ân hận.

“Hi...anh trai bỗng nhiên ngẩng đầu lên, đôi mắt trong sáng của anh bỗng hiện lên nét ưu tư rất khác thường, “anh cũng cần phải nói với em một vài chuyện”.

“Cái gì?”

“Chuyện... giữa anh và Mạt Mạt.”

Vậy là, tôi và anh ngồi đối diện với nhau. Tôi cố gắng để giữ bình tĩnh, nhưng không thể ngăn được trái tim đang xúc động. Tôi biết, có những bí mật được lưu trữ trong nhiều năm, dù lớn dù nhỏ cũng sẽ được hé mở. Cho dù đã bị người khác biết, hay không bị ai biết, đó cũng là những gì mà anh trai tôi và Mạt Mạt đã cùng trải qua.

38. Chương 38

Anh ngồi xuống trước mặt tôi, ngẩng đầu nhìn tôi một cái.

Chỉ một cái thôi nhưng cũng đủ để tôi đoán được rằng, sự việc không đơn giản như những gì mà Mạt Mạt đã biết.

Tôi không vội hỏi, để anh bình tâm trở lại. Anh trai nhìn tấm rèm cửa đang cuốn tung lên vì bị gió thổi, dường như anh đang tìm về cội nguồn của trí nhớ. Thi thoảng, khuôn mặt anh khẽ nhăn lại, đã có thể nhìn thấy những vết chân chim nhỏ nhỏ nơi khóe mắt.

“Em cũng rất yêu cô ấy phải không?” Anh cũng cảm tính giống như tôi, cảm thấy ngượng ngùng khi phải dùng đến từ “yêu”. Vậy là anh dùng những ngón tay rần rở, đen đúa day day hai bên thái dương một cách bối rối.

Không cần phải nói rõ “cô ấy” là ai, trong lòng hai anh em tôi đều hiểu rất rõ.

Tôi chậm rãi nhưng cương quyết gạt đầu.

“Hèn gì, cô ấy đúng là một cô gái luôn khiến người khác yêu mến.” Anh trai khẽ nhếch khóe môi, cười, mang thêm chút yêu chiều và tự hào.

“Nhưng khi ở bên em, ngay cả một từ yêu cô ấy cũng chưa từng nói.” Trước mặt anh trai, tôi cũng không giấu giếm, tự cười nhạo mình, “Sau khi bỏ rơi em, đến một lời xin lỗi cô ấy cũng keo kiệt không nói. Cô ấy cần bản không coi đó là chuyện yêu đương”.

Anh trai nhìn tôi bằng một ánh mắt phức tạp, vậy là những gì đã qua mà Mạt Mạt gọi là câu chuyện ấy, lại do nhân vật nam chính kể lại một cách tường tận.

”Bảy năm trước, anh vừa tròn hai mươi tuổi, kỳ thi tuyển vào đại học diễn ra tương đối thuận lợi. Thi xong mồn cuối, bước ra khỏi phòng thi, anh đã biết rằng, kết quả thi của anh có thể giúp anh thực hiện được ước mơ đi học ở Đại học Bắc Kinh. Quả nhiên, điểm thi khối A của anh đứng thứ hai toàn thành phố, đỗ vào Đại học Bắc Kinh. Mùa hè năm đó, anh cảm thấy rất vui. Từ nhỏ đến lớn, đó cũng là kỳ nghỉ hè thoải mái nhất của anh. Nhưng thật không ngờ, sự thoải mái quá độ lại khiến con người ta không kịp thích ứng. Trước đó, tâm lý vốn dĩ bị căng thẳng để chuẩn bị cho kỳ thi, giống như sự tập trung cao độ của một chiến sĩ trước khi ra trận, đến khi được hoàn toàn giải tỏa, toàn bộ con người anh giống như bị tê liệt. Không những thế, anh còn bị mất ngủ, trong đầu toàn

những con số, những bài toán, những đề thi, mặc dù đã tự nói với mình rằng kỳ thi đã qua rồi nhưng sự căng thẳng, lo lắng, bức bối, u uất quá độ đã khiến tinh thần của anh không thể nào trở về trạng thái bình thường được.

Sau đó anh mới biết đó là chứng trầm cảm sau khi thi. Đại loại là do khi đi học, anh đã yêu cầu quá nghiêm khắc với bản thân mình, bệnh trạng đến khi thi xong đã trở nên ngày càng nghiêm trọng hơn.

Vậy là mẹ động viên anh đi ra ngoài chơi nhiều cho khuây
khỏa.

Thế là anh ra ngoài đi chơi lêu lổng. Sau đó, anh quen với một đám con đồ cùng độ tuổi ở nơi anh đến, suốt ngày anh cùng bọn chúng lên mạng chơi điện tử, tán gẫu với bạn chat, thậm chí có lần còn tham gia đánh lộn. Bố mẹ nghĩ rằng, anh đã học tập vất vả bao nhiêu năm rồi, vậy nên cũng nhắm mắt cho qua, có khi hai, ba ngày anh cũng không thèm về nhà.

Mỗi người đều có những mặt xấu riêng. Gần mực thì đen cũng chỉ trong khoảng thời gian ngắn ngủi đó. Thời gian đó, vì muốn trốn tránh sự nôn nóng trong lòng, suốt ngày anh đi theo đám con đồ đó, kết nghĩa anh em với chúng, tạo thành một nhóm, miệng phì phèo ngậm thuốc, trông như đám lưu manh ở địa phương,

huyết sáo gọi theo những cô gái xinh xắn đang đi qua đường. Nhìn đám con gái đó hoảng sợ bỏ chạy, trong lòng anh lại trào dâng khoái cảm mãnh liệt. Nó cũng giống như những trò nghịch dại của trẻ con, anh cũng chỉ muốn tìm một chút thư thái sau thời gian ồn thì căng thẳng. Nhưng sau khi vui vẻ qua rồi, đầu óc anh trở nên rất tỉnh táo. Anh biết mình không giống như lũ bạn đó, mình là người có hoài bão, có chí hướng lớn. Hết mùa hè này, anh sẽ tuyệt giao với bọn họ, lấc mình một cái biến thành một nhân tài lương thiện, tiêu biểu của xã hội. Cho đến một hôm, mấy đứa bạn ít tuổi hơn anh trong nhóm đó rủ anh đi thuê nhà nghỉ ngơi gái gọi. Anh vừa kinh ngạc vừa hoảng sợ, đắn đo rất lâu rồi mới quyết định đi theo bọn chúng.

Lúc đó anh còn trẻ, khí huyết đang căng tràn, vừa tò mò vừa kính nể đối với thân thể của những người khác giới mà thường ngày đã bị lớp quần áo che đi mất. Nhưng anh cũng cảm thấy rằng, trở thành khách làng chơi không phải là hành vi cần phải có của một sinh viên Đại học Bắc Kinh như anh. Những đứa khác trong nhóm bắt đầu chế nhạo anh là đứa bất lực, không phải là đàn ông. Ở cái tuổi còn đang coi trọng sĩ diện đó, sao anh có thể chịu nổi sự châm chọc ấy. Vậy là anh mang theo một tâm trạng phức tạp, thấp thỏm không yên đi theo bọn chúng. Mỗi người chọn một cô gái, đưa vào trong phòng của một nhà trọ tồi tàn bẩn thỉu.

Một thoáng nghĩ sai, tai hại muôn phần. Sau khi đôi tay run rẩy của anh cố tỏ ra lão luyện để cởi bỏ hết quần áo trên người cô gái đó ra, anh không hề ý thức được rằng, từ đó anh đã bắt đầu rơi vào bể trầm luân. Có thể nói, nó đã thay đổi hoàn toàn phương hướng của cuộc đời anh.

Sau lần đầu tiên nếm trái cấm ấy, anh bắt đầu mê mẩn, yêu thích cơ thể của phụ nữ một cách điên cuồng.

Đã có một lần mở đầu, sẽ có rất nhiều lần sa đọa tiếp theo. Anh thường xuyên không về nhà ngủ, dẫn theo những cô gái khác nhau qua đêm ở bên ngoài. Anh cũng ngọt ngào dụ dỗ được một vài nữ sinh, nhưng phần lớn là tìm gái làng chơi để qua đêm. Chỉ trong vòng một tháng, từ một học sinh trong sáng mới tốt nghiệp trung học, anh đã biến thành tay lão luyện trong tình trường thật sự, chỉ trong vòng một tháng. Lúc bấy giờ, anh cũng không ý thức được rằng, hành động của mình thật sự đã khiến bản thân muôn đời muôn kiếp không trở lại được, anh chỉ đơn giản nghĩ rằng, chơi chán hết kỳ nghỉ hè này, bắt đầu năm học sẽ là một sự khởi đầu mới, sinh viên mới, lại ở xa tít tận thủ đô, ai mà biết được những vết nhơ trên người mình? Đương nhiên, tất cả những việc làm đó, anh đều giấu không cho bố mẹ biết, anh cũng không cho ai biết anh thuê nhà trọ ở đâu. Khi anh muốn rời xa bọn họ thì cũng là lúc vướng vào những rối rắm tiếp theo.

Trong đám côn đồ địa phương đó, vì anh là đứa có học thức lại bạo gan nhất nên thường xuyên có người trong một nhóm xã hội đen chính thức nào đó đến tìm anh, mời anh gia nhập hội, làm quân sư tiểu đầu mục gì đó nhưng đều bị anh từ chối.

Anh xưa nay không nhạy bén lắm với chuyện tình cảm nam nữ, chưa từng nảy sinh tình cảm thực sự với bất kỳ cô gái nào. Lúc đó, anh mới hai mươi tuổi, chỉ cảm thấy chuyện ân ái nam nữ, đơn giản là sự cho và nhận. Ba chữ anh yêu em nói ra thật ngượng ngùng. Sự việc xong rồi còn có thể lạnh lùng tỏ ra chưa từng quen biết nhau. Cho mãi đến một hôm, khi đi qua một trường phổ thông cơ sở, anh nhìn thấy Mạt Mạt. Anh không bao giờ quên được cảm giác khi lần đầu tiên nhìn thấy Mạt Mạt, một cảm giác hồi hộp, tim đập loạn xạ, một cảm giác kỳ lạ trào dâng từ tận sâu thẳm tâm hồn.

Lúc đó, cô ấy mới chỉ là học sinh trung học cơ sở, buộc tóc đuôi ngựa, cơ thể mới dậy thì mơn mớn như một bông hoa sen mới nhú. Cô ấy mặc bộ đồng phục màu xanh lam, chiếc váy đến đầu gối tung tăng lượn sóng theo mỗi bước chân cô ấy, trong tay cầm một tuyển tập nhạc, trẻ trung bước ra từ trong trường học. Khuôn mặt già dặn của cô ấy nhuốm một chút buồn rầu, không hoạt bát tươi cười như những bạn học cùng lứa khác.

Chỉ một cái đảo mắt, một cái gật đầu, một cái mím môi khiến hai má lúm đồng tiền xuất hiện, tất cả vẻ xinh đẹp trang nhã của cô ấy đều được thể hiện ra hết. Khi cô ấy đi thẳng qua chỗ anh đứng, thậm chí anh còn nhìn rõ bầu vú của cô ấy thoát ẩn thoát hiện, giống như hai chú chim bồ câu trắng ngần tinh nghịch nhảy nhót ngay trước ngực. Anh như người bị điện giật, hai chân nhũn ra, không bước nổi nữa.

Anh thích cô ấy, lần đầu tiên nhìn thấy cô ấy, anh đã si mê một cách điên cuồng!

Nhưng tiếng sét ái tình đó đã đặt cơ sở cho con đường tội phạm của anh.

Anh vội vàng nghe ngóng dò hỏi, biết tên cô ấy là Ngải Mạt, năm đó cô ấy mới lên lớp bảy.

Anh xúi giục một người anh em biết tán gái nhất trong bọn tới tiếp cận cô ấy. Lúc bấy giờ, lần đầu tiên chạm phải tình yêu, tự nhiên anh lại không dám lại gần người con gái mà mình yêu thích nhất. Thậm chí, khi mọi người biết anh phải lòng Ngải Mạt - cô học sinh lớp bảy ấy, họ cười đùa trêu chọc anh, anh còn đỏ mặt xấu hổ nữa. Người anh em mà anh xúi giục đi tiếp cận cô ấy trở về với khuôn mặt sầm sập thất bại, nói: “Tao nói với con bé đó là đại ca của chúng ta đã thích nó. Nhưng nó lại chẳng thèm nhìn mặt tao một cái, vô cùng cao ngạo”.

Miệng anh lúc đó túa ra những lời nói thật hạ lưu, “Muôn năm được cô bé ngoan thì phải chịu mất chút thời gian”. Thực ra, lúc đó anh càng yêu thích cô ấy. Ngày nào anh cũng tìm cơ chạy đến trước cổng trường cô ấy, đứng từ xa đưa mắt nhìn Mạt Mạt. Nếu như hôm nào may mắn, bắt gặp ánh mắt của cô ấy nhìn mình, anh sẽ vui sướng suốt cả ngày. Trong lòng anh, cô ấy như một tiểu thư khuê các con nhà quyền quý, chỉ có thể nhìn ngắm từ xa chứ không thể chơi bởi sầm sỡ. Còn anh lại giống như một thư sinh có thân phận bần hàn, mỗi lần đi qua, chỉ mong người trong một ban phát ột ánh nhìn.

Lâu dần, đám côn đồ cùng giao du với anh đều biết anh thích cô ấy. Một hôm, một thằng lớn hơn anh một chút, là bạn của bạn anh chạy đến tìm anh, hai vai nó đều xăm hình con bọ cạp, trong miệng toàn răng vàng, vừa mở lời đã đi ngay vào chủ đề chính: “Người anh em, cậu thích con bé Ngải Mạt phải không?”. Anh cũng gật đầu ngay, không hề giấu giếm.

“Đại ca của bọn anh đã thay chú mày sắp xếp ổn thỏa rồi, bây giờ con bé đang bị nhốt tại xưởng sắt thép phế thải ở phía đông thành phố, đang đợi chú mày đấy!” Hắn ta nói, Đôi mắt lim dim cười đầy vẻ dâm dục.

“Là ý gì vậy?” Anh cảm thấy khó chịu trong lòng.

“Đại ca của bọn anh rất quý chú mày, muốn chú mày cùng nhập bọn trở tài, chú mày có phúc phận thật đấy, được đích thân đại ca của bọn anh chuẩn bị sẵn gái đẹp à hưởng.” Hóa ra là đại ca của một bang xã hội đen nhỏ, vì muốn mới anh gia nhập bang phái nên đã giúp anh bắt cóc và trói Mạt Mạt lại.

“Các người đã làm gì cô ấy rồi?”

“Người của chú mày, bọn anh đâu dám động chạm! Yên tâm, cô ấy bây giờ rất, một lòng một dạ chờ đợi chú mày tới hưởng thụ. Ha ha!”

Mấy đứa đàn em đứng bên cạnh bắt đầu hò reo, mọi người bắt đầu nảy ra những ý đồ dâm dục trước việc Mạt Mạt nhỏ bé đáng thương đang bơ vơ ở nơi bị bắt cóc đó.

“Thần, con bé đó thường ngày kiên cường như vậy! Ngay cả liếc cũng không thèm liếc anh một cái, hôm nay hãy đến đó cho nó biết tay, để nó về sau phải ngoan ngoan đi theo anh!”

“Đúng vậy, mẹ nó chứ, làm cho nó chết đi! Nhìn bộ dạng giả vờ ngây thơ trong trắng của con bé đó mà bố mày phát buồn nôn!”

“Thần, anh mà không đi thì bọn em coi thường anh! Con ranh đó, mới nứt mắt ra mà đã học đòi thói quen không coi đàn ông ra gì rồi.”

“Thần, hôm nay mày phải đi để rửa nỗi tức giận ngày hôm đó cho tao!” Người anh em mà anh xúi giục đi tiếp cận Mạt Mạt ngày trước vẫn chưa quên được nỗi nhục nhã khi bị Mạt Mạt coi thường.

Còn anh lúc đó đã bị câu nói “một lòng một dạ chờ đợi chú mày tới hưởng thụ” làm áu nóng cuộn chảy, bay bổng không còn biết mình đang ở đâu nữa. Sau khi uống vài chén rượu mạnh để lấy nhuệ khí, anh được cả nhóm hộ tống đến chỗ Ngải Mạt bị giam giữ.

Đen nơi, nhìn từ ngoài cửa sổ vào, chỉ thấy một màu tối đen, có một bóng người lơ mơ đang cuộn tròn thành một khối.

Người đó chính là tiên nữ của anh, là người tình trong mộng của anh, là người con gái mà anh yêu mến nhất. Cờ ấy còn nhỏ như vậy, anh không nỡ nhấn tâm ra tay, muốn đánh trống rút lui. Đám chiến hữu bên cạnh lại nhảy cẫng lên, tranh nhau nói: “Thần, nếu anh không muốn thì để cho bọn này vậy!”

Câu nói đó đã khiến anh bắt buộc phải làm chuyện đó, anh không thể để bất kỳ người đàn ông nào khác làm nhục Mạt Mạt! Vậy là anh kiên quyết đẩy cửa bước vào, sau đó cẩn thận khóa cửa lại.

Mạt Mạt nằm cuộn tròn trong một góc phòng, dường như đã bị ngất đi rồi. Chân tay cô ấy đều bị trói chặt lại, miệng còn bị nhét

Đầy giẻ rách. Anh vô cùng đau lòng nhưng không dám cởi trói cho cô ấy. Người cô ấy nóng hừng hực, dường như đang lên cơn sốt. Khi anh cẩn thận cởi quần áo của cô ấy ra, anh phát hiện cô ấy đã tỉnh lại, đang thút thít khóc. Trong bóng tối, anh vẫn có thể cảm nhận được đôi mắt cô ấy đang mở to vì hoảng sợ, đang nhìn anh van nài một cách vô vọng.

Anh thực sự không thể ra tay, trước người con gái mà mình thầm yêu trộm nhớ, anh không nỡ để cô ấy phải chịu khổ.

Lúc bấy giờ, cánh cửa bên ngoài lại rung lên từng hồi, mấy đứa con trai bên ngoài cất giọng Ồm Ồm khe khẽ hét vào phía trong: “Anh không làm được thì mau ra ngoài, để đó cho em!”

“Cút hết cho tao!” Anh nén giọng lại, khẽ quát lên, sau đó lao vào Mạt Mạt toàn thân đang run rẩy..

Mạt Mạt lúc đó mới mười bốn tuổi, chỉ là một cô bé chưa dậy thì hết, miệng lại bị giẻ bịt kín, đối diện với một người đàn ông đang bắt cháp tất cả để phát tiết dục vọng với mình, cô ấy chỉ có thể dùng đôi mắt to đầm nước mắt để nhìn anh một cách tuyệt vọng.

Rất nhiều năm sau này, nhớ đến Mạt Mạt, anh không thể không nhớ đến đôi mắt trong bóng tối đó. Anh đã từng làm hại cô ấy như vậy.

Anh không thể tha thứ cho bản thân mình, anh muôn bù đắp cho cô ấy.

Vậy là, anh không cho phép ai được lại gần cô ấy, anh giả vờ làm người lương thiện, cứu cô ấy ra khỏi chỗ đó. Ban ngày, anh đóng giả làm người quần áo chỉnh tề, lên vào đưa thuốc, đưa thức ăn cho cô ấy. Giống như một người anh hùng ra tay vì chính nghĩa, anh vỗ về an ủi tâm trạng lo lắng của cô ấy, nói với cô ấy rằng bên ngoài có rất nhiều người xấu, anh nhất định sẽ đưa cô ấy trốn thoát. Cô ấy dù sao cũng còn ít tuổi, lúc tuyệt vọng, gặp được một người tướng mạo lương thiện liền nhất nhất tin tưởng, bám riết không rời. Trước ánh mắt cảm động và sùng bái của cô ấy, anh lại cảm thấy rất hưng phấn, anh thật sự nghĩ rằng mình đang là anh hùng cứu mỹ nhân khỏi nơi khó khăn nguy hiểm. Được Ôm người con gái mình yêu vào lòng, bón thuốc cho cô ấy, đón nhận ánh mắt tin cậy, gửi gắm của cô ấy, đó là một giấc mơ đẹp đã thành sự thật mà trước đây, chỉ nghĩ thôi anh còn không dám nghĩ tới.

Nhưng cái giá phải trả để được ôm mỹ nhân trong lòng đó cũng thật nặng nề. Những người trong bang xã hội đen đó đã lấy Mạt Mạt ra để uy hiếp anh, bắt anh phải gia nhập bang của bọn chúng, nếu không chúng sẽ đem việc anh cưỡng hiếp trẻ vị thành niên ra báo công an. Anh sợ Mạt Mạt biết được anh chính là người đã cưỡng hiếp cô ấy, cũng sợ bị sự trừng phạt của pháp luật, như vậy, tiền đồ của anh chắc chắn sẽ bị hủy hoại. Vậy là anh giả vờ đồng ý gia nhập bang nhóm, lúc đó đã là cuối tháng Tám rồi, chỉ còn vài hôm nữa là anh đã phải lên đường đi học ở Bắc Kinh, thật sự tuyệt giao với đám lưu manh này. Đến lúc đó, trời cao đất rộng, thế lực của họ có lớn đến mấy cũng không thể đuổi theo anh đến Bắc Kinh được, bọn họ liệu có thể làm gì anh nào?

Lúc đó anh đâu biết rằng, khi đã rơi vào vực sâu tăm tối đó, bản thân anh đã không còn đường lùi nữa rồi, vĩnh viễn không có ngày mai.

39. Chương 39

Kể đến đây, anh trai uống một ngụm nước cho trơn miệng. Anh nhìn tôi, phán đoán tâm tư tình cảm của tôi qua nét mặt.

Khuôn mặt tôi vẫn bình thản, tôi ngồi ngáy ra nhìn vào đám gân xanh trên cánh tay anh.

Thực ra, ngay cả bản thân tôi lúc này cũng không thể nói rõ được tâm trạng mình lên xuống thất thường như thế nào. Tôi chưa hề biết rằng, người anh vĩ đại của tôi, người anh cương nghị chính trực mà tôi coi như người cha thứ hai ấy lại có một quá khứ đen tối mà mỗi lần nghĩ lại thấy đau đớn như vậy. Anh ấy đã sa đọa từ bao giờ? Trong ấn tượng của tôi, anh ấy luôn là một tấm gương động viên tôi, khích lệ tôi, là sinh viên ưu tú của Đại học Bắc Kinh. Hóa ra, trong độ tuổi thiếu niên hồ đồ ngờ nghệch đó, anh đã sớm bắt đầu cuộc sống vô cùng sa đọa mà không ai hay biết?

Kỳ thi vào đại học ở Trung Quốc quả đúng là giống như chiến trận, tàn khốc và kịch liệt. Nó không để người ta được nghỉ ngơi chút nào. Một người thành công như anh trai cũng phải thất bại thảm hại trong ánh hào quang của sự chiến thắng đó.

Người vô tội nhất chính là Mạt Mạt. Tôi không thể nào tưởng tượng nổi, người cưỡng hiếp Mạt Mạt lại chính là anh trai mình. Tâm trạng tôi lúc đó vô cùng phức tạp. Mạt Mạt một lòng một dạ muốn báo đáp cho ân nhân cứu mạng, hóa ra, đó lại chính là người đã làm hại cô ấy.

Làm tổn thương em là anh, cứu em cũng là anh, em phải biết ơn sinh mệnh như thế nào đây.

Làm tổn thương em là anh, cứu em cũng là anh, em phải biết ơn sinh mệnh như thế nào đây.

“Đến bây giờ, Mạt Mạt vẫn chưa biết những chuyện này. Anh sợ mất cô ấy nên giữ kín trong lòng, không dám cho cô ấy biết. Bí mật đó đã nằm sâu trong tâm khảm anh bao nhiêu năm rồi, nó đè nặng đến nỗi anh

không thể thở được, sắp chết ngạt rồi! Hôm nay, cuối cùng anh đã được nói ra”. Anh ấy đã được xã hội tôi luyện trở thành một người đàn ông có thể giữ nguyên sacmặt khi kể lại những sóng gió mà bản thân mình đã trải qua. Anh ấy đã có thể bảo vệ tam lý một cách hoàn chỉnh khi có bất cứ khó khăn hay vất vả nào xảy ra. Như tôi đây, mới gặp một chút trắc trở trong tình yêu đã cảm thấy đau khổ tuyệt vọng, uống rượu điên cuồng tới nỗi tê liệt cả hành vi của mình. Còn anh, anh đã sớm bị tê liệt từ những năm đó rồi.

Tôi không biết phải nói gì, cứ yên lặng để anh trai kể tiếp.

”Người trong bang nhóm đó nói rằng, họ giúp anh bắt cóc Mạt Mạt để mời anh gia nhập hội. Thực ra, cái cơ gia nhập hội chỉ là giả, thực tế là họ muốn mượn tay anh để trừ khử một người mà chúng đã nhận tiền của người khác để trừ khử. Những tên đại ca cầm đầu không bao giờ đích thân làm cái việc giết chóc đó. Vậy là chúng tìm đến anh, một thanh niên đang lầm đường lạc lối tự mình là nhất, đang hăng say nhiệt tình nhưng lại vô cùng thiếu kinh nghiệm xã hội. Đương nhiên là lúc đó, anh không hề biết được những chuyện này. Lúc đó, anh chỉ nghĩ rằng, bọn chúng phát hiện ra tài năng của anh, chân thành muốn mời nhân tài nhập bọn, ha ha, thật đáng buồn cười và cũng thật đáng thương.

Mỗi một thành viên, khi mới gia nhập hội đều phải đích thân giết chết một người để tỏ rõ lòng trung thành và lập trường của mình. Thực ra là muốn có điểm yếu để dễ dàng sai khiến được nhau.

Nhiệm vụ đầu tiên của anh sau khi gia nhập hội là phải đi giết một người phụ nữ mà bọn chúng chỉ định. Sau đó, dựng hiện trường giả, giả vờ như đó chỉ là một vụ chết người ngoài ý muốn. Anh vốn dĩ nhất quyết không chịu nghe theo, tội giết người là một tội lớn phải ngồi nhà lao suốt cả cuộc đời đấy chứ. Mà cứ cho là nếu thoát được sự trừng phạt của pháp luật, thì cái bóng đen đó cũng sẽ đeo đẳng anh suốt cả cuộc đời. Vậy là anh cương quyết không đồng ý.

Bọn chúng sai người đánh anh một trận chết đi sống lại, lại đem chuyện của Mạt Mạt ra uy hiếp anh, anh vẫn cương quyết không chịu đồng ý. Cuối cùng, chúng lấy bố mẹ ra để uy hiếp, hỏi anh có muốn để cả nhà được sống yên ổn hay không.

Cuối cùng, anh đã phải chịu thỏa hiệp, dưới sự hướng dẫn của mấy tên đâm thuê chém mướn trong bang nhóm, anh đã nhẫn tâm giết hại người phụ nữ vô tội đó. Đó là một người phụ nữ yếu ớt, trời gà không chặt... Con kiến nó còn muốn sống, huống hồ là một con người đang sống sờ sờ ra đấy! Vậy mà nạn nhân lại chết trong tay anh trong khi chẳng kịp hiểu điều gì cả. Xưa đó, anh thường xuyên gặp ác mộng, cứ nửa đêm lại choàng tỉnh, cả người ướt đầm mồ hôi, toàn thân run rẩy.

Sau khi phát hiện ra anh có những biểu hiện bất thường, mẹ tra hỏi anh rất kỹ càng. Cuối cùng, anh không giấu nổi nữa đành kể hết mọi chuyện ẹ nghe. Lúc đó, người mẹ nhạy cảm, từ bị bác ái của chúng ta, nghe tin cậu con trai đổ vãi Đại học Bắc Kinh lại làm những chuyện động trời như giết người, cưỡng hiếp con gái đã hoảng sợ mà ngắt đi mấy lần. Sau đó, khi mẹ tỉnh lại, hai mẹ con đã Òm nhau khóc lóc thảm thiết. Tội ác tày trời đã làm rồi, có đánh mắng cũng chẳng giúp được gì. Bố mẹ bàn tính mức độ nặng nhẹ của sự việc rồi cả nhà lặng lẽ chuyển nhà đi.

Vốn dĩ bố nhất định bắt anh ra tự thú nhưng mẹ không nghe, nói rằng không nhẫn tâm nhìn con trai của mình phải ngồi tù suốt cả cuộc đời, còn có khả năng mất cả con trai nữa. Lời nói của mẹ đã lay chuyển được bố, bố mẹ cho anh một ít tiền, bảo anh tạm thời ẩn nấp ở đâu đó.

Giấc mơ học đại học của anh, đương nhiên là không thể thực hiện được nữa rồi. Đã không biết bao nhiêu đêm, anh hồi hận đến nỗi bật khóc thành tiếng, nhưng còn có tác dụng gì nữa đâu?

Trong lúc sống chui lủi tạm bợ, anh cũng không quên phải cứu Ngải Mạt ra ngoài.

Vậy là anh đến gặp tên đại ca đó, hán ta khen anh vài câu đại loại là ra tay rất tốt, rất thuận lợi rồi cho phép anh được cứu Mạt Mạt ra.

Khi anh ôm Mạt Mạt đi ra ngoài, cơ thể nhỏ bé của cô hoàn toàn phải dựa vào anh, cô nhìn anh bằng một ánh mắt vô cùng biết ơn, lúc bấy giờ anh mới cảm thấy có một chút an ủi, cuộc sống mới có thêm được một chút ánh sáng.

Ai ngờ, nhà Mạt Mạt cũng xảy ra chuyện. Chính lúc con gái

còn đang bị bắt cóc, chưa biết sống chết thế nào, mẹ Mạt Mạt lại

ôm hận ra đi trong một trận hỏa hoạn ngoài ý muốn. Thời gian đó, Mạt Mạt trở nên sa sút trầm trọng, hoàn toàn mất đi ý thức sinh tồn.

Anh đã thuê một căn phòng ở phía tây của thành phố rồi đưa Mạt Mạt đến ở bên cạnh mình.

Có người chết rồi, gia đình tan nát rồi, tiền đồ của anh cũng đã bị hủy hoại rồi. Nguyên nhân duy nhất khiến anh tiếp tục sống chính là mỗi lần nắm tay Mạt Mạt, anh cảm nhận được đôi tay cô ấy đang ấm dần lên mỗi ngày.

Anh đã trở thành một con người khác chỉ sau một đêm, anh không còn chí khí hiên ngang của tuổi trẻ như ngày xưa nữa, cũng không còn tràn đầy niềm tin vào con đường trước mắt. Chỉ trong một đêm, anh đã đánh mất tuổi thanh xuân phơi phới, mất đi lòng kiêu hãnh của bản thân, mất đi niềm tin được phát huy tài năng trí tuệ, mất đi khí phách lớn lao. Mất đi cả cái quyền được tự nhiên nói cười nữa... Sau khi đã mất đi tất cả, anh trở thành một người vô cùng nhạy cảm và yếu ớt. Anh sợ phải đi ra ngoài, thậm chí không sử dụng điện thoại di động, tiếng gõ cửa hay tiếng còi xe cũng đủ khiến anh giật mình sợ hãi, lưng áo ướt đầm mồ hôi. Hầu như đêm nào, anh cũng bị giày vò bởi những cơn ác mộng, mơ thấy khuôn mặt đáng sợ của người phụ nữ bị anh giết đang tìm anh đòi mạng, mơ thấy chiếc còng số tám lạnh giá của cảnh sát làm anh tức thở. Anh gần như không thể chịu đựng được sự giày vò như vậy, mỗi sợi dây thần kinh trên con người anh đều căng thẳng cùng cực, chỉ cần một động chạm nhẹ cũng có thể khiến chúng đứt tung. Anh muốn ra tự thú. Đã hai lần, anh đến trước cửa cơ quan công an, nhìn thấy mấy chiến sĩ đang bồng súng đứng nghiêm trang canh gác, anh lại sợ đến nỗi hai chân mềm nhũn, mất hết cả dũng khí, Ôm đầu tháo chạy về nhà.

Anh chỉ có thể về nhà, sinh tồn một cách yếu ớt và thấp hèn.

Cả thế giới này, anh chỉ còn lại mình Mạt Mạt. Người con gái khiến người khác rung động đó.

Mạt Mạt từ nhỏ đã không có bố, mẹ cô ấy chỉ là người tình được người ta bao. Sau khi bị người tình bạc bẽo bỏ rơi, bà đã vất vả một mình để nuôi con khôn lớn. Lúc đó, Mạt Mạt lại mất đi người mẹ, còn nhỏ mà đã bị bắt cóc, bị hãm hiếp, trong chốc lát lại trở thành đứa trẻ mồ côi. Nỗi tuyệt vọng trong lòng cô ấy cũng không nhẹ hơn anh chút nào. Một đứa trẻ mồ côi, một đứa con bị vứt bỏ... Hai đứa anh dựa vào nhau mà sống, anh không thể rời xa cô ấy, cô ấy cũng một lòng một dạ dựa vào anh.

Mạt Mạt dù sao cũng vẫn là trẻ con, có anh bên cạnh, lâu dần cô ấy cũng tạm quên đi nỗi đau mất mẹ. Thi thoảng khi anh trêu đùa, cô ấy còn có thể tươi cười vui vẻ, mặt mày rạng rỡ. Bọn anh giống như anh trai và em gái, tương thân tương ái, cô ấy rất ngoan ngoãn, rất biết điều, lời nói hành động đều giống như tiểu thư con nhà khuê các có giáo dục. Chưa bao giờ cô ấy gây phiền hà cho anh. Bọn anh cùng nhau đi chợ nấu cơm, giống như một cặp tình nhân mới bỏ nhà ra đi. Lâu dần, ánh mắt cô ấy nhìn anh đã mang theo sự ngưỡng ngùng và yêu mến, ngưỡng mộ. Bọn anh có một tình cảm trong sáng và đẹp đẽ. Cô ấy vẫn còn mơ màng màng, chưa hiểu rõ về tình yêu, dường như đã chạm phải nhưng lại chưa chạm phải. Nhủi về tươi tắn, trẻ trung của cô ấy, dù đôi khi cũng có những ham muốn dục vọng nhưng anh đều phải cố gắng kìm nén lại. Mặc dù cô ấy không còn người thân, nhưng vẫn còn tương lại tươi sáng ở phía trước. Đến khi trưởng thành rồi, cô ấy có thể lấy chồng và sinh con một cách thuận lợi, hưởng một cuộc sống lành mạnh, hạnh phúc. Còn anh, trong mắt cô ấy, anh là một người anh hùng cứu mạng có nhân cách và tướng mạo phi phàm, là một người anh dịu dàng, nho nhã, không có việc gì là không biết, là một người yêu thương cô ấy còn hơn cả người thân... Anh phải nói với cô ấy như thế nào đây, cô ấy nhìn người đàn ông vĩ đại là anh với ánh mắt sùng bái, ngưỡng mộ. Trong khi anh chỉ là một tên tội phạm đang trốn chạy, luật pháp tàn khốc có thể bắn một viên đạn vài lòng ngực anh bất cứ lúc nào... Anh phải nói với cô ấy như thế nào đây!

Dù vậy, anh buộc phải kiềm chế cảm xúc của mình, luôn đối xử tốt với cô ấy, nhưng chỉ như một người anh trai đối với em gái.

Mặc dù còn nhỏ nhưng Mạt Mạt trưởng thành sớm và rất thông minh. Cô ấy cảm nhận được tình cảm của anh đối với cô ấy vừa lạnh lùng vừa nhiệt tình, vừa gần lại vừa xa. Cô ấy rất lúng túng, khó xử. Anh biết, cô ấy đang tự ti. Cô ấy cảm thấy mình là một người con gái hư hỏng, đã bị người đàn ông khác hãm hiếp, cảm thấy mình đã không còn trong sạch nữa rồi. Thực ra, cô ấy đâu biết rằng, trong lòng anh, trogn quãng đời ngắn ngủi còn lại của anh, cô ấy mãi mãi là người con gái đẹp nhất, trong trắng và thánh thiện nhất!

Anh không thể hủy hoại cô ấy, không muốn làm cô ấy vào cuộc sống lưu vong cùng với mình. Anh không

muốn ngày tháng phải tìm đường chạy thoát thân sau này khiến người con gái bé nhỏ của anh phải sống một cuộc sống bơ vơ, không nhà không cửa. Khi cô ấy bày tỏ tình cảm với anh, khi cô ấy viết cho anh bức thư tình bày tỏ tình yêu sâu đậm, anh đã cảm động biết bao, anh đã vui sướng biết bao! Nhưng anh lại không dám thể hiện điều đó ra ngoài, cô ấy là người đầu tiên, cũng là người con gái duy nhất mà anh yêu trong suốt cuộc đời này!

Anh lại từ chối cô ấy, nói rằng cô ấy còn nhỏ, anh chỉ coi cô ấy như em gái.

Mặt Mặt từ nhỏ đã rất mẫn cảm, hay suy nghĩ. Tối hôm anh từ chối cô ấy, cô ấy không hề có chút biểu hiện gì cả, vẫn ăn cơm, đi ngủ như mọi ngày bình thường. Thực ra, lòng tự ti của cô ấy đã sớm khiến cô ấy có suy nghĩ muốn rời xa anh rồi. Trong đêm hôm đó, cô ấy lặng lẽ ra đi. Sau đó anh nghĩ, cô ấy còn tự cho rằng mình đã làm liên lụy đến anh, nhưng cô ấy đâu biết những điều bất đắc dĩ trong lòng anh

Sau khi cô ấy rời bỏ anh, ban đầu, anh cực kì khó chịu, không thể thích ứng được với những ngày tháng không có cô ấy bên cạnh. Anh cũng đã đi tìm cô ấy, nhưng vài ngày sau vẫn không có kết quả, anh lại từ bỏ ý định đó. Bởi vì anh chỉ là một tên tội phạm đang lẩn trốn. Có lẽ, nếu anh để cô ấy ra đi, biết đâu cô ấy lại có một cuộc sống đàng hoàng hơn. Những ngày không có Mặt Mặt ở bên, anh sống không bằng loài gia cầm, ngỡ ngàng dần dần, rượu chè be bét. Sau khi uống say, tỉnh lại giữa màn đêm giá lạnh, anh đã khao khát biết bao được nhìn thấy hình bóng của Mặt Mặt. Cô gái đó rất dịu dàng và cương quyết, nói đi là đi luôn, biệt tăm biệt tích. Ngay cả việc quay về thăm anh một lần cũng không có... Cứ như vậy, cô ấy giống như chưa từng xuất hiện, bất vô âm tính. Khi anh đối xử tốt với cô ấy, cô ấy đối xử tốt với anh gấp nhiều lần. Khi anh bị ốm, cô ấy hiện ra rằng anh không yêu thích cô ấy, cô ấy cũng có thể ra đi mà không buồn quay đầu lại. Mặt Mặt là một người như vậy, cô ấy có cách nghĩ riêng của mình, từ nhỏ đã như vậy rồi.

Anh cứ cho rằng cô ấy sẽ tìm tới những người hảo tâm ngoài xã hội nhờ giúp đỡ hay tìm đến cảnh sát, bởi vì dù sao, cô ấy vẫn là một đứa trẻ, không có năng lực tự sinh tồn. Anh không ngờ rằng lần thứ hai gặp lại, cô ấy lại trát lên mặt thứ sơn phấn vớ vẩn, đang đi bán hoa đào! Cô ấy mới mười bốn tuổi, vậy mà núm kéo mồi mọc, hôn lên má, rót rượu cho đàn ông như một kỹ nữ, cô ấy chấp nhận sự ức hiếp của bất kì người đàn ông nào, đem bán thân thể và linh hồn của mình chỉ vì muốn bán hết được những bông hoa hồng đỏ tươi, rực rỡ như máu kia. Anh vừa đau lòng vừa tức giận, cứ thế lôi cô ấy đi theo mình.

Anh giận cô ấy nhưng càng giận bản thân mình hơn.

Cô ấy không cần xin sự giúp đỡ của bất kì người nào, cũng không nghĩ quần, mỗi miếng thức ăn cô ấy đưa vào miệng, đều do đôi vai nhỏ bé của cô ấy gánh vác. Cô ấy không tìm được việc làm, bèn tự mình đi bán hoa. Một cô bé mười bốn tuổi, đi bán hoa đào, rẻ mạt mà kiên cường... Anh ôm chặt cô ấy vào lòng, không nỡ buông cô ấy ra một lần nữa. Nếu rời xa anh, cô ấy cũng không có được một cuộc sống yên lành, vậy sự hi sinh mà anh phải đau đớn chấp nhận ấy còn có ý nghĩa gì nữa? Anh lại đón cô ấy quay trở về, chúng anh yêu nhau, ở bên nhau theo đúng nghĩa của từ đó...

Anh rất ít đụng chạm vào cơ thể cô ấy, anh cảm thấy cô ấy còn quá ít tuổi. Anh biết, thời gian mà anh có được cô ấy không còn nhiều, vì vậy anh hết sức trân trọng nó, anh yêu thương cô ấy hết mực. Cô ấy cũng cảm thấy hạnh phúc có được không hề dễ dàng nên cũng báo đáp lại anh bằng tất cả sự ân cần và dịu dàng. Hằng đêm, anh thường ôm cô ấy trong lòng rồi lặng lẽ khóc thầm. Anh ân hận đến nỗi muốn phát điên lên. Nếu như anh chưa từng làm những việc xấu xa đó thì tốt biết bao. Nếu như anh vẫn hoàn toàn trong sạch, đường đường chính chính lên Bắc Kinh học đại học, thành tài rồi trở về, rạng rỡ vinh hiển, sau đó đợi Mặt Mặt lớn lên, anh sẽ đường hoàng cưới cô ấy làm vợ, để cô ấy được làm một cô dâu hạnh phúc nhất... Nhưng tất cả những điều đó, đều chỉ có trong giấc mơ của anh, trong những giọt nước mắt vô cùng ân hận của anh.

Nhưng, dù anh có ân hận hàng nghìn hàng vạn lần cũng không thể xóa hết được tội lỗi của mình. Con người vẫn phải trả giá cho những lỗi lầm mà mình đã gây ra.

Những ngày tháng hạnh phúc và bình yên trôi đi một cách gấp gáp và ngắn ngủi, ngắn đến nỗi không để anh kịp nhớ rõ từng đường nét trên khuôn mặt Mặt Mặt, giống như quả bong bóng, vừa chạm vào đã vỡ tan rồi.

40. Chương 40

Tôi hoàn toàn bị kinh động thật sự, há miệng tròn mắt nghe anh trai kể lại những gì mà Mạt Mạt đã từng nói là “câu chuyện” khi kể cho tôi nghe. Chỉ là thay đổi bằng một nhân vật khác. Nhưng càng kìm nén lại, nó lại càng nặng nề khiến tôi không thể nào thở được.

Một người là người con gái mà tôi yêu, một người là người anh trai mà tôi hằng kính trọng... Họ đang nương tựa vào nhau, chạy đua với thời gian, giằng co giữa biên giới của pháp luật.

Cho dù anh trai tôi có là hung thủ giết người, cưỡng hiếp con gái đi chăng nữa, trong lòng tôi, anh ấy vẫn không phải là phạm nhân, anh mãi mãi là người anh trai lương thiện nhất, khoan dung độ lượng nhất.

Tôi và cả họ hàng nhà tôi trong thời gian đó chỉ biết rằng, anh trai tôi đã lên Bắc Kinh học đại học.

Tôi vẫn cứ cho rằng, người anh trai của mình đã lập nghiệp

vững chắc tại thủ đô của cả nước, tôi cho rằng anh ấy đã được mở rộng tiền đồ trong khu vườn thanh xuân của Đại học Bắc Kinh, đã chạy thi về phía mặt trời và nhất định sẽ chạy được đến trước mặt trời... Tôi không thể nào ngờ rằng, tuổi thanh xuân của anh trai tôi lại u ám và ảm đạm như vậy. Tôi bây giờ mới hiểu được rằng, tại sao mấy năm sau khi anh trai đi, mỗi lần nhắc đến anh, mẹ lại đau lòng như vậy. Hóa ra, mẹ đã biết được rằng, con trai mình đang phải lang thang lẩn trốn sự trừng phạt của pháp luật. Có thể tưởng tượng ra cảnh người mẹ yếu đuối của tôi, đã có bao đêm quay mặt đi lau nước mắt.

So với những nỗi khổ mà tôi phải chịu đựng, những nỗi đau khổ của tôi như “thành tích thi cử thụt lùi, thất tình uống rượu say khướt” đó thật đáng buồn cười, thật quá ấu trĩ.

Tôi hỏi anh, sao anh không sớm nói cho tôi biết những chuyện đó, tôi cũng có thể gánh vác với anh một phần.

Anh trai lắc đầu cười đau khổ: “Lúc đó em còn nhỏ, những việc liên quan tới sinh mệnh, ngoài bố mẹ ra, anh không dám nói cho ai biết cả”.

“Vậy sao hôm nay anh lại nói ra?”

Anh trai nghĩ một lúc rồi nói: “Dù sao anh cũng đã tê dại với cuộc sống rồi mà”.

“Anh, em sẽ không nói cho bất kì người nào khác!” Tôi vội vàng thề thốt.

Anh trai nói: “Nếu anh không tin em, anh sẽ không nói cho em biết”.

Tôi ôm lấy bờ vai của anh, muốn dồn hết tâm sức để giúp đỡ người thân yêu nhất của mình. Nhưng ngoài việc Ồm chặt lấy bờ vai của anh ra, tôi chẳng làm được việc gì cả.

Anh trai yên lặng một hồi lâu rồi mới từ tốn nói tiếp:

”Sống chung với Mạt Mạt, càng hạnh phúc, anh càng cảm thấy bất ổn. Anh giống như một tên trộm, ăn trộm càng nhiều tiền, trong lòng càng cảm thấy lo sợ.

Hưởng thụ hạnh phúc vùng trộm như vậy được khoảng hai tháng, cuối cùng, một hôm, anh nhận được điện thoại của một người bạn, nói rằng một tên trong băng nhóm xã hội đen đó đã bị cảnh sát bắt được. Để lấy công chuộc tội, có khả năng tên đó sẽ khai toàn bộ những điều mà hắn biết được. Người bạn đó bảo anh phải lập tức bỏ trốn ngay trong đêm hôm đó.

Anh hoảng sợ rụng rời cả chân tay. Anh biết mình bắt buộc phải ra đi rồi, nhưng còn Mạt Mạt, phải làm sao đây?

Nghĩ trước nghĩ sau, giằng xé một cách đau khổ, cuối cùng, anh vẫn quyết định không đem theo Mạt Mạt. Từ đó về sau, anh bắt đầu phải bước vào con đường lưu vong trốn chạy, sao có thể đem theo một cô gái yếu

ót để cùng chịu khổ với mình được? Cho dù cô ấy tiếp tục phải cô đơn bán hoa dạo ngoài đường phố, vẫn còn hơn phải đi theo anh chịu khổ sở.

Vậy là anh bắt đầu nói dối cô ấy, lúc thì nói là người nhà bắt anh phải về, lúc lại nói là phải quay về với bạn gái cũ, nhưng trước đôi mắt xinh đẹp của cô ấy, mọi lời nói dối đều trở nên yếu ớt, bất lực. Cuối cùng, anh đành phải hèn kém nói một câu, “Xin lỗi, anh thật sự phải ra đi rồi.”

Lúc đó, cô ấy mới chỉ mười lăm tuổi, trước mọi biến cố lại tỏ ra trấn tĩnh như một người trưởng thành. Cô ấy bình thản thu dọn hành lý, không hỏi nhiều, cũng không nói nhiều, sau đó cô ấy bỏ đi một cách vô cùng kiên quyết. Sau khi Mạt Mạt đi rồi, anh giam mình trong phòng, đau khổ khóc không thành tiếng.

Sau đó, anh thực sự đã đến Bắc Kinh. Tất cả mọi người đều nghĩ rằng anh đang ở Bắc Kinh nên anh liền đi Bắc Kinh. Tất cả mọi người đều cho rằng anh là con cưng của trời, mở mày mở mặt khi ở Bắc Kinh. Chỉ có bố mẹ mới biết rằng, anh chỉ đến đó để lánh nạn.

Anh đã làm chứng minh thư giả, đăng ký thủ tục tạm trú, làm

thuê một số công việc vặt để kiếm sống. Mỗi tháng, mẹ đều lặng lẽ

gửi cho anh một nghìn đồng. Bố mẹ đã nghỉ hưu rồi, tiền lương hưu

cũng chẳng đáng là bao...Anh cảm thấy mình thật bất hiểu, sống

như một thứ bỏ đi, thà rằng anh chết đi còn hơn.

Tháng ngày khó khăn vất vả, anh cũng đều phải cố gắng chịu đựng. Mẹ nói, đợi vài năm sau, khi sóng gió đã qua đi rồi, có thể quay trở về, mọi thứ đều như chưa từng xảy ra. Thực sự là mọi thứ đều chưa từng xảy ra ư? Những người đã chết đi rồi, đều phẫn nộ nhìn anh từ trên trời cao. Những người mặc đồng phục cảnh sát ấy, đều đang theo dõi anh từ phía sau. Thật sự là có thể làm ra vẻ chưa có chuyện gì xảy ra ư?

Ngoài người nhà ra, người mà anh lo nghĩ nhất chính là Mạt Mạt. Cô ấy sống có tốt không? Cô ấy có phải chịu đói chịu rét không? Có ai bắt nạt cô ấy không? Anh nhờ bạn bè quay lại căn phòng nơi anh đã thuê ngày trước để tìm cô ấy, mới biết rằng cơ ấy không hề quay lại đó.

Bẵng đi sáu năm, anh lại quay trở về quê hương, sự thay đổi không chỉ ở việc thành phố phát triển nhanh chóng, không chỉ ở mái tóc đã bạc trắng của bố mẹ, mà còn ở rất nhiều thứ khác nữa, ví dụ như tâm trạng của anh. Tâm trạng anh bây giờ đã như dòng nước lũ, có thể đối diện với tất cả mọi thứ, cái gì cần đến rồi cũng sẽ đến... Dù có trốn chạy đến chân trời góc biển thì cũng không thể thoát được.

Sinh nhật lần thứ năm mươi này của mẹ, anh trốn về thăm lại những người bạn cũ một chút. Sau khi trở về mới biết rằng, những đứa lưu manh trong đám xã hội đen năm xưa có tham dự vào đám bắt cóc đều đã biến mất một cách đầy bí ẩn, rõ ràng là có kẻ giết người để bịt đầu mối. Cũng may là anh đã cao chạy xa bay, nên mới may mắn lọt lưới. Nhưng anh cũng không thể chủ quan được, tình cảnh của anh hiện nay đang vô cùng nguy hiểm.

Anh không ngờ rằng, trong thời gian về thăm nhà ngán ngủ lần này, anh có thể được gặp lại Mạt Mạt, quả là ông trời vẫn rủ lòng thương!

Mạt Mạt lại có thể mở cửa hàng hoa ngay tại nơi ngày xưa anh thuê phòng trọ.

Khi anh phát hiện ra Mạt Mạt, phát hiện ra C16 ấy mở cửa hàng hoa, sống một cách đàng hoàng tử tế, không còn là cô bé giả vờ cứng rắn như ngày xưa nữa, anh cảm ơn trời Phật, đã không vui dập đoá hoa đã phải thay đổi số mệnh chỉ vì anh.

Lúc đó, Mạt Mạt đang tưới nước ọt cây non mới bị đổ, anh nấp sau bức tường, nhìn bóng dáng xinh đẹp của cô ấy từ phía sau, tâm trạng anh phức tạp đến nỗi nước mắt nhạt nhòa. Anh không dám mạo phạm đến gặp cô ấy, anh sợ mình sẽ quấy rối cuộc sống yên bình của cô ấy.

Mấy ngày đó, ngày nào anh cũng đến cửa hàng hoa ngắm nhìn cô ấy. Anh cứ đứng cạnh đó một con phố để nhìn Mạt Mạt, đau khổ vì nỗi niềm thương nhớ. Chỉ cần được nhìn thấy bóng dáng nhỏ bé, bận rộn của cô ấy là anh đã cảm thấy mãn nguyện lắm rồi.

Hoặc có những lúc, lợi dụng khi cô ấy không chú ý, anh để lại một mẫu giấy, hỏi cô bé búống bình sống có tốt không mà không cần phải lưu lại tên họ.

Một buổi chiều, vì quá say mê ngắm nhìn, anh không cẩn thận nên bị cô ấy phát hiện ra. cô ấy dường như chỉ thoáng nhìn là đã nhận ra anh ngay, cô ấy chạy đến trước mặt anh, không nói gì cả, chỉ Ồm chặt lấy anh. Sau đó, mọi nỗi niềm hạnh phúc và đau khổ của cô ấy trong cuộc đời đều được dồn nén vào trong tiếng khóc. Anh sao có thể kiềm chế nổi, cũng Ồm chăm lấy cô ấy mà khóc.

Mạt Mạt nói, cô ấy biết là anh sẽ trở về vì vậy cô ấy mới mở cửa hàng hoa ở đây, đợi chờ anh. Nơi đây là câu nói duy nhất giữa anh và cô ấy.

Cô ấy đưa anh vào căn phòng nhỏ của mình, bọn anh nhìn nhau không nói. Sáu năm xa cách, cả hai đều thay đổi, duy chỉ có trái tim rừng rực lửa yêu thương dành cho nhau là mãi mãi không thay đổi.

Anh Ồm cô ấy vào lòng, lau nước mắt cho cô ấy, khuôn mặt anh cũng đang giàn giụa nước mắt. Bọn anh là một cặp tình nhân nường tựa vào nhau để bước qua ranh giới của sự sinh tồn. Trong tâm trí của cả hai, bọn anh dường như chưa bao giờ rời xa nhau.

Anh nhìn thấy trong phòng của cô ấy có đồ dùng của đàn ông, bèn hỏi: “Em có bạn trai rồi à?”.

Mạt Mạt khẽ gật đầu.

Anh vô cùng đau lòng, buông cô ấy ra và nói anh chỉ ngồi một lát rồi phải đi ngay.

Mạt Mạt vẫn ôm chặt lấy anh, đau khổ nói: “Anh vẫn muốn rời xa em sao?”.

“Nhưng, em đã có...”

“Trong lòng em chỉ có một mình anh!” Cô ấy ngắt lời anh, kiên định nhìn anh, đôi mắt vừa được gột rửa bằng những giọt nước mắt ánh lên những ánh nhìn kiên quyết.

Anh hiểu Mạt Mạt, cô ấy đã nói chỉ có mình anh có nghĩa là thực sự cô ấy chỉ có mình anh.

Anh lại ôm ghì lấy rồi hôn cô ấy. Cảm giác yên bình đã mất đi, nay được khôi phục lại khiến anh cảm thấy chưa bao giờ được mãn nguyện như vậy.

Sáu năm thấp thỏm không yên ở bên ngoài, sáu năm chịu cảnh mưa dập gió vùi... chỉ vì anh muốn đợi được nụ hôn của ngày trùng phùng đó.

Sau đó một ngày, khi anh quay lại tìm cô ấy, những đồ dùng đàn ông trong phòng cô ấy đều đã biến mất, cũng không nhìn thấy người đàn ông nào xuất hiện nữa. Anh biết, cô ấy đều đã giải quyết mọi việc ổn thỏa. Người đàn ông trước đó của cô ấy là ai, anh cũng

không hỏi nhiều. Anh cũng không có quyền được hỏi.

Nhưng anh lại không ngờ được rằng, người đàn ông đó, lại chính là em ruột của mình!”.

41. Chương 41

Những năm vừa qua, em vẫn luôn chăm sóc Mạt Mạt phải không? Chúng ta quả nhiên là anh em ruột, nhân quang đều giống nhau” Anh trai bình thản nhìn tôi.

Tôi muốn giải thích rằng, tôi chẳng qua cũng gặp Mạt Mạt chưa đầy một năm. Nhưng nghĩ tới cuộc sống sa đọa trước đây của cô ấy, tôi không nhẫn tâm nói ra điều đó.

Anh trai bỗng nhiên nắm lấy tay tôi, khuôn mặt vô cùng thành khẩn: “Hi Hi, nếu anh xảy ra chuyện gì... em nhất định phải thay anh chăm sóc cổ ấy! Hãy nhận lời với anh! Cổ ấy không còn người thân nào trên thế giới này nữa rồi!”.

Tôi gật đầu một cách kiên quyết, nghĩ đến hoàn cảnh của anh trong lúc này, đôi mắt tôi không kiềm nổi, trở nên đỏ hoe.

“Những chuyện hôm nay anh kể với em, vạn bất đắc dĩ cũng không được cho Mạt Mạt biết... Đau thương mà cô ấy phải chịu đã quá nhiều rồi, anh không muốn để cô ấy phải thất vọng...” Anh trai vừa nói, vừa cố gắng để ngăn những giọt nước mắt.

Tôi lại gật đầu một lần nữa: “Anh, anh yên tâm, em tuyệt đối sẽ không nói gì cả”.

Anh trai còn muốn nói thêm điều gì nữa, chợt nghe một tiếng động như có một vật gì đó nặng nề đổ xuống vọng vào từ cửa sổ.

Anh trai lập tức cảnh giác chạy ra ngoài, chợt nhìn thấy Mạt Mạt đang nằm ngất xỉu trên nền đất. Đôi mắt cô ấy nhắm nghiền, hơi thở yếu ớt.

“Mạt Mạt! Mạt Mạt!” Tôi gọi liên mấy tiếng, cô ấy vẫn không tỉnh lại. “Anh, Mạt Mạt sao vậy?” Tôi cuống cuống lo sợ, mong chờ ở sự giúp sức của anh.

“Gọi xe cấp cứu, nhanh lên!” Anh trai cố gắng giữ bình tĩnh, vừa day vào huyệt nhân trung của cổ ấy vừa la hét lên với tôi nhưng khuôn mặt anh cũng đầy vẻ lo sợ.

Khi đưa Mạt Mạt vào bệnh viện, bác sĩ kiểm tra hồi lâu rồi nói thiếu dưỡng khí, hạ đường huyết, đường như vừa chịu một sự kích động mạnh. Sau đó, bác sĩ hỏi tôi và anh trai, ai là người nhà của cô ấy.

Chữ “tôi” trong miệng tôi còn chưa kịp thốt ra, anh trai tôi đã lao lên phía trước.

”Tôi, tôi! Cô ấy là bạn gái của tôi, bác sĩ, cô ấy rất cuộc bị
sao vậy?”

”Cổ ấy có thai rồi.’ Bác sĩ không buồn nhìn chúng tôi một cái, thoải mái tự nhiên ngồi kê đơn thuốc.

“Cái gì? Có thai rồi?” Tôi và anh trai cùng nhìn nhau kinh
ngạc.

Đã hai tháng rồi tôi không gặp Mạt Mạt, đứa trẻ đó chắc chắn
là của anh trai tôi.

“Cổ bé bướng bình đã có thai rồi?” Hai tay anh trai run lên,
khe khẽ lẩm bẩm một mình, khuôn mặt vừa vui mừng vừa đau
buồn, thần sắc bất định, đi về phía phòng bệnh của Mạt Mạt.

“Ồ, người đó sao lại đi rồi nhỉ!”, bác sĩ nhăn mày nói, “tinh thần của bệnh nhân rất bất ổn, huyết áp rất thấp, còn chưa biết có giữ được đứa bé hay không nữa!”.

“Bác sĩ. bác sĩ cứ kê đơn thuốc đi. Để tôi đi mua”, tôi nói với bác sĩ.

Làm các thủ tục cần thiết với bệnh viện cho Mạt Mạt xong, tôi đi vào phòng bệnh.

Mạt Mạt vẫn chưa tỉnh lại, trên tay đang cầm ống truyền dịch. Anh trai đang quỳ bên giường bệnh, vô cùng thành kính xoa lên bụng cổ ấy. Anh mặt trời của tháng Mười hai đang lúc ẩn lúc hiện, chiếu lên hai người bọn họ. Anh trai giống như một bức tượng điêu khắc đứng im trong ánh nắng đầu đông, mãi mãi định hình trong tình cảm ngọt ngào.

Tôi bước vào gọi anh một tiếng.

Anh trai đáp lại, ánh mắt vẫn ngẩng ra nhìn lên bụng của Mạt Mạt. Trong mắt anh ấy bây giờ không còn nhìn thấy ai khác nữa rồi. Anh chắc chắn không nghĩ rằng, trong những ngày tháng anh còn sống, lại có

thể mơ tưởng về đứa con của mình. Anh thậm chí còn nhồm lên, nhẹ nhàng ghé tai vào bụng của Mạt Mạt để nghe. Khuôn mặt anh lộ rõ vẻ hiền từ. Trong chốc lát, chợt như nghĩ radiô gì đó, anh lại rời khỏi bụng Mạt Mạt, nhúu đôi lông mày rậm lại rồi vuốt ve khuôn mặt của Mạt Mạt.

Giữa trời đất bao la, chỉ có hai người bọn họ. Không, bây giờ là ba người, chỉ thuộc về thế giới của ba người.

“Anh! Hay là để Mạt Mạt dọn về nhà ở, để mẹ chăm sóc cô ấy một thời gian. Bác sĩ nói sức khỏe của sản phụ rất kém.” Tồi vốn không định làm phiền họ, cổ gang kiềm chế một hồi lâu rồi mới cất tiếng hỏi anh.

Anh trai nghĩ ngợi một lát, không vội trả lời.

Lúc đó, Mạt Mạt đã dần dần tỉnh lại, chậm chậm mở mắt ra, mơ màng nhìn tôi và anh trai.

“Anh...” Cô ấy gọi anh trai, giọng nói nhẹ như một sợi lông tơ rơi xuống từ trong gió.

“Ngốc ạ.” Anh trai vội nắm lấy bàn tay không cảm ống tuyến dịch của cô ấy, vừa nhẹ nhàng vừa lo lắng nói: “Em cảm thấy khó chịu ở đâu? Có muốn ăn gì không?”. Đường như người đang n8am trước mặt anh là thủy tinh vậy, chỉ cần chạm mạnh một cái là có thể khiến cô ấy tan vỡ ra ngay. Tồi chưa từng thấy anh trai ân cần, dịu dàng như vậy bao giờ.

Mạt Mạt bỗng nhiên nhìn tôi, nhưng chỉ trong chớp mắt, cô ấy lại hướng ánh nhìn lên khuôn mặt của anh trai, yếu ớt lắc đầu.

“Chúng mình có em bé rồi.” Anh trai đặt tay lên bụng cô ấy, sung sướng thì thầm.

“Um.” Mạt Mạt dường như không hề cảm thấy ngạc nhiên.

“Em đã biết rồi à?”, anh trai hỏi.

“Um. Tuân trước em đã biết rồi.”

“Vậy sao em không nói cho anh biết?” Anh trai nhăn mày lại, khế quả trách, “Để giống như hôm nay, thật quá nguy hiểm!”.

“Em sợ anh không muốn có nó.” Đôi mắt nhìn anh trai của Mạt Mạt có thêm vài nét ảm ức.

“Sao có thể như thế được!” Anh trai kêu lên một cách đầy khoa trương, ngay lập tức chợt nhớ ra điều gì đó, lại ngậy người ra, “Ban nãy, khi đứng ngoài cửa, em đã nghe thấy tất cả rồi sao?”.

Mạt Mạt lại nhìn tôi - người đang ngượng ngùng đứng bên cạnh - một cái rồi chậm rãi gật đầu.

“Em đã biết hết rồi. Anh là một tội phạm đang lẩn trốn.” Anh trai đau khổ nắm lấy bàn tay của Mạt Mạt, gục đầu lên tấm ga trải giường, “Hơn nữa, năm em mười bốn tuổi, anh đã làm một việc không phải với em...”

“Anh, em rất vui”, Mạt Mạt nói, miệng mở một nụ cười đẹp mê hồn.

“Em không trách anh sao?” Anh trai nhìn cô ấy.

“Thực ra... khi em bị trói và giam giữ ở nơi bị bắt cóc đó, lần đầu tiên anh mang đồ ăn tới cho em, em đã biết người cưỡng hiếp em chính là anh rồi.” Mạt Mạt dịu dàng mỉm cười.

“Sao em có thể biết được điều đó! Không thể nào!” Anh trai ngạc nhiên nhảy dựng lên.

“Bởi vì mùi hương trên người anh, mùi dầu gội đầu của anh. Một người khi sống trong bóng tối, khứu giác vô cùng nhạy cảm. Suốt đời này, em vẫn không thể quên được mùi cơ thể của anh...”

“Vậy... vậy sao em vẫn tự nguyện đi theo anh!” Bây giờ đen lượt anh trai tôi cảm thấy mỏng lung khó hiểu. “Bởi vì, anh là người thân duy nhất của em.”

“Vậy sao trước đây, em không nhắc tới điều đó?”

“Em không muốn để anh phải sống trong nỗi ân hận và tự giày vò. Em thà rằng cứ giả vờ như không hề biết chuyện gì cả”, Mạt Mạt nói.

Anh trai càng nắm tay cô ấy chặt hơn, chờ đợi nói: “Xin lỗi, xin lỗi...”.

“Em bé của chúng ta...anh có thích nó không?”, Mạt Mạt ngượng ngùng hỏi.

“Thích chứ! Rất thích!” Dừng lại một chút, anh trai lại thở dài nói, “Nhưng chúng ta không thể giữ nó lại được”.

“Em muốn giữ lại!”, Mạt Mạt khẳng khái nói.

“Ngốc ạ, em nghe anh nói đây, anh rất muốn giữ nó lại, nhưng thân phận của anh bây giờ như thế nào? Bất cứ lúc nào, anh cũng có thể bị bắt giam. Mà cho dù bây giờ anh còn được tự do ở bên ngoài, nhưng anh thậm chí cũng không thể cưới em được, không thể cho em và con một danh phận rõ ràng được...”

“Em muốn giữ lại!”, Mạt Mạt kiên định nói. Khuôn mặt trắng xanh vì kích động mà xuất hiện những vết đỏ hồng.

“Ngốc ạ!”, giọng nói của anh trai bỗng trở nên nghiêm túc, “Anh không thể hủy hoại cả cuộc đời em được. Em đã khổ nhiều rồi, bây giờ tuổi em còn trẻ, tương lai còn ở phía trước, đừng cố chịu ảm ức vì anh, không thể hành động theo cảm tính được...”.

“Em muốn giữ lại!” Mạt Mạt vẫn nhắc đi nhắc lại những từ đó, sau đó, cô ấy chậm rãi nói từng từ một, “Cho dù anh phải vào trại giam, hai mươi năm, em đợi anh, ba mươi năm, em cũng đợi anh, cả đời này, em cũng sẽ đợi anh. Em và con sẽ cùng đợi anh! Chỉ cần biết anh đang ở đâu, chỉ cần biết trong tim anh vẫn còn có em, không ruồng bỏ em, em sẽ đợi anh!”. Nói xong, hai hàng nước mắt lăn dài trên khuôn mặt của cô ấy.

“Cô bé ngốc nghếch!” Anh trai dịu dàng lau nước mắt cho cô ấy, vừa lau sạch xong, những giọt nước mắt mới lại xuất hiện.

“Đừng đẩy em sang cho người khác!” Mạt Mạt nhìn anh, đau khổ cầu xin.

Tôi biết, người khác mà cô ấy nói chính là tôi đây. Tự cảm thấy ngượng ngùng, tôi khẽ hắng giọng một tiếng, đứng dậy nói: “Em về trước báo tin ẹ nhé”. Sau đó, tôi đi ra khỏi phòng, nhường lại không gian riêng tư cho cặp đôi có số mệnh éo le, ngang trái ấy.

Bây giờ, họ đã là một gia đình ba người rồi.

Bước ra khỏi bệnh viện, ánh sáng chói lòa của mặt trời khiến tôi phải nhắm mắt lại. Mặc dù đã sớm không còn mơ mộng hão huyền về Mạt Mạt nữa, mặc dù rất đồng cảm với những vấp vưng rồi rầm của đời duyên ương bạc mệnh đó, mặc dù đã bao lần tôi tự hứa với lòng mình rằng sẽ gọi cô ấy là chị dâu...nhưng khi chứng kiến họ hạnh phúc như không có ai bên cạnh như vậy, trong lòng tôi cũng cảm thấy chua xót đến độ nghẹt thở.

Khi về nhà, tôi nói với bố mẹ chuyện Mạt Mạt đã có thai.

Bố yên lặng, trầm ngâm không nói, mẹ thì đã nhảy dựng lên: “Giữ! Sao lại không giữ được! Là cháu của nhà mình, tôi dù có khuynh gia bại sản cũng phải nuôi dưỡng chúng! Là con trai hay con gái cũng nuôi hết! Nhất định phải sinh nó ra!”.

Tôi liếc nhìn về phía bố, bố đang trầm ngâm hít một hơi thuốc, nói: “Đưa con bé đó về nhà ở đi, đừng ngược đãi nó”.

Bố là một người gài bảo thủ rất coi trọng việc hương hỏa. Mặc dù có tỏ ra điềm tĩnh nhưng thực chất ông cũng không giấu nổi nét mặt vui mừng.

“Hi Hi, cô ấy bây giờ đang ở bệnh viện nào, để mẹ đích thân đi đón nó!” Sau đó, mẹ lập tức đứng dậy, thay một bộ quần áo thật chỉnh tề, còn không quên chuẩn bị cả phong bao đỏ. “Có cần phải mang theo chút quà gì không nhỉ? Bây giờ thanh niên sợ sinh con, ảnh hưởng tới vóc dáng, nhờ con bé đổi ý không muốn sinh nữa thì phải làm thế nào? Thôi được rồi, mua một chút đồ ăn bổ dưỡng, đợi đón về nhà rồi từ từ khuyên nhủ nó, nhất định phải để nó yên tâm dưỡng thai...” Tôi nhìn người mẹ cứ loay hoay giữa nhà như vậy, nói: “Lão thái bà ơi, sau này vợ con sinh con, mẹ có căng thẳng, hồi hộp như thế nữa không đây?”.

“Mày á?” Mẹ trợn mắt lên nhìn tôi, mặt mày hớn hở, khe khẽ mắng yêu, “Bọn mày mà sinh con, mẹ mặc kệ không thèm quan tâm!”.

“Con biết ngay là mẹ rất hay thiên vị mà! Mẹ chỉ đối xử tốt với anh trai thôi!”.

~ -á ^ ”Lúc này mà con vẫn còn ghen tị hả! Con và anh trai không giống nhau! Anh trai con...” Mẹ nghĩ đến điều gì đó, liền dừng lại, nghĩ một hồi lâu, đôi mắt lại ướt đẫm những giọt nước mắt vui mừng. ”Mẹ không ngờ rằng có ngày lại được bế con của nó! Không ngờ rằng kiếp này còn có thể...mọi người thử nói xem, có phải là ông trời có mắt không! Tổ tiên phù hộ không! Đứa con đáng thương của tôi...”. Sau đó, bà luôn miệng niệm nam mô A Di Đà

Mẹ không biết là tôi đã biết tình cảnh của anh trai, tôi không muốn để mẹ thêm đau lòng nên cũng không muốn nói gì thêm nữa.

Bố mẹ sợ anh trai tôi tuyệt hậu, sợ Mạt Mạt không muốn sinh ra đứa con đang mang trong bụng nên ăn mặc rất chỉnh tề, vô cùng long trọng đi đến bệnh viện. Bố mẹ muốn đích thân đến bệnh viện đón Mạt Mạt về nhà. Thấy đưa bé tomng bụng Mạt Mạt được mong đợi như vậy, anh trai tôi cảm thấy buồn vui lẫn lộn. Anh vốn không muốn để bố mẹ đón Mạt Mạt về nhà, anh muốn thuyết phục Mạt Mạt bỏ đứa con đi khi nào tâm lý và sức khỏe của cô ấy ổn định trở lại.

Khi nghe thấy anh trai có ý nghĩ hoang đường nu vậy, mẹ trách mắng anh ấy một hồi ngay tại bệnh viện. Mẹ nói toàn những đạo lý này nọ, cương quyết không đồng ý bỏ hương hỏa của dòng họ Công Trị đi. trước sự trấn áp một cách quyết liệt của bố mẹ, Mạt Mạt đã thành công bước vào nhà tôi, chính thức trở thành một thành viên trong gia đình.

Mẹ đến gặp bác sĩ xin một đơn thuốc bổ. Ngày nào mẹ cũng thay đổi cách nấu nướng, hầm canh, đun nước cho Mạt Mạt uống.

Cả ngày bỗng trở nên vô cùng bận rộn, tuy vậy lúc nào mẹ cũng tỏ ra vui vẻ, cam tâm tình nguyện phục vụ cô con dâu còn chưa bước qua ngưỡng cửa sinh nở lần nào. Nhìn cái bụng cứ lóa dần lên của Mạt Mạt, mẹ vô cùng mừng rỡ nhưng cũng thường xuyên quay đi, lén gạt nước mắt.

Mẹ sợ Mạt Mạt cảm thấy tủi thân, bèn nhường phòng ngủ to nhất - vốn là phòng ngủ của bố mẹ - cho cô ấy. Sơn sửa lại một chút, cũng có thể coi đó là một phòng tân hôn.

Vậy là, mặc dù anh trai tôi và Mạt Mạt không tổ chức tiệc cưới, không đăng ký kết hôn nhưng Mạt Mạt vẫn được cả nhà tôi thừa nhận. Chỉ mình tôi là vẫn không quen gọi cô ấy là chị dâu, vẫn ngượng ngượng ngừng ngừng khi gọi cô ấy một tiếng Mạt Mạt.

Cuối cùng tôi đã lý giải được câu nói đó của Mạt Mạt, “Chỉ cần được nhìn thấy anh ấy một cách quang minh chính đại là được rồi, không để ý đến việc đang mang thân phân gì”.

Chỉ cần mỗi ngày tôi được nhìn thấy cô ấy, như vậy là tốt rồi

42. Chương 42

Được sự chăm sóc chu đáo của mẹ, Mạt Mạt đã trở nên mũm mĩm đầy đặn hơn nhiều, cái bụng cũng dần dần tròn căng lên. Những lúc rỗi rãi, việc mà mẹ thích làm nhất là bảo Mạt Mạt đi ra ngoài rồi tự nhiên bước vào cửa ẹ xem, sau đó, quan sát xem khi bước vào nhà, cô ấy dùng chân trái hay chân phải trước. “Nam tả, nữ hữu, Mạt Mạt thường bước chân phải trước, vậy nhất định là con gái rồi! Con gái cũng tốt! Sẽ xinh đẹp như mẹ của nó! Mẹ rất thích con gái!” Mẹ cười một cách vô tư, hệt như một đứa

trẻ vậy.

“Mấy hôm trước còn nói nhất định sẽ sinh con trai mà!”, tôi ngồi bên cạnh, bĩu môi xen vào.

“Con trai thì sao nào! Con trai mẹ cũng thích! Bà già này sẽ tự tay dưỡng dục, đứa trẻ do chính tay mẹ dưỡng dục sẽ không hư hỏng như nhà người đầu”, mẹ chỉ tay vào tôi rồi bắt đầu ca cẩm.

“Đứa con hư hỏng này chang phải cũng do chính tay mẹ dưỡng dục hay sao!”, tôi khề làu bàu.

“Cái gì? Mà nói cái gì hả? Mẹ vất vả khổ sở để nuôi dưỡng chúng mày trưởng thành mà mày còn oán hận mẹ hả?” Sau đó liền véo mạnh vào vai tôi, tôi kêu la oai oái, chạy trốn một vòng quanh

Mạt Mạt nhìn thấy cũng phải bật cười khanh khách.

Phần lớn thời gian, Mạt Mạt vẫn thường trầm ngâm ít nói. Anh trai tôi ra ngoài tìm chút công việc tạm thời, mặc dù tiền lương chang đáng là bao nhưng ít nhiều cũng đủ nuôi dưỡng mẹ con cô ấy.

Bụng của Mạt Mạt ngày càng lớn dần lên, tâm trạng của cô ấy lại ngày càng bất ổn. Nghe mẹ kể lại, có nhiều lần, cô ấy và anh trai cãi nhau rất to ở trong phòng. Nguyên nhân là do cô ấy muốn anh trai ra tự thử, còn anh trai lại cương quyết không nghe theo.

Trước đây, chỉ một mình anh trai phải chịu sự lo lắng, sợ hãi, bây giờ lại thêm một phụ nữ đang mang thai, không cần nghĩ cũng biết áp lực lớn như thế nào.

Tôi và mẹ chỉ có chung một nỗi lo, một ngày nào đó sẽ mất đi một người anh trai, mất đi một người con trai. Còn Mạt Mạt, thân phận của cô ấy càng mong manh hơn, bất cứ lúc nào, cô ấy cũng có thể bị mất đi chỗ dựa tinh thần lớn nhất, mất đi người cha mà đứa con của cô ấy còn chưa biết mặt.

Không biết đó là ngày nào, có thể là ngày mai, cũng có thể chỉ vài giây nữa thôi.

Cuối cùng, Mạt Mạt thường xuyên bị hoang tưởng, lúc nào cũng nghĩ rằng bên ngoài có tiếng bước chân, có người gõ cửa, đêm đến cô ấy lại mắc chứng mất ngủ trầm trọng, không tài nào ngủ yên giấc được. Mẹ đã đưa cô ấy đến bệnh viện để khám chữa nhiều lần nhưng bệnh tình vẫn không thuyên giảm.

Mỗi lần tôi về nhà đều nhìn thấy cô ấy ngồi một mình ngoài ban công, thẩn thờ nhìn xa xăm.

Vì vậy, nếu dùng chút tài hèn sức mọn của tôi mà có thể chọc cho cô ấy cười được, tôi cũng cảm thấy hết sức vui mừng. Nhưng cô ấy chỉ cười được một chút rồi lại quay trở về bộ mặt rầu rĩ, ủ ê.

“Mày còn nói mày sinh con nữa hả! Còi thẳng ranh này, mày đem Uyển Nghi của mẹ quăng đi đâu rồi!” Mẹ vẫn vô cùng thương nhớ Uyển Nghi - cô con dâu mẫu mực của mẹ.

“Mẹ, sao mẹ vẫn còn nhắc tới Uyển Nghi! Cô ấy đã có bạn trai mới từ lâu rồi! Không chừng, tốt nghiệp xong sẽ tổ chức đám cưới cũng nên ấy chứ”

“Ai”, mẹ thật thà than thở, “đáng tiếc, mẹ thật sự rất thích con bé đó. Chu đáo, ngoan ngoãn”⁵. Than thở một hồi, một lát sau, mẹ lại tập trung suy nghĩ của mình lên người Mạt Mạt, thực sự không biết mệt mỏi, rất có trách nhiệm. Thương tiếc một hồi, mẹ lại có thể nói chuyện với Mạt Mạt về chuyện sinh đẻ và nuôi dưỡng con cái. Nhưng lời nói của mẹ trước đó lại khiến tôi không ngừng nhớ lại những chuyện cũ. Một mình bước ra ngoài ban công, bên ngoài cửa sổ là cả bầu trời sáng rực rỡ của mùa hè, tôi và Uyển Nghi cũng đã từng thích hẹn hò vào mùa hè... Đến bây giờ, khi nhắm mắt lại, tôi vẫn có thể tưởng tượng ra hình ảnh một thiếu nữ trẻ trung xinh đẹp, vạt váy trắng tung bay, đứng trong tiết trời đầu hạ. Hồi đó tuổi trẻ bồng bột, tôi còn đang mãi mê theo đuổi cái mà mình tự cho là tình người con gái đó.

Tôi còn nhớ lần họp lớp gần đây nhất, trong phòng KTV, Uyên Nghi giàn giụa nước mắt run rẩy trong lòng tôi... giống như một bông hoa sen sắp lụi tàn trong gió.

Trong hoài niệm, tôi không kìm nén được lòng mình, cảm thấy buồn thương vô hạn. Cũng không biết cuộc sống của Uyên Nghi bây giờ ra sao rồi.

Sau lần họp mặt bạn bè đó, tôi và Uyên Nghi không có bất lý liên lạc gì với nhau. Chỉ duy nhất một lần ở trong trường, đứng từ xa, tôi nhìn thấy bóng dáng của cô ấy, đang đi cùng với một bạn gái khác, nói cười vui vẻ. Cô ấy không để ý đến tôi, chỉ nhanh chóng lướt qua trước ánh mắt tôi.

Nghe nói Uyên Nghi và Đại T đã chuyển về chung sống dưới một mái nhà. Đại T đã bỏ việc ở Blue 18, dùng số tiền dành dụm được trong nhiều năm làm việc để mở một công ty nhỏ, kinh doanh cùng với Uyên Nghi. Giờ đây, công ty đã dần đi vào quỹ đạo ổn định.

Đại T đã trở thành ông chủ, sau đó, tôi cũng bạn hoàn thành luận văn, số lần gặp gỡ uống rượu của hai chúng tôi cũng trở nên thưa dần.

Có đôi khi trấn tĩnh lại, giống như một người hay hoài niệm, sàng lọc lại quá khứ, nhớ lại những kỷ niệm đánh lộn lẫn nhau thời còn trẻ, tôi cảm thấy thật thân thương gần gũi.

Không kiềm chế được, tôi gọi điện cho Đại T, thấy tắt máy. Lúc ấy, tôi ác ý nghi ngờ rằng Đại T và Uyên Nghi chắc lại đang làm điều gì đó mờ ám đây. Trước đây, có vài lần tôi gọi điện thoại cho cậu ấy, cái tên tiểu tử đáng ghét ấy lúc thì nói đang bận họp, lúc thì đang trên đường đi công tác, bận rộn hơn cả tổng thống của nước Mỹ. Khó khăn lắm tôi mới gặp được lúc cậu ấy đang nhàn rỗi ở nhà, lại còn đem hạnh phúc ra đùa giỡn một chút trong điện thoại nữa, “Uyen Nghi, đi cắt cho anh một miếng dưa hay, chọn chỗ đỏ nhất ấy nhé, không ngọt là anh không ăn đâu! Miếng lần trước chẳng ngọt gì cả...Đi mau đi, không nhìn thấy anh đang hàn huyên với bạn cũ à! Bạn tối mắt tối mũi lên...”.

Nghe những lời ấy qua điện thoại, tôi thấy tê cả người, tôi nói: “Đại T, cậu không cần phải giữ thể diện quá thể đâu, lát nữa

rồi lại phải đi đám lưng, xoa bóp cho vợ đấy, mất hai giờ đồng hồ để đổi lấy hai phút ra oai thế, cậu hà tất phải làm vậy chứ?”.

Đại T bật cười khá khá, bộ dạng giống như một tay sai ngoan ngoãn: “Lý giải vạn tuế, lý giải vạn tuế”.

Giờ đây, chắc hai người bạn họ đang gần gũi bên nhau, tắt điện thoại đi để không bị ai làm phiền chẳng.

Mạt Mạt ngồi cùng mẹ trong phòng khách, chuẩn bị quần áo cho em bé sắp sinh. Mạt Mạt vốn không phải là người giỏi giao tiếp, nhưng gặp phải một người mẹ vốn xuất thân từ một diễn viên hát kịch như mẹ tôi, cô ấy vẫn có thể nói chuyện được một cách rất bt.

Đứa bé trong bụng Mạt Mạt còn sáu tháng nữa mới đến ngày dự sinh, đứa bé phát triển rất tốt, bụng của V luôn tròn căng. Đã có kết quả siêu âm, Mạt Mạt mang thai đôi. Khi biết được đó là thai đôi, cả nhà đều vui mừng khôn xiết. Mẹ tôi phấn khích đến nỗi hoa chân múa tay loạn xạ cả lên, bà cầm tay bác sĩ siêu âm gạt đầu lia lịa để tỏ lòng cảm ơn. Vị bác sĩ đó đùa lại rằng, “Đó là do công lao của con trai bà”.

Về đến nhà rồi, mẹ vẫn không ngớt bày trò. Nghĩ đến chuyện hai đứa cháu còn chưa được đặt tên, thế là mẹ đêm ngày lật giở tra cứu từ điển, đi đường cũng lẩm bẩm đếm nét, tay phải còn vẽ đi vẽ lại các nét trên lòng bàn tay trái. Người ngoài không biết chuyện, nhìn thấy cảnh ấy lại cứ nghĩ rằng mẹ tôi chuẩn bị tham gia một kỳ thi sát hạch nào đó của người già. Thỉnh thoảng nghĩ ra được một chữ hay, mắt bà lại sáng lên, túm được ai cũng hỏi: “Chữ này có được không?”. Hễ nghe thấy rằng chữ đó cũng không đến nỗi tồi bà liền lập tức chạy vào phòng lấy giấy bút ra ghi lại.

Còn vài tháng nữa Mạt Mạt mới sinh, vậy mà những chữ dùng để đặt tên đã kín hết một nửa quyển sổ để ghi nhật ký rồi.

Lần đầu tiên làm mẹ, những lúc vui vẻ, cả người Mạt Mạt toát lên một vẻ uể oải thường thấy ở các bà bầu, lúc lặng yên không nói, cô ấy mang lại những nét buồn rầu xinh đẹp. Hoàn toàn mất đi vẻ bí ẩn và yêu kiều như lần đầu tôi quen biết cô ấy.

Cô ấy cũng chỉ là một người phụ nữ bình thường.

Mặt Mạt thường lợi dụng lúc tâm trạng của anh trai vui vẻ, đề nghị anh ra tự thú khiến mọi người đều mất hứng. Mẹ sợ ảnh hưởng tới tâm trạng của sản phụ nên cũng không nói gì nhiều, chỉ nói vài câu qua loa cho xong chuyện.

“Em không muốn phải sống trong những ngày tháng thấp thỏm lo lắng như thế này nữa. Chỉ cần nghe thấy tiếng chuông điện thoại, toàn thân em cũng run lên bần bật! Đi đâu thú đi! sống trong cuộc sống nơm nớp lo âu này, mãi mãi không biết rằng mấy giây sau, anh còn quay trở về nữa hay không. Em thà rằng cứ lặng lẽ chờ đợi anh trong suốt ba mươi năm, chờ anh được tự do trở về”, Mặt Mạt nói, không kìm được những giọt nước mắt. Anh trai thường xuyên nhẹ nhàng vỗ về cô ấy: “Hãy để anh được nhìn thấy mặt con của chúng mình đã... được không em?”.

Nhưng, tâm trạng của Mặt Mạt thường rất khó ổn định trở lại.

Ở trong nhà tôi, ngoài việc chờ đợi, Mặt Mạt chẳng có việc gì khác để làm cả. Chờ đợi những đứa trẻ ra đời, chờ đợi anh trai tôi về nhà. Anh trai chỉ về nhà chậm vài phút, cô ấy đã thấp thỏm lo lắng không yên, khi anh trai đã về đến nhà rồi, cô ấy mới tươi cười hơn hờ được.

Người ta thường nói, chờ đợi là sự lão hóa lớn nhất của đời người. Cô ấy đã bị sự chờ đợi dày vò làm cho héo hon mòn mỏi mất rồi.

Cô ấy thường xuyên ngồi một mình, ngược mắt lên nhìn trời rồi khe khẽ hát:

Nếu kiếp sau có quyền lựa chọn.

Em muôn làm một đám mây xinh.

Bởi nghe nói đám mây không có tình yêu.

Chỉ vô tình được sinh ra trong buổi sớm mai.

Nếu em là đám mây trang bông bồng bênh nơi chân trời lúa.

Anh có đem tình yêu của mình.

Ban cho em dù chỉ là một chút..

Để trước Phật, em thành kính nguyện cầu

phù hộ cho anh suốt năm trăm năm.

Rồi sau đó, em sẽ lặng lẽ rời xa...

Có một lần, nhân lúc không có ai ở nhà, cô ấy nói với tôi: “Hi, anh hãy mang em đi! chúng ta bỏ trốn đi thật xa! Em rất sợ, nếu cứ tiếp tục thế này, em sẽ không thể giữ được những đứa bé...”.

Rồi không kịp đợi tôi trả lời, cô ấy lại khe khẽ nắm lấy tay tôi: “Không được, em không thể phản bội anh ấy, em phải đợi anh ấy...”.

Sau đó, cô ấy lại ưỡn bụng đi ra.

Cô ấy khiến tôi hoảng sợ đến nỗi rụng rời chân tay, chỉ lo cô ấy xảy ra chuyện gì đó khi phải chịu áp lực tâm lý quá lớn như vậy.

Mẹ tôi hết sức dỗi dành cô ấy nhằm giải tỏa bớt áp lực. Nhưng những căng thẳng của một sản phụ chắc chắn sẽ bùng phát trong một ngày nào đó.

Hôm đó, tôi đang làm việc ở công ty thì nhận được điện thoại của mẹ.

Mẹ đang gào khóc thảm thiết qua điện thoại, “Hi Hi! Con về nhà ngay đi! Mặt Mạt đến đồn cảnh sát khai báo hết rồi! Cảnh sát đến bắt anh trai con đi rồi! Mẹ làm sao sống được nữa đây, con về nhà mau đi!”.

Mẹ đau khổ khóc ngất không thành tiếng khiến tôi hoảng sợ đỡ đỡ cả chân tay, vội vã lao thẳng về nhà.

Vừa vào đến cửa, mẹ đã níu lấy tay tôi, hai mắt sưng húp, tay đỏ: “Con phải cứu anh trai con ra! nó đã ăn năn tỉnh ngộ rồi! Mẹ là mẹ nó, mẹ rất hiểu nó, nó không phải là đứa hư hỏng! Nó là đứa có tấm lòng lương thiện mà. Nó sẽ không phạm tội lần nữa đâu! Con phải cầu xin pháp luật khoan hồng, cứu anh con ra, nếu anh con có mệnh hệ gì, m...mẹ... mẹ cũng... không sống được nữa... mẹ...”.

Nhưng câu cuối cùng, mẹ gần như muốn ngất đi. Tôi đỡ mẹ lên, rót ẹ cốc nước, vỗ nhẹ vào lưng giúp mẹ dễ thở hơn.

“Bố con đâu?”

“Đến đồn công an rồi.” Mẹ khóc một hồi rồi mới thần thờ nói, gãi đến chuyện gì đó, mẹ lại nức nở khóc tiếp, “Thần ơi, con của mẹ ơi...Mẹ biết thế nào cũng có ngày này mà, chúng mày tưởng mẹ không sợ, không lo lắng sao! Một người làm mẹ như mẹ, càng lo mất đi đứa con của mình ấy chứ! Con trai của mẹ...”.

“Mẹ đừng quá lo lắng, sẽ có cách giải quyết thôi. Để con thử nghĩ cách xem.” Tôi cố gắng an ủi mẹ, nhưng thực ra ruột gan cũng đang rối tung lên.

Mẹ túm lấy tay tôi, kêu lên đầy xúc động: “Hi Hi, con có cách gì? Có cách gì để cứu anh trai con?”.

“Con sẽ mời luật sư tốt nhất đến biện hộ cho anh, hơn nữa, sự việc xảy ra cũng rất nhiều năm rồi, chưa biết chừng, không có nhân chứng vật chứng, vụ án chưa chắc đã dừng lại được, đành phải thả người ta thôi.”

“Có thật không? Có khả năng đó không?” hai mắt mẹ sáng lên những tia nhìn thật khác thường.

Tôi chậm rãi gạt đầu. Nắm chặt đôi tay lạnh giá của mẹ, trong lòng cũng thấy hoang mang,

Tôi bỗng phát hiện ra trong nhà không còn ai khác nữa bèn hỏi mẹ: “Mặt Mặt đâu?”

Mẹ lúc bây giờ mới như người vừa chợt tỉnh cơn mơ, vỗ mạnh lên đùi: “Thôi chết! Mặt Mặt vẫn chưa về! Bụng dạ to như thế, còn chạy đi đâu không biết nữa!”.

Tôi vội gọi điện thoại cho cô ấy, điện thoại không trong vùng phủ sóng.

“Cô ấy đi từ lúc nào vậy?”, tôi hỏi.

“Sáng sớm, ăn sáng xong, nó nói là đi ra ngoài mua con cá. Mẹ nghĩ chợ cũng gần đây, nên yên tâm để nó đi một mình. Khoảng một giờ sau đó, xe cảnh sát dừng ở dưới lầu, những bốn chiếc xe hú còi inh ỏi, kính thiên động địa, sau khi vào nhà, xác định rõ thân phận, họ liền bắt anh trai con đi! nói rằng có một phụ nữ đang mang thai tới báo án. Phụ nữ đang mang thai à? Không phải chị dâu con thì là ai? Tôi đã nuôi ong tay áo rồi mà! Lật mặt không thèm nhận người nữa rồi! Sáng sớm, trước khi đi, nó còn nói cười ngọt nhạt với anh con, hôm nay đúng lúc anh trai con nghỉ ở nhà...” mẹ nói năng lộn xộn một hồi rồi lại bật khóc. Bảo mẹ ở nhà chờ đợi, tôi xuống lầu, bắt một chiếc xe rồi đến thẳng đồn công an.

Tôi nhìn thấy bố đang ngồi cúi đầu hút thuốc trên ghế ngoài hành lang.

Tôi hỏi: “Anh con thế nào rồi?”.

Bố ngược lên nhìn tôi một cái, hồi lâu sau mới khe khẽ nói: “Đang trong phòng thẩm vấn”.

Tôi hỏi bố có nhìn thấy Mặt Mặt không.

Anh mắt bố thoáng hiện lên một tia oán hận rồi không buồn để ý tới tôi nữa.

Ngoài luật sư ra, trước khi phiên tòa xét xử, chúng tôi không được gặp gỡ người bị tình nghi đã phạm tội.

Tôi bảo bố cứ về nhà trước, tôi nói với bố rằng tôi sẽ giải quyết mọi chuyện.

Bố không khóc lóc vật vã đến đứt từng khúc ruột như mẹ, bố chỉ lặng lẽ đứng lên, tập tễnh bước về phía sâu nhất trong đồn công an. Con trai của ông đang ở trong đó, dù không được gặp con, ông cũng không thể bỏ về được. Ông chỉ muốn được ở gần bên con thêm đôi chút mót cách bắt lặc...

Nhìn theo bóng dáng run rẩy của bố xa dần nơi tận cùng của dãy hàng lang tối tăm, lòng tôi vô cùng đau xót.

Tôi dùng khoảng thời gian ngắn nhất để tìm ra một luật sư giỏi, kể lại một cách ngắn gọn những tội mà anh trai tôi đã phạm phải trong thời gian trẻ tuổi bồng bột. Vị luật sư đó họ Lý, đeo cặp kính trắng, dáng vẻ rất cương nghị chính trực. Luật sư Lý đã hiểu rõ những bồng bột thiếu hiểu biết của anh trai tôi hồi trẻ, nói rằng sẽ cố gắng hết sức để biện hộ cho anh, yêu cầu chúng tôi tích cực hợp tác chặt chẽ, đồng thời cũng muốn chúng tôi chuẩn bị tâm lý khi trường hợp xấu nhất xảy ra. Suy cho cùng, luật pháp luôn công minh.

43. Chương 43

Từ văn phòng luật sư đi ra, trời đã nhá nhem tối. Tôi gọi điện

thoại về nhà, mẹ dường như nhắc máy ngay lập tức sau tiếng chuông reo. Hỏi qua tình hình xong, mẹ nói, cả bố và Mạt Mạt vẫn chưa về nhà.

Tôi lo cho Mạt Mạt nhưng vẫn đi đón bố trước.

Quả nhiên, bố vẫn đang ngồi trên ghế ở đồn công an, dưới ánh sáng nhức mắt của bóng đèn tuýp, mấy con bướm nhỏ đang lượn lờ bay lượn xung quanh.

Người bố khẽ nhại mồ hôi, đôi vai đang khe khẽ run run. Thấy tôi đến, bố không nói gì cả, chỉ lặng lẽ đi theo tôi.

Tôi đi bên cạnh bố, đôi chân bố bị tật, nhưng ông vẫn cương quyết đi rất nhanh, cả đường đi không nói một tiếng nào. Khi xe taxi đến, tôi mở cửa xe cho bố, bố không quen ngồi xe bốn chỗ, lúc bước vào đã bị va đầu vào cửa xe, tôi nói bố cẩn thận một chút, bố cũng không thêm đáp lại một tiếng.

Tôi cảm thấy rất buồn.

Vào đến sân của khu nhà ở, bố bỗng nhiên cất lời nói: “Bố đã nhìn thấy Công Trị Thần rồi”.

“Lúc nào vậy ạ?”, tôi ngạc nhiên hỏi.

“Bố cứ ngồi ở ngoài đó chờ đợi, cuộc thẩm vấn kết thúc sau ba giờ đồng hồ. Bọn họ chuyển Thần Thần về trại tạm giam. Lúc nó bị áp giải ra xe, bố đã nhìn thấy mặt nó một chút. Tay nó đang đeo còng số tám, cách chỗ bố ngồi rất xa. Bố gọi nó, nó không nghe thấy. Bố chạy đuổi theo, vẫn bị chậm hơn một chút, xe chở nó đã đi rồi.” Bố nói một cách trầm buồn. Từ khi biết nhận thức đến giờ, chưa bao giờ tôi thấy bố nói nhiều như vậy; chỉ bằng vài từ ngữ miêu tả sơ sài, tôi có thể tưởng tượng ra cảnh người bố có đôi chân tật nguyên của tôi, không than một tiếng nào, khẽ nhại mồ hôi chạy đuổi theo chiếc xe của cảnh sát trong tiết trời nóng nực.

Tôi nhất thời cũng không tìm được câu nói nào để an ủi bố.

Bố vừa bước vào cửa, mẹ lập tức chạy ra đón, ôm chầm lấy bố rồi bật khóc nức nở. Bố nhẹ nhàng vỗ vỗ lên lưng mẹ.

Tôi bỗng phát hiện ra, người bố vĩ đại trong mắt tôi từ khi còn nhỏ đã già rồi, dáng người cũng thấp bé đi rồi. Năm tháng đã vô tình đã lưu lại trên người bố những dấu vết chất chồng.

Lúc còn nhỏ, tôi luôn cảm thấy bố tôi là một người thiết diện vô tư, giống như sắt đá, không hiểu tình người. Tôi và anh trai, chỉ cần phạm lỗi là không thể tránh khỏi những vết đòn roi ở mông. Lúc đó, tôi còn thầm cầu nguyện trong lòng, giá mà không có bố thì tốt biết bao.

Cho dù bố có già như thế nào đi nữa, trong con mắt của mẹ, bố mãi mãi là chỗ dựa vững chắc của bà.

Sau khi an ủi bố mẹ nghỉ ngơi, tôi đi ngay đến chỗ nhà Mạt Mạt trong đêm hôm đó. Mạt Mạt đã đi cả ngày rồi, một mình mang cái bụng to như thế, cò ấy còn có thể đi đâu được nữa?

Nhà cô ấy và cửa hàng hoa đều một màu tối đen. Mạt Mạt không có ở đó.

Sáng sớm ngày hôm sau, tôi gọi điện giục luật sư Lý đến trại tạm giam thăm anh trai tôi. Khi tôi gọi điện thoại cho luật sư Lý, bố mẹ đều chăm chú nhìn tôi. Đôi mắt mẹ tôi sưng đỏ như quả hạnh đào, cứ tím chặt lấy áo tôi chờ đợi tôi trả lời.

Cả đời mẹ làm một người dân lương thiện, tôn trọng pháp luật, hề gặp những nhân viên mặc sắc phục cảnh sát, đeo huy hiệu là người mẹ đã run lên rồi. Bố mặc dù đã già nhưng vẫn nhớ đến một vài vị có chức sắc trước đây đã có quan hệ không tồi với mình. Khi bố gọi điện thoại ấy vị cán bộ ngày xưa đã từng cùng bố ăn cơm, nghe thấy cái tên nhỏ bé và bình thường của bố, người nào lịch sự thì nói bây giờ cũng đã nghỉ hưu rồi, người nào không lịch sự thì nói thẳng là đã gọi nhầm số.

Không mong đợi được ở chỗ quen biết của bố, vậy là mọi hy vọng của mẹ đều dồn hết lên người tôi.

Tôi bỗng giật mình phát hiện ra rằng, mới chỉ qua một đêm mà mái tóc của cả bố và mẹ đã bạc đi một nửa.

Bố vẫn cương quyết phải đi gõ cửa từng nơi mà bố đã từng “có quan hệ”. Mẹ nói, vậy hãy mua chút quà gì để mang đi biếu. Bố suy nghĩ một hồi rồi xách theo một hộp thuốc Nảo Bạch Kim. Còn tôi, ban ngày đến công ty làm, nói chuyện với luật sư, đi tìm Mạt Mạt, mãi đêm khuya mới về đến nhà, lại gặp bố còn về nhà muộn hơn tôi, cầm theo trên tay là hộp Nảo Bạch Kim mà sáng sớm ông mang theo, vẫn còn nguyên chưa hề bóc ra, tức giận hét lên với mẹ: “Người ta đã nói rồi, bây giờ không ai nhận quà biếu cả!”.

Mẹ nhìn bố đầy ai oán, khe khẽ lẩm bẩm: “Chẳng phải đã nói là ”nhận quà chỉ nhận Nảo Bạch Kim” thôi sao?”.

Tôi nhớ đến đoạn quảng cáo rầm rộ thương xuyên xuất hiện trên truyền hình, lời thoại của đoạn quảng cáo Nảo Bạch Kim đó quả là đã đánh sâu vào tâm trí của phần lớn người dân. Muốn cười, nhưng tôi cũng không cười được nữa.

Mạt Mạt lại mất tích thêm một lần nữa. Những chỗ có thể tìm được, tôi đều đã tìm rồi.

Hễ tôi nhắc tới Mạt Mạt, mẹ lại đau lòng trách mắng cô ấy là đồ vong ân bội nghĩa, nhưng khi nghĩ đến hai đứa cháu còn chưa biết mặt trong bụng cô ấy, mẹ lại thương nhớ khôn nguôi.

Luật sư Lý nói, anh trai tôi, từ khi bị bắt giam đã khai báo rất thành khẩn, thái độ hợp tác rất tốt, còn giúp vạch trần bộ mặt thật của một nhân vật quan trọng mà trong thời gian bài trừ tham quan vẫn chưa đủ bằng chứng để luận tội.

“Vì thái độ khai báo thành khẩn của cậu ấy, chưa chắc đã bị khép vào hình phạt cao nhất”, luật sư Lý nói.

“Hình phạt cao nhất là như thế nào?”.

“Cường hiếp trẻ vị thành niên, cố ý giết người, bỏ trốn bảy năm, từng ấy tội đủ để kết án tử hình rồi.”

Tôi ớn lạnh cả sống lưng, thất thanh hỏi: “Vậy xét xử khoan hồng như thế nào?”.

“Nhưng thái độ của cậu ấy rất thành khẩn, tôi đoán chắc sẽ là hoàn xử tội chết hoặc kết án tù chung thân. Tôi sẽ cố gắng hết sức để bảo vệ đương sự của mình.”

Tôi bỗng cảm thấy không còn chút sức lực nào cả, ngồi phịch xuống ghế.

Sau đó, Viện kiểm sát trình công tố đến Tòa án nhân dân cấp thành phố. Tòa án quyết định sẽ công khai xét xử vụ án của anh trai tôi vào trung tuần tháng Chín.

Từ đó đến giờ vẫn không có tin tức gì của Mạt Mạt. Ngày nào tôi cũng phải xử lý một khối lượng công việc khổng lồ, chạy đi chạy lại giữa công ty, văn phòng luật sư, về nhà. Tôi bận tối mắt tối mũi từ sáng sớm đến tận đêm khuya. Bây giờ, cả nhà chỉ còn mình tôi là con trai duy nhất. Từ một thanh niên, việc gì cũng phải dựa vào bố mẹ và anh trai, vậy mà chỉ sau một đêm tôi trở thành một người đàn ông vững vàng trước mọi biến cố. Tôi không cho phép mình được gục ngã.

Mỗi ngày, tôi chỉ được ngủ bốn giờ đồng hồ, tôi bận đến nỗi không còn thời gian để đi loay quanh tìm Mạt Mạt một cách mơ hồ. Chỉ những lúc đêm về, trước khi mệt mỏi chìm sâu vào giấc ngủ, tôi mới thầm phán đoán một mình, người con gái đó không biết hiện giờ sống như thế nào, đứa con trong bụng không biết có bình yên không... Còn những kỷ niệm trước đây giữa hai chúng tôi nữa, không biết có phải cô ấy đã sớm quên hết rồi không.

Hôm tòa xét xử công khai, cả nhà tôi đều có mặt đầy đủ. Tôi muốn bố mẹ ở nhà chờ kết quả nhưng mẹ nhất định không chịu. Mẹ nói, dù kết quả phiên tòa như thế nào, mẹ bảo đảm rằng sẽ không làm mất mặt trước người ngoài. Tôi hiểu rõ ngụ ý của mẹ, dù rằng trong con mắt của người ngoài, anh trai là một tên tội phạm đã phạm phải hai tội lớn là cưỡng hiếp và giết người.

Nhưng cho dù thế nào, pháp luật cũng phải nghiêm trị những hung thủ tàn ác như vậy, điều đó cũng hợp với mong muốn của nhiều người.

Đã ba tháng rồi, cuối cùng chúng tôi cũng được nhìn thấy anh trai.

Anh trai gầy đi nhiều, mái tóc cắt ngắn kiểu đầu đinh, bộ dạng vồ vênh tiêu tụy, râu ria mọc lởm chởm, tay mang còng số tám. Tôi gần như không nhận ra anh nữa. Anh bị ấn xuống, ngồi yên bất động trong ghế bị cáo. Đầu còn chút dáng vẻ bồng bồng khí thế của anh như ba tháng trước đây nữa.

Mẹ vừa nhìn thấy anh trai đã thất thanh gọi tên anh, sau đó, chợt nghĩ đến chuyện mất mặt, mẹ lại vội vàng lấy tay bịt miệng lại, toàn thân run lên, cố gắng kìm nén những giọt nước mắt.

Anh nhìn chúng tôi một cái từ xa rồi quay mặt đi, không nhìn thêm một lần nào nữa. Chỗ dành cho bị cáo có khoảng trên dưới mười người, số ít trong đó là phụ nữ. Tất cả đều mặc áo cánh màu vàng giống nhau, đồng loạt cúi đầu. Hầu như không nhìn rõ được gương mặt của họ xấu hay đẹp nữa.

Ở hàng ghế ngồi dành cho người đến dự phiên tòa, tôi lại bất ngờ nhìn thấy Uyên Nghi! Cô ấy ngồi ngay trên hàng ghế trước mặt tôi.

Tôi khe khẽ hỏi cô ấy: “Sao em biết hôm nay xét xử vụ án của anh trai anh?”.

Uyên Nghi quay đầu nhìn tôi một cái đầy ai oán. Quần thâm đen hiện rõ quanh mắt Uyên Nghi khiến cô ấy không còn giữ được nét trẻ trung xinh đẹp như thường ngày nữa. Sao cô ấy lại có thể trở nên suy sụp và gầy yếu như vậy. Cô ấy không trả lời câu hỏi của tôi, chỉ chào mẹ tôi một tiếng.

Mẹ tôi gật đầu. Cô ấy liền quay người lên, không để ý đến chúng tôi nữa.

Bỗng nhiên, một bóng dáng quen thuộc lướt qua trước mắt tôi.

Đó chính là thai phụ đang ở những tháng cuối Mạt Mạt, người đã

Mất tích suôi một tháng nay! Khuôn mặt cô ấy trắng bệch, bước vào phòng, đôi mắt cô ấy nhìn thẳng, tìm vị trí gần góc cửa ra vào rồi khó nhọc ngồi xuống, vầng trán cô ấy đã ướt đầm mồ hôi, đôi tay bé nhỏ đang bấu chặt vào chỗ dựa lưng của hàng ghế phía trước, nắm chặt đến nỗi các khớp xương đều trở nên trắng bệch.

Tôi cố gắng giữ thái độ thật bình thản, không để bố mẹ nhìn thấy cô ấy. Tôi sợ bố mẹ vì anh trai mà trút mọi oán hận lên đầu cô ấy. Mạt Mạt đã gần đến kỳ sinh nở, tôi sợ nếu bố mẹ có hành động gì quá khích sẽ khiến cô ấy hoảng sợ.

Nhưng quả thực, hôm nay, cô ấy không nên đến đây.

Cuộc thẩm vấn bắt đầu, Viện Kiểm sát tường thuật lại quá trình phạm tội tám năm trước của bị cáo Công Trị Thần: “Ngày 21 tháng 8 năm 2001, kẻ tình nghi phạm tội Công Trị Thần đã tham gia nhóm bắt cóc và cưỡng hiếp thiếu nữ vị thành niên Ngải Mạt, sau đó lại phóng hỏa đốt chết mẹ của nạn nhân là Ngải Linh Linh, đồng thời tiêu hủy chứng cứ, tạo dựng hiện trường giả là một tai nạn ngoài ý muốn...”.

Nghe xong những câu cáo trạng đó, đầu óc tôi như muốn nổ tung ra, ruột gan co giật từng hồi liên tiếp. Tôi quay đầu lại nhìn Mạt Mạt, cô ấy vẫn ngồi yên không động đậy, đôi mắt nhìn chăm chăm vào anh trai tôi, khuôn mặt tái xanh đến rợn người.

Sau khi đọc xong cáo trạng, vị quan tòa xét xử hôm đó hỏi anh tôi có ý kiến gì khác so với bản cáo trạng mà Viện Kiểm sát vừa đọc không bằng một khuôn mặt lạnh lùng.

Anh trai tôi bỗng quay lại nhìn phía sau, nhìn Mạt Mạt trong giây lát, ánh mắt đầy vẻ hổ thẹn day dứt. Sau đó lại từ từ quay người lên, nhìn vào quốc huy nghiêm trang nói, “Tôi không có ý kiến gì khác”.

Tôi bỗng hiểu ra nguyên nhân vì sao anh trai tôi lại sợ ra đầu thú. Anh ấy không sợ phải ngồi tù, là sợ anh sợ Mạt Mạt biết hết chân tướng sự việc. Người phụ nữ mà chính tay anh sát hại năm đó, lại chính là mẹ đẻ của Mạt Mạt! Giờ đây, Mạt Mạt lại yêu và sinh con cho kẻ thù đã giết hại mẹ mình... Cô ấy sẽ phải chống đỡ cú sốc tinh thần này như thế nào đây.

Mẹ đang tự lẩm bẩm một mình: “Hóa ra, đứa bé bị Thần Thần làm hại năm đó lại chính là Mạt Mạt! Là nhà ta mắc nợ nhà cô ấy... là nhà ta mắc nợ nhà cô ấy rồi...”.

Tiếp sau đó, các vị luật sư bắt đầu biện hộ cho thân chủ một cách kịch liệt. Luật sư Lý làm việc hết sức có trách nhiệm, lấy tình cảm để thuyết phục, đưa những chuyện năm xưa, anh trai tôi đổ á khoa của khối A, trở thành sinh viên của Đại học Bắc Kinh, chỉ vì một sai lầm của ý thức như thế nào đã hủy hoại cả tiền đồ của mình. Luật sư Lý nói một cách vô cùng xúc động, bố tôi chăm chú lắng nghe, đôi mắt đục ngầu của ông không ngăn được những dòng nước mắt ân hận.

Vụ án này bỗng nhiên lại làm chấn động cả thành phố, liên quan đến quan chức cao cấp, là người đứng đầu của băng nhóm xã hội đen. Để được xét khoan hồng, mọi người đều khai báo rất thành khẩn, rất nhanh sau đó, bức rèm bí mật phía sau vụ án đã được hé mở.

Người thực sự đứng sau sai khiến băng nhóm xã hội đen đó lại chính là phụ nhân của Viện trưởng Tòa án nhân dân tối cao của thành phố Trần Đồng! Cũng chính là mẹ đẻ của Uyển Nghi.

Băng nhóm xã hội đen đó có thế lực rầm rộ trong thành phố, chuyên tổ chức bán dâm, buôn bán phụ nữ, tổ chức đánh bạc, nhưng lại luôn được giới quan chức bênh vực. Mà người đứng sau nâng đỡ, che chở cho bọn chúng lại chính là phụ nhân của Viện trưởng Tòa án nhân dân tối cao. Chính vì vậy, bọn chúng luôn hành động một cách rất liêu lĩnh. Trần Đồng lúc còn trẻ đã bao nuôi một người tình, tên là Ngải Linh Linh, có một đứa con riêng tên là Ngải Mạt. Khi được thăng đến chức viện trưởng, ông ta sợ cuộc sống phong lưu trước đây ảnh hưởng đến tiền đồ nên đã để mặc vợ chỉ đạo thuộc hạ giết người tình cũ là Ngải Linh Linh để diệt khẩu. Đứa con riêng Ngải Mạt bây giờ đã không rõ tăm tích. Còn anh trai tôi chẳng qua cũng chỉ là con rối trong tay để bọn chúng mượn dao giết người và mơ hồ trở thành kẻ giết người mà thôi.

Hóa ra, người đầu tiên mà anh trai tôi phải giết hại khi gia nhập băng nhóm, lại chính là mẹ đẻ của Mạt Mạt!

Hóa ra, Uyển Nghi và Mạt Mạt lại chính là chị em cùng cha khác mẹ!

Cuối cùng, phiên tòa sơ thẩm đã ra phán quyết, phạt Công Trị Thần tù chung thân, tước bỏ quyền công dân đến cuối đời; phạt Trần Đồng được hoãn tội chết, sáu tháng sau đó mới thi hành án, tước bỏ quyền chính trị đến cuối đời; còn vợ của Trần Đồng phải lập tức nhận án tử hình.

Trần Đồng và vợ đều xin được kháng cáo lên trên Tòa án nhân dân tối cao, chỉ có anh trai tôi trầm ngâm không nói, không có ý kiến gì khác với phán quyết của tòa.

Trước khi bị giải đi, anh trai quay lại nhìn chúng tôi một lần nữa. Người mẹ yếu đuối của tôi lúc đó chỉ rơi nước mắt và vẫy vẫy theo anh trai vài cái. Quả nhiên là mẹ đã cố gắng bình tĩnh, không làm điều gì mất mặt cả. Ngay lúc đó, tôi muốn thốt lên một câu đầy kính trọng: Mẫu thân đại nhân.

Phiên tòa kết thúc, Uyển Nghi trong chốc lát mất đi hai người thân yêu nhất. Từ một thiên kim tiểu thư, chớp mắt một cái trở thành con gái của những tên sát nhân tội ác chất chồng. Cô ấy gục cả người lên thành ghế khóc nức nở. Trong con mắt những người ngoài, hai người trung niên có ánh mắt thản nhiên trên ghế bị cáo kia là những tên tội đồ vô cùng hung ác, nhưng trong mắt của Uyển Nghi, họ lại là những ông bố bà mẹ hết sức nhân từ, đáng kính. Lúc này đây, người bố, người mẹ đã dồn hết toàn bộ tình yêu thương cho cô ấy, liệu có phải chỉ trong chớp mắt đã trở nên già nua hay không...

Một lát sau, Đại T đến đón cô ấy về.

Tôi quay người lại tìm Mạt Mạt, cũng không tìm thấy bóng dáng của cô ấy đâu nữa.

44. Chương 44

Tòa án nhân dân tối ở phiên tòa phúc thẩm xét xử lại vụ án của Trần Đồng và phu nhân, mức án xét xử phạt vẫn được giữ nguyên.

Anh trai đã bị giam giữ trong tù. Mỗi lần đến ngày được thăm nuôi, cả nhà tôi lại đến thăm anh. Ở trong tù, anh luôn có biểu hiện rất tốt. Anh nói nhất định sẽ nỗ lực để được giảm án, sớm được trở về đoàn viên với gia đình.

Cách một tấm kính, mẹ tôi nhìn con trai mình, gạt nước mắt nói cả nhà sẽ đợi anh. Anh nói: “Mẹ, đừng khóc nữa. Con bây giờ được như thế này là rất tốt rồi. Thật sự, con rất cảm ơn Mạt Mạt. Đã bao nhiêu năm rồi, lần đầu tiên con được ngủ yên giấc như thế này”.

Mẹ tôi khe khẽ gạt đầu.

Anh trai lại hỏi Mạt Mạt và những đứa trẻ có khỏe không.

Tôi nói, đều rất khỏe. cô ấy bây giờ bụng to rồi, đi lại không tiện, sắp đến ngày sinh nở rồi.

Anh trai hỏi: “Cô ấy... chắc là hận anh lắm”.

Tôi nói: “Cô ấy đã tha thứ cho anh rồi”.

Nghe xong câu nói đó, đôi mắt của anh ánh lên những tia sáng khác thường: “Thật không? Anh chỉ sợ cô ấy hận anh... Cô ấy hận anh cũng đúng thôi...”

Anh đã không phải với cô ấy! Hi Hi, em nhất định phải thay anh chăm sóc cô ấy chu đáo!”.

Nhắc đến Mạt Mạt, tâm trạng của anh trai có phần xúc động.

Thực ra, sau hôn nhân thấy Mạt Mạt tại phiên tòa, tôi không thể tìm thấy cô ấy nữa. Không biết cô ấy đang ở đâu, không biết đứa trẻ đã được sinh ra chưa hay đã bị phá bỏ đi rồi. Những điều này, tôi không dám nói với anh trai.

“Nếu như... cô ấy không đợi được, cứ để cô ấy tái giá nhé.” Anh trai bỗng nhiên nói bằng một giọng rất nhỏ.

Tôi cảm thấy chua xót trong lòng, nói với anh rằng, cô ấy nhất định sẽ đợi anh.

Mỗi lần từ trại tạm giam trở về, mẹ tôi giống như một quân vương vừa mất đi một nửa giang sơn, sa sút tinh thần mất vài hôm, sau đó, lại lặng lẽ đặt toàn bộ hy vọng vào tôi. Tôi sợ bố mẹ nghĩ quẩn nên đã dọn về nhà ở. Lúc nào tôi cũng ở bên cạnh bố mẹ, làm tròn chữ hiếu. Bố mẹ chưa hề nhận tiền lương của tôi đóng góp để lo sinh hoạt phí. Thực ra, những điều bố mẹ cần rất đơn giản: chỉ là tôi ở bên bố mẹ, để bố mẹ hằng ngày được nhìn thấy con cái bình an. Như vậy, bố mẹ đã cảm thấy mãn nguyện lắm rồi.

Ngày tháng cứ lặp đi lặp lại một cách nhàm chán như vậy, chớp mắt một cái, đã một năm trôi đi.

Anh trai đã bắt đầu không còn ngây người ra hỏi thăm tôi về Mạt Mạt nữa rồi. Anh luôn hy vọng tôi chủ động nói với anh, Mạt Mạt

Vẫn khỏe, mấy đứa trẻ cũng rất khỏe, chỉ vì bận quá mà không có thời gian đến thăm anh. Tôi không tìm được lý do nào hay hơn để nói dối anh tại sao Mạt Mạt không đến.

Dường như trong lòng anh ấy cũng đã biết rõ mọi việc rồi.

Mẹ cũng không còn căm hận Mạt Mạt nữa. Mẹ cho tất cả mọi chuyện xảy ra là báo ứng nhân quả. Chỉ những khi, nhìn thấy đứa trẻ con nào trong khu nhà ở đang đùa nghịch dưới sân, khuôn mặt mẹ lại lộ rõ vẻ tiêu điều. Mẹ đưa tay làm bộ, nói: “Nếu là Bình Bình và An An của bà, giờ này chắc đã có thể bò lung tung rồi, đều đã cao bằng từng này rồi...”. Bình Bình, An An là tên gọi thân mật mà mẹ tôi đặt cho hai đứa trẻ từ khi chúng còn chưa chào đời.

Thi thoảng, bên bàn ăn, mẹ lại nói một cách bình thản: “Hôm nay, lúc đi chợ mua rau, mẹ gặp một đứa con gái, trông rất giống Uyên Nghi”.

Không có ai đáp lời, mẹ lại tự oán trách một hồi: “Mặc dù Thần Thần gặp tai họa, đều do người mẹ đáng chết của Uyên Nghi,

nhưng Uyên Nghi không phải là người xấu, con bé đó... Mẹ rất nhớ nó”. Sau đó, bà lại sốt sắng hỏi tôi bao giờ mới chịu lập gia đình.

Tôi cũng nhớ cô ấy.

Cứ sốc mà cô ấy gặp phải cũng không nhỏ hơn bất kỳ ai trong số chúng tôi. Từ nhỏ cô ấy đã được nuông chiều và nuôi dưỡng đầy đủ, gia đình gặp biến cố lớn như vậy, không biết cô ấy có thể gánh vác được không. Uyên Nghi và Đại T dường như cũng đã biến mất khỏi thành phố này, không thể nào liên lạc với hai người bọn họ được.

Chỉ trong một thời gian ngắn, những người thân mà tôi mất đi quá nhiều. Tôi cảm thấy thật trống trải, nhưng cũng không biết nói cùng ai.

Tôi thường dùng những thời gian nghỉ ngơi của mình để hoài niệm những chuyện đã qua, nhớ lại bọn họ, nhớ đến những trận cười đứt gan đứt ruột, những trận khóc lóc thảm thiết của thời tuổi trẻ.

Một hôm, chuẩn bị hết giờ làm việc, tôi nhận được điện thoại của mẹ. Mẹ nói với tôi bằng một giọng bí mật, hết sức vui vẻ mà đã rất lâu rồi, tôi mới được nghe thấy: “Hi Hi! Con thử đoán xem, ai đến nhà mình chơi hả!”.

Tôi nói như một phản xạ có điều kiện: “Mặt Mặt đã về rồi ạ?”.

Mẹ sững lại một lát rồi nói: “Con về nhà rồi sẽ biết! Mau về nhà đi, hôm nay bố con đích thân vào bếp! Có nhiều đồ ăn ngon lắm đấy!”.

Tôi dường như đã bay về nhà. Mẹ thật quá biết cách khiến người khác thấp thỏm! Nhưng tôi đã có dự cảm, đó là Mặt Mặt! Là cô ấy quay trở về rồi! Mấy đêm hôm trước, tôi còn mơ thấy cô ấy!

Đẩy cửa bước vào nhà, tôi nhìn thấy một bóng dáng vô cùng quen thuộc, đang ngồi trên sofa tâm tình cùng với mẹ tôi. Hai người nói chuyện rất hòa hợp, đôi mắt ngấn lệ, đôi tay cô đang được mẹ tôi nắm rất chặt... Nhưng, không phải là Mặt Mặt.

“Uyển Nghi!” Tôi cố gắng kìm nén nỗi thất vọng nho nhỏ trong lòng nhưng cũng lập tức vui mừng trở lại. Cách một năm không gặp, từ một cô gái đáng thương, Uyển Nghi đã lột xác trở thành một cô gái xinh đẹp trưởng thành, tri thức và đầy nữ tính.

Cô ấy đứng lên, nói một cách tự nhiên: “Công Trị Hi. Đã lâu không gặp. Em đến thăm mọi người.” Đằng sau ánh nhìn tự túi đó, khuôn mặt cô ấy vẫn hơi ửng đỏ, ít nhiều vẫn còn lại vẻ trong sáng của thời thiếu nữ ngày nào.

“Em..” Đã lâu không được gặp lại người thân cũ, tôi cảm thấy thật hưng phấn, xúc động chạy tới, nhưng chợt nhớ ra bây giờ cô ấy đã là vợ của bạn mình rồi, cánh tay đang giơ lên lưng chừng đã bị hạ xuống, “Dạo này có ổn không?”.

Uyển Nghi từ tốn gật đầu, luôn luôn giữ được phong độ của một cô gái được giáo dục tốt.

“Em và Đại T đã đi đâu thế! Anh tìm hai người khắp nơi, cả hai đều thay đổi số di động, lại chuyển nhà đi nơi khác, anh không thể nào liên lạc được! Cố ý tránh mặt anh phải không?” Tôi hỏi, mang theo chút kháu khỉnh tức giận, trách móc.

Uyển Nghi nghìn mẹ tôi, sau đó lại quay sang nhìn tôi: “Công Trị Hi, em có một thứ này muốn đưa cho anh, chúng ta vào phòng anh nói chuyện được không?”.

Tôi sững người lại, mẹ xoa xoa hai tay, tranh phần nói trước: “Hai đứa đi đi, hai đứa đi đi! Đe mẹ đi giúp bố một tay chuẩn bị cơm nước! Ông ấy lại nói mẹ lười nhác đấy!”.

Tôi hiểu được ý tứ rõ ràng của mẹ, cảm thấy hơi xấu hổ, quay sang nhìn Uyển Nghi và nói, “Đi thôi”.

Tôi đóng cửa lại, căn phòng vốn không lớn lắm lập tức tràn ngập hương thơm từ cơ thể của Uyển Nghi, cứ vờn vờ quay đi quay lại liên miên như dòng nước chảy vậy. Uyển Nghi mặc một chiếc áo phông cổ chữ V màu trắng sữa, lộ rõ chút khe ngực, vừa vặn gợi cảm, trắng nõn nà như ngà voi.

“Tự nhiên nhé. Có thứ gì cho anh xem thế?”, tôi mở lời trước.

“Là Đại T... có thứ này muốn nhờ em chuyển tới anh...” Cô ấy nhắc đến Đại T, nét mặt có phần ảm đạm đi rất nhiều, rút từ trong túi ra một phong thư còn chưa mở.

Tôi thấy thái độ của cô ấy có vẻ khác thường, lo lắng mở ra xem.

Là nét chữ của Đại T, trong lòng tôi chợt chùng xuống, nhưng miệng lại nói: “Tên tiểu tử thối tha này, không còn mặt mũi nào để đến gặp anh nữa nên đành phải viết thư cho anh phải không?”.

Uyển Nghi không nói gì, tôi đọc kỹ bức thư.

Người anh em duy nhất của tôi!

Khi cậu đọc được bức thư này, tôi đang ở trên trời đợi cậu rồi. cậu mau lên nhé, qua bảy, tám mươi tuổi rồi thì lên đây với tôi, đừng chân chừ lưu luyến với mấy người đẹp dưới nhân gian làm gì, phàm phu tục tử, sao sánh được với tiên nữ ở trên trời ! Đến lúc đó, hai anh em chúng ta lại cùng nhau uống rượu, xem đứa nào phải đầu hàng bỏ chạy trước.

Người anh em, mấy năm qua tôi lạnh nhạt với cậu, thực ra là cũng có nguyên nhân, đừng trách tôi nhé. Những lời lẽ ủy mị ươn ướt, tôi cũng không viết ra được nữa rồi, bây giờ nói về Uyển Nghi nhé. Uyển Nghi là một cô gái tốt. tôi đã từng luôn nói như vậy với cậu, nhưng năm đó cậu còn trẻ, chưa hiểu biết mọi chuyện nên đã bỏ rơi cô ấy. Tôi đã thay cậu chăm sóc cô ấy suốt hai năm, yên tâm đi, tôi chưa hề đụng tới cô ấy dù chỉ một sợi tóc. Tôi luôn yêu thương và chăm sóc cô ấy như một người anh trai. Cô ấy vẫn là của cậu, con người là của cậu, tâm hồn cũng là của cậu. Bây giờ tôi đi đây, tôi đem cô ấy trong trắng như ban đầu trả lại cho cậu! Hy vọng cậu sẽ trân trọng. Cô ấy là một người vợ hiếm có đấy. Sau khi quen biết cậu, những nỗi đau khổ mà cô ấy gặp phải cũng nhiều rồi, gia đình cũng đã xảy ra nhiều biến cố lớn, nhưng vẫn ở bên cạnh chăm sóc chu đáo cho tôi... Ha ha, nếu không phải là trong lòng tôi đã biết, tôi không có phúc phận ấy, tôi đã tuyệt đối không nhường cô ấy lại cho cậu rồi ! Người anh em, cậu đừng tưởng rằng anh trai này lương thiện như vậy ! Từ trước đến giờ, tôi chưa bao giờ có ý nghĩ muốn chiếm hữu Uyển Nghi. Một người, chỉ cần không muốn, cái gì cũng có thể bỏ qua.

Cậu đừng lời cái đoán mò chớ chết của cậu rằng kiếp trước Mạt Mạt là người chôn cất cậu ra nữa. Nếu như thật sự có kiếp trước, ai chôn ai, đi đến cuối đời mới có thể biết được điều đó.

Không có cái gì không bỏ qua được, chỉ có những thứ không thể trở lại mà thôi. Đừng có cố chấp mà níu giữ lấy quá khứ, không chịu buông ra. Coi trọng những người đang ở xung quanh mình mới là điều cần thiết yếu nhất. rốt cuộc, không phải chỉ có một mình cậu đang sống, cậu đang sống trong mối quan hệ thân tình huyết thống, sống trong xã hội, còn có bố mẹ, còn có trách nhiệm, nghĩa vụ.

Từ trước đến giờ, tôi chưa từng cầu xin ai. Hôm nay, lần đầu tiên tôi mở miệng cầu xin cậu: Cậu nhất định phải chăm sóc tốt cho Uyển Nghi, nhất định! Nếu ngay cả việc này, cậu cũng không giúp được, tôi ở trên trời cao nhất định không buông tha cho cậu đâu!

Nhất quyết không nhận cậu là anh em nữa!

Dài dòng rồi, không nói nữa, viết cũng mệt rồi!

Đợi cậu đến chúng ta tiếp tục uống rượu!

Ký tên: Đại T

Đọc được dòng đầu tiên, toàn thân tôi đã run lên cầm cập. cố gắng kiềm chế bản thân, đọc qua một lượt hết bức thư, tôi lạc cả giọng hỏi Uyển Nghi: “Đại T đâu?”.

“Anh ấy...Uyển Nghi đã khóc đến nỗi không nói được thành tiếng, ”anh ấy... đi rồi...”.

Tôi ngồi phịch xuống dưới đất, không dám tin vào tai mình nữa. Rõ ràng cậu ấy là một người khỏe mạnh, thậm chí còn khỏe mạnh hơn tôi! Sao lại có thể ra đi đột ngột khi tuổi còn rất trẻ như vậy? Trước khi ra đi còn có thể viết thư cho tôi, để lại di chúc! Lẽ nào Đại T và Uyển Nghi câu kết với nhau để trêu đùa tôi?

“Anh không tin.” Nghĩ đến việc trước đây, Đại T thường rất hay bày trò, tôi càng cảm thấy bọn họ đang lừa tôi.

“Việc như thế này, em có thể nói năng lung tung được sao?” Hai dòng nước mắt của Uyên Nghi như hai dòng thác nhỏ, chảy mãi không ngừng.

“Cậu ấy ra đi như thế nào?”, tôi hỏi.

“Bị bệnh. Mới an táng tuần trước.”

“Bệnh gì?” Tôi bắt đầu cảm thấy tin vào thông tin ày, giọng nói nghẹn lại.

“AIDS!” Giọng của Uyên Nghi nhẹ như ruồi nhưng tôi vẫn nghe được một cách rõ ràng những chữ ấy.

“Cái gì?!” Tôi chỉ cảm thấy trời đất tối sầm lại.

“Năm thứ hai sau khi đi làm trai bao, anh ấy đã kiểm tra và nhận được kết quả dương tính với căn bệnh ấy. Mầm ủ bệnh trong vài năm, mấy ngày trước bắt đầu phát tác... Đi rồi.”

Ngay lập tức, đầu óc tôi trở nên trống rỗng, tôi đọc đi đọc lại bức thư của Đại T thêm vài lần nữa, đọc từ đầu đến cuối, tôi vẫn không thể tin rằng, một người đàn ông vốn khỏe mạnh khí thế như vậy lại có thể nói đi là đi luôn được! Tôi còn tưởng tượng ra giọng nói của Đại T, dẹp bỏ mọi phiền muộn để viết bức thư này. Một người, khi sắp sửa ra đi, vẫn có thể tự nhiên khoáng đạt giao việc lại cho người ở lại như vậy, cậu ấy đã phải tự mình kìm nén không biết bao nhiêu đau khổ? Còn cậu ấy, khi đã sớm biết mình mắc bệnh, dù yêu Uyên Nghi, nhưng cũng chỉ dám lặng lẽ quan tâm tới cô ấy, tận mắt chứng kiến tôi vô tình bạc nghĩa làm tổn thương cho người cậu ấy yêu, cậu ấy cũng đành khoanh tay bất lực.

“Sao em không nói sớm cho anh biết?”, tôi đỏ hoe mắt hỏi Uyên Nghi.

“Đại T không cho em nói. Anh ấy nói muốn giữ lại chút tôn nghiêm cuối cùng! Còn nữa... căn bệnh đó... ai cũng sợ bị lây nhiễm...” Uyên Nghi quỳ gối xuống sàn nhà, đau khổ nức nở.

Đại T là một anh hùng, một nam tử hán đại trượng phu mà tôi hằng kính trọng, rất cương trực, rất mạnh mẽ. Tôi luôn biết điều đó, từ khi cậu ấy đột nhập vào khu ký túc xá nữ, tôi đã biết điều đó... Đôi vai cậu ấy, đã phải chịu tất cả mọi áp lực. Nam nữ tình trường có là gì? Công việc chức tước không như ý có là gì? Người tôi yêu lại không yêu tôi có là gì đâu?

Sức nặng của sự chết chóc, cậu ấy còn có thể gánh vác được...

Đại T là một anh hùng.

Uyên Nghi khóc lóc rất thảm thiết, nhớ lại lời căn dặn, thỉnh cầu cuối cùng của Đại T là tôi phải chăm sóc cho cô ấy, tôi bước lên phía trước an ủi, vỗ vỗ lên lưng cô ấy.

Uyên Nghi bỗng nhiên sà vào lòng tôi, càng khóc lóc thảm thiết hơn.

“Khóc đi, khóc ra được cũng tốt, những năm tháng vừa qua, em cũng đã phải chịu quá nhiều đau khổ rồi.” Tôi nhẹ nhàng vuốt ve mái tóc óng mượt của cô ấy, sau một đêm, Uyên Nghi cũng chỉ là một đứa trẻ bất hạnh. Mẹ mất đi rồi, bố thì cuối đời phải chịu cảnh tù tội, dường như tất cả những người yêu thương cô ấy, đều bỏ cô ấy mà đi... Uyên Nghi không còn là đại tiểu thư có thể hô phong hoán vũ nữa rồi.

Mẹ tôi nghe thấy tiếng khóc, đẩy cửa xông vào. “Có chuyện gì vậy?” Vừa thấy cảnh hai chúng tôi đang Ồm nhau, bà lại tự làm ra vẻ thông minh rồi đi ra. Bà vừa đi vừa nói: “Mẹ chưa nhìn thấy gì cả, hai đứa cứ tiếp tục...”

Uyển Nghi bị hành động có phần khoa trương của mẹ làm cho ngượng ngùng, chợt bình tĩnh lại, ngồi thẳng người lên lau nước mắt.

Tôi hít một hơi dài rồi lại thở ra một hơi dài, xoa xoa đầu cô, nói tất cả rồi cũng sẽ tốt đẹp thôi.

Tất cả rồi cũng sẽ tốt đẹp thôi, những ngày tháng uống rượu rồi đánh nhau lúc đêm khuya, những nghĩa khí cắt máu ăn thề kết tình anh em, những tháng ngày đồng cam cộng khổ khó khăn, đều không thể trôi đi mất, không thể vì có ai đó ra đi mà tự nhiên nhạt nhòa được.

45. Chương 45

Uyển Nghi thường xuyên được mẹ tôi mời đến nhà ăn cơm. Mặc dù hai người đã trở nên thân thiết như mẹ đẻ và con gái nhưng lần nào đến chơi, cô ấy cũng mang theo một túi quà. Mẹ thường phàn nàn về điều đó. Uyển Nghi vẫn gọi mẹ tôi là mẹ, cô ấy thật sự giống như người con thứ ba trong nhà tôi. Quan hệ giữa tôi và Uyển Nghi, thường là do mẹ tự tưởng tượng ra, thậm chí mẹ còn cảm thấy chúng tôi có thể đi đăng ký kết hôn được rồi nữa. Đại T không dặn tôi chăm sóc chu đáo cho Uyển Nghi, tôi cũng sẽ đối tốt với cô ấy, hướng hồ đó lại là ước nguyện gửi gắm duy nhất của người anh em tốt nhất của tôi. Tôi đối với Uyển Nghi, tốt thì rất tốt nhưng quan hệ giữa hai chúng tôi vẫn có một khoảng cách nhất định không nói rõ được.

Uyển Nghi cũng hiểu rõ điều đó, cô ấy không nói ra nhưng đã tự coi mình là tri kỷ, là người thân của tôi.

Tôi dường như vẫn đang chờ đợi một điều gì đó... Uyển Nghi cũng biết rất rõ. Cô ấy và tôi lúc nào cũng rất hiểu nhau.

Vậy là tôi không nhắc đến, cô ấy cũng không nhắc đến. Nhìn bên ngoài chúng tôi rất thân mật, gần gũi nhưng chưa hề đạt được mức độ nhịp nhàng ăn khớp như những đôi tình nhân được.

Một ngày cuối tuần, khi mẹ tôi đang chuẩn bị gọi điện thoại cho Uyển Nghi mời cô ấy tới nhà ăn cơm thì tiếng chuông cửa vang lên.

Mẹ chạy ra mở cửa, sau đó là tiếng kêu kinh ngạc của mẹ vọng vào trong nhà.

Tôi và bố chạy ngay ra xem, bên ngoài cửa có hai đứa trẻ giống nhau như đúc, một nam một nữ, bé gái tết tóc đuôi sam, chừng khoảng trên được một tuổi, hồng hào khỏe mạnh, đang giơ đôi bàn tay nhỏ bé, hướng ra ngoài gọi mẹ.

Nhìn theo ánh mắt của chúng, mẹ tôi thấy một bóng người nhanh chóng biến mất trong thang máy.

“Đó là Mạt Mạt!”, mẹ tôi thất thanh kêu lên.

Tôi vội vã chạy đuổi theo, trống ngực đập liên hồi, máu nóng bốc lên rất mặt.

Đuổi theo đến cổng khu nhà ở, tôi vẫn có thể nhìn thấy một bóng người mặc đồ trắng, hết sức quen thuộc, có phần đầy đà hơn.

“Mạt Mạt!”, tôi gào lên, lo lắng hồi hộp đến độ lạc cả giọng.

Cô ấy thấy có người đuổi theo kịp, không quay đầu lại, hốt hoảng chạy lao ra đường phố.

Đúng vào dịp cuối tuần, người đi lại trên phố rất đông. Khi tôi đuổi được đến nơi, cái bóng áo trắng đó đã sớm biến mất trong biển người mênh mông đó rồi.

Tôi biết, nếu cô ấy đã cố ý né tránh tôi, tôi sẽ không thể nào tìm được cô ấy. Nhưng tôi vẫn như một người đang lên cơn điên loạn, vẫn bất chấp tất cả len lỏi trong dòng người đông đúc đó gào thét tên của cô ấy... Mạt Mạt!

Cuối cùng, tôi đành tay không trở về nhà.

Về đến nhà, tôi đã thấy bố và mẹ, mỗi người ôm một đứa trẻ, đang ngồi trên sofa, trước mặt chúng là bao nhiêu đồ ăn.

Mẹ tôi xúc động đến nỗi miệng lưỡi tê cứng lại, mẹ đeo cặp kính lão quan sát thật kỹ cả hai đứa bé, miệng không ngớt lẩm bẩm: “Giống! Quá giống! Hệt như là phiên bản của Thần Thần lúc còn nhỏ vậy!”.

Người bố uy nghiêm của tôi lúc ấy cũng nhuận hồng sắc mặt, ôm đứa bé trong lòng, bật cười khoan khoái: “Đúng là người của dòng họ Công Trị nhà ta rồi!”.

Thấy tôi quay về, mẹ mới ngẩng đầu hét lên với tôi: “Thằng ranh này, lại đây mà xem! Con của anh con! Con của anh con đây! Đáng yêu quá! Mau lại đây mà xem!”.

Hai đứa bé không nhìn thấy mẹ của mình, mặt mũi giàn giụa nước mắt. Bé gái vừa kinh ngạc vừa hoảng sợ, há chiếc miệng đã mọc được hai cái răng cửa ra khóc không thành tiếng. Bé trai nhìn tôi bằng một đôi mắt lạ lẫm: “Mẹ! Muốn mẹ!”. Cặp đồng tử tinh nhanh đó, rõ ràng là được thừa hưởng từ Mạt Mạt rồi.

Lúc này, mẹ mới chợt nhớ ra, hỏi tôi: “Mạt Mạt đâu?”.

“Đi rồi”. Tôi nói ngắn gọn, trong lòng vô cùng đau khổ.

Mẹ sưng người lại một chút, rồi lại chuyển ánh nhìn sang hai đứa trẻ, vẻ mặt rạng rỡ, dĩ nhiên không ngớt. Mẹ tìm thấy trong túi đứa bé trai một mảnh giấy, trên đó ghi rõ ngày tháng năm sinh của chúng, bé gái là chị, bé trai là em, ra đời cách nhau mười phút. Còn ghi rõ hai đứa bé mới cai sữa mẹ, đồng thời ghi cả tính cách, thói quen của từng đứa một.

“Hóa ra là mới cai sữa mẹ! Hai cháu nội của bà, ăn sữa mẹ đến tận khi một tuổi cơ đấy! Thảo nào đứa nấy mũm mĩm quá!” Mẹ nâng khuôn mặt chúng lên, hôn mỗi đứa một cái.

Mẹ tiện tay đặt tờ giấy lên mặt bàn uống nước.

Tôi lại lặng lẽ cầm nó lên, đó không phải chỉ là một mảnh giấy, đó là một tấm lòng người mẹ vĩ đại của Mạt Mạt.

Lần đi thăm anh trai sau đó, tôi mang theo tấm ảnh của hai đứa trẻ, áp vào cửa kính cho anh xem. Anh trai áp mặt mình vào tấm ảnh, cọ đi cọ lại mãi không thôi. Anh lặng lẽ không nói gì, nước mắt giàn giụa.

“Anh, bọn trẻ giống anh, cũng rất giống chị dâu.” Tôi cố gắng kìm nén đau thương, cố gắng cất giọng vui vẻ.

“Ồ... còn Mạt Mạt đâu?”, anh ngẩng đầu lên hỏi.

“Ở nhà trông bọn trẻ”, tôi bình tĩnh nói. “Đợi bọn trẻ lớn rồi, sẽ đưa chúng tới thăm anh.”

“Ừm!” Đôi mắt anh sáng lên, lại hướng ánh nhìn vào tấm ảnh, dịu dàng, cẩn thận đưa tay lên vuốt ve, lưu luyến không muốn buông tay ra.

Tôi khe khẽ lau giọt lệ nơi khóe mắt, không dám nói với anh sự thật.

Thực ra, hai ngày sau khi Mạt Mạt mang bọn trẻ đến trước nhà tôi, trên mục tin tức của thành phố có phát đi một thông tin, một cô gái trẻ đến tự sát trước một ngôi mộ. Trong hình ảnh thoáng qua một cách ngẩn ngừ trên màn ảnh truyền hình, tôi nhìn thấy xác của nạn nhân, mặc chiếc áo sơ mi trắng, còn tấm bia trước mặt cô ấy có ghi dòng chữ “Phần mộ của người mẹ kính yêu Ngải Linh Linh.”

Hai mắt mẹ tôi đã giàn giụa nước mắt, bà ôm hai đứa trẻ ngây thơ còn chưa hiểu chuyện gì vào lòng, tự lẩm bẩm một mình: “Sao lại phải chọn cách như thế cơ chứ!”

Sao lại phải chọn cách như thế? Mẹ không hiểu được, người đời cũng không nhận ra được... Cô gái đó, trẻ trung xinh đẹp, hoạt bát yêu kiều, sao lại nông nổi tìm đến cái chết... Cô ấy đang chuộc tội đấy mà! Cô ấy đã không thể cầm hận hung thủ đã giết hại mẹ mình, cô ấy còn giúp hung thủ có được người nối dõi, cô ấy sao có thể coi là đã tận hiếu được.

Vậy là cô ấy tự kết thúc cuộc đời mình trước mộ của mẹ, để cúng tế cho vong linh của mẹ.

Tôi không nói gì cả, bước về phòng của mình, khóa chặt cửa lại, vùi sâu mặt vào trong gối, đau khổ khóc không thành tiếng. Tôi đã từng thề rằng sẽ bảo vệ cô ấy suốt đời... Tôi là kẻ vong ân bội tín, là kẻ nói lời mà không biết giữ lời.

Tôi đã quen với việc chịu đau khổ, quen với việc phải chờ đợi, quen với việc phải mong nhớ, nhưng mãi mãi tôi không thể quen được với việc cô ấy đã ra đi.

Việc duy nhất mà tôi có thể làm được, đó là trong đêm tối tĩnh lặng, nhớ đến cô ấy mà không biết phải làm như thế nào.

Mạt Mạt, Mạt Mạt của tôi...

Hai đứa con của Mạt Mạt, quả nhiên đã được đặt tên như mong muốn của mẹ tôi, bé trai có tên là Công Trị Bình, bé gái có tên là Công Trị An.

Chỉ cần hai đứa bình an, đó chính là tâm nguyện lớn nhất của chúng tôi rồi.

An An đặc biệt thông minh, từ nhỏ đã tỏ ra rất có năng khiếu âm nhạc. Một hôm, tôi nghe từ chiếc miệng xinh xắn của cô bé ngân nga một khúc hát nào đó, nghe kỹ một chút, chính là khúc hát mà Mạt Mạt vẫn thường hay hát. Dù rằng nó đứt đoạn, không liên mạch nhưng vẫn có thể rõ ràng nghe rõ từng đoạn một.

Tôi không kiềm chế được, lại ngồi ngây ra thất thần. Tôi nhớ lại những năm trước đây, khi Mạt Mạt còn là một thiếu nữ, trong căn phòng nhỏ bé, đầy ánh sáng mặt trời xuyên qua rèm cửa màu xanh lam đó, cô ấy đã dịu dàng khe khẽ hát:

Nếu kiếp sau có quyền lựa chọn.

Em muốn làm một đám mây xinh.

Bởi nghe nói đám mây không có tình yêu.

Chỉ vô tình được sinh ra trong buổi sớm mai.

Rồi sau đó lại nhanh chóng tan đi.

Nếu em là đám mây trắng

bồng bềnh nơi chân trời lúa.

Anh có đem tình yêu của mình

Ban cho em dù chỉ là một lát

Để trước Phật, em thành kính nguyện cầu,

phù hộ cho anh suốt năm trăm năm.

Rồi sau đó, em sẽ lặng lẽ rời xa...

Mỗi lần nhìn bọn trẻ, thì thoảng chúng lại có những hành động trông thật giống Mạt Mạt, tôi lại không cầm lòng được, lại rơi vào nỗi mong nhớ Mạt Mạt, buồn đau vô hạn.

Tôi đã chôn cất Mạt Mạt cạnh nơi mẹ cô ấy yên nghỉ, tôi cũng thường xuyên dẫn bọn trẻ đến thăm cô ấy.

Hai đứa trẻ vẫn chưa hiểu gì, vô tư trong sáng, bảo bọn trẻ nhỏ cổ xung quanh mộ, chúng liền háng hái giờ những cánh tay mũm mĩm ra, chăm chỉ, nhiệt tình nhổ cỏ.

Tôi nói với Mạt Mạt: “Bọn trẻ đều rất ngoan, cả nhà anh đều rất biết ơn em, em mãi mãi là một thành viên trong gia đình anh. Em là một cô gái tốt, Mạt Mạt!”, dừng lại một chút, tôi dùng một giọng thì thầm nhỏ đến nỗi chỉ một mình tôi nghe thấy, “Anh nhớ em nhiều lắm!”.

Phải có biết bao kiên cường, tôi mới dám nhớ mãi không quên.

Trong nhà có thêm hai đứa trẻ hoạt bát, hiếu động, bố mẹ tôi nhanh chóng bước ra khỏi nỗi đau buồn từ khi anh trai vào trại giam. Toàn bộ sức lực, tâm trí của hai người đều dồn cho hai đứa cháu. Họ cả ngày đều nói cười vui vẻ, đi đâu cũng bế chúng trên tay, không nỡ đặt xuống.

Uyển Nghi cũng rất quý mến bọn trẻ, cô ấy thường véo má bọn trẻ, nói rằng trông thật xinh xắn biết bao,

Uyển Nghi nói với Bình Bình, An An: Ai gọi dì trước, dì sẽ bế người ấy.”

Hai đứa trẻ liền tranh, nhau gọi dì khiến Uyển Nghi vui đến quên cả về, Mẹ tôi ở bên cạnh cũng rất tự hào, tự tán dương mình: “Những đứa trẻ do mẹ nuôi, đứa nào miệng lưỡi cũng ngọt cả.”

Tôi không nhịn được, lại chế giễu mẹ vài câu.

Rất nhiều lần, tiếng cười vui vẻ đã vang ra từ cửa sổ của nhà tôi, có thể truyền đi rất xa.

Mạt Mạt vốn là em gái của Uyển Nghi, con của Mạt Mạt gọi Uyển Nghi là dì.

Chúng tôi quả nhiên là người một nhà.

Mẹ nói với tôi và Uyển Nghi: “Hai đứa mau chóng bàn chuyện hôn sự đi, để tình thân càng thêm thân!”.

Tôi nhìn Uyển Nghi, cô ấy đang cúi xuống đùa giỡn với An an, giả vờ không nghe thấy, nhưng khuôn mặt xinh xắn đã ửng đỏ từ lúc nào.

46. Chương 46 (End)

Một ngày sau đó vài tháng, tôi mời một mình Uyển Nghi đi ăn cơm.

Tôi có thể nhận thấy một cách rõ ràng, ngày hôm đó cô ấy trang điểm rất kỹ, đã kẻ lông mày, đánh son, vô cùng xinh đẹp.

Chúng tôi cùng nhau ôn lại những chuyện đã xảy ra trong vào năm trở lại đây, thần thờ như trong giấc mộng. Uyển Nghi ăn từng miếng bánh ga tô nhỏ, tôi bỗng nhiên nói một câu: “Ăn cơm xong, chúng ta đi thăm bố của em nhé”.

Uyển Nghi ngạc nhiên nhìn tôi, không nói gì cả, chỉ chậm chậm gật đầu.

Bố của Uyển Nghi, năm xưa còn là Viện trưởng Tòa án nhân dân tối cao của thành phố, một người miệng hét ra lửa, thế lực rầm rộ, bây giờ chỉ còn là một người già bị giam giữ trong bốn bức tường cao, đã mất đi tự do, mất đi mọi quyền lợi. Thứ duy nhất mà bây giờ ông có được, chỉ là cô con gái Uyển Nghi này.

Sức khỏe của bố Uyển Nghi vẫn có thể được coi là rất tốt, không khó để nhận ra vẻ tinh nhanh, uy nghiêm nói một là một, hai

là hai của ngày xưa. Chỉ có điều, khuôn mặt ông giờ đây đã có phần

tiêu tụy. Thấy con gái đến thăm, ông lộ rõ vẻ vui mừng không xiết.

Ông là kẻ thù lớn nhất của gia đình tôi, nhưng đứng trước một người gài đã cô đơn, không còn quyền lực oai nghiêm như trước kia, tôi lại không hề có một cảm giác thù hận nào cả.

Tước bỏ hết mọi quyền lực, ông cũng có thể mang lại một khuôn mặt nhân từ và gần gũi.

Khi biết tôi là em trai của Công Trị Thần, ông có vẻ tất ân hận, nhưng cương không nói gì nhiều. Một lát sau, ông lạnh lùng mở miệng hỏi tôi: “Cô gái đó...bây giờ có khỏe không?”.

“Ai cơ ạ?” Tôi nhất thời không kịp phản ứng.

“Cô ấy đã đến thăm bố. Nhưng bố lại không nhớ nổi tên của con bé.” Ông nói tiếp, ánh mắt nhìn lên trên, dường như đang cố nhớ lại.

“Bố, bố muốn nói tới...Ngải Mạt?” Rốt cuộc thì Uyển Nghi có vẻ tương đối hiểu bố.

“Con bé lấy họ của mẹ nó đấy...” ông khe khẽ lầm bầm, “lẽ ra nó phải mang họ Trần”.

Hóa ra,Mạt Mạt cũng đã đến thăm ông!

“Con bé nói cảm ơn bố vì trước đây, mỗi tháng đều gửi cho nó hai vạn đồng... ha ha, kiêu ngạo y hệt mẹ của nó, cảm ơn cái gì chứ? Đó vốn là trách nhiệm của bố mà... Chắc trong lòng nó rất hận bố, từ lúc vào thăm đến khi về, nó không gọi một tiếng bố. Tội đồ...” Bố Uyển Nghi nói, lộ rõ ánh mắt đau khổ.

Uyển Nghi không nỡ để bố phải đau lòng, nhẹ nhàng an ủi: “Cô ấy đã sinh con rồi, là một cặp song sinh, bây giờ bọn trẻ đã hơn một tuổi rồi. Bố, bố được lên chúc ông ngoại rồi đấy”.

“Thật không?” Khuôn mặt ông hiện rõ một bông cúc nở muện.

“Vâng, đợi bọn trẻ lớn một chút, chúng con sẽ đưa bọn trẻ tới thăm bố”.

Ông gật đầu đây về mong đợi.

Trước khi ra về, ông bỗng nói với tôi bằng một giọng rất nghiêm túc: “Anh bạn trẻ, tôi giao Uyển Nghi cho cậu đấy, cậu phải đối tốt với nó. Con gái tôi không hư hỏng đâu”.

Tôi trịnh trọng hứa nhất định sẽ làm vậy.

Khi đi ra ngoài đường, được hít thở bầu không khí trong lành

tươi mới, tôi bỗng cảm thấy tự do thật tuyệt vời, cuộc sống thật là tươi đẹp.

Phải rất lâu sau, Uyển Nghi mới hết ủ ê rầu rĩ, cô ấy cúi đầu hỏi tôi: “Cả nhà anh chắc hận bố em lắm phải không. Vậy sao hôm nay anh lại tới thăm bố em?”.

Tôi cười, nói: “Nhạc phụ đại nhân thi phải đi thăm chứ. Ai bảo anh chọn con gái ông nào”.

Uyển Nghi xấu hổ đỏ ửng cả mặt, điệu bộ vừa ngạc nhiên vừa mừng rỡ, ngượng ngùng nhón chân chạy về phía trước.

Tôi chỉ mất hai, ba thước dài là có thể đuổi kịp cô ấy, nhưng tôi lại phát hiện ra cô ấy đang khóc.

“Sao vậy?”, tôi hỏi.

“Xin anh đừng giả vờ đối xử tốt với em!”, Uyển Nghi nhìn tôi bằng đôi mắt rưng rưng nước mắt, “Em rất ghét, em sẽ tin thật đấy”.

Tôi nhớ lại, khi tôi và Uyển Nghi còn ở bên nhau, cô ấy đã từng nói một câu như thế này: “Cho nên em yêu anh, không có bất kỳ ”bởi vì, nhưng mà, tại sao” nào cả”.

Trái tim trào dâng từng đợt sóng thương cảm, tôi nắm tay cô ấy, lòng bàn tay cô ấy ấm áp, mềm mại, một cảm giác quen thuộc mỗi lần chạm phải. Tôi cười: “Anh cũng đang rất nghiêm túc đấy chứ!”. Uyển Nghi chỉ đứng người lại, cũng không vậy vù, ngoan ngoãn nghe theo sự dẫn dắt của tôi.

“Anh đã quên được Mạt Mạt rồi sao?”, cô ấy cẩn thận dò hỏi.

Hay lỡ lời nhưng vẫn không biết mình sai là tật xấu của cô ấy từ xưa, đến giờ vẫn chưa sửa được.

Tôi không nói gì, chỉ nhìn về phía tòa bảo tháp đang đứng sừng sững phía xa xa rồi cười.

Yêu ngắn ngủi như vậy, nhưng quên sao lại dài đến thế.

Tôi đem chiếc nhẫn mà mẹ muốn tặng cho con dâu lồng vào ngón tay áp út thon dài của cô ấy.

Sau đó, chúng tôi hò hẹn giống như thời còn là sinh viên, lại đi dọc theo những con đường mà không hề có mục đích, mãi đến khi ánh đèn đường sáng lên, mãi đến khi những ngôi sao xuất hiện, mãi tới khi ánh trăng treo lơ lửng trên bầu trời cao kia, chúng tôi kiếm tìm nơi tận cùng của đời người, đến nơi chân trời góc bể, lang thang.

“Phía cuối con đường này là nơi đâu nhỉ?” Uyển Nghi hỏi.

“Anh vẫn có cảm giác đó là Tây Tạng”, tôi nói.

“Anh còn nhớ bài hát đó không?” Đôi mắt Uyển Nghi bỗng sáng lấp lánh, còn sáng hơn cả những ngôi sao.

“Đương nhiên.”

Sau đó, chúng tôi cùng nhau cất tiếng hát:

Nhìn kìa, nụ cười trên khuôn mặt anh sao mà rạng rỡ vậy,

Lòng đầy tự tin chuẩn bị xuất hành!

Em đã sẵn sàng, em đang đợi xuất phát,

Dùng tất cả sức mạnh mà em có được.

Vũ trụ này rộng cuộc lớn như thế nào, không ai biết được điều đó.

Ôi, em chỉ muốn được cùng anh xông pha!

Đã có hàng triệu, hàng triệu vì sao làm bạn,

Em không hề cảm thấy sợ hãi.

Chúng ta đều là những kẻ mạo hiểm.

Chỉ có một suy nghĩ duy nhất, tay nắm chặt tay tạo sức mạnh vô biên.

Mộng tưởng cũng khơi nguồn từ đó.

Nếu không trèo qua được đỉnh núi cao.

Vậy hãy cùng học cách bay lượn.

Cuộc sống là như vậy.

Dù khó khăn cũng phải quyết một phen!

Bởi vì đã có thời gian gần gũi bên nhau, bởi vì đã quá hiểu nhau. Chỉ cần một sự mở đầu nhẹ nhàng, chúng tôi đều biết bước tiếp theo phải đi về đâu.

Chuyến đi cho tuần trăng mật của tôi và Uyển Nghi, chúng tôi chọn Tây Tạng.

Ở mảnh đất thiêng liêng và trong sạch. Đó nhận sự rửa tội của núi tuyết, đón nhận sự nghiệm chứng của hổ thần, đón nhận lời chúc phúc của thảo nguyên bao la.

Lời thề được cất lên nơi chân trời, từ nay về sau, tôi chỉ nắm tay em.

Hai mươi năm sau.

Do biểu hiện cải tạo tích cực, anh trai được giảm án, cuối cùng cũng được bước ra khỏi bốn bức tường cao vờn vờn đó.

Bình Bình và An An đã học năm thứ hai đại học, chúng tôi cũng có con riêng của mình. Năm ngoái, bố tôi mắc bệnh qua đời, để lại một mình mẹ già với mái đầu đã bạc phơ theo năm tháng.

Anh nắm chặt tay tôi, câu nói đầu tiên của anh là: “Cô ấy được chôn ở đâu? Hãy đưa anh đi thăm cô ấy”. Anh mắt đau thương của anh, bất lực nhưng cương quyết. Không ai nói với anh rằng Mạt Mạt đã ra đi, cũng không ai chủ động nhắc tới Mạt Mạt. Nhưng một người thông minh như anh trai, chắc cũng đã sớm đoán ra sự việc.

Trước phần mộ của Mạt Mạt, đôi tay đầy vết thương tích của anh trai, cứ vuốt ve mãi tấm bia mộ lạnh giá. Sắc mặt dịu dàng, nhẹ nhàng dường như đang chạm vào khuôn mặt mãi mãi tươi trẻ, sinh động của Mạt Mạt vậy.

Anh trai mân mê dòng chữ: “Mộ của dâu trưởng Mạt Mạt”, khe khẽ lầm bầm: “Anh phải xây lại mộ cho cô bé ngốc nghếch này, phải tận tay chôn cất cô ấy, viết lên dòng chữ ”Mộ của vợ yêuNgải Mạt“. Nghe nói những người tự tay chôn cất cho nhau, kiếp sau có thể trở thành vợ chồng. Kiếp này không được ở bên cô ấy đến trọn đời, còn có kiếp sau nữa”.

Hai bên sườn núi bỗng nổi gió, từng cơn gió mát lạnh, khẽ thổi bay vạt áo của anh trai, thổi tung mái tóc đã sớm nhuộm bạc của anh, trơn mềm như lụa, tinh tế và tỉ mỉ như dòng nước... Giống như một ai đó, đã vô cùng dịu dàng, ân cần, thân mật, gần gũi khi vương vấn, quần quýt với anh.

Cổ họng của anh trai khe khẽ động đậy, nhất định là anh đang khe khẽ nói điều gì đó với vợ của mình, người bên cạnh đều không thể nghe thấy, cũng không thể làm phiền được.

Mối tình vô song đó, tựa như đã cách một đời.

Lúc đó, dường như có một tiếng hát dịu dàng, uyển chuyển của một người con gái vọng lại từ một nơi rất xa xăm. Người con gái đó có một đôi mắt tinh nhanh, có đôi má lúm đồng tiền duyên dáng. Từ nghìn thu vội vã trở về, phúng viếng mối tình rồi rắm trắc trở của cô ấy.

Nếu kiếp sau có quyền lựa chọn.

Em muốn làm một đám mây xinh.

Bởi nghe nói đám mây không có tình yêu.

Vô tình được sinh ra trong buổi sớm mai.

Nếu em là đám mây trắng bông bênh nơi chân trời lúa.

Anh có đem tình yêu của mình.

Ban cho em dù chỉ là một chút..

Để trước Phật, em thành kính nguyện cầu phù hộ cho anh suốt năm trăm năm.

Rồi sau đó, em sẽ lặng lẽ rời xa...

Sau đó tôi lặng lẽ rời đi.

Để anh trai được ở lại một mình, giữa núi xanh và làn sương mù nhẹ nhẹ, kề tai sát má bên người vợ hiền yêu dấu.

Ngày 27 tháng 05 năm 2010

Viết tại Bá Sa Bình - Trùng khánh

Hết tập 2.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/kiem-truoc-em-da-chon-cat-cho-anh-tap-1-2>